DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

LEYLAH ATTAR

Mists of the SERENGETI

PITCH73 PUBLISHING

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Serengeti'nin Sisleri
Telif Hakkı ©2017 Leylah Attar
Lea Burn tarafından düzenlendi
Düzeltme Christine Estevez Kapak
Tasarımı © Hang Le
İç Tasarım ve Biçimlendirme Christine Borgford, Type A Formatting

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
ISBN: 978-1-988054-01-8

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişilere, olaylara, kurumlara, kuruluşlara veya bölgelere yapılan atıflar sadece gerçeklik hissi vermek içindir ve hayali olarak kullanılmıştır. Diğer tüm karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ve yerlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların kullanımı, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

MISTS

- Önsöz
  - Jack
  - Rodel
- Rodel
  - Bölüm 1
  - Bölüm 2
  - Bölüm 3
  - Bölüm 4
  - Bölüm 5
  - Bölüm 6
  - Bölüm 7
  - Bölüm 8
  - Bölüm 9
  - Bölüm 10
  - Bölüm 11
  - Bölüm 12
  - Bölüm 13
  - Bölüm 14
  - Bölüm 15
  - Bölüm 16
  - Bölüm 17
  - Bölüm 18

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Jack
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Sonsöz
Yazarın Notu
Teşekkür Yazar
Hakkında

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kocam ve oğlum için, tüm kalbimle,
Ufacık, minicik bir kısmı hariç.
Nutella

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OceanofPDF.com

Jack

Eğer Jack Warden'a o öğleden önce en sevdiği şeylerin neler olduğunu sorsaydınız, hiç tereddüt etmeden bir liste yapardı: sade kahve, mavi gökyüzü, camlar açıkken şehre doğru araba sürmek, dikiz aynasında dönen bulutların arasında Kilimanjaro Dağı ve kalbinin sahibi olan kızın radyodaki şarkının sözlerini uydurması. Çünkü Jack kesin ve netti, yağmur sonrası Afrika Savanası kadar berraktı. Fırtınalardan payına düşeni almıştı -çocukken anne babasını kaybetmiş, üniversitedeki sevgilisini boşanırken kaybetmişti- ama her şeye rağmen ayakta kalmayı biliyordu. Bunu hayatının erken dönemlerinde, avcı ve avın uzun, sallanan fil otlarının arasında saklambaç oynadığı Serengeti'deki tozlu safarilerde öğrenmişti.

Jack hayatta kalan biriydi. Yıkılmıştı ama her zaman ayağa kalkmıştı. Ve kızının yaz tatilinde kahve plantasyonunu ziyaret ettiği zamanlar altın günlerdi
-Çamur söndürme, patlamış mısır yeme, kurbağa avlama günleri. Jack bir odaya girdiğinde baş döndüren bir varlığa sahipti, ama o günlerde bir şimşeğin cızırtılı çatlağı gibiydi - hepsi içeriden aydınlatılmıştı.

"Lily, şunu yerine koy," dedi, torpido gözünü açıp saunadan yeni çıkarılmış gibi görünen bir çikolata çubuğu çıkarırken.

"Ama böyle eridiğinde tadı çok güzel oluyor. Goma onu benim için oraya bırakıyor."

"Goma doksan yaşında. Beyni şu çikolata kadar yumuşak."

Güldüler çünkü ikisi de Jack'in büyükannesinin bir kara mamba kadar hızlı ve keskin olduğunu biliyordu. Tuhaflıklarla doluydu ve kendi bildiğini okurdu.

Ritim. Swahili dilinde davul anlamına gelen ngoma kelimesinden gelen Goma adını almasını sağlayan da buydu.

"Lily, hayır. Kostümünün her tarafına bulaştıracaksın. Li-" Sekiz yaşındaki tombul parmakları folyoyu yırtarken Jack içini çekti. Verandada oturan Goma'nın dağın eteklerinden gelen kahkahalarını duyduğuna yemin edebilirdi. Gülümsedi ve gözlerini tekrar yola çevirdi, kızının nasıl göründüğünü zihninde canlandırdı - iri gözlü ve kıvırcık saçlı, gökkuşağı tütüsü ve ayçiçeği şapkası içinde, ağzının etrafında çikolata lekeleri vardı. Bunlar, kızının Cape Town'da annesiyle birlikte geçirdiği uzun ayları atlatmasını sağlayan anlardı.

Kasabaya giden kavşağa girdiklerinde Jack dirseğini pencerenin çerçevesine dayadı. Teni, Zanzibar sahillerinden gelen turistler gibi bronzlaşmıştı, ama Tanzanya güneşi altında yıllarca çalışarak kazandığı rengi kalıcıydı.

"Dans resitalini kaydedecek misin?" diye sordu Lily.

Bu, aralarında dile getirilmemiş bir anlaşmaydı. Lily tüm öğleden sonralarını ona ve Goma'ya performanslarını izleterek ve tekrar izleterek geçiriyordu. Onlara skor kartları veriyordu ve sayılar yavaş yavaş artıyordu, çünkü onlardan tam olarak istediğini elde edene kadar gitmelerine izin vermiyordu.

"Tekrar izleyin," derdi, çünkü belli ki buradaki mükemmel zamanlamasını ya da oradaki çift dokunuşunu kaçırmışlardı.

"Beni daha fazla ders için kaydedebilir misiniz?" diye sordu.

"Çoktan yaptım," diye yanıtladı Jack. Amosha'ya gidip gelmek için çukurlarla dolu yarım yamalak yollarda bir saat araba kullanmak gerekiyordu ama kızının dansını izlemek kalbini on kat büyütüyordu. "Döndüğünde annem seni dans kursuna yazdıracak mı?"

"Hiç sanmıyorum." Anne ve babasının binlerce kilometre uzakta yaşayacaklarını öğrendikten sonra benimsediği kabulleniş biçimiyle o kadar gerçekçiydi ki Jack keskin bir üzüntü hissetti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sarah ile Nairobi'deki üniversitede tanışmıştı. İkisi de evlerinden uzaktaydı; genç, özgür ve açtılar. Sarah'yı ilk gördüğü anı hâlâ hatırlayabiliyordu; siyah tenli ve sofistike bir kadındı; amfide yanına otururken omuzlarına kadar uzanan zarif saç örgüleri yüzünün etrafına dökülüyordu. O tam bir şehir kızı, o ise tam bir taşra çocuğuydu. Bir şeyleri not etmeyi severdi -hedefler, planlar, listeler, tarihler. O ise günü gününe, saati saatine yaşamayı severdi. Kadın titiz ve temkinliydi. O ise coşkulu ve düşüncesizdi. Başından beri lanetlenmişlerdi, ama bu ne zaman birinin aşık olmasını engellemişti ki? Adam da kadın gibi zor aşık olmuştu ve ne yolculuktu ama. Sonunda, kahve çiftliğindeki hayatın izolasyonu ve öngörülemezliği Sarah için çok fazlaydı. Ama Kaburi Malikânesi Jack'in geçim kaynağı, doğduğu yer ve mirasıydı. Kahvenin çiğ, aceleci ritmi damarlarında zengin, koyu bir espresso gibi dolaşıyordu. Lily'nin de içinde sihir ve çılgınlığın o sıcak, köpüklü girdabının olduğunu biliyordu. Dans etmeyi bu yüzden seviyordu ve sırf zamanının çoğunu çiftlikten uzakta geçiriyor diye Lily'nin tüm saf, canlı özünün yıkanıp gitmesine seyirci kalamazdı.

"Belki bu yıl daha iyi notlar alırsam," diye devam etti Lily.

Ve işte yine oradaydı. Yapı, biçim, işlev, disiplin. Bir çocuk için kötü bir şey olduğundan değil, ama bu parametrelerin dışında kalan her şey kesilip atılıyordu. Jack, evliliğinin çözülmüş, dondurucuda yanmış, renksiz ve lezzetsiz sebzelerle dolu bir kevgir gibi durana kadar keyifle durulanmasını izlemişti. Sarah neşeye, basit anların sadece olması için çok az yer bırakmıştı ve şimdi aynı şeyi Lily'ye yapıyordu. Kızları için bir planı vardı ve bu plan kişisel tutkularının peşinden gitmeyi içermiyordu.

"Evet, bebeğim, annen haklı." Jack yüzünü ona döndü. "İkimiz de okulda başarılı olmanı istiyoruz. Döndüğünde notların üzerinde çok çalış. Ama bugün dans edeceksin! Ve sen-" Bir ışık patlaması onu bir anlığına kör edince gözlerini kırpıştırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Lily, bütün filmi kullanacaksın," dedi.

"Eee?" Lily gelişmeye başlayan sütlü Polaroid'i çıkardı, kamerayı kendine doğrulttu ve bir kare çekti.

"Ver şu kamerayı bana."

"Hayır!" Ciyakladı ve yapışkan parmaklarıyla onu itti.

"Ugh." Coca-Cola ve Fanta tabelalı eğri büğrü dükkânların, parlak yeşil tenteli arkaik ağaçların ve kırmızı, volkanik toprak parçalarının yanından geçerlerken Jack yüzündeki çikolatayı sildi. "Kameranın her yerine de bulaşmış."

"Tamir edebilirim." Goma'nın kendisi için diktiği şapkayı çıkardı ve kamerayı silerek temizledi. "Her şey yolunda!"

Dans grubunun gösteri yaptığı alışveriş merkezine dönerlerken Jack gülümsedi ve başını salladı. Aile, arkadaşlar ve hafta sonu alışverişi yapanlar için kısa, gayri resmi bir gösteriydi.

"Hadi gelin. Bayan Temu bekliyor olacak!" Lily park yeri bulur bulmaz arabadan atladı. Cumartesi Kilimani Alışveriş Merkezi'nin en yoğun günüydü ve ayrıca bir tür kongre de vardı.

"Bekle," dedi Jack. Telefonu çaldığında camları açmayı neredeyse bitirmişti. Arayan çiftlik çalışanlarından biriydi ve kendisi şehirdeyken birkaç malzeme alıp alamayacağını soruyordu.

Lily arabanın onun tarafına doğru geldi. Pencere renkli olduğu için avucunu cama bastırdı ve içeriye baktı. Jack telefonu kapatana kadar ona komik suratlar yaptı.

"Gidelim bebeğim," dedi elini tutarak.

Resital alt katta, yemek alanının dışındaki küçük bir salonda yapılıyordu. Oraya doğru giderlerken Lily bir balon satıcısının önünde durdu.

"Aristurtle için sarı bir tane alabilir miyim?" Helyum dolu balonlardan birini çekiştirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aristurtle, Lily'nin evcil kaplumbağasıydı ve Lily'nin ona danıştığı tüm büyük sorular nedeniyle Goma ona bu şekilde hitap etmeye başlayana kadar isimsiz kalmıştı.

"Aristurtle bir balonla ne yapacak?" diye sordu Jack.

"Her zaman nasıl kaybolduğunu biliyor musun?"

"Çünkü evin her yerinde dolaşmasına izin veriyorsun."

"Çünkü onu kafese kapatmayı sevmiyorum. Bu yüzden kabuğunun etrafına bir balon bağlarsam, nerede olduğunu her zaman bilebiliriz."

"Biliyor musun, bu o kadar saçma ki, mantıklı geliyor." Jack güldü ve cüzdanını çıkardı. "Sarı bir tane alacağız."

"Üzgünüm, bir buket içinde altı taneler," diye cevap verdi adam. "Başka teklilerim de var ama sarı olanlardan kalmadı." Onlara meraklı bir bakış attı ama Jack buna alışkındı. Sarah ile çıkmaya başladıklarında başlamış, Lily doğduktan sonra da devam etmişti. Çift ırklı bir kızı olan melez bir çift. Bu zıtlık insanları büyülüyor gibiydi.

Jack Lily'ye baktı. Gözleri parlak, güneşli gözlere sabitlenmişti. "Tamam. Altısını da alacağım."

Adam balonları vermek için eğildiğinde, kadın kollarını ona doladı ve sıktı. "Seni seviyorum! Sen gelmiş geçmiş en iyi babasın!"

Etraflarında bir sürü yabancı dolaşıyordu ama Jack o anda tatlı bir durgunluğa, sıradan bir günün ortasında bir sıcaklık ve amaç dalgasına kapıldı.

"Hepsini birden Aristurtle'a bağlamayın yoksa uçup gider," dedi.

Lily kıkırdadı ve yürüyen merdivenden aşağı inerek ayrıldı, balonlar altın bir güneş patlaması gibi etrafında sallanıyordu.

"Lily!" diye seslendi dans hocası, resital salonuna vardıklarında. "Harika görünüyorsun!"

"Bu bir gökkuşağı." Lily kendi etrafında dönerek Goma'nın yaptığı tütüyü gösterdi. "Benim favorim."

"Mükemmel." Eğitmeni Jack'e döndü ve gülümsedi. "Merhaba, Jack."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bayan Temu." Başını salladı, içgüdüsel olarak onun kıvrak dansçı vücudunu ve pürüzsüz kakao tozu tenini inceledi.

"Adım Mara," diye düzeltti, daha önce birçok kez yaptığı gibi. Ona olan ilgisini açıkça belli etmişti ama Jack kızının dans sınıfının dinamikleriyle oynamaktan daha iyisini biliyordu. Annelerle dolu bir odada, çocuğuyla gelen tek baba oydu. Sadece Jack bir testosteron fıçısı olduğu için değil -sesi, elleri, hareketleri- aynı zamanda Lily ile ne kadar eğlenceli ve besleyici olduğu için de ona yaltaklanıyorlardı. Bu onları kendisine çekiyordu ve Jack tüm dikkatini Lily'nin üzerinde tutarak kıskançlık yaratmamayı öğrenmişti.

"Kurulum bu tarafta." Bayan Temu Lily'yi arkaya doğru götürmeye başladı.

"Al, baba!" Lily ona balonları uzattı. "Nasıl görünüyorum?"

"Çok güzel. Her zamanki gibi."

"Atkuyruğum iyi mi?"

Jack diz çöktü ve düzeltti. Kızın alnına bir öpücük kondurdu ve yanağındaki çikolata lekesini sildi. "İşte oldu. Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda!" Başını salladı, sahneye çıkacağı için duyduğu heyecanı zorlukla bastırabiliyordu. "Ön sıraya otur ki seni bulabileyim, tamam mı?"

"Ne yapacağımı biliyorum, Lily. Seni hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?" "Kaydetmeyi unutma!"

"Git." Jack güldü. "Fırtına gibi dans et."

Lily derin bir nefes aldı ve gülümsedi. "Diğer tarafta görüşürüz."

"Diğer tarafta görüşürüz, bebeğim." Onun perdelerin arkasında kayboluşunu izledi.

"Jack . . ." Bayan Temu onun omzuna hafifçe vurdu. "Balonlar. Biraz dikkat dağıtıyorlar. Onları kaldırabilir misin?"

"Tabii ki." Jack salonun etrafına bakındı. Salon doluyordu ama ilk iki sıra aileye ayrılmıştı. "Benim de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arabaya koşup onları bırakacak vaktin var mı?"

"Beş dakika, ama Lily üçüncü sırada, yani sorun olmaz."

"Harika. Hemen döneceğim."

Jack yürüyen merdivenle otoparka geri döndü. Kafenin önünden geçerken taze demlenmiş kahvenin kokusu ona çarptı ve arabasında bıraktığı seyahat kupasını hatırlattı. Çiftlikten gelen zengin Arabica kahve çekirdeklerinin tadını hiçbir şey tutamazdı. Ekilmesinden toplanmasına ve gaz alevinin üzerinde dönen bir tamburda kavrulmasına kadar farklı bir lezzete yol açan bir hassasiyet vardı. Jack arabanın kilidini açıp kahvesini aldı ve derin, tatmin edici bir yudum aldı.

Balonları içine koymak üzereydi ki, keskin ve gürültülü bir çatırtı havayı sarstı. İlk aklına gelen, balonların arka arkaya patladığı oldu ama sesin bir yankısı vardı, otoparkta yankılanan bir patlama. Bu olay tekrarlandığında Jack iliklerine kadar ürperdi. İlikleri katılaştı. Silahları tanıyordu. Afrika kırsalında bir çiftlikte yaşayıp da kendinizi vahşi hayvanlardan korumayı öğrenmeden yaşayamazsınız. Ama Jack daha önce hiç makineli tüfek kullanmamıştı ve alışveriş merkezinden gelen silah sesleri makineli tüfek sesine çok benziyordu.

Bir insanın gerçek gücünün felaket zamanlarında ortaya çıktığını söylerler. Bu bir insan için garip ve adaletsiz bir ölçüdür. Çünkü felaketler ve felaketler, görüş alanınızın çevresinde gizlenen saçma, ucube canavarlardır. Ve o biçimsiz, şekilsiz gölgelerden biri kendini gösterip çıplak ve grotesk bir şekilde karşınıza dikildiğinde, sizi tamamen etkisiz hale getirir. Duyularınız o kadar beklenmedik, o kadar tuhaf bir şeye tanık olur ki, bunun gerçekliğini sorgulamak için durursunuz. Gökyüzünden düşen mavi bir balina gibi. Beyniniz bununla ne yapacağını bilemez. Ve Jack, Temmuz ayında açık bir Cumartesi öğleden sonra, kızını bıraktığı Kilimani Alışveriş Merkezi'nin B Otoparkı'nda bir elinde kahvesi, diğer elinde balonlarla felç olmuş bir halde dururken, içeriden silah sesleri gelmeye başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ancak çığlıklar başladığında, panik içindeki müşteriler kapılardan içeri yuvarlandığında Jack gözlerini kırpıştırdı. Fincanı yarılırken ayaklarındaki kahve yanığını hissetmedi. Altı sarı balonun mavi bir balina gökyüzüne doğru sürüklendiğini görmedi. Sadece kızına ulaşmak isteyen bir babanın çaresizliğini hissetti. Anında.

Eğer birisi o anda alışveriş merkezinin üzerinden uçmuş olsaydı, tuhaf bir manzaraya tanık olurdu: Binadan çıkmak için çabalayan, itişen, savaşan bir yığın insan ve içeri girmek için çabalayan, itişen, savaşan yalnız, tek başına bir adam.

Jack'i kalabalığın arasından geçiren güçten çok inançtı. İçeride tam bir kaos vardı. Silah sesleri alışveriş merkezini çınlatıyordu. Atılmış ayakkabılar, alışveriş torbaları ve dökülmüş içecekler her yerdeydi. Balon arabası terk edilmiş ve etkilenmemiş bir şekilde duruyordu, gülen yüzler ve Disney prensesleri bu kargaşaya ağzı açık bakıyordu. Jack sağına soluna bakmak için durmadı. Dostu düşmandan ayırt etmek umurunda değildi. Kafenin yanından, yarısı yenmiş bademli kruvasanların ve ezilmiş kurabiyelerin yanından, yardım çığlıklarının yanından tek bir amaçla koşarak geçti. Alt kattaki resital salonuna inmek zorundaydı.

Ön sıraya otur ki seni bulabileyim, tamam mı? Ne yapacağımı biliyorum, Lily. Seni hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?

Yürüyen merdivene varmak üzereydi ki, karşı yönden gelen bir çocuk önünde durdu. Çocuk kendini kaybetmiş ve bitkin bir halde ağlıyordu. Jack onun yumuşak iniltilerini kendi kalbinin çarpıntısından zar zor duyabiliyordu. Bir an için öylece durdular; yüzü Batman gibi boyanmış, gözyaşlarından renkleri dağılmış küçük çocuk ve bir an için onu güvenli bir yere götürmekle kendi kızına ulaşmak arasında kalan adam.

Sonra Jack kenara çekildi. Yeni yürümeye başlayan çocuğun yüzünü, yüzündeki beklenti ifadesini her zaman hatırlayacağından emindi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Büyük, yuvarlak gözleri, gömleğine iliştirilmiş emziği. Utancını ruhunun karanlık bir girintisine doldururken, biri bağırmaya başladı.

"Isa! Isa!"

Çocuğun kadının sesiyle dönmesine bakılırsa, aradığı kişinin o olduğu belliydi.

Jack rahat bir nefes aldı ve yürüyen merdiveni yuvarladı. "Bayım! Durun. Lütfen. Oğlumu buradan çıkarın."

Jack'ten yaklaşık on adım ötede, devrilmiş bir bebek arabasının yanında yerde yatıyor ve ayak bileğini tutuyordu. Yaralıydı. Ve hamileydi.

"Lütfen onu buradan çıkarın," diye yalvardı.

İnsanlar hâlâ alışveriş merkezinden kaçıyordu, dehşet içinde hareket ediyorlardı ama onca insan arasında o Jack'e soruyordu. Belki de onu duyan tek kişi Jack olduğu için. Belki de kaosun ortasında ağlayan bir bebeği kabul edecek kadar uzun süre durduğu için. Kendi güvenliği için hiçbir endişesi yoktu, kendisi için hiçbir talebi yoktu. Ve bu konuda birleşiyorlardı. İkisi de sadece çocuklarını dışarı çıkarmak istiyordu.

Jack merdivenlerin başında dururken yürüyen merdiven kayışının ellerinin altından kaydığını hissetti.

Aşağı in.

Hayır. Onlara yardım et.

"Özür dilerim," dedi. Boşa harcadığı her saniye, onu Lily'den uzak tutan bir saniyeydi.

O anda gözlerini kaçırması gerekirdi ama çocuğun annesini kucakladığı anı, küçük bedeninin gevşemesini, onu bulmuş olmanın verdiği rahatlamayı, her şeyin yoluna gireceğine olan inancı, kadının gözlerindeki mutlak çaresizlik ve umutsuzlukla tam bir tezat oluşturacak şekilde yakaladı.

Sikeyim.

Böylece Jack hayatındaki en zor, en cesur, en özverili şeyi yaptı. Geri döndü. Bir eliyle çocuğu yakaladı, diğer eliyle annesine destek oldu ve onları dışarı çıkardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kapı. Adrenalin yüklü haliyle bir dakikadan fazla sürmedi. Ama bir dakika çok uzundu.

İçeri girmek için döndüğünde, alışveriş merkezini sarsan bir patlama onu merdivenlerden uçurdu. Bir cam panel üzerine düşerek onu altına hapsetti. Çelik ve beton parçaları park alanına yağarak ön camları ve farları parçaladı. Polis arabalarının ve ambulansların tiz çığlıkları araba alarmlarının aralıksız çalan seslerine karıştı. Ancak yaralananlar ürkütücü bir şekilde sessiz kaldılar, bazıları sonsuza dek.

Jack kıpırdandı ve onu altına çekmekle tehdit eden karanlıkla savaştı. Yapması gereken bir şey vardı. Olması gereken bir yer. Ciğerlerini dolduran keskin, acı ve gözlerini açtığında yüzüne çarpan farkındalık kadar siyah dumana odaklandı.

Lily. Aman Tanrım. Seni hayal kırıklığına uğrattım.

Dünya etrafında dizlerinin üzerine çökerken, duvarlar yıkılmış, çatı uçmuş, her yerde kan ve kemik varken Jack kendini ikiye bölünmüş hissetti. Sade kahveyi, mavi gökyüzünü ve tüm camlar kapalı bir şekilde şehre gitmeyi seven Jack'ten önce ve kızının tatlı gülümsemesi ve pamuk şekeri at kuyruğu, öğleden sonrasının beş alarmlı alevinde önünde yüzen Jack'ten sonra.

Nasıl görünüyorum? Çok güzel. Her zamanki gibi.

O anda, Jack onu yere mıhlayan ağırlığı kaldırmak için mücadele ederken, biliyordu. Bundan kaçış olmadığını, geri dönüş olmadığını biliyordu. Ve böylece, aslana boğazını açan yorgun bir antilop gibi, Jack gözlerini kapadı ve karanlığın uyuşturan pelerininin onu yutmasına izin verdi.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rodel

Rodel Harris Emerson, imzayı atarken, "BU HAYATIMIN EN MUTLU GÜNÜ" diye düşündü.

İnsanlar onunla tanışana kadar bunun bir erkek ismi olduğunu düşünmüşlerdi. İki yıl önce Bourton-on-the-Water'da bir öğretmenlik pozisyonu için başvurduğunda olmuştu ve şimdi satın aldığı mülkü görmek için emlakçıya mesaj attığında yine olmuştu, aynı altın rengi köyde - sevgiyle Cotswolds'un Venedik'i olarak bilinir - İngiliz kırsalında.

"Tebrikler!" Andy sözleşmeye baktı ve gülümsedi. "İlk eviniz."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Hiçbir fikri yoktu. Bu sadece bir ev değildi; tüm hayatı boyunca peşinden koştuğu bir hayaldi. Ve şimdi, yirmi dört yaşında, nihayet bir dayanağı vardı, babasının işi onları nereye götürürse oraya seyahat eden bir ailede büyürken özlediği türden bir istikrar. Bu iyi bir işti, onlara dünyanın dört bir yanında farklı kültürleri, farklı yerleri deneyimleme lüksünü sağlayan bir iş. Ancak Rodel tam düzenini kurmaya ve yeni arkadaşlar edinmeye başlayacakken, tekrar yola çıkıyorlardı. Küçük kız kardeşi Mo da anne ve babası gibi bu durumdan çok memnundu. Onlar özünde kaşiflerdi, yeni tatlar, yeni sesler, yeni topraklar arzulayan özgür ruhlardı. Ama Rodel bir mola yeri, küçük bir rahatlık ve aşinalık parçası, gerçek bir ev özlemi çekiyordu.

Ve şimdi, Yüzüklerin Efendisi'ni ilk kez izleyip Shire'a aşık olduğundan beri hayal gücünü harekete geçiren türden bir yere sahipti. O zamanlar on iki yaşındaydı ve bu hayal, üniversiteden sonra iş ararken Bourton-on-the-law'a rastlayana kadar - kurgusal, imkânsız bir ideal olarak - zihninde yer etmişti.

Su. Orada, İngiltere'nin kalbinde, huzurlu tepelerin kırsal cenneti arasında hayat telaşsızdı. Patika yollar, Ocak ayında kardelenlerin, Mayıs ayında ise çan çiçeklerinin açtığı manzaralı tarlalardan geçiyordu. Taş evler, ağaçlarla çevrili sokakların yanında yer alıyor ve alçak, zarif köprüler nehrin üzerinden geçiyordu.

"Pekala, hepsi bu kadar." Andy evrakları çantasına koydu. "Sadece üzerinden geçmemiz gereken birkaç tarih var."

Rodel telefonunu çıkardı ve takvime geçti.
Tam Andy başlamak üzereyken çaldı.

Ekranda yanıp sönen ismi okudu. "Montego mu?"

"Kız kardeşim." Rodel alışılmadık isimlerinin ardındaki nedeni paylaşmadı. Anne ve babaları her iki kızlarına da dünyaya geldikleri yerlerin isimlerini vermişlerdi: Rodel Harris, İskoçya'nın Harris Adası'ndaki pitoresk Rodel köyünden, Montego James ise Jamaika'nın St James bölgesindeki Montego Körfezi'nden.

Ro ve Mo.

"Lütfen devam edin." Kız kardeşinin aramasını sesli mesaja gönderdi. Mo'nun saçma sapan sohbetlerinin sırası değildi. Ayrıca Rodel'in paylaşacağı büyük haberler vardı. Bir ev satın aldım, o yüzden kıçını kaldırıp buraya gelmen gerekiyor türünden, her şey tamamlandığında paylaşmak için can attığı bir haber.

"Eğer almak istersen bekleyebilirim." Andy konuşkan ve aşırı derecede misafirperverdi. Rodel onun kendisine olan ilgisinin profesyonelliğin ötesine geçtiğini hissediyordu.

"Sorun değil. Onu sonra ararım."

Rodel'in yeni satın aldığı on yedinci yüzyıldan kalma restore edilmiş kulübede mutfak tezgâhının iki yanında oturuyorlardı. İki katlı küçük bir evdi ama ahşap kirişlerle kaplı açık bir oturma alanı, bir kitap köşesi ve nehirden birkaç adım ötede güneşli bir terası vardı. Rodel'in yürüyerek gidebileceği kadar okula yakındı ama köyün kenarındaki tenha bir durgun suda yer alıyordu. Rodel

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

son iki yıldır kiraladığı odadan taşınmak için sabırsızlanıyordu.

"Satıcılar kapanışı erken yapmayı kabul ettiler, böylece evi birkaç hafta içinde alabilirsiniz." Andy tarihleri gözden geçirdi.

"Bu mükemmel." Bu, Rodel'in Eylül'de okul başlamadan önce yerleşmek için bir yaz geçireceği anlamına geliyordu. "Teşekkür ederim," dedi Rodel, görüşmeleri sona ererken.

Andy ayağa kalktı ve boğazını temizledi. "Merak ediyordum da...

Bir şeyler içmek ister misiniz? Bilirsin, kutlamak için falan?"

Başka bir zaman olsa Rodel onu geri çevirirdi. Bir ev sahibi olma hayali için çalışmaya o kadar odaklanmıştı ki sosyal hayatı neredeyse hiç yoktu. Bir kitap ineği olmasının da yardımı olmamıştı. Etten kemikten hiçbir erkeğin asla ulaşamayacağı kitap erkek arkadaşları vardı. Bir evde huzur arıyor olabilirdi, ama bir erkekte en fırtınalı olanı, Gondor Kralı Aragorn'u istiyordu. Bir başka kurgusal, olanaksız ideal. Evet, Yüzüklerin Efendisi onu büyük ihtimalle mahvetmişti. Shire'ı bulmuş ve Hobbit deliğini sahiplenmişti ama kahramanı yeniden yaratması gerekeceğinden emindi. Aragorn gibi krallar ölümlü insanlar arasında dolaşmazdı.

"Bir içki iyi olurdu," dedi Andy'ye.

"Peki o zaman..." Onu arabasına götürürken mutlu görünüyordu.

-Kompakt, beyaz bir melez.

Arabayla nehre bakan küçük, rustik bir bara gittiler. Kaba, yontulmuş ahşap masalar daracıktı, biralarını ancak alacak kadar genişti ve karşı karşıya oturduklarında dizleri birbirine değiyordu.

"Açık konuşmadıysam söyleyeyim, bence çok güzelsin," dedi Andy. "Çok güzel kahverengi gözlerin var. Senin ... ..." Onun genel yönünü işaret etti, zor bir şey arıyordu ve sonunda öldürmek için içeri girdi. "Saçlarını beğendim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Teşekkür ederim." Rodel yüzünü içkisini tutan gamzeli kupaya gömdü.

Neden biriyle çıkmak hep bu kadar acı vericiydi? Neden öpücükler her zaman birası kadar sıcak oluyordu?

"Ailen buralarda mı yaşıyor?" diye sordu Andy.

Sadece havadan sudan konuşuyoruz, diye düşündü Rodel. Onlarla buluşma niyetini açıklamıyor.

Rodel bir kez olsun ailesinin binlerce mil uzakta olmasından dolayı rahatlamıştı. Fikrini değiştirmişti. Kahramanını yeniden canlandırmak istemiyordu. Hayatının geri kalanını hayali kitap sevgilileriyle mutlu bir şekilde geçirecekti.

Darcy mi? Oh,

evet. Grey mi?

Aman Tanrım.

Aragorn mu? Aman Tanrım, evet, evet, evet!

"Ailem Birmingham'da yaşıyor ama emekliler ve seyahat etmeyi seviyorlar," dedi. "Şu anda Tayland'dalar."

"Eğer taşınmak için yardıma ihtiyacın varsa, yapabilirim..." Sözünü yarıda kesti ve Rodel'in bakışlarını takip etti. Kadın televizyona bakıyordu. Ekrandaki bir şey dikkatini çekmişti.

Yavaşça ayağa kalktı - sert ve tahta gibi - ve barmene doğru yürüdü. "Şunun sesini açabilir misin?" Bu basit bir istekten daha fazlasıydı. Sesinde herkesin dikkatini çeken sıkı ve kontrollü bir ton vardı. Tüm gözler haber yayınına çevrilirken barın üzerine bir sessizlik çöktü.

"Tanzanya'nın Amosha kentindeki kalabalık bir alışveriş merkezine giren silahlı kişiler, güçlü bir patlamanın meydana gelmesinden dakikalar önce saldırdı. Düzinelerce kişinin öldüğünden endişe ediliyor. Gelişen bu hikayeyle ilgili daha fazla bilgi yabancı muhabirimizden . . ."

Muhabirin arkasında karanlık kasırgalar gibi yükselen siyah duman dalgalarının olduğu katliam sahnesini kesiyorlar.

"Telefonum." Rodel ekrandan uzaklaştı ve tökezleyerek masaya doğru yürüdü. Çantasını ters çevirdi ve dizlerinin üzerine çöküp içindekileri karıştırarak telefonunu aradı.

"Sorun ne?" diye sordu Andy.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Telefonuma ihtiyacım var! Kız kardeşim Amosha'da. Gitmem gerek-" Telefonuna sarıldı ve aramaya başladı. "Aç şunu. Hadi, Mo. Aç şunu." Her nefes alışında göğsü inip kalkıyordu.

Birisi onu bir sandalyeye oturttu. Birisi ona bir bardak su getirdi. Telefonu kimse açmadı. Doğrudan sesli mesaja geçti. Tekrar aradı. Ve sonra tekrar. Uluslararası arama kodlarının geçmesini beklerken parmakları titredi.

Tam telefonu kapatıp ailesini arayacaktı ki yeni sesli mesaj simgesini fark etti.

Mo. Daha önce aradığında mesaj bırakmış olmalı.

Rodel kız kardeşinin hoparlörden süzülen sesini dinledi ama Mo Tanzanya'ya gittiğinden beri her konuşmalarında olduğu gibi sıcak ve neşeli değildi. Bu Mo gergin ve gergindi ve Rodel'in anlamak için zorlandığı keskin, kesik kesik fısıltılarla konuşuyordu.

"Ro, Kilimani Alışveriş Merkezi'ndeyim ... bir şey ... düşüyor ...
. her yerde silahlı adamlar . . ." Kelimeler kötü bir bağlantı gibi gidip geliyordu. "Saklanıyorum ... beni tutan ... tek şey ... var ..." Uzun bir duraklama oldu. Rodel, Mo tekrar hatta gelmeden önce boğuk sesler duyabiliyordu. " ... bekleyeceğim . Burada güvende olacağım, ama eğer yapmazsam..." Sesi düştü. "Eğer ... ... Seni seviyorum, Ro. Annem ve babam. . .
Endişelenme. Çılgın hikayelerime güleceğiz. Avustralya'da. Her türlü şansım var, Ro..."

Kayıt sona erdi. Ve Rodel'in hayatının en mutlu günü olarak başlayan şey, tıpkı kız kardeşinin çağrısının sonundaki boş, sinsi yankı gibi sona erdi.

Ro . . .

Ardından çatırdayan ölü hava
geldi. Rodel'in aklı karıştı.

Mo Avustralya'dan söz etmişti. O zaman da öleceğini düşünmüş ve batan bir feribotla timsahlarla dolu bir nehri geçerken Rodel'i aramıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ro, Ro!" diye bağırıyordu ama feribottakiler onun kendilerine "Kürek çekin, kürek çekin!" dediğini sandılar. Gemi güvenli bir yere varmıştı ve Mo kıyıya yığıldığında, çağrı hâlâ devam ediyordu, ikisi de baş döndürücü bir rahatlamayla gülmüşlerdi.

Rodel, "Eve gel, Mo," diye ısrar etti.

"Henüz işim bitmedi," diye yanıtlamıştı kız kardeşi. "İşim bitecek mi bilmiyorum. Sevdiğim şeyi yaparken ölmek istiyorum."

Hayır. Bu dileği istemedim. Rodel, dilekleri, eylemleri, insanları ve sonuçları birbirine bağlayan görünmez iplerin farkında olmadan telefonuna sarıldı. Televizyonda yanıp sönen görüntülerin, harekete geçen domino taşları gibi kendisine doğru ilerleyen bir olaylar zincirini çoktan başlattığından haberi yoktu.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OceanofPDF.com

Tamamen uyanmadan önce birkaç mutlu saniye boyunca unuttum. Mo'nun gittiğini, hayatının son birkaç ayını geçirdiği yabancı bir ülkede, yabancı bir odada, onun yatağında uyuduğumu unutmuştum. Ama yabani güvercinlerin gırtlaktan gelen sesi, dışarıdaki çapanın ritmik gümbürtüsü, metal bir kapının açılıp kapanma sesi, hepsi bana Amosha'daki ilk sabahım olduğunu hatırlattı.

Gözlerimi açtım ve tavandaki vantilatörün vınlayan kanatlarına baktım. Mo onun izini bırakmıştı. Üstümde dönerken parlak şeritler renkli izler bırakıyordu. Bu, onun sınırsız enerjisini, dönen, kaleydoskopik hayatını öylesine canlı ve acı verici bir şekilde hatırlatıyordu ki, yeniden keskin bir kayıp duygusu hissettim. Sevdiğiniz birini kaybettiğinizde, bu olayla, cenazesiyle ya da mezar taşındaki ismiyle sona ermez. Onları her gün, sizi hazırlıksız yakalayan küçük anlarda tekrar tekrar kaybedersiniz.

Anma töreninin üzerinden neredeyse bir ay geçti. Eşyalarını toplamak ve odasını boşaltmak için Afrika'ya gitmeyi sürekli erteliyordum.

"Gitme," demişti annem, kırmızı kirpiklerinin arasından bana bakarak. "Hâlâ seyahat uyarısı var."

Babam sessizce durdu, omuzları kamburlaşmıştı, kızının cesedi enkazdan asla çıkarılamayan bir adamın ağırlığını taşıyordu. Hepimiz kapanış hediyesinden, onun yüzünü son kez görmekten mahrum bırakılmıştık.

"Yapmak zorundayım," diye cevap verdim. Bir yabancının Mo'nun eşyalarını karıştırması, ondan parçalar atması düşüncesine katlanamıyordum.

Ve böylece, gezginlerden oluşan bir ailenin gezgin olmayan üyesi olarak, Mo'nun altı aylığına gönüllü olarak kaydolduğu Amosha'daki Nima House'a vardım. Hayatının aşkıyla Kilimanjaro Dağı'na tırmanmak için romantik bir arayış olarak başlamıştı. O ay hayatının aşkıydı. Mo, 15.000 ila 17.000 feet arasında bir yerde tuvalet kağıdı payını onunla paylaşmayı reddettiğinde, kıçını terk etti ve tuvalet kağıdı olmadan ve oradan uçak bileti olmadan geri döndü. Ailemiz onu kurtarmayı teklif etti, ancak Mo'nun Tanzanya ile işi bitmemişti ve daha uzun süre kalabilmesi için onları biraz para ödemeye ikna etti. Ucuz yemek, konaklama ve Serengeti'de şelaleleri, flamingoları ve ceylan sürülerini kovalamak için izin karşılığında bir yetimhanede çocuklarla çalışarak ücretsiz bir pozisyona kaydoldu.

"Biraz iyilik yap, biraz hareket gör," demişti en son konuştuğumuzda, aslanların ne kadar gürültülü ve sesli çiftleştiklerini ayrıntılı bir şekilde anlatmadan önce. "Her on beş dakikada bir, Ro! Artık Mufasa'nın neden ormanın kralı olduğunu biliyorsun."

"Sen bir sapıksın, Mo. Orada öylece oturup izledin mi?"

"Tabii ki evet! Öğle yemeğimizi de orada yedik. Gitmen gerek.

Kıçını buraya koy. Bir filin penisini görene kadar bekle, Ro ..."

Durmadan gevezelik ediyordu ve ben sadece yarım yamalak dinliyordum, bunun onunla son konuşmam olacağını bilmiyordum, odasında olacağımı, muhtemelen beni aradığında baktığı tavan pervanesine bakacağımı bilmiyordum.

Beni alışveriş merkezinden aradığı son sefer hariç.

Telefonu açmadığım zaman.

Bana en çok ihtiyacı olduğu zaman.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beni rahatsız eden düşüncelerden kaçmaya çalışarak yan tarafıma döndüm.

Benimkinin yanındaki yatak boştu ve özenle hazırlanmıştı. Mo'nun oda arkadaşı Corinne gitmişti. Bir gece önce beni içeri almış ve sarılmıştı.

"Çok üzgünüm," demişti. "İnanılmaz bir ruhu vardı."

Mo'dan geçmiş zamanda bahsetmek acı vericiydi. Onun yatağında uyanmak acı vericiydi. Kalktım ve perdeleri açtım. Beklediğimden daha geç olmuştu ama saat farkına hâlâ alışmaya çalışıyordum. Çimento zemin ayaklarıma sert geliyordu, bu yüzden Mo'nun terliklerini giydim. Tavşan suratlıydılar, pembe uçlu burunları ve yürüdüğümde takla atan kulakları vardı.

Odanın ortasında durdum ve etrafıma bakındım. Mo'nun tarafında dar bir dolap vardı ama giysiler ya askılardan kaymıştı ya da Mo onları asmaya hiç zahmet etmemişti.

Muhtemelen ikincisi. Gülümsedim. Çok farklıydık ama yine de iki kız kardeşin olabileceği kadar yakındık. Eşyalarını karıştırırken kafamın içinde onun konuşmalarını duyabiliyordum.

Hey, bir balonu simle doldurup dolabına tıktığım zamanı hatırlıyor musun? Patlamıştı ve tüm kıyafetlerin o kadar ışıltılıydı ki günlerce disko topu gibi görünmüştün.

Onu yanımda, yerde bağdaş kurmuş otururken düşünmek, bunu atlatmama yardımcı oldu. Bir daha asla giymeyeceği, kokusu hala içlerinde yaşayan üstleri katlarken yıkılmamı engelledi.

Çekmeceyi unutma, Ro. Bunu yapanın sen olması beni çok rahatlattı. Annemin o dildoyu bulduğunu hayal edebiliyor musun? Ben de biraz düşündüm ama çok gerçekçi, biliyor musun? Kesinlikle bir tane almalısın, dostum. Mufasa yok mu? Endişelenme.

Ve böylece gün, Mo'nun yorumlarının çiçekten çiçeğe konan bir kelebek gibi kafamın içinde uçuşmasıyla, güneş ufukta kararırken vedalaşarak ilerledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geri çekilip odayı incelediğimde öğleden sonra olmuştu. Mo'nun tarafı, duvarında onun dikkatsiz, el yazısı ile yazılmış Post-it notları olan bir harita ve vantilatörün etrafına bağladığı kurdeleler dışında tamamen kutulanmıştı. Onları çıkarmaya kıyamadım. Ayrıca, İngiltere'ye dönmeden önce üç haftam daha vardı. Bahsettiği yerleri görmek, onu harekete geçiren büyüyü anlamak, onu sahiplenen yerde biraz çözüm bulmak istiyordum.

Kilimani Alışveriş Merkezi hâlâ geniş bir çukur halindeydi ama siviller ikincil zarar görmüştü. Silahlı saldırganların hedefi o gün bir kongrede konuşma yapan bir hükümet bakanıydı. Güvenlik ekibi onu güvenli bir yere taşırken bomba yüklü bir araç patlamış ve hepsi ölmüştü. Bomba yeraltı otoparkında patlamış ve alışveriş merkezinin büyük bir kısmı çökmüştü. Olayı kimse üstlenmemişti ve müfettişler hâlâ enkazı inceliyordu. Bu trajik, anlamsız olaylardan biriydi, tıpkı bir obruğun aniden ortaya çıkıp arabanızı, evinizi ve sevdiğiniz insanları yutması gibi. Bunun için suçlanacak kimse yoktur, bu yüzden acınızı ve öfkenizi yanınızda taşırsınız, bir yandan da bir aydınlanma, hayatınıza devam etmenize yardımcı olacak bir anlayış çekirdeği beklersiniz, çünkü kesinlikle her şeyin bir anlamı vardır.

Yatağa uzandım ve Mo'nun yastığına sarıldım, keşke kollarını etrafımda hissedebilseydim. Parmaklarımın altından sert bir şey kaydı. Elimi örtünün altına soktum ve bir gözlük kılıfı çıkardım. Yedek gözlükleri hâlâ oradaydı -turuncu kedi gözü çerçeveler. Mo'nun yastık kılıfına bir şeyler saklamak gibi bir alışkanlığı vardı. Onları bir gece önce fark etmemiş olmama şaşırmıştım. Sonra tekrar, fark edemeyecek kadar bunalmıştım.

Yaşam tarzının cazibesini anlayamadığımda bana "Keşke dünyayı benim gözlerimden görebilseydin" derdi.

İşte buradayım Mo. Gözlüklerini taktım ve çerçevelerinin çarpık merceğinden odayı taradım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Güneş batıyordu ve altın rengi ışığı odayı doldurup duvara vuruyordu. Masasının üzerindeki haritayı tutan metal raptiyeler, Mo'nun giysilerime saçtığı simler gibi parlıyordu.

Ayağa kalktım ve parmaklarımı üzerine yapıştırdığı sarı post-it'lerin üzerinde gezdirdim. Gözlüklerini çıkarıp okumak için yaklaştım.

14 Nisan-Miriamu (Noni) 2

Mayıs-Huzuni (Pendo)

12 Haziran-Javex (Kabula)

17 Temmuz-Juma

(Baraka)

29 Ağustos-Sumuni (Maymosi)

1 Eylül-Furaha (Magesa)

Notlar tuhaftı ve çözülmesi zordu. İlk üçünün üzeri siyah mürekkeple çizilmişti. Haritanın etrafına dağılmışlardı, bazıları Amosha'ya yakın, bazıları daha uzaktaydı.

Corinne odaya girip çantasını yatağının üzerine atarken, "Vay canına, çok iş yapmışsın," dedi. "Bütün gün burada mı tıkılıp kaldın?"

Kendime baktım. Üzerimde hâlâ pijamalarım

vardı. "Yiyecek bir şey aldın mı?" diye sordu.

Başımı salladım ve uçakta yediğim son şeyin bir şeyler atıştırmak olduğunu fark ettim.

"Mo'nun kız kardeşi nasılsın? Yemek yemediği zaman ona Woe-Mo derdik. Acıktığında çok huysuzlaşırdı." Corinne beni banyoya doğru yönlendirdi. "Temizlen de akşam yemeği yiyelim."

Saçlarımı tararken yansımama baktım. Sıcak kestane rengi dalgalar doğal bir şekilde bir tarafa ayrılıyor ve alnımda yumuşak bir şekilde dalgalanıyordu. Gözlerimde hâlâ insanların ellerinden bir şeylerini, değerli bir şeylerini aldığınızda takındıkları o ürkek bakış vardı. Daha koyu kahverengi görünüyorlardı, sanki göz bebekleri kocaman açılmış ve öyle kalmış gibiydi. Mo da bir şey için heyecanlandığında böyle bakardı ama gözleri sade kahverengiden çok uzaktı. Bana ılık dalgaların karaya attığı odunları ve altın rengi kumu hatırlatıyorlardı. Bizim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ailemiz bize uygun bir isim vermişti. Mo, Karayipler'in rahat sıcağı, reggae'nin serin, kaygısız ritmiydi. Ben ise sessiz girintiler ve antik dağlar gibiydim. Çok parlak giyinmez ya da çok yüksek sesle konuşmazdım. Arka plana karışmak konusunda daha rahattım. Sıradanlığım bunu kolaylaştırıyordu. Ortalama boy, ortalama kilo, ortalama iş, ortalama hayat.

Bir kot pantolon ve uzun kollu bir tişört giymem uzun sürmedi. Corinne bana hızlı bir yer turu yaptırdı. Nima House gönüllülerinin yerleşkesi yetimhaneden uzakta, ortak bir avluya açılan mütevazı odalardan oluşuyordu.

Diğer gönüllüler çoktan dışarıdaki uzun bir masanın etrafında toplanmışlardı.

Onlara katıldığımızda Corinne, "Wali ve maharagwe'yi denemelisin," dedi. Tabağıma pilav ve fasulye güvecine benzeyen bir şey doldurdu.

"Svahili dilinin sizi kandırmasına izin vermeyin," diye araya girdi biri. "Sadece tahtadan okuyor."

"İyi bir izlenim bırakmaya çalışıyorum." Corinne yanıma oturdu. "Özür dilerim, sizi tanıştırmayı unuttum. Çocuklar, bu Mo'nun kız kardeşi Rodel."

Herkes aynı anda konuşmaya başlamadan önce konuşmada gözle görülür bir durgunluk vardı.

"Hey, çok üzgünüm."

"Burası onsuz çok sessiz." "Gittiğine

hala inanamıyorum."

Mo ile ilgili hikâyelerini paylaştılar. Hepsi farklı süreler için imza atmıştı; bazıları birkaç haftalığına, bazıları ise Mo gibi tam altı aylığına. Her yerden gelen küçük, gayri resmi bir gruptu. Corinne Nijeryalıydı. Yanımdaki adam Almandı. Birkaçı Amosha'dan çok uzak olmayan kasabalardan gelmişti. Herkes İngilizce ya da Swahili konuşmuyordu ama bir şekilde herkes birbirini anlıyordu. Kız kardeşimi nasıl hatırladıklarını dinledikçe kalbim doldu: tatlı, maceracı, gürültücü, cesur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çok ateşliydi," dedi çocuklardan biri, biri onun kaval kemiğine tekme atmadan önce.

Corinne ve ben odamıza dönene kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim. Seyahat ettiğimde hep gergin olurdum. Bu, günün duygusal iniş çıkışlarıyla birleşince yatağa girmek için can atıyordum. Ama listemden çıkarmam gereken bir şey daha vardı.

"Corinne?" Dedim. "Bu notlar ne anlama geliyor?" Haritadaki post-it'leri işaret ettim.

"Ah, şunlar." Yanımda durmuş, onları inceliyordu. "Mo boş zamanlarında risk altındaki çocuklarla çalışırdı. Her ay bu yerlerden birinden bir çocuğu alır ve güvenli bir yere götürürdü. Bak, orada beklendiği tarihi, çocuğun adını ve burada parantez içindeki yerin adını listelemiş. Altı ayda altı çocuk toplamayı hedefliyordu. İlk üçünü yaptı." Corinne üzeri çizilmiş olanları işaret etti.

"Geri kalanlar ne olacak? Onlara kim bakacak?"

"Sanırım birlikte çalıştığı adam. Gabriel gibi bir şey. Yerlilerden biri. Nima House'un bununla bir ilgisi yok. Zaten tam kapasite çalışıyor. Topladıkları çocuklara bakacak kaynakları yok."

"Peki onları nereye götürüyorlardı?"

"Emin değilim. Mo bahsetmiş olabilir ama hatırlamıyorum." Corinne sürünerek yatağa girdi. "İyi geceler Rodel. Biraz uyumaya çalış."

Işığı kapattım ve yorganın altına girdim. Tavan vantilatörü üzerimde yavaşça döndü. Karanlıkta kurdeleleri zar zor seçebiliyordum. Zihnim Mo hakkında öğrendiğim ufak tefek şeylerle doluydu. Ben kitaplarda kahramanlar ararken, kız kardeşim kahramanlardan biriydi - sessiz, muhtemelen kazara kahraman olmuş, biri ondan kahraman diye söz etse öğürecek biri. Kimseyi kurtarmaya çalışmıyordu. Sadece yaşam için açgözlüydü - eğlence için, yemek için, renkler için, deneyimler için. Önünde duran şeyin ötesini göremiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve sadece onu mutlu eden şeyleri yaptı, ama bu onu benim için daha da kahraman yaptı.

Haritadan silemediği notları düşündüm - onun tamamlanmamış kalan kısmını - ve dileğini yerine getirmeye karar verdim. Altı ayda altı çocuk. Hedeflediği şey buydu. Geriye üç çocuk kalmıştı.

Onları senin için alacağım, Mo. Eve dönmeden önce notların hepsinin üstünü çizeceğim.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Amosha'da, seçkin ünlüleri ağırlama geleneğiyle bilinen efsanevi bir otel olan The Grand Tulip'e çıkan saray gibi merdivenlerin dibinde DURAKLADIM. Oraya gitmek için yerel bir minibüs olan dala dala'ya bindiğim için hâlâ tedirgindim ama Corinne beni oraya göndermişti. Kız kardeşimin birlikte çalıştığı Gabriel'in soyadını bilmiyordu ama nerede yaşadığını biliyordu.

Ve hayır, Grand Tulip'te değildi.

Amosha'nın eteklerindeki bir köydeydi.

"Oraya bir dala dala ile gidebilirsiniz, ancak biraz kaotik ve çok güvenli değiller - hızlı bir iniş ve biniş için tamam. Gabriel'in evine gitmek için bir şoför tutmanızı tavsiye ederim," dedi Corinne. "Birkaç kez bir tane kullandım. Adı Bahati. Şehrin çok dışına çıkmıyor ama bölgeyi biliyor ve akıcı İngilizce konuşuyor. Genellikle sabahları Grand Tulip'te oluyor."

İşte oradaydım, otellerin en büyüğünün merdivenlerini tırmanıyordum. Devasa, budaklı ağaçları andıran sütunlar tepedeki gölgeli girişi destekliyordu. Açık lobiyi iki üniformalı adam koruyordu ama gözüme çarpan, dış duvarın bembeyaz genişliğine karşı yerleştirilmiş, gerçek boyutlardaki bir Maasai savaşçısı heykeliydi.

Elinde mızrağı, aşı boyası çamuruyla süslenmiş saçlarıyla mağrur bir pozda duruyordu. Abanoz ağacı o kadar pürüzsüz cilalanmıştı ki, derisi sanki hayvan derisine bulaşmış gibiydi.

Şişman. Kırmızı togası rüzgârda dalgalanıyor ve uçuşuyordu. İncil'deki genç bir peygambere benziyordu, sanki müzeye ait bir şey gibiydi.

Yaklaştım, ince detayları inceledim - vücudunu süsleyen kırmızı ve mavi boncuklar, uçları sabah güneşini yakalayacak kadar ince kirpikler. Fotoğraf makinemi çıkardım ve yüzünü kadraja aldım.

"Sekiz bin şilin," dedi. "Ne?" Geri sıçradım.

"Fotoğraf çekmek için."

"Sen gerçeksin!"

"Evet, hanımefendi. Sizin için altı bin şilin yapıyorum."

"Sorun değil," dedim ve geri çekildim.

"İngiltere'den misiniz? Aksanınızdan anlayabiliyorum. İki sterlin. Starbucks kahvesinden daha ucuz."

"Hayır, teşekkürler. Ben aslında birini arıyorum. Adı Bahati. Onu tanıyor musun?"

"Bin şilin. Seni ona götüreceğim."

"Boş ver." Başımı salladım ve uzaklaştım. Belli ki üçkâğıtçının tekiydi. "Affedersiniz," dedim kapıcıya. "Aranızda Bahati'yi nerede bulabileceğimi bilen var mı?"

Birbirlerine baktılar ve arkamı işaret ettiler. Şaka yapıyor olmalısınız. Yavaşça arkamı döndüm. Yeterince eminim. Maasai bana sırıtıyordu.

"Sen bulundu vardır a Ben. akıllı Komisyonsuz. Sen pazarlıkçı. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bir şoför arıyordum ama sorun değil. Fikrimi değiştirdim." Merdivenlerden aşağı doğru yürümeye başladım.

"Arkadaşım. Arkadaşım!" diye arkamdan seslendi ama ben arkama bakmadım.

Harika. Düşündüm de. Korkunç dala dala'yı almak zorunda kalacağım. Gabriel'in köyüne kadar.

Yirmi dakikalık tozlu bir yürüyüşle otobüs durağına geri döndüm. Charter otobüsleri, yüzüme harita sallayan tur operatörleri ve bana bilezik, muz ve közlenmiş mısır satmak isteyen insanlardan oluşan baş döndürücü bir kakofoni vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cadde motosikletler, arabalar ve dala dalalar arasında bir orkestrayı andırıyordu; hepsi farklı hızlarda gidiyor, hiçbir emir ya da uyarı olmadan durup kalkıyorlardı. Kondüktörler minibüslerden dışarı sarkarak gidecekleri yerleri bağırıyor, şoförün yolcular için durmasını istediklerinde minibüsün yan tarafına vuruyorlardı. Her dala dala, bir tür ünlüyü onurlandıran bir çıkartma veya sloganla parlak bir şekilde boyanmıştı. Beyonce, Obama, Elvis. Gabriel'in köyü Rutema'nın çağrılmasını bekledim ama hiçbiri o yöne gitmiyordu.

"Arkadaşım. Seni buldum!" Bir 4x4 gıcırdayarak yanımda durdu ve bisikletli bir adamı kıl payı atlattı. Sürücünün kolları kıvrılmış beyaz bir gömleği ve benim yıpranmış yüzümü yansıtan aviator gözlükleri vardı. "Benim." Gözlüklerini çıkardı ve bana arsız bir sırıtış fırlattı.

Bahati.

"Kostümüne ne oldu?" Korna sesleri arasında bağırdım.

"Bu bir kostüm değil. Ben gerçek bir

Maasai'yim." "Saçların da mı gitti?"

"Örgüler mi? Onlar uzantı. Turistler için giyiniyorum. Benimle fotoğraf çektiriyorlar. Aynı zamanda bir tur rehberiyim ama hepsi geçici. Ben aslında bir aktörüm - bir aksiyon kahramanıyım - çıkışımı bekliyorum. Bir gün beni beyaz perdede göreceksiniz. Ama bu gelecek için. Bir şoför aradığınızı söylemiştiniz. Nereye gitmek istiyorsun?"

"Rutema," diye cevap verdim.

"Atla. Seni oraya götüreceğim."

"Ne kadar?" Gözlerimi kısarak sordum.

"Senin için, dala dala ile aynı fiyat."

Tereddüt ettim. Bir yabancıyla arabaya atlayacak biri değildim, hele ki dünyanın bambaşka bir yerindeki bir yabancıyla.

Biri kıçımı çimdikledi. Bana bilezik satmaya çalışan yaşlı kadın da olabilirdi. Kontrol etmedim. Megafonlu bir kondüktör kulağıma bir şeyler çalarken Bahati'nin arabasına atladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nima House'dan Corinne'i tanıyor musun?" Dedim. "Gelip seni görmemi söyledi."

Arkadaşlarım var, Buster, ve nerede olduğumu biliyorlar.

"Bayan Corinne'i tanıyorum. Size iyi tavsiyeler verdi. Ben mükemmel bir şoförüm." Bahati keskin bir sola dönüş yaptı, ben ise beyaz parmak eklemlerimle gösterge panelini kavradım.

"Emniyet kemeriniz yok mu?" Benimkine uzandım ama elim boş çıktı.

"Buralarda kimse emniyet kemeri takmaz." Güldü. "Merak etmeyin. Emin ellerdesiniz. Kusursuz bir sicilim var. Hiç kaza yapmadım."

İki yayanın ona çarpmamak için tam zamanında yoldan çekilmesini izledim.

"Bana adınızı söylemediniz, Bayan . . . ?" Soruyu havada bıraktı.

"Ben Rodel."

"Bayan Rodel, sizi bulduğum için şanslısınız yoksa bunun üzerinde olacaktınız." Bizi sollayan dala dala'yı işaret etti. "Bu minibüslerin çoğunun on kişi alması gerekiyor. Eğer en az yirmi kişi yoksa, gerçek bir dala değildir. Eğer rahatsanız, gerçek bir dala değildir. Sürücü mutlak otoriteye sahiptir. Ondan asla müziğin sesini kısmasını istemeyin. Asla inmeniz gereken yerde durmasını beklemeyin. Asla vizöründeki resimlerle dalga geçmeyin. Dala'dan indiğinizde tüm haklarınızdan feragat etmiş olursunuz. Sizi ezebilir, diğer ayağınızla minibüsüne binebilir, valizinizi, arabanızı
-"

"Anladım. Seninle daha iyiyim."

"Kesinlikle. Ve birçok özel paket sunuyorum. Paketli öğle yemeği. Muz birası. Ücretsiz Afrika masajı. Hayır. O tür bir masaj değil, dostum. Bunu kastediyorum, anlıyor musun?" Çukurlarla dolu bir caddeden geçerken bana doğru baktı. "Afrika masajı. Hehe. Güzel, değil mi? Bana bir yorum bırakacak mısın? 4.5 yıldızlı bir puanım var."

"Bahati?"

"Evet, bayan?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çok fazla konuşuyorsun."

"Hayır, hanımefendi. Size sadece önemli bilgiler veriyorum. Bugün Rutema'ya gitmek için iyi bir gün. Yarın yağmur var. Yollar çok çamurlu olacak. Bugün gideceğimiz için mutluyum. Yarın araba yıkama için sizden ekstra ücret almam gerekecek. Suzi için, benim arabam." Direksiyona vurdu. "Temiz kalmayı sever. Ama yarın gitmek istersen, o da sorun değil. Bagajda bir şemsiyem var. Grand Tulip'ten aldım. Çok büyük, çok iyi. Oprah Winfrey kullandı. Logoyu göreceksiniz. Grand Tulip logosu, Oprah'ın değil. Bana verdiler çünkü-"

"Bugün iyi. Gittiğimiz yer orası değil mi?"

"Evet, evet. Seni oraya götürüyorum. Bana zaten söylemiştin. Unuttun mu? Sorun değil. İyi bir hafızam var. Ama neden oraya gitmek istediğini anlamıyorum. Görecek bir şey yok. Bana sorarsan, ...'e gitmelisin."

Modern mağazaların arasında inatçı, tozlu tarihçiler gibi duran hareketli pazarları ve kolonyal binaları geçtik. Amosha'dan ayrılıp küçük çiftlikler ve geleneksel evlerin arasından geçen toprak yolu takip ederken Bahati konuşmaya devam etti. Bölgenin geniş manzarasını gören bir tepede durdu ve arabayı durdurdu.

"Bak," dedi, kanyonların ötesini, ufku işaret ederek.

Bulutların üzerinde, mücevher mavisi gökyüzüne karşı ruhani bir zafer tacı gibi yükselen Kilimanjaro'nun karla kaplı kubbesiydi. Mo ne zaman ondan bahsetse uçsuz bucaksız ihtişamını hayal etmiştim ama hiçbir şey beni onun yüce, tozlu zirvelerini ilk görüşüme hazırlamamıştı.

Bahati de benim huşu duygumu paylaşıyor gibiydi. Birkaç dakika boyunca yorumlarında bir durgunluk oldu. Benimle paylaşacağı hiçbir kelime, beni etkileyecek hiçbir gerçek yoktu. Uzakta beliren, Afrika Savanası'nın altın ovaları üzerinde görkemli bir şekilde yükselen gerçeküstü deve baktık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tekrar yola koyulduğumuzda Bahati, "Neden Rutema'yı ziyaret etmek istiyorsun?" diye sordu. "Sadece bir grup yerel ev ve birkaç dükkan var."

"Kız kardeşimin bir arkadaşını arıyorum." Beni Amosha'ya neyin getirdiğini ve neden Gabriel'in yardımına ihtiyacım olduğunu açıkladım.

"Kız kardeşinize olanları duyduğuma üzüldüm. Korkunç bir şeydi," dedi. "Bu adam -Gabriel- soyadını bilmiyor musunuz?"

"Hayır. Sadece o ve kız kardeşim birlikte çalışıyorlardı." "Endişelenmeyin, Bayan Rodel. Onu bulacağız."

Bu basit bir güvenceydi ama bunun için minnettardım.

Rutema'ya girdiğimizde, çıplak ayaklı çocuklar tozlu sokakta arkamızdan koşturuyor ve "Mzungu! Mzungu!" diye bağırıyorlardı.

"Ne söylüyorlar?" Bahati'ye sordum.

"Mzungu beyaz insan demek. Buralarda çok fazla turist görmeye alışık değiller." Cipi bir ficus ağacının altına park etti. Altında bir grup yağ lekeli adam bir traktör üzerinde çalışıyor, bir hastanın etrafındaki cerrahlar gibi mırıldanıyorlardı. "Onlara Gabriel'i tanıyıp tanımadıklarını soracağım."

Bahati adamlarla konuşurken çocuklar arabamızın etrafını sardı. Aval aval baktılar ve kıkırdadılar. "Scholastica, Scholastica!" diye bağırdılar, beni göstererek.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Bahati geri dönüp onları kovaladığında ortadan kayboldular.

"Şanslısın ki köyde mzungu bir bayan arkadaşı olan tek bir Gabriel var. Ama o çok seyahat ediyor ve bir süredir onu görmüyorlar. Ailesi şurada yaşıyor." Büyük bir yerleşkeyi işaret etti. Sıra sıra küçük kulübelerin arasında yersiz görünüyordu. Etrafını, tepesindeki harca yerleştirilmiş keskin, kırık camlı bir duvar çevreliyordu.

Kalbim sıkıştı. Gabriel'in buralarda olmayabileceği ihtimalini hiç düşünmemiştim. "Gidip ne zaman döneceğini sorabilir miyiz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kapıya korna çaldık ve bekledik. Adamlar traktörle çalışmayı bırakıp merakla bizi izlediler. Renkli, yerel kitenge kumaşından yapılmış bir elbise giyen bir kadın bizi karşılamak için dışarı çıktı. Metal parmaklıkların ardından Bahati ile Swahili dilinde konuştu ama gözleri sürekli bana kayıyordu.

"Sen Mo'nun kız kardeşi misin?"

diye sordu. "Evet. Benim adım

Rodel."

"Seni gördüğüme sevindim. Karibu. Hoş geldiniz," dedi kapının kilidini açarak. "Ben Gabriel'in kız kardeşi Anna." Gülümsemesi sıcaktı ama gözlerinde hayaletler vardı. Kalbi kırık insanların olduğu gibi sessiz bir şekilde güzeldi. Bizi meyve ağaçları ve çocuklar için küçük bir oyun alanı olan bir avluya götürdü. Boş bir salıncak sanki aceleyle terk edilmiş gibi gıcırdıyor, hâlâ sallanıyordu.

İçeride perdeler çekiliydi; yazık olmuştu, çünkü çok güzel ve güneşli bir gündü. Kutular yere saçılmıştı, bazıları boş, bazıları bantla kapatılmıştı.

Oturduktan sonra Anna, "Kız kardeşine olanları duyduğuma üzüldüm," dedi.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladım. "Çok fazla vaktinizi almak istemiyorum. Acaba kardeşinize nasıl ulaşabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

"Keşke bilseydim," dedi ellerine bakarak. "Bir süredir ondan haber almadım. Hiç bu kadar uzun süre gitmemişti. Geri dönmeyeceğinden korkuyorum. Ya da daha kötüsü, başına kötü bir şey gelmiş olmasından."

"Kötü bir şey mi oldu?" Ondan Bahati'ye baktım ama o omzumun üzerinden arkamdaki bir şeye bakıyordu.

Döndüm ve arka girişte duran bir kız gördüm. Koyu silueti, açık kapıdan içeri süzülen ışığa karşı belirginleşmişti. Altı ya da yedi yaşlarında görünüyordu ama duruşu sanki içeri girmesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi sert ve temkinliydi.

"Sorun yok Scholastica," dedi Anna. Swahili diline geçti ve çocuğu içeri gelmesi için ikna etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kız ışığa doğru adım attığında irkildim. Beklenmedik bir şeydi belki de, solgun bir hayaletin güpegündüz gölgelerin arasından çıktığını görmenin şoku. Teni beyazın garip bir tonundaydı ve güneşin dokunduğu yerlerde pembe lekeler vardı. Bize uhrevi gözlerle bakıyordu -sütlü ve mavi. Saçları kafa derisine yakın kesilmişti, sarının yumuşak bir tonuydu ama yumuşaklığı ya da inceliği yoktu. Rengin yokluğu, pigmenti alınmış bir tablo gibi sarsıcıydı. Daha önce albinizmli insanlar görmüştüm ama bu kızın dudaklarında ve yüzünde kabuklar vardı, sanki küçük kara sinekler onunla besleniyordu. İçimden geçen ürpertiye engel olamadım, ancak Scholastica şüphesiz aşina olduğu diz çökme tepkisinden dolayı gözle görülür bir şekilde benden uzaklaştı. İğrenme. Dehşet. Tiksinti.

Bakışlarımı kaçırdım, kendimden utandım. O sadece küçük bir kızdı, renksiz doğmuştu.

"Bu Gabriel'in kızı," dedi Anna bize. "İngilizce konuşamıyor. Gabriel onu okula göndermeyi bıraktı çünkü onun güvenliği için söz veremiyorlar, bu yüzden benimle evde kalıyor."

Beni gördüklerinde "Scholastica, Scholastica!" diye bağıran çocukları düşünerek başımı salladım. Onlara göre, muhtemelen bana onlardan daha çok benziyordu. Bir öğretmen olarak, çocukların anlamadıkları bir şey karşısında nasıl gruplaşıp tepki verebileceklerini çok iyi biliyordum.

"Güneşe karşı hassas ama onu bütün gün içeride tutamam." Anna yeğeninin yüzüne dokundu. "Bunlar kabuk bağlamış güneş yanıkları." Tekrar konuştuğunda sesi titriyordu. "Onu yanına almanı istiyorum."

"Pardon?" Yanlış duyduğuma ikna olmuş bir şekilde öne doğru eğildim.

"Kız kardeşin Gabriel'in albino çocukları Wanza'daki yetimhaneye götürmesine yardım etti. Orada Scholastica gibi çocuklar için bir okul var, güvende olacağı, kendini farklı hissetmek zorunda kalmayacağı bir yer."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onu uzağa mı göndermek istiyorsun? Bir yetimhaneye mi?" Şaşırmıştım. "Bunu önce Gabriel'le konuşman gerekmez mi?"

"Gabriel bu sefer çok uzun süredir yok. Döndüğünde Wanza'ya taşınacağımızı söylemişti." Anna'nın çenesi titredi ve derin bir nefes aldı. "Scholastica'ya tek başıma bakamam. Benim de iki çocuğum var. Kocamla boşandığımızda Gabriel bizi yanına aldı ve daha büyük bir ev kiraladı. O olmadan kirayı ödeyecek gücüm yok. Az önce bir tahliye tebligatı aldım." Etrafımızdaki kutuları işaret etti. "Taşınmak zorundayım ve bu yerleşkeden ayrıldıktan sonra ... . Bahati, anlıyorsun, değil mi? Ona Scholastica'yı yetimhaneye götürmesini söyle."

Adının söylenmesi üzerine Scholastica teyzesinden Bahati'ye baktı.

Ne konuştuğumuz hakkında hiçbir fikri yok diye düşündüm.

"Wanza'daki yetimhane - Mo'nun tüm çocukları götürdüğü yer orası mıydı?" Ben sordum.

"Gabriel onları götürüyordu. Mo'dan onları oraya götürmesine yardım etmesini istedi. Bir anlaşmaları vardı. Gabriel Mo'ya gitmek istediği her yere -milli parklar, göller, pansiyonlar- bedava götürmeyi teklif etti. Karşılığında Mo da çocukları kendisininmiş gibi gösterdi."

"Anlamıyorum. Mo çocukları kendininmiş gibi mi gösterdi?" Ben sordum.

"Albino çocuklar Afrika'da öne çıkar. Onlar özeldir. Farklılar. Onlara sataşmaktan ya da zarar vermekten çekinmeyecek insanlar var. Bu çocuklara büyük bir şapka ve doğru kıyafetler giydirdiğinizde, insanları turist olduklarına inandırabilirsiniz - en azından uzaktan. İnsanlar yerel bir rehberle seyahat eden bir mzungu anne ve bir mzungu çocuk gördüklerini düşündüklerinde her şey çok daha kolay oluyor. Mo ayda bir kez Gabriel'in izini sürdüğü çocuklardan birinin güvenli geçişini sağlıyor, Gabriel de ona etrafı gezdirerek bu iyiliğe karşılık veriyordu."

"Ama şimdi kayıp," dedim. "Polise bildirdiniz mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, ama şehre gidip bir daha dönmeyen pek çok adam var. Gabriel'in bizi terk ettiğini düşünüyorlar."

"Böyle bir ihtimal var mı?"

"Bilmiyorum. Hiç sanmıyorum. Scholastica'yı bu şekilde bırakmazdı. Annesi o doğduktan sonra terk etti. Albino çocukların lanetli olduğuna inandığı için onu vermek istedi ama Gabriel buna izin vermedi. Scholastica'yı Wanza'ya götürebilirsen kendimi çok daha iyi hissederim, en azından ben yerleşene kadar. Gabriel yeniden ortaya çıktığında onu nerede bulacağını bilecektir."

Her şeyi sindirmek çok zordu. Rutema'ya basit bir görev için gelmiştim: kız kardeşime yardım ettiğini düşündüğüm adamı bulmak. Oysa yardım istenen kişi bendim.

"Üzgünüm ama kardeşiniz olmadan benim de elim kolum bağlı. Onu aramaya geldim çünkü kız kardeşim oraya gitmesi gereken diğer üç çocuğun isimlerini bıraktı. Onlara ya da sana tek başıma yardım edemem." Kendimi bok gibi hissediyordum. Scholastica bana her baktığında derimin altına işleyen utanç ve suçluluk duygusundan hoşlanmıyordum. Yerde, Anna'nın ayaklarının yanında oturuyor, ayak parmaklarını örtmek için eteğinin kenarlarını çekiştiriyordu. Her gün kendini güneşten korumak zorunda kaldığı için böyle bir alışkanlığı olduğunu düşündüm.

"Peki ya sen?" Anna Bahati'ye sordu. "Bayan Rodel'i Wanza'ya götüremez misin?"

"Wanza'ya gitmek için Maasai topraklarından geçmemiz gerekecek ve ben oraya gitmiyorum."

"Neden olmasın?" Anna onun uzun, sırık gibi bedenini değerlendirdi. "Sen Maasai değil misin?"

"Evet, ama halkım beni evlatlıktan reddetti. Onları görmek gibi bir isteğim yok." Bahati'nin çenesi kenetlenerek konuşmanın bittiğini işaret etti.

Anna dalgınca Scholastica'nın saçlarını okşadı. Gözlerinde yarı umutsuzluk, yarı teslimiyet dolu uzak bir bakış vardı.

Bahati bir süre sonra, "Yardım edebilecek birini tanıyorum," dedi. "O da bir mzungu ama ailesi üç kuşaktır Tanzanya'da yaşıyor. Büyükbabası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci Dünya Savaşı sırasında burada görev yapan bir İngiliz askeri. Belki Bayan Rodel onu Scholastica ve diğer çocukları Wanza'ya götürmeye ikna edebilir."

Beklentiyle bana baktılar - hem Bahati hem de Anna.

"Sizce bunun için ne kadar ister?" diye sordum.

Kaynaklarım sınırlıydı. Kulübenin peşinatını ödedikten sonra banka hesabım kurumuştu ve seyahat geri kalanını da tüketmişti.

"Bunu para için yapmaz. Bölgedeki en büyük arazilerden birine sahip bir kahve çiftliği var. O büyük bir adam.

-Kimsenin bulaşmak isteyeceği türden biri değil. Ve kocaman bir kalbi var. Siz ve çocuklar emin ellerde olacaksınız."

"Adı ne?"

"Jack," diye yanıtladı Bahati. "Jack Warden."

İsim aramızda havada asılı duruyordu, sanki üzerinden geçmemi bekleyen bir köprü gibi. Eğer geçersem, geri dönüşü olmayacağı hissine kapıldım. Önümüzdeki birkaç saniye içinde neye karar verirsem ona bağlı kalacaktım. Duvardaki saat durmadan ilerlerken anın ağırlığını hissettim.

"Peki ya Scholastica?" Yerde görünmez desenler çizerken başı öne eğik duran küçük kızı göstererek sordum. "Onun bu konuda söyleyecek bir şeyi yok mu?"

"Gabriel, kendisi gibi çocuklarla birlikte olabilmesi için onu Wanza'ya götüreceğine söz verdi. Hep oraya gitmek istemişti. Babasını özlüyor ama ona babasıyla orada buluşacağını söylersem gider."

Scholastica başını kaldırıp bana baktı. Sanki onun hakkında konuştuğumuzu hissetmiş gibiydi. Kendimi güneşe doğru yürürken, onu orada bırakırken, soluk beton zeminde desenler yaparken, tüm perdeler çekilmişken gördüm.

"Ben yaparım," dedim.

"Tanrı seni korusun!" Anna ellerini benimkilerin üzerinde kenetledi.

Bahati o kadar hevesli değildi. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" Yüzü farklıydı, sanki yine tahtadan oyulmuş, elinde mızrağı olan o vakur heykel gibiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne kadar zor olabilir ki? Bir grup çocuğu Wanza'ya götürmek?" Mo'nun notlarından kalan isimlerin üstünü çizeceğime söz vermiştim ve tam da bunu yapacaktım. "Anna, Scholastica'nın eşyalarını hazırla. Jack Warden'ı görmeye gidiyoruz."

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jack Warden'ın evine vardığımızda öğleden sonra olmuştu. "Kaburi Malikanesi" yazılı taş sütunlar bizi dolambaçlı, engebeli bir yoldan ana binaya götürdü; yeşil vadiler, muz bahçeleri ve meyve yüklü kahve bitkilerinin sonsuz sıralarıyla çevrili beyaz badanalı bir malikane. Güçlü Kilimanjaro'nun gölgesinde, gökyüzünde toplanmakta olan kara bulutlara karşı göze çarpan elektrik mavisi panjurlarıyla bir asi gibi duruyordu.

"Bugün yağmur yağmayacağını söylemiştin, Bahati," dedim arabadan inerken. "Görünüşe göre bir fırtına geliyor."

"Ona fırtına gibi dans etmesini söyledim." Bu bir erkek sesiydi, derin ve gürültülü, alçak gök gürültüsü gibi. Ama ondan hiçbir iz yoktu.

"Ben Jack." Bahati başını kapalı verandaya doğru eğdi. "Gel. Sizi tanıştırayım."

"Hayır. Sen Scholastica ile arabada kal. Ben gidip onunla konuşacağım." Jack'le kendim konuşana kadar Scholastica'yı bu durumun içine çekmek istemiyordum.

Verandaya adım attığımda şimşekler gökyüzünü yarmıştı. "Jack Warden?" Kivi yeşili veranda salıncağında oturan adama sordum.

Cevap vermedi. Sanki beni duymamış gibiydi. Telefonunu uzatmış, gözlerini ufka dikmiş, bir şeyler kaydediyordu. Fırtınayı. Şimşeği. Ne zaman

Gök gürültüsü vurduğunda ayağa kalktı ve hala kayıtta olan korkuluklara doğru yürüdü.

Çiftliğin inişli çıkışlı genişliğine karşı uzun boylu ve ham kemikli duruyordu - kare yüzlü ve kare omuzlu - koyu renkli kapüşonlu bir sweatshirt ve tozlu iş pantolonu giyiyordu. Bütün kış kış uykusuna yatan bir adamda çıkacağını hayal ettiğim türden bir sakalı vardı. Yan tarafları daha kısa ve çenesi daha dolgundu. Saçları gür ve sarıydı; kökleri daha koyu, uçları güneşten ağarmış sarıydı. Omuzlarına doğru sarkıyordu, vahşi ve unutulmuş, güzel bir kaos ormanı gibi.

Yağmurun ilk damlaları düşmeye başladığında telefonunu bir kenara bıraktı ve korkulukları destekleyerek gökyüzüne baktı. Tam tekrar dikkatini çekmeye çalışacaktım ki gülmeye başladı.

"Ona fırtına gibi dans etmesini söyledim," diye tekrarladı ama bunu bana söylemiyordu. Kendi kendine konuşuyordu.

Ellerini uzattı, suyun parmaklarının arasından kaymasına izin verdi ve tekrar güldü. Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen, ağır, ağır bir kahkahaydı ve arada büyük, soluk soluğa nefesler vardı. Sonra nefes alış verişler daha yüksek sesle, daha uzun süre devam etti ve neden bu kadar tuhaf geldiğini anladım. Daha önce hiç acı içinde gülen birini duymamıştım ve Jack Warden acıdan iki büklüm olmuş, aynı nefeste hem ağlıyor hem de gülüyordu.

"Jack?" Tekrar seslendim. "İyi misin?"

Beni ilk kez görerek arkasını döndü. Gevşemiş, çözülmüş tüm ipliklerinin özüne geri döndüğünü hissettim. Her şey o kadar çabuk oldu ki, sanki başka bir adamla karşı karşıyaymışım gibi hissettim: kopuk ve duygusuz -her nüans, her ifade kilitlenmişti. Etrafındaki hava çatırdıyordu, sanki az önce elektrikli bir çit fırlatmış gibiydi. Kara, fırtınalı bulutların fonunda Thor gibi durmuş, gözlerinde şimşeklerle bana bakıyordu

"Kimsin sen?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben ..." Az önce çok özel, korunmasız bir ana izinsiz girdiğimi bilerek sözümü yarıda kestim. Bana öyle bakmasının tek nedeni buydu, sanki beni çiğneyip tükürmek üzereydi. "Benim adım Rodel Emerson."

"Ne istiyorsun?" Gözlerini benden ayırmadı.

Kedi gözleri, dediğini hatırladım Mo'nun. Çünkü kediler tüm insanlığa karşı duydukları mutlak nefreti ve küçümsemeyi gizlemezler. O zaman komik olduğu için gülmüştüm ama şimdi gülmüyordum. Perişan bir haldeydim ve kendimden utanıyordum; keşke tüllü bir bluz ve yıpranmış bir kottan daha sağlam bir şeyler giyseydim diye hayıflanıyordum.

"Belki de şu an uygun bir zaman değildir," dedim. "Yarın tekrar gelirim."

"Ve yarın daha iyi olacak çünkü . . . ?"

Bana doğru bir adım attı ve ilk içgüdüm dönüp kaçmak oldu. Ama bu benimle ilgili değildi. Mo, Scholastica ve diğer çocuklarla ilgiliydi. Yine de, kadın ya da erkek, herhangi birinin yapmam gereken şeyi yapmasına ihtiyaç duymaktan nefret ediyordum.

"Bazı çocukları Wanza'ya götürmek için yardımına ihtiyacım var," dedim. "Benim yardımıma ihtiyacın var," dedi yavaşça, elindeki
kelimeler. Arkasını döndü ve özellikle kimseye seslenmedi, "Yardımıma ihtiyacı var." Sonra gülmeye başladı. Daha önceki gibi iç burkan türden bir kahkaha değil, neşesiz, mizahtan yoksun bir kahkaha.

"Mülkümden defol," dedi. "Mülküme izinsiz giriyorsun. Ayrıca yanlış ağaca havlıyorsun. Size ya da bir başkasına yardım edebilecek durumda değilim. Ve daha da önemlisi, umurumda da değil."

"Sen Jack Warden'sın, değil mi?" Kendimi tuttum. Anna'ya Scholastica'yı Wanza'ya götüreceğime söz vermiştim. Bir meydan okumanın ilk işaretinde yıkılacak değildim.

"Öyleyim." Tam boyuna göre doğruldu ve ben bir adım geri çekilmek istedim. Vay anasını, kocaman adamdı.

"O zaman beni Wanza'ya götürecek adam sensin." "Peki seni tam olarak neden sikime takayım? Ya da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Wanza?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona baktım, içimdeki öğretmen onu tavırları ve yersiz davranışları nedeniyle azarlamak istiyordu. Söyleyeceklerimi dinleme zahmetine bile katlanmamıştı.

"Bunu duyuyor musun?" dedi elini kulağına götürerek. "Bu sessizlik tam olarak kaç sikim verdiğimi gösteriyor."

Yüzüm kıpkırmızı oldu. "Biliyor musun? Az önce seni üzen her neyse, bunu fazlasıyla hak ediyorsun." Topuğumun üzerinde döndüm ve sağanak yağmura doğru yürüdüm, sıcak, iltihaplı yanaklarımdan aşağı su akıyordu.

"Gidelim, Bahati." Arabanın kapısını çarparak kapattım. "Başka bir yol bulmam gerekecek."

Ama Bahati gözlerini yağmura dikmiş adama bakıyordu. "Gözlerinde bir terslik var Bayan Ro. Bu benim tanıdığım Jack Warden değil."

"Konuştuğum Jack Warden'dı. Ve o bir ..
." Scholastica beni anlamayacak olsa da kelimeleri ısırarak söyledim. "Hadi gidelim."

Neredeyse kapıya varmıştık ki, karşı yönden gelen kırmızı bir cip neredeyse bize çarpacaktı. Bahati frene bastı ve ondan sadece birkaç metre ötede kayarak durduk. Diğer sürücü kornaya bastı, yüksek sesle, bangır bangır, sürekli bip sesi çıkarıyordu.

"Deli kadın," diye mırıldandı Bahati, arabayı geri vitese takarken. Tek şeritli bir yoldu ve bize doğru geliyordu, ilerlerken bize geri gitmekten başka seçenek bırakmıyordu.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve Bahati arabayı ana binaya doğru geri geri sürerken yolu zar zor seçebiliyordum. Ancak cip park etmek yerine, dar bir köşeye sıkışana kadar üzerimize gelmeye devam etti. Şoför indi ve Bahati'nin camına vurdu.

"Bu berbat havada nereye gittiğini sanıyorsun, genç adam? O yıkanmış yolda manyak gibi araba mı sürüyorsun?" Arabanın içine baktı, yağmur damlaları plastik kaputundan aşağı süzülüyordu. En az doksan yaşında olmalıydı ama mavi gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bahati ve ben birbirimize baktık. Cehennemden çıkmış bir yarasa gibi üzerimize gelen oydu.

Scholastica'ya ve bana bakarak, "Hem de bir kadın ve bir çocukla," diye devam etti. Hakkını vermem gerekirdi. Kızın görünüşüne buruşuk bir gözle bile bakmadı. Yine de, yaşına bakılırsa, muhtemelen her şeyi görmüştü.

"Çıkın dışarı. Hepiniz." Ellerini çırptı ve arabasını olduğu yerde bırakarak eve doğru ilerledi.

"Bu Goma, Jack'in büyükannesi," diye açıkladı Bahati. "Onunla tartışamazsın."

Ayakkabılarımız çamurda ezilerek verandaya doğru ilerledik. Jack gittiği için rahatlamıştım. Bahati, Scholastica ve ben ıslak giysilerimizle tentenin altında titrerken paravan kapı Goma'nın arkasından kapandı.

"Eee? İçeri geliyor musunuz yoksa davetiye ulaştırmaları için posta güvercinlerimi göndereyim mi?" Goma içeriden bağırdı. Biz Basamaklı içine a Büyüleyici yaşamak alan ile büyük pencereler, dolgun kanepeler ve soluk çam zeminler. Ev de bizi içeri davet eden hanımefendi kadar eksantrikti. Tasarım ve Afrika Miras, ile uyumsuz parçalar ve topraksı dokular.

Goma odanın ortasında durmuş, pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş, ıslak giysilerinden sıyrılmaya çalışıyordu. Bahati ve ben bakışlarımızı kaçırırken Scholastica iri gözlerle onu izliyordu.

"Cesur kız," dedi Goma. "Yaşlı deriden korkmaz. İngilizce bilmiyorsun, değil mi?" Swahili diline geçti ve çok geçmeden Scholastica kıkırdamaya başladı. "Gel bakalım." Ona bir el uzattı. "Sana kuru giysiler getirelim."

Göz ucuyla şöyle bir baktım, Goma'nın iç çamaşırını üzerinde bırakmış olması içimi rahatlattı. Renkli muumuuslar giymiş olarak geri döndüler; üzerlerini baştan aşağı örten uzun, bol elbiseler.

"Bunları kitenge'den yapıyorum. Bir daha asla o kotları giymek istemeyeceksin," dedi Goma ve bana bir muumuu uzattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bahati ona yeşil ve sarı bir tane verdiğinde aklını kaçırmış gibi baktı.

"Oh, devam et." Ellerine tutuşturdu. "Yerlerime su damlatıyorsun."

Birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar ve sessizce dövüştüler.

Sonra Bahati muumuu'yu onun elinden kaptı.

"Banyo şurada." Başını eğdi ve adamın kurban sunağına gidiyormuş gibi ayaklarını sürüyerek oraya doğru ilerleyişini izledi.

"Ben Katherine Warden," dedi bana dönerek. "Herkes bana Goma der."

"Rodel Emerson." Onun boğumlu elini sıktım. "Bu da Scholastica."

"Rodel ve Scholastica," diye tekrarladı, meraklı gözlerle bize bakarak. "Peki sizi buraya getiren nedir?"

Durumu elimden geldiğince kısa bir şekilde açıkladım.

"Jack sana kaba davrandığı için özür dilerim," dedi sözümü bitirdiğimde. "Görünüşe göre ikiniz de trajik bir öğleden sonra yaşanan olaylara bağlısınız. Jack, Li'yi kaybettiğinden beri eskisi gibi değil.

-" Bahati muumuu giymiş olarak geri döndüğünde durdu. Dizlerini zar zor geçiyordu.

Goma Scholastica'yı çimdikledi; kıkırdamasını engellemek için elinin arkasına hızlı ve keskin bir çimdik attı. Muumuu giymiş Bahati çok sessiz bir adamdı, durmadan konuşan Bahati'ye hiç benzemiyordu.

"Affedersiniz." Goma beni de çimdiklemeden önce oradan çıkmam gerekiyordu. "Sanırım gidip üstümü değiştireceğim."

Geri döndüğümde hepsi mutfaktaydı; Goma kaselerine sıcak çorba doldururken Bahati ve Scholastica masanın etrafında toplanmışlardı.

"Bunları çamaşırhaneye asabilirsin," dedi, kollarımdaki ıslak bohçayı göstererek.

Koridordan çamaşır odasına doğru ilerlerken yağmur hâlâ şiddetle yağıyordu. Birkaç mandal buldum ve eşyalarımı asıyordum ki şimşek evin arka tarafını aydınlattı. Bir an için Jack'i gördüğümü sandım.

tam teşekküllü bir tropik fırtınanın ortasında dışarıda duruyordu. Tam bunu hayal gücüme bağlamak üzereydim ki bir başka flaş onu tekrar aydınlattı. Orada, yüzlerce yıllıkmış gibi görünen bir ağacın altında durmuş yere bakıyordu, yağmur ise etrafını cehenneme çevirmişti.

Mutfağa girdiğimde, "Sanırım Jack hâlâ dışarıda," dedim.

Goma başını salladı ve çorbasını içmeye devam etti. "Bunu o yapıyor. Ne zaman bir fırtına çıksa onunla oturur." Bir kâseyi bana doğru itti. "Ye."

"Kiminle oturuyor?" Karşısındaki sandalyeye oturarak sordum. "Lily. Onun kızı. Orada gömülü. Hepsi orada. Burası kesinlikle adının hakkını veriyor."

"Kaburi Malikanesi mi?" Girişteki tabelayı hatırladım.

"Evet. Karibu Malikanesi olması gerekiyordu. Karibu hoş geldiniz demek ama ben o zamanlar hala Svahili dilini öğreniyordum ve iş emrine Kaburi yazmışım. Mezar anlamına geliyor. Sam -kocam- bunun çok komik olduğunu düşündü. Düzeltmeyi reddetti. Her zaman beni mezara kadar seveceğini söylerdi." Goma kâsesine baktı. "Ve öyle de yaptı. Beni sonuna kadar sevdi."

Her zaman aç olduğum türden destansı bir aşk hikâyesinin başladığını hissettim ama o başka bir şey söylemedi. Sadece hüzünle gülümsedi ve kaşığını kâsenin etrafında küçük daireler çizerek döndürdü.

"Biri gidip Jack'i getirmeli mi?" Şimşek gökyüzünü tekrar delip geçerken sordum. Ona söylediklerim yüzünden kendimi kötü hissetmeye başlamıştım.

"İşi bittiğinde gelecek. Ve bunu yapmaya devam edecek, ta ki bir gün artık ihtiyacı kalmayana kadar. Sen de bunu yapıyorsun, değil mi? Evinden kilometrelerce uzakta. Kız kardeşinin yasını kendi yöntemlerinle tutuyorsun. Kendi akışına bırakmalısın. Tükenene ve sessizleşene kadar, kaybınla nefes almayı öğrenene kadar teslim ol."

Çorbamdan bir kaşık aldım ve söylediklerini düşündüm. Mo'nun ölümü mühürlenmiş bir kapı gibiydi.

sonsuza dek kapattı. Asla içinden geçemezdim, şimdi çok özlediğim önemsiz şeyler hakkında konuşmasını asla dinleyemezdim. Biri hayattayken görünmez bir olasılıklar eşiği vardır. Gittiklerinde daralır, etraflarında dolaşan tüm dünyaları yutar - asla tanışamayacakları insanların isimleri, asla sahip olamayacakları çocukların yüzleri, asla tadamayacakları dondurma lezzetleri. Mo'yu kaybetmek çok acı vericiydi ama bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdim.

"Sana gitmeni söylediğimi sanıyordum."

Jack'in sesiyle sıçradım. Sırılsıklam olmuştu, arka kapının yanında bir su birikintisinin içinde duruyordu. Kapüşonlu tişörtü gitmiş, tişörtü ağır ve fiziksel çalışmanın getirdiği kaslarla şekillenmişti. Dağın eteklerinde yüksek bir yerdeydik, hava akşamları biraz ayaz tutuyordu ama o üşüdüğüne dair hiçbir belirti göstermiyordu. Belki de mesele buydu - yağmur altında uyuşma noktasını geçerek ayakta durmak.

"Onları içeri davet ettim," dedi Goma.

Jack onun gözlerini takip etti ve Bahati'yi ilk kez fark etti.

"Habari, Jack," dedi Bahati.

Jack onaylarcasına başını salladı. Büyükannesinin masasında muumuu giymiş bir adam görünce hiçbir tepki vermedi. Sonra gözleri Scholastica'ya kaydı ve her şey değişti. Daha önce bana karşı sert davrandıysa da şimdi ona karşı düşmanca davranıyordu. Elleri iki yanında sıkı yumruklar halinde kenetlendi, havaya söylenmemiş bir gerginlik yayılana kadar tüyleri diken diken oldu.

"O Lily'nin," diye hırladı.

"Demek öyle." Goma onun tepkisinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Scholastica'nın kıyafet değiştirmeye ihtiyacı vardı, ben de ona Lily'nin elbisesini verdim."

Jack'in çenesi sanki az önce birinin kafasını ısırıp koparmaktan kendini alıkoymuş gibi sıkıldı. Scholastica Goma'ya daha da yaklaştı, onun ısıran bakışları altında büzüştü.

"Sanırım artık gitmeliyiz," dedim Bahati'ye. Bir şeyler bulana kadar Scholastica'nın gönüllüler yurdunda benimle kalmasına izin verip vermeyecekleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim Jack Warden'ın bana hissettirdiklerinden hoşlanmadığımdı. İnsanlarla sabit ilişkilere alışkındım; güzel, pürüzsüz bir çizgi, belki orada burada birkaç kırılma. Ama Jack'leyken, sanki yalan makinesi testi çıldırmış gibiydi, kayıt iğnesi her yerde zıplıyordu. Umutlanmaktan hakarete uğramaya, kaybına sempati duymaktan tavırları karşısında çileden çıkmaya başladım.

"Bu havada kimse bir yere gitmiyor. Hava tahminlerini dinlemediyseniz, fırtına yakın zamanda dinecek gibi görünmüyor," dedi Goma. "Kilometrelerce sokak lambası yok ve yollar yağmurda tehlikeli. Ayrıca, düşünmen gereken Scholastica var."

"Eminim pansiyon onu bir gece misafir edebilir," diye cevap verdim. "Önceden arayabilirim ve-"

"Ben öyle demedim-"

"Güvenli değil," diye açıkladı Jack. "Sabah yola çıkıyorsun."

Sessizce ona baktım. Ne yapacağıma karar verme hakkına sahip olduğunu düşündüren neydi? Ya da ne zaman? Belki farklı bir şekilde, umurundaymış gibi söyleseydi, bunu düşünebilirdim, ama bizi orada istemediği açıktı ve ondan büyük bir iyilik kabul edecek değildim.

"Bu kararı bizim için veremezsin." Çenemi kaldırdım ve bakışlarına karşılık verdim.

Gözleri kısıldı ama bir şey söylemedi. Bakışları değiştiğinde yanan bir kül yığınına dönüşmeme saniyeler kaldığından emindim.

"Bahati." Elini uzattı. "Anahtarlar."

Bahati bana kaçamak bir bakış attı ama Jack'le kapışmak istemediği belliydi.

Jack parmaklarını anahtarların üzerine kapatıp cebine sokarken anahtarlar kayboldu. "Sabah gidiyorsun." Bana dikkatle baktı.

"Pekala. O zaman anlaştık." Goma bana itiraz etmeye yer bırakmayan bir ifade takındı. Ayağa kalktı ve bir kâseye

Jack için çorba. "Şimdi oturun ve bir şeyler yiyin."

"Daha sonra. Ben duş alacağım," dedi ve tişörtünü çıkarıp yüzünü sildi. Her yeri bronzlaşmıştı ve karın kaslarını şekillendiren koyu renkli kesikler dışında cildinde hiçbir çizgi yoktu. Yukarı doğru çıkmaya başladı ve sonra arkasını döndü. Yağmurdan hâlâ parlayan saçlarından sırtına doğru su damlaları akıyordu. "Bahati, benimle gel. Ödünç alabileceğin bir şeyim var. O şeyden kurtulman gerek."

Bahati, Jack'i dışarı kadar takip etmeden önce Goma'ya ters ters baktı.

"Ne?" O da ters ters baktı. "Her zaman o kabile cübbesini giyiyorsun. Aynı şey, sadece kolları var."

"Bahati'yi tanıyor musun?" Adamlar gittikten sonra sordum. "Evet. Grand Tulip'e giden herkes onu tanır. Jack hafta sonları karısını oraya götürürdü, eski karısı Sarah'yı. Buradaki hayat için yaratılmamıştı. Jack Kenya'da okurken tanışmışlar. O zamanlar çiftlik ona romantik bir fikir gibi gelmişti ama buraya geldiğinde bu onu çıldırttı. Mağazaları ve restoranları özlemişti. Grand Tulip'teki spa en sevdiği yerdi, bu yüzden Jack onu her fırsatta şehre götürüyordu. Daha sonra onu bir gösteriye götürüyordu. Bazen orada kalıyorlardı. Orada Bahati'ye rastladı. Oradaki personel iyi ama hepsi onunla dalga geçiyor. Önde cesur bir savaşçı gibi duruyor ama üzerine bir uğur böceği konsa ciyaklıyor. En ufak bir sorun belirtisinde görev yerini ilk terk eden o oluyor. Gülüyorlar çünkü tüm bunlara rağmen o bir aksiyon kahramanı olmak istiyor. Jack değil. O zamanlar tek derdi tutkusunun peşinden gitmekti. Bahati'ye bir kez baktı ve yeterli olmadığını söyledi. Maasai her yere yürüyerek gider ama bu onu kesmeyecekti. Direksiyona geçme düşüncesiyle kurdeşen dökerse, yüksek hızlı bir araba kovalamacasını nasıl idare edecekti? Sarah masaj yaptırırken Jack de Bahati'ye araba kullanmayı öğretti."

"Bunun için övgü alır mıyım bilmiyorum," diye mırıldandım, onunla yaptığım beyaz boğumlu yolculuğu düşünerek.

"O da ne?"

Başımı salladım ve etrafıma bakındım. "Çok güzel bir eviniz var. Umarım rahatsız etmiyoruzdur."

"Hiç de değil. En son ne zaman misafirimiz olduğunu hatırlamıyorum. Bu büyük eski evde sadece Jack ve ben varız. Sarah yıllar önce Cape Town'a geri taşındı. Lily birkaç yaşındayken boşandılar. Onun gelmesini ne kadar iple çektiğimi anlatamam. Onu çok özlüyorum ve çatımız altında yeniden küçük bir çocuğumuzun olması beni mutlu ediyor." Scholastica'ya parmağını sallayarak, "Bir sürü boş odamız var. İstediğinizi seçebilirsiniz." Bana koridorun aşağısını işaret etti. "Sol tarafta çarşaf ve ekstra havluların olduğu bir çamaşır dolabı var. Keyfine bak."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim. "Kısa bir telefon görüşmesi yapsam sorun olur mu? Arkadaşıma bu gece beni beklememesini söylemem gerekiyor."

"Elbette." Goma bana oturma odasına doğru el salladı.

Konsolun üzerinde eski tip bir döner telefon vardı. Nima House'un numarasını çevirdim ve Corinne'i sordum.

"Neredesin?" diye sordu. "Kaburi

Malikanesi'nde."

"Nerede?"

"Jack Warden ve büyükannesi tarafından işletilen bir kahve çiftliği. Gabriel'e ulaşamadım. Bahati, Jack'in yardım edebileceğini söyledi."

"Jack Warden mı? Alışveriş merkezi saldırısında kızını kaybeden Jack Warden mı?"

"Jack kızını alışveriş merkezi saldırısında mı kaybetti?"

"Evet. Bu o. Şimdi hatırladım. Kilimani Alışveriş Merkezi kurbanları için düzenlenen anma törenindeydi."

"Bilmiyordum." Oturdum ve Goma'nın trajik bir öğleden sonra yaşanan olaylarla birbirimize bağlı olduğumuzu söylerken ne demek istediğini anladım. Benim Mo'yu kaybettiğim yerde, aynı zamanda o da Lily'yi kaybetmişti.

"Evet. Hamile bir anneyi ve oğlunu kurtardığı için bir tür takdir ödülü aldı. Ödülü almak için hiç ayağa kalkmadı. Orada öylece oturdu, hiçbir şey görmemiş ya da duymamış gibi görünüyordu. Kızının dans öğretmeni de çocukları güvenli bir yere götürdüğü için ödül aldı. Ne yazık ki kızı onlardan biri değildi. Şimdi nasıl?"

"Göz korkutucu. Üzgün, kızgın, acılı. Sanırım ölmek istiyordu. Fırtınada bir ağacın altında, kızının mezarı başında duruyordu, sanki kızının hemen yanında ölmek istiyormuş gibiydi. Çocuklar ya da Wanza hakkında söyleyeceğim hiçbir şeyi duymak istemiyordu."

Corinne'e Scholastica'yı anlatacak kadar uzun süre telefonda kaldım.

"Onu yanınızda pansiyona geri getiremezsiniz," dedi. "Orası sadece gönüllüler için. Mo'nun başına gelenler yüzünden senin için bir istisna yaptılar."

"Bir yolunu bulacağım. Belki Jack'in büyükannesi bana doğru yolu gösterebilir." Hoşça kal dedim ve telefonu kapattım. "Goma'yı bu işe karıştırmanın beni ikna edeceğini düşünüyorsan

Yardım edin, yanılıyorsunuz."

Arkamı döndüğümde Jack'in kapı aralığından beni izlediğini ve bir şişe Coca-Cola yudumladığını gördüm. Duş yüzüne yeniden sıcaklık getirmişti ama sesi omurgamda soğuk ürpertiler yarattı.

"İlgilenmediğini açıkça belirttin, ama vazgeçtiğimi düşünüyorsan, yanılan sensin," diye cevap verdim.

Odanın öbür ucundan bana baktı, gözleri esrarengiz bir şeyle parlıyordu, hareket etmiyor, tek kelime etmiyordu.

"Kızınız için üzgünüm," dedim, gerginlik dayanılamayacak kadar arttığında. "Ve daha önce söylediklerim için de."

Başını salladı ve şişesine baktı.

"Kız kardeşin için üzgünüm," dedi. "Bahati beni bilgilendirdi. Tavsiyemi dinle." Yer değiştirdi ve bakışlarıyla beni sabitledi. "Toparlan ve eve git. Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun. Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Alevlendim. Nedense, Jack Warden salatalık kadar soğukkanlı derimin altına girdi. Hem de her seferinde. Tek seferde. Zaman. "Biliyor musun? Benim için en iyisini bildiğini sanmandan bıktım artık. Bana yardım edemez misin? Olur. Ama senden tavsiye istemedim ve bunun beni durdurmasına izin vermeyeceğim."

"Bana bir şey söyle." Sesi sakin ve etkilenmemişti. Bu beni rahatsız etti. O beni rahatsız etti. "Wanza'ya götürmek istediğin bu çocuklar hakkında kız kardeşin sana tam olarak ne kadar şey anlattı?"

"Ben ... o ..." Mo'nun gevezelik ettiği onca şeye daha fazla dikkat etmediğim için kendime lanet ettim. "Bunun ne önemi var? Tam olarak neyle başa çıkamayacağımı düşünüyorsun?"

Cevap vermeden önce saniyeler geçti. "Bilmek istemezsin. Güven bana. Bazı şeylerin karanlıkta, ait oldukları yerde kalması daha iyidir." Sonra Coca-Cola şişesini uzun bir yudumda boşalttı ve odadan çıktı.

OceanofPDF.com

Ertesi sabah beni bir horozun ötüşü uyandırdı. Her on dakikada bir ötüyor, daha yeni uykuya dalmışım gibi hissetmeme rağmen bana şafak söktüğünü söylüyordu. Goma'nın muumuu'su içinde titreyerek yataktan kalktım ve pencereye doğru yürüdüm.

Tarlalarda bir figürü seçmeye yetecek kadar ışık vardı. Jack'ti, bir traktörün üzerinde, çıplak bir toprak parçasını sürüyordu. Her şeyin büyümeye devam ettiği, her gün yeni bir hayatın topraktan parlak, yeşil filizlerle fışkırdığı bir yerde biri için yas tutmanın nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştım.

Beni nereye getirdin, Mo? Bana ne gösteriyorsun?

Çamaşır odasına doğru ilerledim ve giysilerimi yıkanmış, ütülenmiş ve giymeye hazır halde buldum. Onları giydim ve hâlâ içlerinde katlanmış olan sıcaklığın tadını çıkardım.

"Oh iyi. Uyanmışsın," dedi Goma, mutfağa girdiğimde. "Kahvaltı hazır. Bir iyilik yap ve gidip Bahati ile Scholastica'yı getir. Kütüphanedeler."

Ev karmakarışık bir yapıydı, yıllar içinde orijinal binanın dışına yeni odalar eklenmişti, her yerde kuytu köşeler vardı. Bahati ve Scholastica'nın izini bulmam biraz zaman aldı ve bulduğumda da olduğum yerde kalakaldım.

Yerde karşılıklı oturmuşlardı - biri uzun boylu, zayıf ve gece kadar karanlık, diğeri ay ışığı gibi yumuşak ve gümüş rengi - en garip manzarayı izliyorlardı: etrafına sarı bir balon bağlanmış bir kaplumbağa, aralarında yerden geçiyordu. Göz ucuyla bana, sonra kaplumbağaya, sonra da birbirlerine baktılar. Kaplumbağa yuvarlak, güdük ayakları üzerinde ilerliyor, onlara gözlerini kısarak bakıyordu; bir sağa, bir sola, huysuz bir ihtiyar gibi başını sallayarak onaylamıyordu. Hepimiz aynı anda gülmeye başladık. Bahati ve ben soluklanmak için durduktan sonra bile Scholastica'nın kıkırdamaları ortalığı doldurdu.

"Haydi, siz ikiniz. Kahvaltı hazır," dedim Scholastica'ya yemek yeme hareketleri yaparak. Kapıya yöneldim ama o sabah ikinci kez durdum.

Jack orada duruyordu, gözleri Scholastica'ya sabitlenmişti. Botları çamurluydu, kollarını sıvamıştı, bir ayağı ilerideydi ama hiçbir yere gitmiyordu, sanki kızının kahkahasının sesiyle donup kalmıştı - kızının elbisesini giymiş küçük bir kız, bir kaplumbağa ve bir balon için kıkırdıyordu.

Scholastica onu görür görmez sustu, hâlâ bir önceki gece kendisine verdiği tepkiden çekiniyordu. Adam odaya girip ona doğru ilerlerken başını öne eğdi. Adamın gölgesi üzerinde belirirken saniyeler rahatsız edici bir sessizlik içinde geçip gitti. Sonra ona Swahili dilinde bir şeyler söyledi. Kadın başını salladı ve kaplumbağaya bakmaya devam etti. Jack bir şey almak için elini cebine attı ve balonu patlattı.

BANG.

Kaplumbağa başını ve kollarını kabuğunun içine öyle hızlı soktu ki, ciğerlerindeki hava uzun bir tıslamayla dışarı çıktı. Yerde yatıyordu, kızgın ve hoşnutsuz, balon etrafında küçük sarı teslim bayrakları gibi lime lime olmuştu.

Jack, Scholastica için Swahili dilinde tekrarlamadan önce, "Ve bu, Aristurtle'ın en hızlı hareket ettiğini görebileceğin şey," diye gözlemledi. Ürkmüş kaplumbağanın yanına diz çöktü ve kabuğunu okşadı. "İyi misin küçük dostum?"

Aristurtle çakıl taşlı başını temkinli bir şekilde dışarı çıkardı ve Jack'e kırlaşmış bir küçümsemeyle baktı.

Scholastica bir kahkaha patlattı. O kadar çok güldü ki, karnını tutarak yuvarlandı. Jack arkasına yaslanıp onu izledi, adem elması sanki sesi kalbini en tatlı şarapnel parçalarıyla deliyormuş gibi sallanıyordu. Ayağa kalktı ve bir grup sarı balonun sallanmakta olduğu köşeye yöneldi ve bir tanesini Scholastica'ya uzattı. O da balonu aldı ve kaplumbağayı işaret etti.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Senin için."

"Tanrım." Goma içeri girdi ve hepimize ters ters baktı. "Birini diğerini yakalaması için gönderiyorum ve hepinizi kaybediyorum. Herkes mutfağa. Şimdi gelin."

Bizi masaya götürdü ve tabaklarımızı yemekle doldurdu. "Çiftliğimizden gelen kahve," dedi ve oturmadan önce Bahati ile bana birer fincan doldurdu.

İlk sıcak yudumdan sonra "Çok lezzetli," dedim. "Teşekkür ederim. Bu sabah kıyafetlerime göz kulak olduğun için de teşekkürler. Umarım senin yaşına geldiğimde bunun yarısı kadar aktif olurum."

"Çiftlik," diye yanıtladı Goma. "Temiz hava, sıkı çalışma, taze yiyecek."

Scholastica balonunu Jack'in yanındaki sandalyeye bağladı ve onun yanına oturdu. Bir parça kızarmış ekmeği yağladı, reçelle kapladı ve tabağına koydu. Scholastica ona teşekkür ettiğinde gözlerini kırpıştırdı, sanki bu alışkanlıktan yaptığı bir şeydi ve bitirene kadar farkına varmamıştı.

Bahati ve Goma masanın diğer ucunda sohbet ederken, "Alışveriş merkezi saldırısı sırasında hamile bir anneyi ve çocuğunu kurtardığınızı duydum," dedim. "Bu inanılmaz bir şey."

"Öyle mi?"

Çatalımı yere bıraktım ve ona baktım. "Senin derdin ne? Ne zaman nazik olmaya çalışsam, bunu yüzüme vuruyorsun. Ne zaman senin başka bir yönün olduğunu düşünsem, pislik olmaya geri dönüyorsun."

"Çünkü ben bir pisliğim. Ben kızının ölmesine izin veren bir pisliğim. O gün alışveriş merkezindeydim. Tam oradaydım. Ve ben

Önce birkaç yabancıyı çıkarmak için durdum. Başka hayatları kurtarmakla çok meşguldüm."

"Seninkini kurtarmış olabileceklerini hiç düşündün mü?"

"Sence beni kurtardılar mı?" Jack güldü. Yine başka türlü bir kahkaha. Bu seferki derin, karanlık bir ironiyle doluydu. Hiç normal insanlar gibi güldü mü? Gerçekten güldü mü?

Masanın karşısına eğildi, o kadar yakındı ki buz mavisi gözlerinin etrafındaki altın halkaları seçebiliyordum. Yağmur bekleyen kurak Savannah çimenlerinin rengindeydiler. "Binlerce hayatım olsa, onu kurtarmak için binlerce kez ölürdüm. Tekrar ve tekrar ve tekrar."

Ona inandım. Her kelimesine. Söyleyiş tarzından dolayı o.

Yapacak bir şeyim yoktu, o yüzden ayağa kalkmasını ve buzdolabına uzandı ve bir şişe Coca-Cola aldı. Kapağın kenarını tezgâha dayadı ve avucunun içiyle vurdu. Kapağı attıktan sonra bir sandalye çekti, başını arkaya yatırdı ve şişeyi tek seferde boşalttı.

Ne tuhaf bir adam diye düşündüm. Kahve içmeyen bir kahve çiftçisi.

Çoğu insan üzüntülerini daha sert bir şeyle bastırırdı. Jack bir şişe Coca-Cola seçti. Belki de tamamen farkında olmak, acıya karşı tamamen uyanık olmak istiyordu. Belki de Jack Warden acıyı seviyordu çünkü tam da hak ettiği şeyin bu olduğuna inanıyordu.

"Bundan sonra ne yapacağına karar verdin mi?" Goma bana sordu.

Dikkatimi Jack'ten uzaklaştırdım ve ona odaklandım. "Scholastica ve beni Wanza'ya götürebilecek birini tanıdığınızı umuyordum, yol boyunca birkaç yerde durabiliriz."

"Bu iş için mükemmel adamı tanıyorum. Şu anda bu masada oturuyor ve o da bunu biliyor ama umursamayacak kadar kendini kaptırmış durumda."

"Kızını kaybetmedin," diye homurdandı Jack, gözlerini tabağından ayırmadan.

"Hayır, yapmadım," diye yanıtladı Goma. "Tek oğlumu, babanı kaybettim. Onun karısını, yani anneni de aynı kazada kaybettim. Ben de kocamı kaybettim. Ve büyük torunum Lily'yi kaybettim. Dört nesli arka tarafa gömdüm. Ve hala ayaktayım. Uyumak istemediğimi ve bu kayıptan hiç uyanmak istemediğimi mi sanıyorsun? Her seferinde? Benim kalbimle seninkinin çok farklı olduğunu mu sanıyorsun? Farklı değiller. Ben de en az senin kadar acı çekiyorum Jack. Ama kalkıyorum çünkü sen hala buradasın. Geriye bir tek sen kaldın ve biliyor musun? Sen yeterlisin. Beni ayakta tutmak için yeterli bir sebepsin. Ve seni böyle görmek beni öldürüyor, dışarıdan canlı ama içi ölü ve boş. Beni duyuyor musun? Bu beni öldürüyor."

Ardından gelen sessizlik, boğazımı tıkayan bir düğüm gibi kalın ve ağırdı. İzin almam gerektiğini biliyordum ama kıpırdayamıyordum. Bahati ellerine bakıyordu, şüphesiz aynı şekilde hissediyordu. Sözleri anlamamış olan Scholastica bile sandalyesinde kaskatı oturuyordu.

Jack Goma'ya baktı ve bir şeyler söylemeye başladı ama onun yerine bana döndü.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Peçetesini tabağına fırlattı. "Sana yardım edemem. Kendi çocuğuma bile yardım edemedim. Keşke herkes beni rahat bıraksa!" Ayağa kalkıp odadan çıkarken sandalyesi yere sürtündü.

Goma oturmaya devam etti ve kahvaltısını bitirdi. Bitirdiğinde masadaki ekmek kırıntılarını sildi, derisi yarı saydam parmak eklemleri üzerinde gergindi. "Yaşlanmak hanım evlatlarına göre değil," dedi yumuşak bir sesle. "Sevdiğin insanları kaybedersin. Tekrar ve tekrar. Bazıları elinizden alınır. Bazıları çekip gider. Ve bazılarını da bırakmayı öğrenirsiniz."

Bahati, Scholastica ve ben sessizce temizlik yaparken o da pencereden dışarı bakıyordu. Bir önceki geceki fırtına dinmiş ve ortaya masmavi bir gökyüzü çıkmıştı.

"Şimdi nereye?" İşimiz bittiğinde Bahati sordu.

"Amosha'ya dönüyoruz," dedim. "Nima House'dan biri ne yapabileceğime dair bir fikrim var."

"Anahtarlarımı alayım," dedi Goma. "Cipim hâlâ Bahati'nin arabasını engelliyor. Seninle ön tarafta buluşuruz."

Odamı topladım ve Goma'nın muumuu'sunu katlanmış halde yatağın ayak ucuna bıraktım. Dışarı çıktığımda Bahati çoktan arabasının yanında bekliyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Başımı salladım ve ona küçük bir gülümseme verdim ama ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"İşler yolunda gitmediği için üzgünüm" dedi.

"Başka bir yol bulacağımıza eminim." Hiç emin değildim ama Scholastica yanımdayken geri dönüş yoktu. Arabaya bindim ve kapıyı kapattım.

Goma, Scholastica'nın başına bir şapka geçiriyordu. "Hiç pigmenti yok," dedi. "Bu da onu güneşe karşı hassas yapıyor. Amosha'ya gittiğinizde biraz güneş kremi alın."

"Edeceğim," diye söz verdim. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim." "Rica ederim. Kwaheri, Rodel. Kwaheri, Scholastica. Güle güle."

Scholastica'nın atlaması için arabanın kapısını açtı ama Scholastica onun yerine koşarak verandaya gitti. Jack orada durmuş, unuttuğu balonu uzatıyordu. Balonu alırken ona geniş bir gülümseme verdi ama Jack bunu fark etmedi. Gözleri kızın taktığı şapkaya odaklanmıştı.

"Bunu nereden bulmuş?" diye sordu.

"Yine mi Jack?" Goma verandaya doğru yürüdü. "Arabanda buldum."

"Lily giyiyordu. Alışveriş merkezine gittiğimizde arabada bırakmıştı."

"O sadece bir şapka, Jack. İçinde Lily'nin hiçbir parçası yok. O burada-" Goma onun kalbine dokundu "-her zaman olacağı yerde."

"Ona ait sahip olduğum son şey bu. Ayçiçeği şapkası. Onu vermeye hakkın yok."

"Ona o şapkayı ben yaptım. İstediğim kişiye verebilirim."

"O sadece bir şapka değil. Benim için değil!"

Birbirlerine cümleler savurarak ileri geri gittiler.

Scholastica'nın gözleri Jack'ten Goma'ya kaydı. Ne hakkında tartıştıklarını anlamak için fazla bir şey gerekmiyordu. Şapkasını çıkardı, yavaşça başından kaydırdı. Bir an için, ortasındaki küçük bir güneş ışığı patlamasına benzeyen büyük, sarkık çiçeğe hayranlıkla baktı. Sonra şapkayı ikiye katlayıp Jack'e uzattı ve tuhaf, süt mavisi gözlerini kısarak ona baktı. Cümlesinin ortasında durmuş, ona bakıyordu. Şapkayı yaklaştırdı ve Jack kaskatı kesilmiş ve donmuş bir halde orada dikilmeye devam edince, şapkayı avucunun içine yerleştirdi ve parmaklarını şapkanın etrafında kıvırdı.

Güneş onun açıkta kalan başına vurdukça boğazım tıkanıyordu. Bir süre sonra o benim gözetimim ve sorumluluğum altına girmişti. Şaşırtıcı görünüşünün ötesine geçmiş ve onu küçük bir kız olarak görmüştüm.

Jack de bir şey gördü, gitmek için döndüğünde onun elini tutmasına neden olan bir şey. Diğer eliyle kızının şapkasını sıkıca tuttu ve Scholastica'nın önünde diz çöktü.

"Adı Lily'ydi. Jina yake ilikuwa Lily," dedi. "Lily

mi?" diye sordu Scholastica.

Jack başıyla onayladı. "Mtoto yangu, kızım. Gökkuşaklarını ve çikolatayı severdi. Erimiş çikolatayı. Gördün mü?" Lekeleri işaret etti ve şapkayı Scholastica'nın kafasına geçirdi. "Dans etmeyi severdi. Ve şarkı söylemeyi. Ve fotoğraf çekmeyi." Şapkayı, ayçiçeği ön tarafta ortalanacak şekilde ayarladı. "O öldü," dedi. "Alikufa."

"Kutup," diye yanıtladı Scholastica. Özür dilerim.

Sonra kollarını ona doladı ve sarıldı. Evin çatısının altında kucaklaştılar, Scholastica'nın balonu üzerlerinde sallanıyordu ve Kilimanjaro bulutlardan sessizce onları izliyordu.

Büyük ve küçük bir andı - adam, kız, dağ, malikâne. Jack'in yüzünü göremiyordum ama bir şeyler olduğunu biliyordum - güçlü ama şefkatli bir şey. Bittiğinde, birbirleriyle hiç konuşmadan konuştular. Jack doğruldu ve Scholastica'yı Bahati ve benim beklediğimiz arabaya götürdü.

"Yarın geri geleceğini söylemiştin," dedi bana.

"Pardon?"

"Dün. Dedin ki, 'Belki de bu iyi bir zaman değildir. Yarın tekrar gelirim.' dedin."

Ona boş boş baktım.

"Bugün yarın, Rodel Emerson. İçeri gel. Seni ve Scholastica'yı Wanza'ya götüreceğim."

"Yapacak mısın?" Omurgamdan aşağı küçük bir heyecan fırladı. "Peki ya diğer çocuklar?" Üzerini çizmem gereken başka isimler de vardı. Bir taahhüde ihtiyacım vardı.

Jack arabanın kapısını açtı ve dışarı çıkmamı bekledi. Sonra elini uzattı. Elimi onun geniş ve sert kavrayışına bıraktığımda, sanki geri çekilmem için bana fırsat tanıyormuş gibi bir an tuttu.

Sonra sıktı.

Sessiz bir el sıkışma, dile getirilmemiş bir anlaşmaydı. Onunla daha yeni tanışmış olmama rağmen Jack Warden'ın sözünü tutacağına güvenebileceğimi biliyordum. Ne olursa olsun.

OceanofPDF.com

Öğle yemeğinden sonra JACK'i kütüphaneye kadar takip ettim ve cilalı ceviz masanın üzerinde bir harita açmasını izledim. Ona uzattığım üç post-it'i aldı ve haritanın üzerine yerleştirdi:

17 Temmuz-Cuma (Baraka)
29 Ağustos-Sumuni (Maymosi) 1 Eylül-Furaha (Magesa)

Mo'nun notlarını inceledikten sonra, "Wanza'ya bir yolculuk yapacağız," dedi. "Son iki durak oraya giden yol üzerinde ve tarihler de yakın. Kız kardeşin ve Gabriel muhtemelen bu şekilde planladılar. Arabayla gidip gelmek yerine, önce Baraka'ya gidip Cuma'yı alacağız." Haritadaki konuma dokundu. "Yarın yola çıkıp onu çiftliğe geri getirebiliriz. Bir sonraki teslimata bir hafta var. O zaman onunla ve Scholastica ile yola çıkar, Maymosi ve Magesa'da durur ve oradan Wanza'ya gideriz." Onay için bana baktı.

Pencereye karşı siluet halindeydi, ışık huzmeleri camdan içeri süzülürken toz zerrecikleri etrafında dans ediyordu. Saçlarının kenarları güneşin dokunduğu yerde soluk altın gibi parlıyor, onu ışıkla aşılanmış karanlık, karakalem bir çizim gibi gösteriyordu. Hâlâ duvarlarla kaplıydı, hâlâ içeriden barikatlarla çevriliydi ama bir şey çatlayıp açılmıştı.

Jack'in kızını elinden almış olan dünyaya geri dönmek gibi bir arzusu yoktu. Üzerine düşeni yapmış, kahramanı oynamış, üç hayatı kurtardığı için övgüler almıştı -bir kadın, doğmamış çocuğu ve küçük oğlu- ama onların hayatta olması ya da kendisinin hayatta olması onu rahatlatmıyordu. Lily gitmişti ve o da acı içindeydi. Ve yine de oradaydı, bir cevap bekliyordu, sanki ilk kez var olduğumu, düşüncelerimin önemli olduğunu kabul ediyormuş gibi bana bakıyordu.

"Kulağa harika geliyor." Eğer beni o acı girdabının içinden görebiliyorsa, eğer kendisinin ötesini görebiliyorsa, ben de onun kaba ve sert yanlarının ötesine bakabilirdim. Ayrıca, tamamen karanlık kütüphanesinde bir sürü balon bulunduran bir adam için söylenecek bir şey vardı.

"Bana Lily'yi hatırlatıyorlar," dedi gözlerimin onlara takıldığını fark ettiğinde. "Şehre her geldiğimde yeni bir parti alırım. Benden istediği son şey buydu. Sarı balonlar. Onları Aristurtle için istemişti, böylece sürekli onu aramak zorunda kalmayacaktık," diye açıkladı ve not kağıtlarını bana geri verdi.

Mo ve Lily'nin elimdeki sarı kağıtta, Jack'in tuttuğu sarı balonlarda ve masanın arkasında bir yerlerde duran kaplumbağada nasıl hala var olduklarını düşündüm
-Görünmez, ama bir renk patlamasıyla onu takip ediyor.

"Umarım hepimiz böyle gideriz, arkamızda parlak bir şeyler bırakarak" dedim.

Balonların köşede hafifçe sallanışını, sanki yumuşak, görünmez nefeslerin dokunuşuyla yükselip alçalışını sessizce izledik.

"Bu oydu. Kız kardeşim." Telefonumu karıştırdım ve Jack'e Mo'nun bir fotoğrafını gösterdim. Saçını ördürüyordu. Saçının örülmemiş kısmından bir tarak çıkıyordu. Bir ağacın gölgesinde, ters çevrilmiş plastik bir sandığın üzerinde oturmuş, turkuaz bir elbise ve puantiyeli gözlükler takmış, çok mutlu görünüyordu. "Birbirimize pek benzemiyorduk." Mo, fotoğraflarda ve kalabalıklarda karşınıza çıkan türden biriydi. Gözleriniz onu otomatik olarak seçerdi.

"Kızım ve ben de birbirimize pek benzemiyorduk."

Daha fazla bir şey paylaşmayacağını düşünmüştüm ama sonra fikrini değiştirmiş gibiydi.

"Bu o." Cüzdanını çıkardı ve bana Lily'nin bir Polaroid fotoğrafını verdi.

Bal rengi bir teni vardı ve gözlerinde saf bir muziplikle kameraya gülümsüyordu. Jack'in Scholastica'ya verdiği ayçiçeği şapkasının altından uçuşan saç telleri görünüyordu. Jack'ten farklı görünüyordu ama kaşlarının kavisinde ve çenesinin meydan okuyan dönüşünde onu görebiliyordum. Kuralları ve kalpleri kırardı ve bunun her dakikasını severdi.

Fotoğrafları yan yana tutarken, gülümsemelerin, canlılığın, seslerin, sıcaklığın ve seçimlerin yok olmasıyla birlikte gelen bir kayıp duygusu hissettim. Yine de, bir kuşun kanat çırpışı kadar geçici görünse de, paylaşmış ve tanımış olmanın, sevmiş olmanın verdiği bir tatlılık vardı.

Lily'nin fotoğrafını geri verdim ve yere düşen bir şeyi almak için eğildim. Arkasına yapıştırılmış başka bir Polaroid, Jack'in fotoğrafıydı. Konuşmasının ortasında yakalanmış gibi görünüyordu, sanki flaş tam yüzünde patlamış gibi cildi aşırı pozlanmıştı. Belki de bu yüzden bu kadar farklı görünüyordu - gözleri o kadar net ve şaşırtıcıydı ki beni büyüledi. Kolay kolay unutulmayacak bir yanardönerlikleri vardı, altın rengi yaz ışığıyla çevrelenmiş buzlu buzullar gibiydiler. Şu anda olduğu gibi fırtına bulutlarından hiçbir iz taşımıyorlardı. Otuz yaşlarında olduğunu tahmin etmiştim ama bu fotoğrafta çok daha genç görünüyordu.

"Bunların ikisini de o çekti," dedi Jack, ikinci Polaroid'i ona geri verdiğimde. "O gün alışveriş merkezine gidiyorduk." Lily'nin fotoğrafının kenarını dalgınca okşadı. "Ona filmi boşa harcamamasını söyledim." Parmak izlerini cüzdanına geri koydu ve deriye baktı.

"O gün kız kardeşimin telefonuna cevap vermedim." Bunu kimseye söylememiştim, aileme bile. Mo'nun son mesajını paylaşmıştım ama onun çağrısını görmezden geldiğim gerçeğini değil. Çok utanıyordum ama bir şekilde Jack'le paylaşmakta bir sakınca görmüyordum. "Yeni evimin evraklarını imzalamakla meşguldüm."

Jack sessiz kaldı. Belki o da benimle aynı şeylerin üzerinden geçiyordu: tekrar tekrar yaşadığınız ya olursa senaryoları.

"Bunu bu yüzden mi yapıyorsun?" diye sordu. "Onun yarım kalan işini üstlenmek için mi? Suçlu hissettiğin için mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Yaptığımız şeyleri her zaman anlayamayız. Sadece yaparız ve daha iyi hissedeceğimizi umarız."

"Daha iyi hissettiğimi söyleyemem." Jack derin bir nefes aldı ve masadan doğruldu. "Tek bildiğim, Scholastica bana Lily'nin şapkasını geri verdiğinde, onu görmezden gelemedim. Bana öyle bir baktı ki, ne bir beklenti ne de bir yargılama vardı. Sana, Goma'ya ya da benden bir şey isteyen herkese hayır demekten çekinmem, çünkü açıklamalar da dahil olmak üzere kimseye bir şey borçlu değilim. Ama o küçük kız bana baktığında, sormadan, konuşmadan, içimden bir şey cevap verdi."

Biz kütüphanede dururken Scholastica'nın sesi mutfaktaki Goma'nın sesine karışıyordu. Muhtemelen Lily hayattayken Kaburi Malikânesi'nin sesi de böyleydi; genç ve yaşlıların karışımı, uzaktaki bir traktörün uğultusu ve çalışanların pencerelerden içeri süzülen sessiz konuşmaları. Esinti Jack'in teninin yeşil kahve çekirdekleri ve yumuşak toprak kokusunu alıyordu. Hem aydınlık hem de karanlıktı, anlaşılması zor ama köklüydü, tıpkı adam gibi. O anı solumaya devam edebilirdim ama sanki derin ve uçsuz bucaksız bir şeyin kenarında duruyormuşum ve geri çekilmem gerekiyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldım.

"Bu Lily'nin annesi mi?" Raflardan birine doğru yürüdüm ve bir çerçeve aldım. İçinde Jack'in güzel bir siyah kadınla çekilmiş fotoğrafı vardı. Kuğu gibi bir boynu vardı, zarif ve

Pürüzsüz ve vurgulamak için makyaja ihtiyaç duymayan bir yüzü vardı. Yüz hatları zeki bir özgüven yayıyordu. Genç Lily'yi kameraya doğru tutarken Jack kolunu onun omzuna dolamıştı.

"Sarah." Jack çerçeveyi elimden aldı ve ona baktı. "Lily'yi Disneyland'e götürmek istedi ama ben her yıl yaptığı gibi buraya gelmesi için ısrar ettim."

Gerisini söylemedi ama Sarah'nın kızlarının başına gelenlerden dolayı onu suçladığı açıktı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu ona çok görmüyordu, çünkü kendisi de suçluyordu.

"Lily son bağlantımızdı, bizi birbirimize bağlayan tek şeydi. Cenazeden beri Sarah ile konuşmadım." Jack çerçeveyi dikkatle rafa geri yerleştirdi.

Bunu çok yaptı. Her hareketi özlü ve bilinçliydi, sanki karanlık, dönen bir boşluğa çekilmemek için kontrol edebileceği şeylere odaklanıyordu.

Bahati'nin futbol maçı izlediği oturma odasından bir hakemin düdüğünün tiz sesi geldi. Jack ve benim etrafımda örülmüş gibi görünen garip büyüyü sarstı.

"Gitsem iyi olacak," dedi Jack. "Dışarıda bana ihtiyaç var." Güneş gözlüklerini taktı ve kapıda durakladı. "Sabah Baraka'ya gitmek üzere yola çıkacağız."

O gittikten sonra oturdum ve Aristurtle'ın beslenme kabından küçük marul ısırıkları almasını izledim. Güneş ışıkları etrafımdaki karanlık raflara düşüyordu. Etrafımın kitaplarla çevrili olduğunu ancak o zaman fark ettim. Jack odadayken hiçbiri dikkatimi çekmek için bağırıp çağırmamıştı.

OceanofPDF.com

Çiftlikten çıkarken MO'nun notunu parmaklarımın arasında ovaladım. Çiy damlaları hala yaprakların üzerinde, tarlaya saçılmış sabah elmasları gibi parlıyordu.

17 Temmuz Cuma (Baraka), dedi.

Mo'nun post-it'lerinden üzeri çizilmemiş olan ilkiydi ve artık Ağustos ayında olmamıza rağmen, Juma adında bir çocuğu alması gereken yere doğru yola çıkmıştık. Uzun, sarı otların arasından kıvrılan toprak yollardan oraya varmamız yarım günümüzü aldı.

Baraka, dikenli çalılar ve küçük mısır ve patates tarlalarına giden patikalarla çevrili saz çatılı kulübelerden oluşan bir topluluktu. Köylüler bize Juma'nın ailesinin kulübesinin yönünü gösterdiler ve sonra dışarıda toplanıp dinlemeye başladılar. Jack ile ateşin yanına çömelmiş olan kadın arasındaki konuşmayı takip etmeye çalıştım, ama onlar Swahili dilinde hızlı, kısa patlamalarla konuşuyor.

Sırtına bir bebek bağlamıştı ve koyu lapaya benzeyen bir şey pişiriyordu. Tavuklar ayaklarının etrafını gagalıyor, bir başka çocuk ise köşede uyuyordu.

Sohbet kızışmaya başlamıştı. Jack yanımdaki tahta tabureye oturdu, daha önceki samimiyeti kaybolmuştu. Kamburunu çıkarmış, vücudunu küçük, dumanlı alana sığdırmaya çalışıyordu. Juma'nın annesi olan kadın onun sorularını geçiştiriyor ve bizi görmezden geliyor gibiydi. Gabriel'in adı atıldı

etrafta. Kadın omuz silkti, başını salladı ve sırtını bize döndü.

"Gabriel çoktan buraya geldi mi?" diye sordum.

"Görünüşe göre hiç gelmemiş," diye yanıtladı

Jack. "Peki ya Cuma? O nerede?"

Jack kadına siyah, katmanlı bir bakış attı. "Bilmediğini söylüyor."

Tam o sırada bir adam içeri girdi ve bizimle konuşmaya başladı, sesi yükseliyordu, kollarını çılgınca sallıyordu.

"Neler oluyor?" Ondan Jack'e baktım.

"Juma'nın babası. Gitmemizi istiyor." Ama Jack ayağa kalkma belirtisi göstermedi. "Juma'nın nerede olduğunu söyleyene kadar olmaz."

Dışarıdaki köylüler, konuşmanın gürültüsü arttıkça içeriye bakıyorlardı. Jack'in sert tavrı diğer adamın öfkesini körükledi. Juma'nın annesi feryat etmeye başladı ve uyuyan bebeği ürküttü. Adamlar tartışmaya devam ederken çocuğun çığlıkları annesininkilere karıştı. Karanlık kulübe tavukların gıdakladığı, ağladığı ve bağırdığı bir tımarhaneye dönüştü.

"Dur!" Daha fazla dayanamadım. "Herkes dursun!"

Haykırışım şaşkın bir sessizlikle karşılandı. Sanırım hepsi benim hâlâ odada olduğumu unutmuştu.

"Lütfen." Ayağa kalktım ve kadının ellerini sıktım. "Sadece Juma için buradayız. İstediğin buydu, değil mi? Gabriel ve Mo bu yüzden uğramayı ayarladılar. Onu Wanza'ya götürmek için. Fikrini değiştirdiysen bize söyle, biz de gidelim."

Ne dediğimi anlamadı ama birbirine kenetlenmiş ellerimize bakarken, kocaman gözyaşları ellerimize sıçramaya başladı.

"Juma," dedi, boğazı onun adı etrafında kasılıyordu. Sonra konuşmaya başladı, sanki kelimeleri uzun süre içine atmış da dışarı çıkmalarını engelleyememiş gibiydi. Bitirdiğinde ellerimi sıkıca tuttu ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Jack?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda acı dolu bir donukluk taşıyordu. "Hadi gidelim." Beni ondan uzaklaştırdı.
parmaklarını bileğime doladı. "Burada bizim için bir şey yok." Beni kapıdan geçirdi, dışarıda toplanan kalabalığın yanından geçirdi ve arabaya doğru götürdü.

"Ne dedi?" Ben sordum.

"Atla." Arabayı çalıştırmaya başlamıştı bile.

"Az önce o kulübede ne olduğunu açıklayana kadar olmaz." "Arabaya bin Rodel," diye hırladı. Çenesi titriyordu,

Gözlerini dikmiş bana bakmıyordu. Bu, verandada ilk kez karşılaştığım Jack'ti - sert, mesafeli, boyun eğmeyen.

"Bana cevap verene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Gerçekten bilmek istiyor musun? İyi o zaman." İki eliyle direksiyona vurdu. "Onu sattılar, Rodel. Juma'yı sattılar. Bazı ihtiyaçlar karşılığında onu Gabriel'e teslim edeceklerdi ama Gabriel ve Mo gelmeyince onu başka birine sattılar. Juma gitti."

"Nereye gitti? Ne demek onu sattılar?"

"Yani ailesi onu sattı çünkü besleyecekleri çok fazla boğaz var. İki çocuk içeride, üç çocuk da dışarıda tarlada. Diğerleri yaşayabilsin diye bir çocuğu feda ettiler. Çiftlikleri için tohum, bir sürü tavuk ve onları bir süre idare edecek kadar yiyecek aldılar." "Anlıyorum," dedim, bu beni sarsmış olsa da. Babamın yurtdışı görevlerinde pek çok şey görmüştüm. İyisini d e kötüsünü de. "Ailesinin böyle bir şey yapmak zorunda hissetmesi korkunç ama Cuma iyi bir ailenin yanında, değil mi? O kadar yol geldiklerine göre onu gerçekten istiyor olmalılar.
onu almaya geldim."

"Juma albino bir çocuk." Jack hâlâ öfkeliydi. Kızgın-öfkeli değil, ama kalbi kırık, boğuk bir öfke. Kelimeleri sanki onlara dayanamıyormuş gibi çiğniyordu. "Ölüsü dirisinden daha değerli. Burada Albinolar vücut parçaları için avlanır çünkü insanlar onların sihirli güçleri olduğuna inanır. Cadı doktorları onlardan tılsımlar yapar: dişler, gözler,

iç organlar. Balıkçılar, daha fazla balık çekeceğini düşündükleri için balık ağlarına albino saçı örüyorlar. Politikacılar, seçimleri kazanabilmek için uzuvlarını ve kanlarını almak üzere albino avcıları tutuyor. Zengin alıcılar onlar için büyük paralar ödüyor. Bir kol ya da bacak için üç bin dolar. Tüm vücut için elli bin, belki daha fazla." Jack beni kulübeden çıkardığından beri ilk kez bana baktı. "Yani, hayır. Juma iyi bir ailenin yanında değil çünkü Juma öldü."

Sözleri sarsıcı bir şok etkisi yarattı. Albinoların tehlikede olduğunu biliyordum ama bunun nedeninin onlara satışılması, zorbalık yapılması, dışlanmaları ya da fiziksel saldırıya uğramaları olduğunu sanıyordum. Kâr, açgözlülük ve batıl inançlar uğruna soğukkanlılıkla öldürülmeleri kadar vahşi bir şey düşünmemiştim.

Bazı şeylerin ait oldukları yerde, karanlıkta kalması daha iyidir. Jack'in sözleri aklıma geldi.

Beni korumaya çalıştığı şey buydu. Ne olursa olsun üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm. Ben büyük bir kızdım. Büyük bir dünyada yaşıyordum. Ama o anda, Baraka'nın çorak yerleşkesinde, öğleden sonra güneşinin yakıcı sıcağında, kendi ailesi tarafından ihanete uğramış küçük bir çocuğu düşününce kendimi küçük ve baş döndürücü hissettim. Arabadan uzaklaştım ve beni köylülerden koruyan gölgesinin karanlığına şükrederek en yakın kulübeye doğru tökezledim.

Hepsi biliyordu.

Köylüler. Jack. Goma. Bahati. Scholastica. Mo

da biliyordu.

İnsanlar bir şey gördüklerini düşündüklerinde bu çok

daha kolay oluyor.

mzungu anne ve bir mzungu çocuk.

Mo, ayda bir kez Gabriel'in izini sürdüğü çocuklardan birinin güvenli geçişini sağlıyordu.

Kelimeler şimdi daha anlamlı geliyordu. Mo tehlikeli bir görev üstlenmişti ama bunu biliyordu.

O da benim yaptığım gibi aşı boyalı toprağa mı kusmuştu? Olayı ilk duyduğunda duvara yaslanıp yere mi yığılmıştı?

Hayır. Mo güçlüydü. Gardını her zaman yukarıda ve dizlerini güçlü tutardı. Kalbini kıran şeylerin üzerinde durmazdı. Onu aldatan erkek arkadaşları, onu hayal kırıklığına uğratan insanlar ya da hayallerini yıkan olaylar gibi. Kabul etti, özümsedi ve yoluna devam etti.

Dünya size kazık atacak. Bu bir gerçek. Bunu bir kez kabul edersen, her şey daha kolay olur, demişti özellikle zor bir ayrılıktan sonra.

Dünyadan ayrılmak istediğinde ne olur Mo? Sana öyle affedilmez bir şey fırlatır ki, çamurdan bir kulübenin gölgesine kıvrılır ve bir daha yüzünü görmek istemezsin?

Cevap gelmedi, sadece Jack'in arabası yanıma gelip beklerken rölantide çalışıyordu. Yürüyüşümüzden dolayı çamur ve kirle kaplanmış tekerleklere baktım. Cuma için fazladan bir şişe su, şapka, güneş kremi ve atıştırmalık getirmiştim. Onları kullanılmadan geri götürecektik.

"Sence kaç yaşındaydı?" Hâlâ yerde otururken sordum. İki, beş, on ya da on iki yaşında olabilirdi.

"Asla bilemeyeceğiz," diye cevap verdi, yorgun ve bitkin bir halde.

"Yetkililere gidemez miyiz? Bu konuda bir şeyler yapmalarını sağlayamaz mıyız?"

"Polis bu konuda bir şey yapabilseydi, bunlar olmazdı. İsimsiz, yüzsüz hayaletlerden oluşan bir orduyla savaşamazsınız. Onları yakalasanız bile, onlar sadece zengin ve güçlü patronlar tarafından finanse edilen cadı doktorları için çalışan aracılardır. Uğraştığın şey bir kişi ya da bir grup insan değil Rodel, bir düşünce tarzı, bir zihniyet. Ve bu da en tehlikeli düşmandır."

"Yani hiçbir şey yapmayacak mıyız? Kabullenip yolumuza devam mı edeceğiz?
Kişisel olmadığı için mi? Bizi etkilemediği için mi?"

"Evet! Evet, kabul ediyorsun! Tıpkı benim kabul etmek zorunda kaldığım gibi." Jack'in gözleri yakıcı bir acıyla beni taradı. "Bir kızı kaybetmekten daha kişisel bir şey yoktur. Sence ben

Lily'nin ölümünden sorumlu kişileri cezalandırmak istemediğimi mi sanıyorsun? Yüzlerini hayal etmeye çalışmadığımı mı sanıyorsunuz? Her gece uyanık yatıyor, duman ve küllere tutunuyor, kendi çaresizliğimin pis kokusunu soluyorum. O yüzden bana etkilenmediğim konusunda vaaz verme. Ve eğer bununla başa çıkamıyorsan, bavulunu toplayıp evine dönebilirsin Rodel, çünkü bu Afrika'nın beşiğindeki lanet olası bir çay partisi değil."

Titremesine rağmen çenemi yukarıda tuttum. Birini kaybeden tek kişi o değildi. Ben de kız kardeşimi kaybetmiştim. Ve kaderin garip bir cilvesiyle yollarımız kesişmişti; acısı taze, hassas iki insan, umutsuz bir durumun içine atılmış, kendi kafalarımızı zar zor bir arada tutabiliyorken bir grup çocuğu kurtarmaya çalışıyorduk.

Bu ironiye güldüm. Sonra tekrar güldüm çünkü Jack'in gülüşünün ne kadar boş ve neşesiz olduğunu anlamaya başlamıştım. Ama kahkahalarım yumuşak, sessiz hıçkırıklara dönüştü. Beni etkileyen şey metanetti, trajedinin kabullenilmesiydi -kendinden kaynaklanan ya da işlenen. Bunu Jack'in gözlerinde görmüştüm, sonra da kulübede Juma'nın annesinin gözlerinde. Belki de aslanın ceylanı yere serişini defalarca izlediğinizde, milyonlarca antilobun göçüyle yeryüzünün titrediğini hissettiğinizde, bu doğal geliyordur. Geçicilik, geçicilik ve önemsizlikle arkadaş oluyorsunuz. Oysa ben trajedi, başarısızlık ya da hayal kırıklığı ile hiç ilgilenmemiştim. Bunlara direndim. Mutluluğun her şeyin doğal hali olduğuna dair derin bir inançla yoluma devam ettim. Buna inandım. Ona tutunmak istedim ama yavaş yavaş benden uzaklaşıyordu.

Jack ağlamama izin verdi. Beni ikna etmeye ya da rahatlatmaya çalışmadı. Beni acele ettirmedi ya da ağlamayı kesmemi söylemedi. Sonunda arabaya bindiğimde, bir askerin diğerine vereceğinden şüphelendiğim türden, saygı, akrabalık, büyük ve çirkin bir şeyden kurtulmuş olmanın kabulü gibi bir baş selamı verdi.

Puslu ufkun parıldayan maviliğine doğru ilerlerken, onun ruhunu bir anlığına yakaladım. Ondan pek çok parça aslanlara yem olmuştu. Ve bu onu ne kadar karanlık ve acı bir hale getirmiş olsa da, benim kesinlikle düşeceğim yerde durduğu için o bir gladyatördü.

OceanofPDF.com

Yassı akasya ağaçlarından oluşan adaların ötesinde, kızıl ve menekşe renkleri azalan gökyüzüne sızıyordu. Uçsuz bucaksız düzlüklere gece çökerken bile ışık göz kamaştırıcı ve berraktı. Burası Afrika'nın kuzey Tanzanya'dan güneybatı Kenya'ya kadar uzanan bir bölgesi olan Serengeti'ydi. Muhteşem aslanları ve göç eden hayvan sürüleriyle ünlü Serengeti, bir dizi av rezervini ve koruma alanını kapsıyordu.

"Gece için bir yerde durmamız gerekecek," dedi Jack. "Yakında hava kararacak. Yoldan çıkma vakti geldi. Baraka'da yolumuz beklediğimizden uzun sürdü."

Arızam yüzünden, diye düşündüm.

Çiftlikten hâlâ saatler uzaktaydık ve Serengeti'nin baş tacı Ngorongoro Krateri'nin kenarından geçiyorduk. Bir zamanlar devasa bir volkan olan krater, 3 milyon yıl önce patlamış ve 2.000 metrelik bir kraterin içine çökmüştü. Şimdi ise dünyanın en büyük bozulmamış kalderası olarak, yeryüzündeki en geniş yaban hayatı cennetlerinden birini barındırıyor. Başka bir zaman olsa daha dikkatli olabilirdim ama boş gözlerle önümdeki yola baktım. Juma'yı ve Gabriel ile Mo başarmış olsalardı onun nasıl hâlâ hayatta olacağını düşünüp durdum - hepimiz garip, gizemli yollarla birbirimize bağlıyız. Burada bir ipliği çekersen, orada bir hayat çözülür.

Jack güneş batmaya başladığında bir kamp alanına döndü. Girişteki tabelada "Lüks Safari Çadırları" yazıyordu. Küçük, karanlık

Araba resepsiyona giden toprak yolda zıplarken formlar çimlerin arasından kaydı. Serengeti'de geceler hayvanlara aitti ve Jack'in sağlam, kapalı Land Rover'ı için minnettardım.

"Yiyecek bir şeyler alabilir miyiz?" Jack, biz giriş yaptıktan sonra tezgâhta sordu.

"Akşam yemeği birkaç saat sonra, ama yemek odasında öğleden sonra için hâlâ biraz atıştırmalık var."

Açık kanvas muhafazaya yöneldik ve kratere bakan bir masa bulduk. Batıdaki gökyüzü güneşin ardından soluk bir menekşeye dönüşüyordu.

Çalışanlardan biri "İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu.

"Çay lütfen," diye cevap verdim. "Coca-Cola," dedi Jack.

"Hemen getiriyorum. Menü yok. Lütfen açık büfeden buyurun." Garson masayı işaret etti.

Bütün gün yemek yemeyi düşünmemiştim, öğrendiklerimin acımasız gerçekliği iştahımı kesmişti ama öğleden sonra çayından arta kalanları karıştırırken midem guruldadı. Salatalıklı sandviçler, küçük kekler ve hamur işleri, şeker serpilmiş kurabiyeler.

Garson çayımı getirdiğinde "Teşekkür ederim," dedim.

Jack masamıza döndüğünde sırıttım, tabağı benimkinden daha yüksekti.

"Ne?" diye sordu.

"Yok bir şey." Ama onu kontrol altına almaya çalışsam da bir şeyler koptu.

"Ne?"

"Bu." Fincanımı kaldırdım ve krateri işaret ettim. "Afrika'nın beşiğinde lanet bir çay partisi."

İlk başta tepki vermedi. Sadece bana baktı, kendi sözlerinin kendisine geri söylenmesinin şokunu yaşıyordu. Sonra gözleri gülümsedi ve geri kalanının ona yetişmesi birkaç saniye aldı.

Gülmek iyi hissettirdi. Ve Jack'in de benimle birlikte gülmesi. Gerçek kahkahası sıcak ve derindi, güneşli bir günde ortaya çıkarılmış bir şey gibiydi.

"Sadece Afrika'nın beşiği değil," dedi. "Büyük olasılıkla insanlığın beşiği. İnsanlığın varlığına dair en eski kanıtlardan biri orada, Oldupai Gorge'da bulundu."

Boşluğa baktık. Artık karanlıktı ve o kadar genişti ki sonsuza kadar uzanıyor gibiydi.

"Zinjanthropus," dedim. "Fındıkkıran Adam."

Jack başını eğdi ve beni değerlendirdi. "Sürprizlerle dolusun, Rodel Emerson."

"Ben bir öğretmenim." Omuz silktim. "Ve bana Ro diyebilirsin."

İçkisini doğrudan şişeden yudumladı. Kraterin yanında Coca-Cola. "Rodel'i severim," dedi. "Sevmediğim bir Rodel'le hiç karşılaşmadım."

"Bu benden hoşlandığını söylemenin dolambaçlı bir yolu mu?" İkimiz de onun daha önce hiç Rodel'le tanışmadığını biliyorduk.

"Ben dolambaçlı yollardan giden biri değilim." Şişesini yere bıraktı ve kedi gözlerini bana dikti. "Senden hoşlanıyorum. Ayaklarının yere basmasını ve her şeyi sonuna kadar görmeni seviyorum. Düşebilmeni, tozunu alıp devam edebilmeni seviyorum. Bu doğuştan gelen inanca sahip olmanı seviyorum. Ne kadar karanlık olursa olsun, ışığa tutunmanı seviyorum. Seninle bu masada oturup kendi saçmalıklarımın yüzüme vurulmasını seviyorum. Daha önce sert davrandıysam özür dilerim. Juma konusunda kızgındım. Yaptıkları için ailesine. Onunla birlikte gelen koşullara. Beni buraya getirdiğin için sana. Bu konuda bir şey yapamadığım için kendime. Kendimi Lily'yi kaybettiğim günkü kadar güçsüz hissediyordum."

Dilim tutulmuş bir şekilde bakakaldım. Jack Warden sürekli değişen bir muammaydı. Beni suskun bırakan bir açıklık ve samimiyetle aynı anda hem iltifat ediyor, hem özür diliyor, hem de kendini açık ediyordu. Mutlu, kızgın, üzgün ya da pişman olup olmadığına bakmaksızın, onun yanında duygularım karmakarışık oluyordu.

"Anladım," diye cevap verdim. Tüm yapabildiğim buydu. Ondan tam olarak ne yapmasını istediğimi fark etmemiştim ama ilk seferinde beni neden dışladığı açıktı. Jack'in ihtiyacı olan son şey birinin kapısını çalması, kendi hayatını mahvettiğine inanırken başka bir çocuğun hayatının sorumluluğunu üstlenmesini istemesiydi. Hangi adam en kötü kabusunun gerçekliğiyle bir kez daha yüzleşmek isterdi ki?

Yemeğimizin geri kalanını sessizlik içinde bitirdik.

Tüfeği ve el feneri olan bir bekçi bizi çadırımıza götürdü. Bir kamp alanındaki sıradan çadırlara hiç benzemiyordu. Büyük ahşap paletler üzerine oturtulmuş, yüksek tavanı ahşap kirişlerle desteklenmişti. Küçük komodinleri olan iki yatak, battaniyelerle dolu bir sandık ve giysilerimizi asmak için bir dolap rafı vardı. Bir bağlantı kapısı seyrek ama işlevsel bir banyoya açılıyordu.

"Akşam yemeği bir saat içinde. Yemek salonuna götürülmek istediğinizde el fenerinizle bana işaret verin," dedi gardiyan.

O gittikten sonra, "Bir daha yemek yiyebileceğimi sanmıyorum," dedim.

"Fikrinizi değiştirebilirsiniz. Gecenin bir yarısı acıkırsan otomat yok ki." Jack ayakkabılarını fırlatıp attı ve yatağa uzandı.

Bize sadece bir çadır kaldığını söylediklerinde, bunun bir sorun olacağını düşünmemiştim ama küçük alan onun varlığıyla cüceleşmiş gibiydi.

"Sanırım gidip makyajımı tazeleyeceğim." El çantamı aldım ve banyoya doğru gözden kayboldum.

İki dakika sonra dışarıdaydım ve çıkışa doğru ilerliyordum. "Ne yapıyorsun?" Jack benim kapıyı açmaya çalışmamı izledi.

Fermuar açık.

"Tuvaletin sifonu çekmiyor. Onlara haber vereceğim."

"Salona öylece yürüyemezsin Rodel. Burası çitle çevrili değil, bu da etrafta vahşi hayvanların dolaştığı anlamına geliyor. Ve bu otomatik bir tuvalet değil. Sifonu çekmek istediğinde tankın içine su dökmen gerekiyor."

"Ah. Anladım." Banyoya geri döndüm ve etrafa bakındım.

"Umm . . . Jack?"

"Evet?"

Onu tam arkamda bulunca irkildim. "Lavaboda musluk yok."

"Suyu buradan alacaksınız." Bir kapağı kaldırdı ve su dolu kovaları işaret etti. Tuvalet tankının kapağını kaldırdı, içine su doldurdu ve sifonu çekti.

Eğer onun çadırdaki tüm alanı kapladığını düşünseydim, sıkışık banyoda zar zor nefes alabiliyordum. Jack'te farkındalığımın sınırlarını zorlayan bir şeyler vardı; hareket ediş şekli, kovayı kaldırırken kollarının sıkılaşması, ısı ve sıcaklık yayması. Ama bu sadece Jack'ti. Çoğu kadından aldığı tepkinin bu olduğundan emindim; tesadüfi bakışlar ve ardından gelen duraksama; ne kadar geçici olursa olsun muhteşem bir şeyin takdir edilmesi. Ona tepki vermemek için iki ayağımın bir pabuca girmesi gerekirdi. Bu sadece görünüşüyle ilgili değildi. Onda daha fazlası vardı. Sağlamlık. Madde. Ayın gelgitlere yaptığı gibi, dalgaların dikkat çekmesini sağlıyordu. Jack sadece yanınızdan geçerken bile tüylerinizi diken diken edebilirdi. Kasıtlı olarak sizi öldürmeye karar verse bunun nasıl bir şey olacağını düşünmek beni ürpertiyordu.

Boş kovayı geri verirken "Teşekkür ederim," dedim. "Sanırım şimdi duşa gireceğim." Onu neredeyse iterek kapıdan çıkardım. Tüylerimin diken diken olmasını severdim ama kendi şartlarımla. Ve bu, tüylerimin diken diken olmasını onaylayan bir durum değildi. Tüylerim diken diken olmuş bir adamla.

Duşta da musluk olmadığını fark ettiğimde yarı yarıya soyunmuştum. Duş başlığı da yoktu. Sadece yerde bir gider vardı.

Saçmalık.

Kazağımın içine girdim ve kapıyı açtım.

Jack orada duruyordu, kollarını kavuşturmuş, sanki beni bekliyormuş gibi kirişe yaslanmıştı.

"Bu bir kova duşu," diye açıkladı sorumu tahmin ederek.

"Sıcak su yok mu?"

"Sadece sabahları. Ama talep edersek bizim için biraz su ısıtacaklar."

"Bekleyebilirim. Şimdilik sadece bir bez kullanacağım." Kapıyı tekrar kapattım ve ayak seslerinin uzaklaştığını duydum.

Dışarı çıktığımda bir battaniye kaptım ve üzerime sardım. Kirden ve tozdan arınmak güzeldi ama su soğuktu, sıcaklık düşmüştü ve ben donuyordum.

"İyi misin?" Jack tek gözünü açtı. Yorganın altında tamamen giyinik bir halde, karnının üzerinde yatıyordu.

"Uh-huh."

"Soğuk mu?"

"Hayır."

"Yemeğe çıkmak ister misin?"

"Evet." Sadece ısıtmalı yemek alanında ısınmak için. "Artık gidebilir miyiz?"

"Aç mısın, bu kadar erken?" Sesinde hafif bir gülümseme vardı.

"Açlıktan ölüyorum," diye cevap verdim.

Jack el feneriyle bekçiye işaret etti.

"Al." Kapüşonunu çıkardı ve dışarı çıkarken omuzlarıma doladı.

"Peki ya sen?" Sıcaklığına gömülerek sordum. Onun gibi kokuyordu ve bunu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı buldum.

"O kadar da aç değilim," dedi.

Bir kahkaha kabarcığı yüzeye çıktı ve boğazımda düğümlendi. Üşüdüğümü itiraf etmeyeceğimi anlamıştı, bu yüzden bana ayak uyduruyordu.

Kıkırdamayı yuttum çünkü Jack Warden'dan hoşlanmayı göze alamazdım. Bu şekilde değil.

Yemek masaları yemek alanındaki çadır numarasına göre belirlenmişti. Jack ve ben yaşlı bir çiftle aynı masayı paylaştık.

"Merhaba, ben Judy. Bu da kocam Ken," dedi kadın. Platin sarısı saçları vardı ve parlak desenli bir elbise giymişti.

"Ben Rodel."

"Jack."

Koltuklarımıza oturmadan önce el sıkıştık.

Başlangıçlar geldiğinde Judy, "İngiliz aksanı mı seziyorum?" diye sordu.

"Evet, Cotswolds'dan geliyorum" diye cevap verdim.

"Ama sen değilsin," dedi kocası, Jack'in bronz tenine bakarak. Gümüş rengi saçları ve konuştuğunda parıldayan gözleri vardı.

"Hayır, ben burada doğdum," diye yanıtladı Jack.

"Araya mesafe girmesine izin vermeyen bir çift görmek güzel."

"Oh, biz ... değiliz." Jack ve benim aramda bir işaret yaptım. "Birlikte değiliz," ikimiz de aynı anda söyledik.

"Ben de hep böyle derdim, değil mi Ken?" Judy güldü. "Birlikte değiliz, birlikte değiliz." "Ve işte buradayız," dedi Ken.

"Kırk yıldan fazla bir süre sonra."

"Sadece dünyayı görmek istediğiniz ve çantalarınızı taşıyacak birine ihtiyacınız olduğu için."

Judy, "Kanada'daki vintage dükkânımız için dünyanın dört bir yanından biblolar topluyoruz," diye açıklıyor.

"Hamilton diye bir yer."

"Niagara Şelalesi'nin yanında."

"Buralara yolunuz düşerse bizi arayın."

"Adı Ken ve Judy'nin Yeri."

Birbirlerinin cümlelerini tamamladılar ve gecenin geri kalanında hikayeleriyle bizi eğlendirdiler. Onlar gittikten sonra Jack ve ben etrafta takıldık, gece esintisinde titreyen fenerlerin sallanışını izledik.

Bekçinin bizi çadıra geri götürmek için el fenerine ihtiyacı yoktu. Birisi çadırlardan oluşan yarım dairenin ortasına gürül gürül yanan bir ateş yakmıştı. Misafirlerden birkaçı battaniyelerin üzerinde otururken, muhafızlardan biri mızıka çalıyordu.

"Biraz daha kal!" Judy yanındaki boş battaniyeyi okşadı. "Çadırlarda ısıtma yok."

Konukların etrafındaki küçük kayaların arasından geçip Ken ve Judy'nin yanına oturdum. Jack de benim yanımdaki boş yere oturdu. Üstümüzde, kadife gökyüzünde asılı duran bir yıldız püskürmesi vardı. Ateş, gecenin içinde leopar gözleri gibi çıtırdıyor, bana etrafımızdaki inişli çıkışlı çayırlarda ve volkanik yaylalarda gelip geçmiş eski insanları hatırlatıyordu.

Ateşin sıcaklığı kemiklerimi yumuşattı. Mızıka uzun ve yavaş bir şekilde çalıyor, duyularımı uyuşturuyordu. Başka bir muhafız da aynı durgun ritimle davula vurmaya başladı. Ken ve Judy ayağa kalkıp müzik eşliğinde sallandılar. Yanlarında oturan çift bana bir pipo uzattı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Bir şey söylediler ama İngilizce değildi.

Başka zaman olsa reddederdim ama Juma, Mo ve Lily'nin düşünceleri zihnimi meşgul etmeye başlamıştı. Bu her neyse ondan derin bir nefes çektim ve onlara geri uzattım. Ciğerlerimi ısıttı ve ağzımda odunsu, buruk bir tat bıraktı. Birkaç kez gidip geldik, pipoyu değiş tokuş ettik.

Odun dumanı, yumuşak sesler, parıldayan alınlara vuran kor ışığı, yavaş sıcaklık, soğuk yıldızlar; hepsi zonklayan bir gece büyüsüne karıştı. Müzik derimin altına kayıyor, sarhoş notaları damarlarımda nabız gibi atıyordu. Vadi titriyor, gökyüzü alev alev parlıyordu. Kendimi uçsuz bucaksız bir evrende unutulmuş bir galaksi gibi hissediyordum, sanki uçup gitmek üzereydim.

"Benimle dans et, Jack." Elini kavradım. Ayağa kalkıp çekiştirene kadar ağırlaştı.

Bırakın birini dansa kaldırmayı, en son ne zaman dans ettiğimi bile hatırlamıyordum. Jack'in kollarında olmak, onun sıcak elleri belimi sararken ateşin etrafında dolaşmak çok güzeldi. Başımı göğsüne yasladım ve kalbinden gelen davul sesini duydum. Onu dinlerken kendimi bir kahin gibi hissettim. Bu

Dünya ve yıldızların eşit parçaları, hayvan ve ruhun eşit parçaları olduğumu söyledi. Ben umuttum. Ben felakettim. Aşktım. Önyargıydım. Kız kardeştim. Onun kızıydım. Juma'ydım. Ben Jack'tim, Jack, Jack, Jack.

"Kalbinin atışını seviyorum," dedim. "Ve adımı söyleme şeklini seviyorum. Rodelle. Kulağa hoş geliyor."

"Çok güzelsin." Sanki onu şaşırtmışım gibi adımının ortasında durakladı. Çenemi hafifçe kaldırdı ve yüzümdeki altın ışık oyununu izledi. "Delicesine güzelsin."

Bunlar kendimi tanımlamak için kullanacağım kelimeler değildi ama o anda ona inandım. Zerre kadar makyaj yapmamış olmama, giysilerimin buruşuk, tırnaklarımın çıplak ve yırtık pırtık olmasına rağmen kendimi delicesine güzel hissediyordum. Ona inandım çünkü bunu bir gözlemin basitliğiyle söylemişti, sanki kendisi de yeni fark etmiş gibi onu tutuklamış gibiydi.

Kan yanaklarıma, dudaklarıma, kaşlarımın kemerine, burnumun ucuna, gözlerinin tenimi yaktığı her yere hücum etti.

"Hayır." Bakışlarımı kaçırdım. Bu kadar canlı hissetmek yanlıştı, bu kadar coşkulu hissetmek yanlıştı. "Mo çok güzeldi. Ve eğlenceliydi. Ve komikti. Onu özlüyorum. Hem de çok."

Jack uzaklaşmadı, ama sanki ikimiz de bir an için aramızda alevlenen şeyden bir adım geri çekildik, onun yerine özel düşüncelerimize, özel kederimize döndük. Sessizlik içinde sallanırken, kendimi onun kollarının rahatlığına daha da gömülmüş buldum. O kadar sıcaktı ki, ateşten bile daha sıcaktı.

"Bahati mi gülüyor?" Yanağımı göğsüne bastırarak mırıldandım. Jack uzun boyluydu, şimdiye kadar dans ettiğim en uzun adamdı. "Onun burada ne işi var?"

"Ne içtiğini bilmiyorum Rodel, ama bu Bahati değil. Bu bir sırtlan. Orada bir yerde." Güldü.

"Güldüğün zaman hoşuma gidiyor. Yani, gerçekten güldüğün zaman. Burada başlıyor." Boğazına dokundum. "Ama ben burada hissediyorum." Parmaklarımı göğsünde gezdirdim.

O anda ikimiz de bunu hissettik; şenlik ateşinden sıçrayan titrek bir kor gibi vahşi ve yanıcı bir şeyin parıltısı. Gözlerimiz kilitlendi ve Jack taş kesildi, gövdesindeki her kas gergin ve sıkı bir şekilde kilitlendi. Göğsü elimin altında kıpkırmızıydı, sanki tüm duyularımız orada, kavurucu, erimiş bir karmaşa içinde birleşmişti. Sonra boğazını temizledi ve bir adım uzaklaştı.

"Sanırım seni yatağa götürsek iyi olacak," dedi.

Başımı salladım, kendimi bataklıkta duruyormuş gibi hissediyordum. Bacaklarım titriyordu ve kalbim küt küt atıyordu. Borudan kaynaklanıyor olmalıydı, çünkü haşlanmış bir erişte gibi gevşek ve bitkin bir şekilde orada duruyordum.

Yürüdüm mü yoksa Jack beni çadırımıza kadar taşıdı mı hatırlamıyorum ama beni yatağa yatırdı ve battaniyeyi üzerime sımsıkı sardı.

"İyi geceler, Rodel."

"İyi geceler, Jack, Jack, Jack, Jack."

Ayakkabılarının yumuşak gümbürtüsünü ve yatağının gıcırtısını duydum. Gece böceklerinin vızıltısı ve şenlik ateşinin sarhoş sıcaklığı beni neredeyse uyutacaktı ki yüksek bir kükreme duydum.

"Bu bir aslan mı?" Mırıldandım. Sesi çadırımızın hemen dışındaymış gibi geliyordu ama umursamayacak kadar gitmiş ve yorgundum.

"Evet. Ama göründüğü kadar yakın değil. Bir aslanın kükremesi uzun bir yol kat eder."

"Yapıyorlar mı?"

"Neyi yapıyorlar?"

"Mufasa." Esnedim. "İşte bu yüzden ormanın lanet olası kralı."

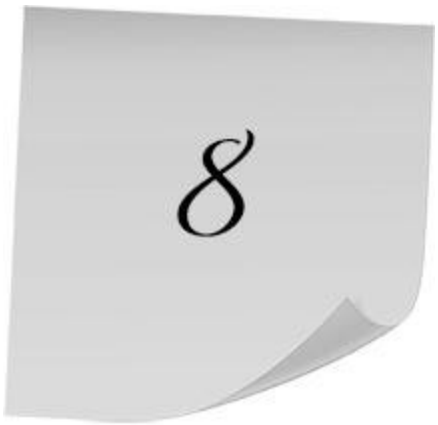
"Mufasa?"

Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm ama derin bir sisin içine doğru kayıyordum. "Nevemrind."

Jack'in karanlıkta kıkırdadığını duydum.

"Beni güldürüyorsun Rodel," dedi usulca. "Uzun, çok uzun zamandır gülmemiştim."

OceanofPDF.com

Gözlerimi açtığımda ağırlaşmıştı. Tavan boyunca uzanan kirişlere odaklanmam bir anımı aldı. Ağzımda acı bir tat vardı ve dilim kalın bir yünle kaplanmış gibi hissediyordum. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Sonra hatırladım. Çadırı. Pipo. Jack ile dans etmek. Ateş. Davullar. Kalp atışları. Jack, Jack, Jack, Jack. Aramızda bir şey kükrüyor.

Yan döndüm ve inledim. Her ne içtiysem akşamdan kalmaydım.

"İyi misin?" Jack'in sabahki sesi hırıltılı ve pürüzlüydü.

Yataklarımızda yatıyorduk, birbirimize bakıyorduk.

"Ben iyiyim." Benimki helyum emmişim gibi çıkmıştı. Her gün iri yarı, hantal bir adamla aynı odada uyanmıyordum. Ya da orta boylu biriyle. Ya da bir gecede sakal bırakabilen herhangi biriyle.

Soluk ışık saçlarına yumuşak, mavimsi bir renk veriyordu. Bir eli yastığının altındaydı, diğeri ise yatağından sarkıyordu, parmakları dokunulacak kadar yakındı. Tüm katmanların arasından bile Jack'in vücudunun sağlamlığını ayırt etmek kolaydı.

Eve döndüğümde bir hayat kuracağım, kendime söz verdim. Ateşli erkeklerle tanışacağım. Çıkacağım. Bol bol seks yapacağım, böylece bir erkek bedeni karşısında o kadar da donanımsız olmayacağım.

İşte şimdi konuşuyorsun! Mo aklıma geldi.

Gerçekten mi? Ortaya çıkmayı seçtiğin zaman bu mu? R-rated düşüncelerim varken mi?

Bana borçlusun. Hem de çok. Ben etraftayken paylaşacak hiç ilginç hikayen olmadı.

Şu anda burada ilginç bir şey olmuyor. Henüz yok.

Mo! O daha yeni kızını kaybetti ve ben hala seni unutmaya çalışıyorum.

Ne olmuş yani? Seksten daha hayat verici bir şey yoktur. Samanlıkta hızlı bir boğuşmadan bahsetmediğimi biliyorsun.

Hayır. Daha fazlasını istiyorsun. Her zaman daha fazlasını istedin. Ama her zaman istediğinizi elde edemezsiniz. Bazen tam olarak ihtiyacın olanı alırsın. Tanrım, şuna bak! Ondan bir dilim istemediğini söyleme bana.

İçimi çektim ve gözlerimi kapadım. Bana bir şey söyle, Mo. Bu konuşmaları gerçekten yapıyor muyuz yoksa ben mi kafamdan uyduruyorum?

Nasıl istersen. Hiç yardımcı olmuyorsun. Ne zaman istersen, dostum.

Boğazıma acı tatlı bir düğüm oturdu. Seni özlüyorum, Mo.

Cevap yok.

"Rodel? İyi olduğuna emin misin?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Jack yataklarımızı ayıran küçük boşluktan beni izliyordu.

Başımı salladım ve gözümden kaçan bir damla yaşı sildim. "Sadece bir an yaşıyorum."

Gözlerini yüzümden ayırmadı ve ben bu konuda garip bir şekilde rahattım, başka hiç kimsenin göremediği bir parçamı görmesinden dolayı. Kaybetmeye o kadar aşinaydı ki bunu onunla paylaşmak bana yabancı gelmedi. Beni kaldıran ve bakışlarında sabit tutan bir kabullenme, bir anlayış vardı. Belki o da bende aynı şeyi buldu çünkü yüzü yumuşadı, dudaklarının şekli gevşedi, alttaki hafifçe aralandı.

Çadırın dışından gelen bir ses bizi o anın etkisinden kurtardı.

"Sanırım sıcak suyu yeni getirdiler," dedi. "Şimdi duş almak ister misin?"

"Bu güzel olurdu."

Ama ikimiz de kımıldamadık. Dışarıda su soğurken, sabahın serinliğinde buharlar yükselirken, birkaç dakika boyunca orada öylece yattık. Zihnimizdeki tüm hayaletlerin uykuya daldığı sessiz bir cep bulmuştuk ve uyanık olan sadece iki kişiydik.

Sonra Jack gözlerini kırpıştırdı ve o an uçup gitti. Kovaları içeri getirmesini ve banyoya taşımasını izledim. Önce ben gittim, ona yetecek kadar sıcak su bıraktığıma emin oldum. Belki de bırakmamışımdır. Üstünü örtmesi gereken daha çok şey vardı.

O duş alırken ben çadırdan çıktım. Puslu bir güneş ufukta belirmeye başlamıştı. Pembe bulutlar sedefli bir aya veda ediyordu. Bekçiler gitmişti, bu yüzden gündüz vakti etrafta dolaşmanın güvenli olduğunu düşündüm. Kamp kraterin kenarına tünemişti ve aşağıdaki manzaranın geniş bir görüntüsü vardı. Kenardan saygılı bir mesafeyi koruyarak baktım ve çimenli düzlüklerdeki yamalı renkleri gördüm. Ben izledikçe değiştiler ve hareket ettiler. Sonra bunların kalderanın tabanında otlayan antilop ve zebra sürüleri olduğunu fark ettim. Bu yükseklikten zar zor seçilebiliyorlardı, yürüyen küçük karınca blokları gibiydiler.

Çok güzel, gerçeküstü bir manzaraydı. Yaklaştım, ancak kraterin kenarından aşağıya doğru süzülen ve krateri kaplayan kalın bulutlar görüşümü engelledi. Hava hissedilir derecede soğuktu ve yüzümde ince bir çiseleme vardı. Jack'in kapüşonunun fermuarını kapattım ve çadıra geri döndüm.

Çok uzağa gidemedim. Her şey kalın ve griye dönmüştü. Sis dumanlı girdaplar halinde etrafımda yuvarlanıyor, tekrar örtmeden önce bana küçük bir göz atma fırsatı veriyordu. Bir yöne doğru yürüdüm, bir şey gördüm ve o yöne doğru yürümeye başladım.

Birkaç dakika sonra tamamen kaybolmuş, yönümü şaşırmıştım. Kratere doğru mu yoksa ondan uzaklaşarak mı yürüdüğümü bilmiyordum.

"Alo? Beni duyan var mı?" Ellerimi uzatıp ağır, gümüş labirentten çıkmaya çalışırken saçlarım nemli bir şekilde başıma yapıştı.

Önümde bir şey kaydı.

"Jack? Sen misin? Orada kimse var mı?" Hareketi takip etmek için döndüm.

Önümde devasa, karanlık bir figür yükseldi. Bir insanın hayalet gibi dış hatlarına sahipti ama kolları ve bacakları orantısız bir şekilde uzamıştı. Başı, puslu bir gökkuşağı halesi gibi parıldayan bir halkayla kaplıydı. Gözlerimi kırptım, bu sinir bozucu görüntüyü hayal ettiğimden oldukça emindim, ama orada duruyordu, tenime yapışan su damlacıkları kadar gerçek ve ürperticiydi. Bir adım geri attım ve o da benimle birlikte hareket etti.

Orospu çocuğu.

Döndüm ve engebeli zeminde tökezleyerek körlemesine koşmaya başladım. Adımı duyduğumu sandım, sonra arkamdan ağır ayak sesleri geldi. Adrenalinin etkisiyle hızımı artırdım ama faydası olmadı. Güçlü bir kavrama bileğimi sıktı ve beni döndürdü.

"Ne oluyor, Rodel? Beni duymadın mı? Neden kaçıyorsun?"

"Jack!" Yumuşak bir nefes verdim. "Tanrıya şükür. Şu şey." Omzunun üzerinden baktım, göğsüm kabarmıştı. "Gördün mü?" Ondan ayrıldım, onu arıyordum.

"Beni dinle." Beni öyle bir güçle geri çekti ki ona çarptım. "Hareket etmeyi kes. Beni duyuyor musun? Dur. Lanet olsun. Hareket etmeyi."

Sesindeki aciliyet, bocalayan adımlarımı zincirledi.

"Sınıra bu kadar yaklaşmıştın." Başparmağıyla işaret parmağı arasında bir santim bıraktı. "Bu kadar yakın. Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Öfkeliydi, yüzü öfkeden parlayan bir maskeye dönüşmüştü.

"Beni dinle!" Elimi çektim, kalbim hâlâ korkudan simsiyahtı. "Bir şey gördüm. Bir hayalet. Karanlık bir şekil. Ne olduğunu bilmiyorum ama beni takip ediyordu."

Jack elini saçlarında gezdirdi. Sis yüzünden nemliydi. Ya da belki duştan. Saçları ıslakken daha koyuydu, uçları neredeyse düzgün bir uzunlukta kıvrılmıştı.

"Büyük müydü?" diye sordu. "Uzun kollar, uzun bacaklar?" "Evet."

"Siluetin etrafındaki gökkuşağı renkleri mi?" "Başının etrafında. Evet."

Derin bir nefes aldı. "Rodel?" "Ne?"

"Bensiz dolaşma, tamam mı?" Benden uzaklaşmaya başladı. Nereye gittiğini tam olarak biliyor gibiydi.

"Bekle." Onu gözden kaybetmek üzere değildim. "Bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

"İçeride konuşuruz."

Onu yemek odasına kadar takip ettim ve oturana kadar bekledim.

"Bunu nasıl yaptın?" Garson yemeğimizi getirdikten sonra sordum.

"Ne yapmak?"

"Beni bulun. Sonra da sisin içindeki yemek odasını bul."

"Vahşi doğada çok fazla zaman geçirdiğinizde İşaretler, binalar, yol işaretleri yok, burada iz sürmeyi öğreniyorsunuz." Şakağına vurdu. "Kaç adım, hangi yön. Sana gelince, ben sadece sesini ve ayak izlerini takip ettim. Neyi izlediğini bildikten sonra zor değil. Sadece uçuruma doğru koşmaya başlamanı beklemiyordum."

"O şeydi." İçimden soğukla ilgisi olmayan bir ürperti geçti. "Dışarıda ne var Jack?"

"Hiçbir şey." Bir parça kızarmış ekmeği yağladı ve bana uzattı. "Az önce optik bir illüzyona tanık oldunuz.

Brocken Spectre."

"Kırık ne?"

"Brocken Spectre. B-R-O-C-K-E-N. Sisin içinden önünüze yansıyan kendi gölgenizdi." Tostundan bir ısırık aldı ve bir yudum Coca-Cola içti.

"O gölge değildi, Jack. Kocaman bir şeydi ve etrafında renkli ışıklar vardı."

"Onu gördüm." Jack başını salladı. "Bir kez. Kili-Kilimanjaro Dağı'na tırmanırken. Çok sık olmaz. Sadece belirli koşullar altında. Bu tür bir gölgenin oluşması için güneşin arkanızda, ufukta alçakta olması gerekir. Gökkuşağı rengindeki hale, su damlacıklarından oluşan bir bulutun içinden geri saçılan ışık tarafından üretilir. Derinlik algısı sis tarafından değiştirilir, bu nedenle beklenenden daha uzak ve daha büyük görünür."

"Ama hareket etti. Sadece benimle birlikte demek istemiyorum. Onu da yaptı ama bir gölge gibi donuk ve düz değildi. Değişiyordu."

"Çünkü sis bazı yerlerde daha kalın, bazı yerlerde daha ince, yani bir ışık oyunu söz konusu." Jack kendi tabağını bitirdi ve benimkine işaret etti. "Kahvaltını yiyecek misin?"

"Ben sadece ... bu büyüleyici." Düşündüğümde mantıklı gelmişti. "Keşke bilseydim. Çıldırmak yerine zaman ayırıp üzerinde çalışırdım."

"Anlamadığımız şeyler bizi her zaman korkutur."

"Evet, ama şimdi öğrendiğime göre, bunu oldukça güzel buluyorum. Yani, bir an için çok daha büyük bir şeydim. En uzun kollara ve bacaklara sahiptim, her şey elimin altındaydı. Ve muhteşem gökkuşağı halemi de unutmayalım. Sıradan görünebilirim, ama acayip büyülüyüm!"

Jack gülümsedi ve parmaklarının ucuyla bana baktı.

"Ne?" diye sordum. Tabağıma yumulurken sordum.

"Sende sıradan olan hiçbir şey yok. Dün gece bunu anladığımızı sanıyordum."

Sözlerini hatırlayınca yüzüm kızardı. Delicesine güzeldi. Dün gecenin puslu havasına rağmen o an hâlâ ışıldıyordu. Ve asıl çılgınca olan, onu önemli kılan şey, bunu sadece görünüşüm için değil, tüm benliğim için söylemiş olmasıydı.

"İtiraf etmeliyim ki," diye devam etti. "Korkudan ödün patladığı için biraz memnunum."

"Bu korkunç. Neden böyle bir şeyden zevk alasın ki?"

"Bazen kendi gerçekliğimizden sıyrılmamız gerekir. Kendimizle ilgili o kadar çok şeyi başkalarının bizim hakkımızdaki algılarına dayandırıyoruz ki. İltifatlar, onaylar ve alkışlar için yaşıyoruz. Ama aslında ihtiyacımız olan şey, kendimizle büyük, tüyler ürpertici bir karşılaşma yaşayıp olağanüstü olduğumuza inanmaktır. Ve bu inanmanın en iyi türüdür, çünkü kimse bunu geri alamaz ya da sizden alamaz."

Başımı salladım ve çayımı yudumladım. "Peki ya sen Jack? Kendi sihrinize inanıyor musunuz?"

"İnanmayı bıraktım," dedi. "Lily'den sonra." Gözlerini kraterin gri uçsuz bucaksızlığına dikti. "Brocken Hayaleti'nin benim için tek anlamı artık kendimin karanlık bir yansıması. Grotesk. Ürkütücü. Çarpıtılmış. Dünyanın yaptığı şey bu, biliyor musun? Kendini tanıyamayana kadar seni çarpıtıyor."

Gözlerinde titreşen acıyla kalbim sıkıştı. "Sen iyi bir adamsın Jack," dedim. "Bugün hayatımı kurtardın. Eğer ortaya çıkmasaydın kendimi o kraterin dibinde bulabilirdim."

Gözleri bana geri döndü, sanki çok uzaktaydı ve ben onu geri çekmiştim. "Kenara bu kadar yakın ne yapıyordun?"

"Kenardan aşağıya bakıyordum. Her şey çok güzeldi. Hayvanlar, göl, orman. Bu, sis gelip her şeyi örtmeden önceydi."

"Ayrılmadan önce yakından görmelisin. Şimdi yap. Bu yoldan tekrar geçip geçmeyeceğimizi asla bilemezsiniz."

Başımı salladım. Birkaç hafta önce bu yolculuğun neler getireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yeni yüzler, yeni yerler. Bundan birkaç hafta sonra,

hepsi geride kalacaktı. İçimi bir hüzün kapladı ama bu kez Mo'yla bir ilgisi yoktu.

"Goma'dan haber aldın mı?" Ben sordum.

Jack, Bahati'den biz yokken Goma ve Scholastica ile kalmasını istemişti. Juma'nın başına gelenlerden sonra nedenini anlamıştım. Gabriel'in Rutema'daki evinin duvarla çevrili çevresini, tepesindeki kırık camı, aceleyle terk edilmiş salıncağı düşündüm.

Gabriel'in kız kardeşi Anna, Scholastica'nın neden okula gitmediğini açıklarken, onun güvenliği için söz veremeyeceklerini söylemişti. Farklı olduğu için çocukların ona kötü davrandığını düşünmüştüm ama mesele bundan çok daha büyüktü.

Ve şimdi Scholastica'yı güvenli bir yere götürmekten sorumluydum ve Jack'i, Goma'yı ve Bahati'yi de bu işin içine sürüklemiştim.

"Cep telefonu burada çok az çekiyor," dedi Jack. "Resepsiyondaki sabit hattı kullanmam gerekecek. Goma'ya Juma'yı beklememesini söyleyeceğim. Odada bir şey var mı?"

Başımı salladım ve çantamı okşadım.

"Tamam. Sen kal, kahvaltını bitir. Ben gidip bizi kontrol edeceğim."

Döndüğünde Ken ve Judy ile konuşuyordum. Sis dağılıyordu ve konuklar yavaş yavaş yemek salonuna akın ediyordu.

"Krateri görmek istiyorsan harekete geçmeliyiz," dedi Jack.

"Adamı dinleyin. Neden bahsettiğini biliyor." Ken kendisi ve Judy için çay doldurdu. "Dün geç başladık ve her yer araba doluydu."

"Al." Judy bana bir kartvizit uzattı. "Eğer dünyanın bizim köşesindeyseniz ve hala 'birlikte değilseniz'." Birlikte olmadığımıza dair el hareketleri yaptı.

"Teşekkür ederim." Güldüm. "Ziyaretinizin geri kalanında iyi eğlenceler."

Vedalaştık ve kratere doğru yola çıktık. Jack izinler ve evrak işleriyle ilgilenmek için kapıda durdu.

Kalderaya inen dolambaçlı yola girdiğimizde, kenarı kaplayan bulutlar yerini geniş, gerçeküstü bir manzaraya bıraktı. Bulanıklık dağıldı ve dünya yeniden keskin bir şekilde odaklanmaya başladı. Gördüğüm ilk hayvanlar . .

"İnekler mi?" Şaşkınlıkla Jack'e döndüm.

Yumuşak, pastel çayırlara karşı, kırmızı bir toz kümesi, krater tabanına giden dik, dar patikadan aşağı inen bir sığır hattını işaret ediyordu. Cılız bir figür sürüsünü aslanın alanına doğru yönlendiriyordu.

"Maasai'ler," diye açıkladı. "Ngorongoro Koruma Alanı'nda serbestçe dolaşabiliyorlar ama kraterde yaşayamıyorlar, bu yüzden sığırlarını otlatmak için buraya getiriyorlar. Her gün giriş çıkış yapmak zorundalar."

"Peki ya saldırıya uğrarsa ne olacak? Ya da ineklerinden biri?" "Sığırlar Maasai'nin en büyük zenginliğidir. Bir Maasai erkeği hayvanlarını yaşatmak ya da korumak için her şeyi yapar. Küçüklüğünden itibaren bunun için eğitilir. En büyük cesaret sınavını geçtiğinde, savaşçı adını kazanır. Eskiden bir aslan öldürmek savaşçı olmak için son geçiş töreniydi ama işler değişti. Artık uyulması gereken hükümet kuralları ve yönetmelikler var. Yine de, o-"

Jack, elinde mızrağıyla çan sesleri arasında yürüyen yalnız adamı işaret etti: "O en büyük savaşçıdır."

"Bahati burada yaşasaydı böyle mi yapardı? Bahati onun savaşçı adı mı?" Adamı geride bırakırken sordum.

"Bahati onun takma adı. Savaşçı adını hiç almadı."

"Ne oldu? Bana ailesinin onu evlatlıktan reddettiğini söyledi ama nedenini söylemedi."

"Bu ona sorman gereken bir şey." Kalderanın zeminine ulaştığımızda Jack vites değiştirdi.

Sarp kayalıkların etrafını çevreleyen orman parçaları, otlayan manda sürüleriyle bezenmiş ot denizine yükselen bir fon sağlıyordu. Keskin gözlü akbabalar sabahı taradı

Yukarıdan. Ürkek bir yaban domuzu kuyruğunu dik tutmuş, ucundaki kıllar küçük siyah bir bayrak gibi dalgalanarak düzlükte koşuyordu. Devekuşları parlak gözlerle bizi inceliyor, kel kafalarını aşağı yukarı sallıyorlardı. Manzara kilometrelerce düz ve berraktı.

Derin bir nefes aldım. Çok fazla toprak. Çok fazla gökyüzü. Uçsuz bucaksız ve sonsuz. Alçakgönüllü ve huşu uyandırıcıydı, sanki çatı kalkmıştı ve dünyanın doğuşunu görebiliyordum.

Çok güzel Mo, diye düşündüm. Keşke sen istediğinde gelseydim. Sen hala buradayken.

"İşte." Jack arabayı durdurdu ve arkamızda, diz boyu altın sarısı çimenlerin arasında bir şeyi işaret etti.

Bıçaklarda neredeyse fark edilmeyen bir değişim oldu. Sonra ayrıldılar ve bir aslan sürüsü yola çıktı, kuyruklarını sallayarak bize doğru yürüdüler. Dikiz aynasından yaklaşmalarını izledim ve uzun, güçlü adımlarla yanımızdan geçerken nefesimi tuttum. Aralarında kalın, siyah yeleli iki erkeğin de bulunduğu on aslan vardı. Devasa, tüylü pençeleri arabanın yanından geçerken hiç ses çıkarmadı. Yavrulardan biri kaçtı ama annesi peşinden gitti. Onu ensesinden yakaladı ve sürünün geri kalanına yetiştikten sonra bile bırakmadı. İleri geri sallanıyor, annesinin ağzından sarkıyor, özürler miyavlıyordu.

"Bir prens için pek de muhteşem bir uğurlama değil." Aslanlar tekrar çalılıkların arasına çekilirken güldüm.

"Bu ben ve Goma'nın küçüklüğüydü," dedi Jack arabayı çalıştırırken. "Ben hep bir şeylerin peşinde koşardım, o da beni hep geri çekerdi."

"Ailene ne oldu?"

"Babam uçmayı çok severdi. İki kişilik uçağı düştüğünde ailem eve dönüyordu. Ben yedi yaşındaydım. Goma kendini bir hafta boyunca odasına kilitledi. Dışarı çıktığında, her zaman olduğu gibi çok sertti. Yine de bazen bunun benim için olduğunu düşünüyorum. Onun dağılma lüksü yoktu. Benim Lily ile yaptığım gibi."

Senin Lily'ye yaptığın gibi oğlunun başına gelenler için kendini suçlamadı, diye düşündüm ama dilimi tuttum. "Büyükbaban buralarda değil miydi?"

"Ben doğmadan önce ölmüş ama sanki onu tanıyormuşum gibi hissediyorum. Muhtemelen Goma'nın bana onun hakkında anlattığı hikayeler yüzünden. Eskiden bunları uydurduğunu düşünürdüm ama hala ondan bahseden insanlarla karşılaşıyorum. Hayattan daha büyüktü. Olağanüstü bir adamdı."

Antilop ve zebra sürülerinin yanından geçtik. Jack, zebraların bitki örtüsünün daha sert kısımlarında otladığını, antilopların ise daha yumuşak kısımları tercih ettiğini, bu nedenle mükemmel bir şekilde eşleştiklerini açıkladı. Ovalarda birlikte dolaşmak yırtıcılara karşı farkındalığı artırıyor ve zebranın çizgileri büyük kedilerin kafasını karıştırıyordu.

"Bizim siyah ve beyazı gördüğümüz yerde aslan sadece desenli çizgileri görür çünkü renk körüdür. Eğer bir zebra etrafındaki çimenlerin dalgalı çizgileri arasında hareketsiz duruyorsa, aslan onu tamamen gözden kaçırabilir."

Kaslarını destekleyecek beyinleri olan erkeklerden her zaman etkilenmişimdir. Jack bu tanıma mükemmel bir şekilde uyuyordu ama ben onun sözlerinin sadece yarısını dinliyordum. Beni büyüleyen onun sesiydi. Pek konuşmazdı ama burada, uçsuz bucaksız, engelsiz bir alanda bana açılıyor gibiydi. Ve sesi çok lezzetliydi. Tenimi bir diyapazon gibi titretiyordu - mükemmel perde, mükemmel tını, ensemdeki minik tüyleri diken diken ediyordu. Devam etmesini istiyordum.

Havanın değiştiğini hissetmiş olmalı ki durdu ve bana baktı. Doğrudan bana. Ve sabahki bakışlarının yumuşaklığıyla değildi. Farklıydı. Yürek hoplatacak kadar farklıydı.

Başka birine ne kadar süreyle öyle bakabileceğinize dair söylenmemiş bir kural vardır. Kimse söylemez ama hepimiz biliriz. Yabancılara attığımız hızlı bir bakış, tanıdığımız insanlarla değiş tokuş ettiğimiz onay, özel bir şaka, sessiz bir kabullenme, sevgilinin bakışı, bir

ebeveynlerin endişesi. Gözlerimiz her zaman farklıdır, her zaman konuşur. Buluşurlar ve uzaklara bakarlar, binlerce nüans kelimeler olmadan ifade edilir. Ve bir de bu var. O antik kalderanın ortasında Jack ve benim aramda geçen her neyse. Belki de tam olarak nereye uyduğumuzu bilmediğimiz içindi -güneşli, trajik bir öğleden sonrayla birbirine bağlanmış, çekiciliğin sınırından geri çekilen iki insan- birbirinden okyanuslar kadar uzak hayatlar, aramızdaki boşlukta oyalanan nefesler.

Yüksek sesle müzik çalan bir cip yanımızdan geçerken ön camda ince bir toz tabakası bıraktı. Jack geri çekildi ve arabayı çalıştırdı.

"Gelmeye başlıyorlar. Çok kalabalık olmadan göle gitmeliyiz. İleride, kraterin ortasında çok uzakta olmayan bir tuz gölü var."

Nefesimi bıraktım ve başımı salladım. Aramızda hep bir şeyler çatırdıyor, alev almayı bekliyordu. Bu ikimizin de istediği bir şey değildi ve bu yüzden mesafeye ve dikkat dağıtmaya başvurduk.

Pencereden dışarı baktım, Cape bufalo sürülerine, o kadar uysallardı ki biz yanlarından geçerken kıpırdamadılar bile.

"Onlar Büyük Beşli'den biri," dedi Jack.

"Büyük Beşli mi?"

"Aslanlar, leoparlar, filler, gergedanlar ve Cape bufaloları. Bunlara Büyük Beşli deniyor. Bu terim büyük avcıların ortaya çıkardığı bir terimdir. Büyüklükleriyle bir ilgisi yok, avlanabilecek en vahşi ve en tehlikeli hayvanlar oldukları için bu isim verilmiş. Şimdi burada hiçbir safari beşini de görmeden tamamlanmış sayılmaz."

"Şimdiye kadar iki tane gördüm. Aslan ve bufalo." O anda Mo'yu o kadar özlemiştim ki nefes almak bile acı veriyordu. Hedeflerime o kadar dalmıştım ki, önemli şeyleri unutmuştum. Yazlığım vardı ama Mo'yla safariye çıkmanın anısını asla yaşayamayacaktım.

"Ormana daha yakın olan filleri göreceğimizden eminim, ancak leoparlar utangaç olma eğilimindedir ve gergedanlar tüm

Kaçak avcılık," diyor Jack. "Gergedan boynuzları, çoğunlukla tıbbi değerleriyle ilgili efsane nedeniyle yüksek talep görüyor. Gerçek şu ki, yaratacağı tüm fark için kendi tırnaklarınızı da çiğneyebilirsiniz."

"Gergedan boynuzları. Albino vücut parçaları. Bu efsaneleri kimin başlattığını ve güçlerini nasıl kazandıklarını hiç merak ettiniz mi?"

"Hepimiz sihir istiyoruz, Rodel. Zengin uyanmak istiyoruz. Ya da sağlıklı. Ya da güzel. Sevdiğimiz kişinin bizimle kalmasını, bizimle yaşamasını, bizimle ölmesini isteriz. O evi, o işi, o terfiyi isteriz. Ve böylece mitleri yaratır, onları yaşar ve onlara inanırız. Ta ki daha iyi bir şey, bize daha uygun bir şey ortaya çıkana kadar. Gerçek şu ki, siz ve ben kendimiz bir efsane yaratıyoruz. Scholastica ve diğer çocuklarla birlikte. Onları Wanza'ya götürürsek kurtaracağımızı düşünüyoruz. Ve evet, daha güvende olacaklar ama bu yine de bir yalan. Çünkü bu onları dünyanın geri kalanından koparacak. Eninde sonunda gitmek zorunda kalacaklar ve dünya yine dünya olacak. Bununla başa çıkmak için daha donanımlı olabilirler, o kadar savunmasız olmayabilirler ama yine de hedef olacaklar."

"Biliyorum." Ona dönmeden önce parlak tüylü bir kuşun süzülüşünü takip ettim. "Bunun bir çözüm olmadığını biliyorum. Onlarla ilgili batıl inançlar ortadan kalkana kadar hiçbir şey değişmeyecek. Ve bunun ne zaman olacağını kim bilebilir? Cevaplar bende değil Jack, ama bazen bizi uçurumdan düşmekten alıkoyan tek şey gerekli yalanlardır. Devam edebilmek için kendimize söylediğimiz türden yalanlar."

"Gerekli yalanlar," diye tekrarladı Jack. Gözlerini yoldan ayırdı ve bana baktı.

Birdenbire, artık çocuklar hakkında konuşmuyorduk. O anda birbirimize söyleyebileceğimiz tatlı, gerekli yalanlardan bahsediyorduk. Rol yapabilirdik -telefon numaralarımızı değiş tokuş edebilir, irtibatta kalacağımıza, ziyaret edeceğimize, doğum günlerini hatırlayacağımıza söz verebilirdik- sırf aramızda sert ve hızlı bir şekilde çarpan şeyin tadına bakmamıza izin vermek için. Acı biberli şeker toplarını emmek gibi olurdu. Bittiğinde vızıldar ve acıtırdı

ama çok ama çok iyi gelirdi. Ve

Belki de buydu - bizi hayata geri döndürecek vahşi ve hoşgörülü bir şeyin cazibesi. Ama biz o insanlar değildik. Biz Jack ve Ro'yduk. Ve ihtiyacımız olan son şey, bağlanmak ve sonra başka bir insanı daha bırakmaktı.

Göle yaklaşırken arkamı döndüm ve pencereden dışarı baktım. Kraterin ortasında parıldayan bir mücevher gibi duruyordu.

"Pembe bir göl mü?" diye
sordum. "Tekrar bak,"
dedi Jack.

"Flamingolar!" Görüş alanıma girdiklerinde haykırdım.

Binlerce pembe tüylü kuş kıyıya dizilmişti. Yılan gibi boyunları suya girip çıkıyor, sanki uzun, ince yansımalarını gagalıyorlardı.

"Oradan daha iyi görebilirsin." Jack tavanı açtı, ben de başımı dışarı çıkarabilmek için arkaya doğru kaydım.

Jack arabayı kıyıya yaklaştırdıkça flamingolar rüzgârdaki pembe yapraklar gibi etrafımıza dağıldılar. Bazıları kanatlarını açıp altlarındaki kırmızı tüyleri sergileyerek havaya yükseldi.

Kalbim Mo için beklenmedik bir sevinçle doldu. Bu inanılmaz manzarayı gördüğü için, ona gerçek bir iş bulması ya da gerçek bir daire kiralaması konusunda nasihat ettiğimde beni dinlemediği için. Hayatına o kadar çok şey sığdırmıştı ki, her günü kendi şartlarına göre yaşıyordu, sanki kaybedecek zamanı olmadığını biliyordu. Bazı insanlar böyledir. Deli ve vahşi olsa ve geri kalanımız için bir anlam ifade etmese bile iç seslerini dinlerler.

Kısaydı, Mo. Ama doluydu ve lezzet doluydu.

Benim hayatımdan mı bahsediyorsun yoksa o acı biberli şeker toplarından mı?

Flamingolar kazlar gibi korna çalarak etrafımda dans ederken güldüm. O kadar yakındaydılar ki gözlerinin sarısını ve gagalarının kıvrımlarını görebiliyordum. Gökyüzü artık masmaviydi, birkaç tuz bulutu dışında

Göl. Hava çok daha sıcaktı ve tenim güneşten doymuş hissediyordu.

"Ha!" Saçlarımdaki rüzgârı severek yumruğumla tavana vurdum. "Çok güzel bir gün!" Kuşlara seslendim.

Onları geride bıraktık ve su aygırlarının kalın, ıslak çamur havuzlarında yuvarlandığı bataklıkları ve bataklıkları geçtik. Dar kalçalı bir sırtlan sürüsü bir avın kalıntılarının etrafında dönüyordu. Kendilerine saldıran kara sırtlı çakalları ısırıyorlardı. Akbabalar ve Marabou Leylekleri yukarıda süzülüyor, aksiyona dahil olmak istiyorlardı. İki gri taçlı turna, bir grup agresif bufalonun su çukurunun etrafında bir aslanı kovalamasını izledi.

Jack toprak yoldan saptı ve arabayı durdurdu. Birkaç dakika sonra yanımda belirdi ve bana bir dürbün uzattı.

"Şuradaki kuş grubunu görüyor musun?" Onları fark etmemi bekledi. Krem beyazı boğazları vardı ve gagalarıyla yeri eşeliyorlardı. "Onlar Kori Bustard'lar. Erkekleri dünyanın en ağır uçan kuşları arasındadır. Şimdi şu ağaca bakın. Sağa doğru uzanan dalı olan uzun ağaca."

Arkamda durdu, göğsünü sırtıma dayadı ve onu işaret etti. Diğer eli omzumda duruyordu, sıcak ve ağırdı.

Görmemi istediği şeyi bulmam birkaç dakikamı aldı.

"Bir çita," dedim.

Dalın üzerine uzanmış, gözleri kapalı, kuyruğuyla etrafında uçuşan sinekleri uzaklaştırıyordu.

"Çita değil. Bir leopar." O kadar yakındık ki Jack konuşurken nefesi saçlarımı karıştırıyordu. "Karıştırması kolay çünkü ikisinin de benekleri var. Çitaların düz siyah benekleri ve gözlerinin köşesinden geçen siyah gözyaşı çizgileri vardır. Leopar benekleri ise rozet gibi kümelenmiştir. Leoparlar ayrıca daha büyük ve daha kaslıdır. Çitalar gibi hız için yaratılmamışlardır, ancak hızdaki eksikliklerini gizlilik ve güçle telafi ederler. Genellikle avlarını taşırlar.

diğer yırtıcıların onları yemesini önlemek için ağaçların tepesine çıkarlar."

Leoparın karnının her nefeste yükselip alçalmasını izledim. Uzun Savana otlarının arasından neredeyse hiç dalgalanmadan kaydığını, şüphelenmediği avının üzerine atıldığını ve güçlü çenesiyle ölümcül bir tutuş uyguladığını düşündüm.

"Büyük Beşli'nin üç numarası," dedim biraz ürpererek.

"Hala üşüyor musun?"

"Ben iyiyim," dedim yüzümü ona doğru eğerek.

Güneş tam arkasındaydı ve gür, dağınık saçlarını altın bir yele gibi çerçeveliyordu.

Acaba Mufasa gibi mi yapıyor, Mo?

"Bu kadar komik olan ne?" Jack sırıtışımı yakaladı.

"Hiçbir şey." Bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Bazen kız kardeşimle böyle garip konuşmalar yapıyorum."

"Benimle bir ilgisi vardı, değil mi?" diye sordu, sanki ölmüş kız kardeşimle konuşmak tamamen normal bir şeymiş gibi. Belki de bu onun anlayabileceği bir şeydi.

"Bunu yapıyor musun?" Ben sordum. "Lily ile hiç konuşuyor musun?"

"Yapamam." Sanki çok ileri gitmişim ve kimsenin görmesini istemediği bir şeye, kişisel, çiğ ve acı verici bir şeye dokunmuşum gibi etrafındaki çitler yeniden yükseldi. "Onunla yüzleşemem."

Kalbim sıkışmıştı. Jack kızıyla konuşamayacak kadar suçluluk duyuyordu. Hayali bile olsa. Çünkü ona zamanında ulaşamamıştı. Çünkü kız yalnız ölmüştü. Bir şey söylemek istedim ama ağzımı kapalı tuttum. Birine böyle bir şeyi atlatmasını söylemek saçmalıktı.

"Eğer konuşamıyorsan, sadece dinle," dedim. "Belki bir gün ne dediğini duyarsın."

Açık tavandan yanından geçtim ve yerime oturdum. Uzun, sarı kabuklu ağaçların olduğu bir bölgeye gelene kadar sessizce yol aldık. Vervet maymunları sık gölgelikten salınıyor ve kuşlar dallar arasında uçuşuyordu.

"Lerai Ormanı," dedi Jack.

"Oh, Jack. Bak!" Kolunu sıktım ve gölgeli çalılığı işaret ettim.

Devasa bir fil kendini bir ağaca sürtüyor, büyük dişleri toprağı sürüklüyordu.

"Bu yaşlı bir boğa. Krater fillerinin çoğu erkektir," dedi Jack. "Büyük üreyen sürüler buraya sadece ara sıra iner."

"Bunu neden yapıyor? Ağaca mı sürtünüyor?"

"Muhtemelen kendini kaşıyordur. Ya da parazitlerden kurtulmak için.

derisinde." Öne doğru eğildi ve dürbünle gözlerini kısarak baktı. "Belki de sadece azmıştır."

Bunu o kadar kesin bir dille söyledi ki kahkahayı patlattım. "Aletine mi bakıyorsun?"

Jack yan gözle bana baktı. "Az önce homurdandın mı, Rodel Emerson?"

"Bu bir kıkırdamaydı."

Arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Homurdandın. Bir de alete penis diyorsun."

"Mo buraya gelmemi, böylece bana bir filin penisini gösterebileceğini söyledi."

"Bu durumda, görev tamamlandı." Havada hayali bir onay işareti yaptı ve dürbünü bana uzattı. "Devam et. Çekinme."

"Hayır, teşekkür ederim. Aletini görmeme gerek yok." Yanaklarımın pancar kırmızısına ya da belki de korkunç kirazın parlak bir tonuna döndüğünden oldukça emindim.

"Aman Tanrım. Çok utangaçsın. Serengeti günbatımı gibi renkleniyorsun." Jack sırıtıyordu. Tamamen göz kamaştırıcı, kulaktan kulağa tam teşekküllü bir gülümseme.

"Gidebilir miyiz?" Dürbünü ona geri uzattım.

Arabayı tekrar çalıştırarak, "Şunları sıkı tutun," dedi. "İleride muhtemelen birkaç tane daha schlong göreceğiz."

Benekli ormandan geçerken yanaklarımdaki renk kayboldu ama o adamın gülümsediğini görmekten aldığım keyif baki kaldı.

Babunlar, su ördekleri ve dalları koparıp ağızlarına dolduran daha fazla fil gördük.

"Bugün Büyük Beşli'nin tamamını görecekmişiz gibi görünmüyor," dedi Jack, çembere doğru tırmanmaya yaklaşırken. "Gergedan görmek yok."

"Beşte dört o kadar da kötü değil," dedim kratere bakarak.

Araba kuyrukları aşağıdaki düzlüklerden geçerek toz bulutlarını peşlerinden sürüklüyordu. Bir aslan sürüsü bir ağacın gölgesinde yayılırken, bir Maasai bir taş atımı mesafede sığırlarını otlatıyordu. Birkaç adım ötede, yeni doğmuş bir zebra kararsız bacakları üzerinde annesine sokulmuştu. Sis ortadan kalktığında krater ormanlık kenara kadar görülebiliyordu. Bir avuç beyaz bulut, zemine koyu gölgeler düşürerek oyalanıyordu.

Mo da aynı manzarayı görmek için mi burada durmuştu? Merak ettim. Gitmiş olmasına rağmen, orada olduğum için kendimi ona daha yakın hissettim. Ruhunun gölgesine dokunmak gibiydi.

"Teşekkür ederim," dedim Jack'e. "Bunu asla unutacağımı sanmıyorum."

Gözlerinin mavisi beni bir an için kalbimden yakaladı. Her şey sessiz ve çıplak görünüyordu.

Bir süre sonra konuştu; sesi yumuşak ama yüklüydü. "Ben de öyle."

Sevdiğiniz birini kaybetmek sizi hayatın kırılganlığına - anlara, anılara ve müziğe- alıştırır. Kalbinizi çeken tüm aptalca, anlaşılmaz özlemleri kucaklamak istemenize neden olur. Çalınmamış senfonilerin çalınmamış notalarını kavramak istemenize neden olur. Belki de bu yüzden Jack ve ben o ana sarıldık, gözler kilitlendi, nefesler kesildi, sadece bizim duyabileceğimiz bir şeyi dinledik, merhaba ve veda arasındaki kısacık boşlukta yaşayan bir şeyi. Altımızdaki dalgalanan çayırları ve Jack'in yüzündeki ışık oyunlarını dondurmak istememe neden oldu.

OceanofPDF.com

Kraterden uzaklaştıkça, yükselen ağaçlar yerini yüksek, rüzgârlı bir platoya bıraktı.

"Geri dönmeden önce bir durak daha var," dedi Jack, bir Maasai köyünün girişine dönerken.

Vahşi hayvanları ve yırtıcıları uzak tutmak için dikenli çalılardan oluşan bir çemberle çevrili saz çatılı kulübelerden oluşan bir koleksiyondu. Jack bagajdan bir spor çantası aldı ve omzuna attı.

"Hafif seyahat etmiyorsun, değil mi?" Arabasına tıkıştırdığı eşyaları gördüğümde dedim ki.

Yedek tekerlekler, kalın ip bobinleri, bir lavabo, tencereler, tavalar, mutfak eşyaları, portatif bir soba, yedek galon benzin, su, elektrik bandı, cibinlik, kamp malzemeleri, işaret fişekleri, ilk yardım çantası, parafin lambası, kibritler, yiyecek kutuları, pense, aletler, aletler. Ve uzun menzilli gibi görünen bir tüfek.

"Yedek kuvvetlerdeyken hazırlıklı geliyorum."

"Peki, çantada ne var?" Köye giden yolda onu takip ederek sordum.

"Kahve, çiftlikten," dedi. "Bahati'nin babası için. Aynı zamanda köyün yaşlısı. İlginç bir adam. Bilge, inatçı, anlayışlı. Bazı konularda sabit fikirli ama bazı konularda da inanılmaz ilerici. Sekiz karısı, yirmi dokuz çocuğu var ve saymaya devam ediyor."

"Ciddi misin? Yani, Maasai'ler çok eşli mi?"

"Evet. Bir erkeğin konumunu önce cesaretine, sonra da sahip olduğu eş, çocuk ve inek sayısına göre belirlerler. Her eşin genellikle aynı boma ya da köyde bir evi var. Bahati'nin köyü diğer bazı Maasai bomaları kadar geleneksel değil. Burası kültürel bir boma, yani birçok tur burada duruyor, böylece insanlar evleri ziyaret edebiliyor, fotoğraf çekebiliyor, hediyelik eşya satın alabiliyor. Bu tür şeyler."

Bir grup Maasai erkeği bizi karşılamak için ortaya çıktı. Parlak kırmızı ve mavilere bürünmüşlerdi, tenleri akasya kabuğu rengindeydi. Jack kadar uzun, en az bir metre boyundaydılar ama ince, sırım gibi vücutları ve sürekli sarı görünen gözleri vardı -muhtemelen odun dumanından. Kırmızı kille boyanmış uzun örgüler takıyorlardı ve boncuklar ve süslerle bezenmiş şiş kulak memeleri vardı. Jack'i görünce sert yürüyüşleri gevşedi ve gülümsemeleri genişledi.

"Jack Warden, giriş ücreti yok," dedi içlerinden biri. "Kız arkadaşın mı? Ayrıca ücret yok."

"Asante. Teşekkür ederim," diye yanıtladı Jack. "Gel kızım. Moran'ı takip edelim."

"Moran mı?" 'Kız arkadaş' kısmını görmezden geldim. "Savaşçılarına verdikleri isim bu."

İnek gübresi yığınlarının etrafında manevralar yaparak sinekleri kışkırttık ve somun şeklindeki bir kulübenin önünde durduk. Moranlar bizi omuzlarına kareli kırmızı ve siyah bir çarşaf örtmüş, ağırbaşlı görünümlü bir adamla tanıştırdı. Kulak memelerinden gümüş ve turkuaz küpeler sarkıyordu. Alçak, üç ayaklı bir tabureye oturdu ve yüzünde bir sinek çırpıcısını ileri geri salladı. Erkekler ve kadınlar etrafına çömelmişlerdi. Moranlar kenarda durmuş, mızrak saplarına yaslanmış, bazıları leylekler gibi tek ayakları üzerinde dengede duruyordu.

"Jack Warden," dedi adam, avucunun içine tükürüp Jack'e uzatarak.

"Olonana." Jack el sıkıştı.

Selamlarını mühürleyen tükürük tanesini düşünmemeye çalıştım.

"Bu benim arkadaşım, Rodel." Jack, şefin önünde durana kadar beni ileriye doğru yönlendirdi. "Rodel, bu Bahati'nin babası."

Aman Tanrım. Lütfen bu tükürüksüz bir merhaba olsun.

Gülümsedim ve iki elimi de yanlarıma koyarak adama kısa bir selam verdim. Başını salladı ve ben de nefesimi bıraktım. Görünüşe göre, tükürüğü sadece herkes için değil, sadece büyük bir sevgiyle bağlı olduğu kişiler içindi. Belli ki Jack'e de düşkündü çünkü ben el sallayarak uzaklaşırken onun için başka bir tabure çağırdı.

"Benimle oturuyor," dedi Jack, elimi tutup beni geri çekerek.

Başka bir tabure görünmedi ve birkaç vuruştan sonra Jack'in gerçekten onunla oturmamı istediğini anladım. Daha doğrusu, onun üzerine. Böylece kadınlar ve çocuklar bana gülerken Jack'in kucağına garip bir şekilde tünedim.

"Kasserian ingera." Olonana merhaba demek için benim alıştığım Svahili dilindeki habari ya da jambo sözcüklerini kullanmadı.

"Sapati ingera," diye yanıtladı Jack.

Şefi bu şekilde selamlayan başka biri var mı diye merak ettim - ciddi ve samimi bir şekilde, kıpırdayan bir kadını kalçasında dengede tutarken.

Birkaç kelime konuştular. Sonra Olonana çırpıcısını, kulübenin karanlık girişinde eğilmiş, pörsümüş şekli zorlukla seçilebilen bir adama doğru kaldırdı. Uzun yeşil bir kumaş giymişti ama dikkat çeken boynunda asılı duran deri keseydi. Diğer herkesin taktığı süslerden farklı olarak beyaz boncuklar ve börülce kabuklarıyla süslenmişti. Ayrıca hareket ettiğinde takırdayan timsah dişlerinden oluşan bir kolyesi vardı.

"Bu Lonyoki. Oloiboni," diye açıkladı Jack kısık bir sesle. "Sanırım ona ruhani liderleri diyebilirsiniz. Bir vizyon arayıcısı ve tıp adamı. Oloiboni geleceği görmekle görevlidir. Ritüellerini ve törenlerini o yönetir."

"Yani Rafiki gibi." Yer değiştirmeyi bıraktım ve saçma sapan kucak oturuşumu olabildiğince zarif bir şekilde sineye çekmeye karar verdim.

Jack anlamadan önce gözlerini kırpıştırdı. "Aslan Kral filmindeki şamandan bahsediyorsun. Aslan Kral'a bu kadar çok gönderme yapmanın sebebi ne?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Dün gece Mufasa hakkında saçmalıyordun." "Ne?"

Oh Tanrım. "Ne dedim ben?"

"Ormanın kralı olmasıyla ilgili bir şey."

Rafiki, nam-ı diğer Lonyoki, nam-ı diğer şifacı, sopasını yere vurmak için o anı seçtiği için mutluydum. Sopanın cilalı ahşap bir sapı ve tepesinde yılan başı şeklinde oyulmuş ağır bir topuzu vardı. Ayaklarının dibinde kırmızı toprak pufları kıpırdadı. Herkes dikkatini kalabalığın arasından sıyrılıp kulübenin içinde kaybolan kadına çevirdi.

"Neler oluyor?" Bir tür köy toplantısını böldüğümüzü fark ederek Jack'e sordum.

"Bir reşit olma töreni," diye yanıtladı. "Bundan sonra ne olursa olsun, ifadesiz kalmanı istiyorum. Hiçbir duygu gösterme. Başka tarafa bakma. İrkilmeyin. Beni duyuyor musun?"

"Neden? Ne-" Bir kızın tiz çığlıkları havayı doldururken sözümü yarıda kestim. Çığlıklar kulübenin içinden geliyordu. Kıza her ne oluyorsa dayanılmazdı - acı ve ıstırap verici. Yine de kimse ona yardım etmek için harekete geçmedi. Hepsi dışarıda toplanmış, boş yüzlerini karanlık, açık kapıya çevirmiş bekliyordu. Bir kadın korosu, sanki sesleri bastırmak ya da belki de onu rahatlatmak için mırıldanmaya başladı.

"Jack, neler oluyor?" Fısıldadım.

"Kızlıktan kadınlığa geçiş. Kadın sünneti." Bunu söylerken kolunu bana doladı ve öfke patlamamı engelledi. "Beni dinle." Yakınıma eğildi ve kulağıma yavaş ve sabit bir şekilde konuştu. "Hükümet yasaklamış olsa da bu yapılıyor. Bu çok derin bir

köklü bir gelenek, ancak Olonana ve halkı bundan uzaklaşıyor. Orada olanlar sembolik. Kızın kalçasına ritüel bir çentik atılıyor. Cinsel organının bir kısmını kesmekle kıyaslanamaz bile. Çığlık atması önemli. Dışarıdaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle çığlık atmalı, yoksa ona verilen statüyü hak ettiğini düşünmeyecekler. Erkek çocukları da ergenlik çağında sünnet ediyorlar, ancak tek bir ses çıkarmalarına bile izin verilmiyor. Bunu yapmak onlara ve ailelerine utanç getirir."

Her şeyi kabullenmek zor ve acıydı. Kızın çığlıkları kesildiğinde, parmaklarımın Jack'inkileri sıkıca sardığını fark ettim.

"Onları Bahati aracılığıyla mı tanıyorsun?" Sıcak bir sobaya dokunmuşum gibi onu bırakarak sordum. "Olonana ve halkı mı?"

"Olonana'nın ailesi büyükbabamı savaş sırasında düşman topraklarında yaralandığında kurtarmış. Yaraları iyileşene kadar onu korumuşlar. Goma ve ben bölgeye her gittiğimizde mutlaka uğrar ve saygılarımızı sunarız."

"Bu yüzden mi Bahati'yi kanatlarınızın altına aldınız ve ona araba kullanmayı öğrettiniz?"

"İlk başta Olonana'nın oğlu olduğunu bilmiyordum. Çocuklarının çoğu burada, bomalarda yaşıyor."

Kız kulübeden çıkarken herkes ayağa kalktı, yanında iki kadın vardı. Biri daha önce muhtemelen ritüel kesimi yapmak için kulübeye giren kadın, diğeri ise kızın annesi olduğunu tahmin ettiğim kadındı. Kıza kadınlığa geçişinin bir işareti olarak geleneksel boncuklar ve hayvan derisinden yapılmış bir yüzük verildi. Oloiboni onu evliliğe ve beraberinde gelen tüm sorumluluklara hazır bir şekilde köye takdim etti.

"Çok genç," dedim.

"O şanslı olanlardan biri," diye yanıtladı Jack. "Birkaç yıl önce olsa günlerce oradan çıkamazdı."

"Peki, onları bunu kaldırmaya ikna eden neydi? Kadın sünneti ile mi?"

"Bu bir gecede olan bir şey değil. Sonunda, erkekleri sünnetsiz bir kadınla seks yapmanın daha zevkli olduğuna ikna etmek gerekti; yani karışıklığı teşvik etmek bir yana, sağlam bir klitorise sahip olmak bir kadını onların yaklaşımlarına daha açık hale getiriyor."

"Ataerkil bir toplum," diye devam etti Jack yüzümdeki ifadeyi yakalayarak. "Yaşam tarzları tuhaf ve sert görünebilir ama her kültür, zamana ve koşullara göre değişen kendi değerleri ve uygulamalarıyla gelişir. Kadınlar geri adım atıyor ve daha bağımsız hale geliyorlar. Birçoğu denizaşırı kuruluşlarla çalışmaya, bileziklerini ve takılarını satmaya başladı. Geleneksel boncuk işleme becerilerini gelir getiren bir şeye dönüştürüyorlar."

Çiftliğin ortasındaki hayvan barınağına doğru ilerleyen köylülerin arasına karıştık. Sığırların çoğu otlamak için dışarıdaydı, ancak birkaç keçi ve koyunla birlikte geride kalan birkaç tane vardı. Bir inek yere yatırıldı ve kör bir okla şahdamarından vuruldu. Boynundan fışkıran kan bir su kabına dolduruluyor ve törenden yeni geçmiş olan kıza ikram ediliyordu.

"Maasai'ler sığırlarını nadiren öldürürler," diye açıklıyor Jack. "Ama kanın bir kısmını alırlar ve yarayı hemen kapatırlar. İneğin durumu daha kötü olmaz ve kan, zayıfların güçlerini yeniden kazanmalarına yardımcı olmak için protein olarak kullanılır ..." Sözünü yarıda kesti çünkü kan dolu su kabağı elden ele dolaştırılıyordu ve Olonana kabağı ona uzattı.

Bir yudum alıp uzatmasını izledim. Neyse ki beni atladı ve bunun için ona sonsuz minnettarlığımı sunuyorum. Suşi benim için en maceracı şeydi, ama Drakula'nın üzerine gittiği için ona şapka çıkarıyorum.

"Size teklif edildiğinde içersiniz," dedi. "Bu bir saygı göstergesidir."

"Kan ve tükürük arasında, vücut sıvılarının değiş tokuşu açıkça kazanan bir tema," dedim nefesimin altında, ama Jack yine de beni duydu. Her zaman adil ve açık fikirli olduğumu düşünmüştüm ama önyargılarım su yüzüne çıkmaya başlamıştı ve bu beni sinirli ve rahatsız ediyordu.

"Belki de gideceğimiz toplu seks partisi davetini kabul etmemeliydim?"

"Ne?" İzlerimde durdum.

Arkamda yürüyen küçük çocuk doğrudan kıçıma burun dalışı yaptı. Onun için yumuşak bir iniş oldu ama sert bir kafası vardı ve herkes yanımızdan geçerken kıçımı ovuşturdum.

"Bu da kutlamanın bir parçası." Jack popomu büyük bir ilgiyle inceledi, ben de ona ters ters baktım, her ne kadar bir parçam bu Jack'i, yani bir alışveriş merkezinin enkazı altında kalmış eğlenceli, rahat Jack'i her gördüğümde sızlasa da.

"Bu bir yeme alemi Rodel," dedi. "Yemek yiyecekler. Bugünkü törenin şerefine bir keçi kesin."

"Ve bunu yemem mi gerekiyor?" Kıçım ağrıyordu, yorgundum ve sinekler bana karşı bir şeyler hissediyor gibiydi. Acıkmıştım ama o kadar da değil.

"Onu kızartacaklar." Jack güldü. "Ama önce dans edecekler," dedi, kendimizi köylülerden oluşan bir çemberin kenarında bulduğumuzda.

Kırmızı çarşafı ve turkuaz peleriniyle bir moran çembere girdi. Elinde mızrağıyla zıplamaya başladı, bu sırada diğer adamlar alçak perdeden bir ses çıkardılar. O gittikçe daha yükseğe zıpladıkça, onun sıçrayışlarına uymak için ses tonlarını yükselttiler, ta ki o yorulup yerini başka bir savaşçı alana kadar. Sonra şarkı söylemeyi kadınlar devraldı. Yalnız bir kadın bir mısra mırıldandı ve grubun geri kalanı hep bir ağızdan cevap verdi. Kadınların çoğu boyunlarına, omuzlarını salladıklarında aşağı yukarı sallanan süslü, boncuklu yakalar takmıştı. Erkekler zıplarken,

Şiddetli ve gururlu, etkileyici yüksekliklere ulaştıklarında herkes onlara övgüler yağdırdı. Bu tam bir erkek kas, erkeklik ve dayanıklılık gösterisiydi. Not alıp almadıklarını görmek için kadınlara gizlice baktım.

Vay canına, öyleydiler. Kendilerini tamamen kaptırmışlardı. Özellikle de sembolik sünnet töreninden geçen kız. Diğer kızlar tarafından dürtülüyor ve dirsekleniyordu. Bekârlığa veda eden kızdı, sosyeteye takdim edilen kızdı, Boma'nın güzeliydi. Acaba kocasını kendisi mi seçecekti, yoksa onun adına mı karar verilecekti?

Jack'e tam soracaktım ki Olonana onu çemberin içine çekti. Jack ayakkabılarını çıkarırken kalabalıktan tiz bir ses yükseldi. Görünüşe göre bu bir savaş çağrısıydı - kimin daha yükseğe zıplayacağını görmek için. Olonana ve Jack karşı karşıya sıçradılar, yükselip alçaldılar. Onlar yükseldikçe şefin giysilerinin altındaki kınlı hançere gözüm takıldı. Bu şef ile ziyaretçisi arasında bir düelloydu ve Jack de bu düelloya katılmıştı.

Hareketlerinde sınırsız bir akışkanlık, içimde sıcak ve elektrikli bir şeyler uyandıran bir çiğlik vardı. Hareket halindeki bir kas gibiydi. Dinamik, baskın, zorlayıcı. Kıyafetlerinin arasından vücudunun sıcak hatlarını seçebiliyordum; göğsünün genişliği, çelik gibi kalçalarının kesimi, dün gece banyoda yanımdan geçip giden kolları. Tırnaklarımı avuç içime batırdım, beni tüketen, sinirlerime yabani ot yangını gibi yayılan çılgınlıktan kendimi uyandırmayı umuyordum. Tozda bir şey vardı, etrafımdaki kuru, alçak uğultuda bir şey vardı, mideme yerleşti ve bir damla su için nefesi kesilen bir balık gibi kıvrandı.

Sonunda Jack'in şefe olan saygısından dolayı geri çekildiğinden şüphelendim. Ve yaşlı adam bunu bilecek kadar akıllıydı, çünkü diğer moranları kendilerine katılmaya davet etti ve herkes için ortak bir zafer ilan etti. Grup dağıldığında Jack beni buldu. Bakışlarından kaçındım, nefesinin nasıl kesildiğinin farkındaydım.

hızlı ve sığ bir hal almıştı, alnındaki ince ter parıltısı, vücudunun sıcak ışıltısı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, birinin uzattığı su kabağından büyük bir yudum su alarak. Burada Coca-Cola yok. "Kızarmış görünüyorsun."

"Sadece . . . güneşten."

Bana suyu uzattı, ben de bir yudum aldım. Sonra bir yudum daha. Kendimi onunla ıslatmak istedim. Bu adam hakkında seksi şeyler düşünmeye hiç hakkım yoktu. İstemiyordum, lanet olsun.

Olonana'nın geleneksel bir Maasai evi olan inkajijik'ine davet edildik. Giriş kapısı olmayan uzun, dar bir kemerdi. Parlak öğleden sonra güneşinden sonra gözlerimin karanlığa alışması birkaç dakika aldı. Etrafa bakındım ve bir sandalye buldum.

"Rodel." Jack boğazını temizledi.

İşte o anda yaşlı bir kadının dizini tuttuğumu fark ettim. Sandalyeye değil.

"Çok özür dilerim." Onun yerine Jack'in kucağına atladım. Burası benim güvenli sığınağım olmaya başlamıştı.

Olonana ve Jack sohbet ederken yaşlı kadın taburesinden beni süzüyordu. Bir çuvalı karıştırdıktan sonra bana bir şey uzattı. Ona uzandığımda başıma bir şey düştü. Islak ve sıcaktı. Tam dokunacaktım ki Jack bileğimi yakaladı.

"Yapma," dedi.

"Ne oldu?" Kafa derime yerleştiğini hissedebiliyordum.

"Çatıdan düşen bir damla yağmur suyu." Sözlerini kulağıma usulca söyledi. "Tanrılar seni kayırdı. Sadece gülümse ve sana uzattığı hediyeyi kabul et."

Bana söyleneni yaptım ve yaşlı kadından bir bilezik aldım. Deri bir kordona geçirilmiş küçük, yuvarlak boncuklardan oluşan bir diziydi. Jack onu bileğime bağladı.

"Bir şey yazıyor." Elimi ışığa doğru tuttum. Her bir boncuğa kazınmış bir harf vardı.

"Taleenoi olngisoilechashur," dedi Jack.

"Talee-ne?"

Olonana, "Halkım arasında her şeyin bir olduğuna dair bir söz vardır," dedi. "Hepimiz birbirimize bağlıyız. Taleenoi olngisoilechashur."

İngilizce konuşması beni bir an için şaşırtmıştı ama ikisi de anladığı için Jack'le konuşurken yerel lehçeyi kullanması mantıklı geldi.

"Hepimiz birbirimize bağlıyız." Boncuklara dokundum, serin ve pürüzsüz yüzeylerini hissettim. "Teşekkür ederim," dedim yaşlı kadına, basit ve anlamlı hediyesinden etkilenerek. "Asante."

Gülümseyerek karşılık verdi, iki eksik dişi ortaya çıktı ve bu boşluk onu buruşuk bir bebek gibi gösterdi.

Olonana, "Annem Swahili değil Maa dili konuşuyor," dedi. "Maasai kelimesi Maa konuşan insanlar anlamına geliyor."

"Lütfen ona sevdiğimi söyle."

Bileziğin üzerindeki mavi, yeşil ve kırmızı boncuklara hayranlıkla bakarken, kulübeye bir tabak sıcak, kavrulmuş et ve bir çeşit fermente içecekle dolu bir su kabağı getirildi.

Olonana bana bakarak, "Şimdi anneme diğer kulübeye kadar eşlik edeceksin," dedi.

Belli ki erkekler ve kadınlar ayrı ayrı yemek yiyorlardı, ben de Olonana'nın annesini bıraktığımıza benzer dumanlı bir mürekkepliğe kadar takip ettim. Büyük bir ahşap direk çatıyı tutuyordu. Duvarlar dallardan yapılmış, üzeri toprak, inek gübresi ve külle sıvanmıştı. Kadınlardan biri tarafından bakılan hasta bir buzağı vardı. Diğer tüm kadınlar büyük bir tahta çanağın etrafında toplanmış, eti özenle çiğniyorlardı. Jack ve Olonana'nın aldığı birinci sınıf etlere hiç benzemiyordu.

Olonana'nın annesi bana bir parça kömürleşmiş, mermerleşmiş yağ ikram etti. Reddetmemem gerektiğini biliyordum. Ben yemek yerken çocuklar saçlarıma dokundu ve kıyafetlerimi karıştırdı. Ağızlarının ve gözlerinin etrafında sinekler uçuşuyordu ama fark etmemiş gibiydiler. Biri bana içi ekşimiş süt dolu bir boynuz uzattı. Dudaklarımı içine daldırdım ama içmedim. İçeride tek bir tuvalet bile yoktu.

ve benimle aynı fikirde olmama ihtimaline karşı çalılara doğru çılgınca bir koşu yapmamın imkanı yoktu.

Çok korkaksın, Ro.

Teşekkürler, Mo. Sanki şu anda kendimi daha kötü hissetmem gerekiyormuş gibi.

Her zaman daha fazla dışarı çıkman gerektiğini söylerim. Seyahat ettiğinizde kendinizle tanışırsınız.

Onu görmezden geldim ama o ısrar etti.

Korkak.

Tamam! Eti vahşice ısırdım. Şimdi mutlu musun?

Gittiğinden emin olunca tükürdüm ama kimseyi gücendirmek istemedim. Onu karanlık bir köşeye atmayı düşündüm ama gizli operasyonumun gereksiz olduğu ortaya çıktı. Kulübeye bir köpek girdi, kadınların ve çocukların etrafını kokluyordu. Kulağını kaşıdım ve elimdeki kızarmış et parçasını ona yedirdim, yemeğini bitirene kadar yüzünü duvara dönmesini sağladım.

Çok özür dilerim. Önceden çiğnenmiş gibi olduğu için özür dilerim.

Karnım gurulduyordu çünkü o sabah kamp alanından ayrıldığımızdan beri hiçbir şey yememiştim. Olonana'nın annesi gülümsedi ve bana bir parça daha keçi eti uzattı.

Saçmalık.

Neyse ki bir otobüs dolusu turist geldi ve herkes onları karşılamak için dışarı çıktı. Jack, şefle birlikte Olonana'nın inkajijik'inden çıktı ve bana katıldı. Olonana bir keseden bir avuç kahve çekirdeği aldı ve ağzına attı.

"Kahve çekirdeklerini çiğ mi çiğniyor?" Ben sordum.

"Kızarmışlar. Ama evet, onları bütün olarak yiyor. Enerji için," diye yanıtladı Jack. "Bazen moranlar uzun yolculuklarda ya da geceleri uyanık kalmak istediklerinde bunları kullanırlar."

Ben annesine veda ederken Olonana Jack'i kenara çekti. Köylülerin geri kalanı turistler için hoş geldin dansı yapıyordu. Birkaçı onlara bilezik ve diğer el işlerini satmaya çalışıyordu.

"Bu da neydi şimdi?" Jack döndüğünde sordum. "Oldukça yoğun görünüyordu."

"Bana Bahati için bir mesaj veriyordu."

"Uzlaşmak mı istiyor?"

"Onun için sadece iki kelimesi vardı: Kasserian ingera." "Sana daha önce de böyle söylememiş miydi?"

"Evet. Bu bir Maasai selamlaması. "Çocuklar nasıl?" anlamına geliyor."

"Bahati'nin çocuğu olduğunu bilmiyordum." Boma'nın girişindeki tezgâha uğradım. Rengarenk, el yapımı hediyelik eşyalarla doluydu.

"Bahati'nin çocuğu yok. Konu onun, benim ya da bir başkasının çocukları değil. Her zaman 'Sapati ingera', yani 'Bütün çocuklar iyi' diye cevap veriyorsunuz. Çünkü tüm çocuklar iyi olduğunda, dünyada her şey iyi ve doğru olur."

"Bu çok güzel. Ve derin. Ne kadar tuhaf, harika insanlar." Geleneklerini ya da yaşam tarzlarını anlayamayabilirdim ama zengin ve vahşi miraslarına sahip çıktıkları için duydukları gurur ve özgünlükten dolayı onlara hayranlık duydum.

"Bunu beğendin mi?" Jack elimde tuttuğum tahta figürü işaret etti. Yaklaşık avuç içim büyüklüğündeydi ve flüt çalan bir çocuk şeklinde oyulmuştu.

Cevap beklemeden parasını ödedi ve kadın bizim için paketledikten sonra bana uzattı.

"Teşekkür ederim. Bunu yapmana gerek yoktu."

"Öyle sayılır. Özür dileme şeklim." Utangaç bir tavırla ensesini ovuşturdu.

"Özür mü? Ne için?"

"O su damlasının kafana ne zaman düştüğünü biliyor musun?"

"Evet?" Daha hızlı yürüdüm, arabaya doğru ilerlerken ona yetişmeye ç a l ı ş t ı m .

"Korkmanı istemedim ama yaşlı kadın sana tükürdü."

"Yaşlı kadın ..." İzlerimde durdum. "Tükürdü ..." Başımın üzerindeki noktaya dokundum. Elim kuru çıktı ama dehşetle baktım.

"Senden hoşlanıyordu." Jack'in ağzı, gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi titriyordu. "Bu onun seni kutsama şekliydi."

Çoğu insan sessizlikten rahatsız olur, özellikle de birinin patlamak üzere olduğunu bildiğiniz sessizlikten. Jack onlardan biri değildi. Kulaklarımdan çıkan buharı görmezden geldi.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek." Sandığı açtı, bir bez parçasına biraz su döktü ve onunla kafa derimi sıvazladı. "Ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak."

Tek kelime etmeden ona ters ters baktım.

"Bu mu?" Bana bir paket bisküvi uzattı.

Sessizlik.

"Bu mu?" Bir şişe ananas suyu attı.

Öfkem dağıldı, çünkü evet. Evet. Açlıktan ölüyordum. Açlıktan ölüyordum ve bu beni çok çok daha iyi hissettirdi.

"Arkadaşlar mı?" diye sordu, kapıyı benim için açık tutarken.

Sert bir karşılık verecektim ama midem bunun yerine cevap vermeyi tercih etti. Vahşi bir hırıltıyla. Hakkını yemeyelim, Jack suratını asmadı.

O arabaya binmeden önce bisküvileri mideye indirdim. "Yerel mutfağın hayranı değil misin?" diye sordu.

"Yerel olsun ya da olmasın, kızarmış bağırsakları pek sevmem. Ve sen konuşmayı seven birisin. Bütün iyi şeyler sende."

"Hey, şef için hediyeler getirdim. Onu tam zamanında yakaladık. Yakında sığırlarla birlikte yola çıkacak."

"Ama şef o. Sığırları otlatması için başka birini bulabilir."

"O bir göçebe. Toprağın çağrısını hissettiğinde gider. Bazen onlarla birlikte ovalar boyunca yürür, suyu takip eder."

"Vay canına." Ağzımı çikolata kaplı bisküvilerle doldurdum. "Döndüğümde öğrencilerime anlatacak bir sürü hikâyem olacak."

Kasvetli platoyu geride bıraktık ve manzara bir kez daha değişti. Yol boyunca uzanan devasa incir ağaçları yosun yumaklarına bürünmüştü. Biz geçerken yaprakların arasından yıldızlı güneş ışıkları parlıyordu. Onlarda Mo'yu görebiliyordum; sıcaklığını, göz kamaştırıcılığını, keskin ve parlak enerjisini. Bir an için çocukluğumuza, ce-ee oynadığımız günlere geri döndüm.

. . . 5, 4, 3, 2, 1 ... hazır ya da değil, işte geliyorum!

Saklanmanın heyecanını hatırladım. Arayışın telaşını. Kalpler yarışıyor. Kıvranan bedenler. Birini bulduğunuzda ya da biri sizi bulduğunda çıkardığınız çığlığı. Belki de hayat bundan ibaretti. Yedi milyar insan saklambaç oynuyor, bulmayı ve bulunmayı bekliyordu. Anneler, babalar, sevgililer, arkadaşlar, kozmik bir keşif oyunu oynuyorlardı - kendilerini ve başkalarını- ufukta dönen yıldızlar gibi görünüp kayboluyorlardı.

Belki Mo hâlâ bu güneş ışığı huzmelerinde, fil otlarının dansında, yabani çiçeklerin kokusunda saklambaç oynuyordu ve onu tekrar tekrar bulmamı bekliyordu. Belki Jack Lily'yi fırtınalarda, ağacın altında, mezarının başında buldu. Belki de onu yağmur damlalarında aradı, çünkü o göklerden yağan bir kefaret gibiydi. Belki de gök gürültüsü ve şimşekleri kaydederken, telefonunda taşımak için ondan parçalar yakalıyordu.

"Burada durabilir miyiz?" Kayalık bir çıkıntının etrafından dolanırken sordum. Kenarındaki yumuşak toprak parçasında yalnız bir incir ağacı büyümüştü.

Dışarı çıktık ve bacaklarımızı uzattık. Öğleden sonra olmuştu ve aşağıdaki düzlüklerde gölgeler uzamaya başlamıştı. Ağacın altında küçük bir çukur kazdım ve bomadan aldığımız ahşap heykeli gömdüm.

Arabaya geri döndüğümüzde Jack, "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

"Cuma için," diye cevap verdim. "Her çocuğun bir ninniye ihtiyacı vardır. Artık ağaçlardaki kuşları ve vadideki rüzgârı dinleyebilir."

Güneş yavaşça dev ağacın siluetinin arkasına kayarken birkaç dakika sessizce oturduk.

Sonra Jack elimi tuttu ve parmaklarımızı birleştirdi. "Bir sonrakini biz alacağız."

Aramızdaki durgunlukta bir şeyler kıvılcımlandı ve vızıldadı. Umut gibiydi, hayat gibiydi, kalbimin dörtnala benden uzaklaşması gibiydi.

Mo'nun listesindeki diğer iki çocuğu düşünerek, "Bir sonrakini biz alırız," diye tekrarladım.

Belki de kendimizi inandırmaya çalıştığımız gerekli bir yalandı, ama o anda, ellerim Jack'in sıcak, sağlam kavrayışında dururken, her şeyin mümkün olduğunu düşündüm. Çünkü Jack'le el ele tutuşmak bana böyle hissettiriyordu.

OceanofPDF.com

Çiftliğe döndüğümüzde ışıklar sönmüş ve herkes yatmıştı. Haftalardır ilk kez başımı yastığa koyar koymaz uykuya daldım.

Silah sesi sabahın erken saatlerinde çınladı; tek ve sarsıcı bir çatırtı, gök gürültüsü gibi sessizlikte yankılandı.

Scholastica! Yataktan fırladığımda aklıma gelen ilk şey buydu. Yatak odasının kapısını açtım ama orada değildi. Jack'i kontrol ettim ama o da odasında değildi.

"Scholastica!" Arkamı dönüp doğruca Goma'ya doğru koşarak seslendim. "Onu bulamıyorum," dedim minik bedenini sabitleyerek.

"O iyi. Benimle birlikte odamda uyuyor." Goma kapıyı açtığında Scholastica yorganın altında huzur içinde yatıyordu.

"O gürültü de neydi?" Sesimi alçaltmaya çalışarak sordum. "Sen de duydun mu? Jack nerede?"

"O bir tüfekti. Ve Jack muhtemelen çoktan dışarı çıkmıştır." Goma muumuu'sunun üzerine kalın bir elbise geçirdi. Gardırobunun kilidini açtı, giysileri ayırdı ve arkaya sıkıştırılmış bir av tüfeğine uzandı. Sakince doldurdu, kalçasına dayadı ve pompalıyı çalıştırdı. "Yaşlı bir kuşu asla kızdırma. Huysuzuz, kabızız ve güzellik uykusuna ihtiyacımız var."

Koridorda ilerlerken bana arkasında kalmamı işaret etti. Kendimi görseydim, sürünerek

Goma'nın zayıf formunun arkasında, gülebilirdim. Ama silahı ciddi bir şekilde tutuyordu ve kalbim hâlâ boğazıma takılmıştı. Aşağıda bizi neyin beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onun da yoktu.

Zemin katı kontrol ederken döşeme tahtaları gıcırdadı. Mutfağa vardığımızda Goma tüfeğinin ucuyla tül perdeleri kenara itti.

"İşte." Tarlalardaki ışık parıltısını işaret etti. "Hayvan ağılında biri var."

Dışarı çıktık ve menekşe rengi şafak göğüne karşı iki karanlık figür olarak ona doğru ilerledik. Goma ağılın kapısını tekmeleyerek açtı ve tüfeğini sıkıca önüne doğrulttu. Ahırın dışında yerde bir şey vardı, zayıf bir ışık havuzunda zar zor seçilebiliyordu.

Aklımdan türlü türlü senaryolar geçti. Ya biri Scholastica için gelseydi? Ya Jack yolumuza çıksaydı? Ya duyduğumuz silah sesinin hedefi o olsaydı?

Oh Tanrım. Lütfen Jack olmasın.

"Hayır!" Ahırın yanında yere yığılmış olan figüre doğru koştum. Etrafındaki zemin karanlık ve ıslaktı.

Kan.

"Oradan uzak dur." Jack'in sesiydi. Cesur ve çiğ. Kontrol altına alınamayan bir rahatlamayla ona doğru döndüm.

"İyisin," dedim. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu, sadece orada duruyor olması yeterliydi.

Birkaç metre uzaklaşana kadar ona doğru koştuğumu fark etmemiştim ki Goma'nın yüz ifadesini gördüm. Merak ve zekâ karışımı bir bakışla beni izliyordu.

Ona değer veriyorsun. Yüksek sesle söylemedi ama söylemiş de olabilirdi. Jack'i önemsiyorsun.

Elbette ona değer veriyorum. Tökezledim ve durdum. Benim yüzümden ona bir şey olsaydı, kendimi çok kötü hissederdim.

Tamam. Goma tüfeğini indirdi. Hepsi bu kadar.

Ama keskin gözleri üzerimde kaldı ve sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi hissettirdi.

Jack'e, "Bir silah sesi duyduk," dedim.

"Bir sırtlan sürüsü sinsice dolaşıyor. Buzağılardan birinin peşindeydiler. Birini vurdum." Yüzükoyun yatan kişiyi işaret etti. "Diğerleri kaçtı."

"Peki ya buzağı?" diye sordu Goma.

"Birkaç kesik ve sıyrık var ama iyileşecek."

Goma başını salladı. "Gidip ona bir battaniye bulayım."

Jack ve beni ölü sırtlanın yanında bırakarak ahırda kayboldu.

"Bu sık sık olur mu?" Ben sordum.

Jack sırtlanı tam alnının ortasından vurmuştu. Şafağın kasvetli ışığında bunu nasıl başardığı beni aşıyordu.

"Çoğunlukla yağmurlar kesildiğinde. Hayvanlar o zaman kendi bölgelerinden uzaklaşmaya meyillidir. Neyse ki atlar tedirgin oldu ve beni uyardı."

"Sizin de mi atlarınız var?"

"Ve inekler ve tavuklar. Elimizden geldiğince kendi kendimize yetmeye çalışıyoruz. Yumurta, süt, meyve ağaçları, sebze tarlası. Çalar saatimiz bile organik."

Horoz tekrar öterken gülümsedim. "Doğal kalmayı mı seviyorsun?"

"Yüzde yüz."

Artık sesindeki nüansları biliyordum. Ve bana bakışından çiftlikten bahsetmediği anlaşılıyordu. Işığın arkamdan tamamen aydınlattığını, her kıvrımımın ona açık olduğunu fark ettiğimde boğazım kurudu. Meme uçlarım sabah soğuğundan büzüşmüştü ama her gözeneğimden akan bir sıcaklık vardı. Kalbim kasırgadaki bir uçurtma gibi çılgınca çırpınıyordu. Jack'te öyle bir çekicilik ve özgüven vardı ki, onu elime almak istiyordum.

tüm iplerimi. Ellerinin saçlarıma dolanmasının -çekmesinin, çekiştirmesinin- nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum.

"Siz ikiniz bir ahır almalısınız."

Goma'nın sesiyle ikimiz de sıçradık. "Cidden, ayaklarının dibinde bir leş varken mi?" Gözlerini Jack'e. "Hayır. Bunu duymak istemiyorum." Jack bir şeyler söylemeye başladığında avucunu yukarı kaldırdı. "İstediğin kadar inkâr edebilirsin. İkiniz de. Ama bu yaşlı kocakarıyı kandıramazsınız. Burada büyük bir göz süzme olayı yaşanıyor. Kıvılcımlar ve her şey."

Garip bir sessizlik içinde ona baktık. Böyle bir şeye ne denir ki?

"Eve geri dön, Goma," dedi Jack.

"Memnuniyetle," diye cevap verdi, bize sinsi ve kibirli bir bakış atarak.

Oh Tanrım. Yer yarılıp beni yutabilir mi?

O gittiğinde ayaklarımıza bakakalmıştık.

"Üzgünüm o-"

"Sorun yok." Sözünü kestim. "Bugün şehre gidip pansiyondan eşyalarımı almalıyım." Yani büyükannenin muumuu'suyla dolaşmıyorum, ki bu seksilikten en uzak şey, bu yüzden o anı yaşamış olmamız bile biraz çılgınca ve belki de kendimle yeterince uzun süre konuşmaya devam edersem, bu utanç verici olayı aklımdan çıkarabilirim ve sonra geri dönebiliriz-

"Bunu duydun mu?" Jack arkasını döndü ve iri gövdesiyle beni korudu. "Dışarıda bir şey var," dedi.

"Sadece benim." Bahati gölgelerin arasından çıktı. "Bir silah sesi duydum."

"Bu yarım saat önceydi. Nerelerdeydin?" "İzliyordum. Penceremden." Pencerenin üst tarafını işaret etti. evin katında.

"Ve önce Goma ve Rodel'in durumu kontrol etmesine izin mi verdin? Senden berbat bir muhafız olur, Bahati."

"Ben bir muhafız değilim. Olduğumu hiç iddia etmedim. Ben bir aktörüm. Siz dönene kadar burada kalmam için bana para ödediniz. Dün gece döndün. Anladığım kadarıyla sözleşmem o zaman sona erdi. Ayrıca, ben sadece bir muhafız rolünü oynuyorum. İnsanlar beni gördüklerinde, karşılarına çıkmak istemeyecekleri vahşi bir Maasai savaşçısı görüyorlar. Önemli olan tek şey bu. Onların algısı. Bir sineğe bile zarar vermeyeceğimi bilmelerine gerek yok. Gördüğünüz gibi, her şey barışçıl yollarla çözülüyor. Çatışma yok, kavga yok. Ama gecenin bir yarısı sırtlanlar? Hepsi senin."

"Bunu gömmeme yardım edebilirsin," dedi Jack. "Sonra da Rodel'i eşyalarını alması için Amosha'ya götürebileceğini umuyorum. Anlaşılan sana biraz daha ihtiyacım var. Birkaç gündür yoktum ve arayı kapatmam gerekiyor. Rodel ve ben Wanza'ya gidene kadar biraz yardıma ihtiyacım var. Bunu halledebileceğini düşünüyor musun?"

Bahati çenesini ovuşturdu ve sırtlana baktı. "Aynı ücret mi?"

"Aynı ücret."

"Cesetlerden kurtulmak için bonus yok mu?"

"İkramiye yok. Yine de seyahatlerinizden ve Grand Tulip'ten kazandığınızdan çok daha fazla," dedi Jack. "Katılmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet, evet. Tabii ki. Sadece kontrol ediyorum. Ama bence bir kodumuz olmalı. Acil durumlar için, anlıyor musun? Sana ihtiyacım olursa diye. Çiftliğiniz tehlikeli bir yer. Dün bir yılan gördüm. Tam önümden geçti. Belki de bir düdük almalıyım. Ne dersin? Ve Scholastica ile ilgili tüm bu şeyler midemi ekşitiyor. Sen yokken gözümü bile kırpmadım. Goma ön kapıyı kilitlemeyi unutuyor. Eviniz de eski. Geceleri çok gürültü yapıyor. Sürekli panik atak geçiriyorum. Ve sonra bu çatışma. Vahşi hayvanlar etrafı kokluyor. Bir tür tazminat almalıyım. Sağlık ve tehlike ..."

O gevezelik ederken yavaşça geri çekildim. Sinsice uzaklaşmak ve içim titremiyormuş gibi davranmak istedim.

Midemdeki karıncalanma sabahın erken saatlerinde yaşadığım korkudan kaynaklanıyordu ve Jack'in yakıcı değerlendirmesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Eve vardığımda arkamı döndüm.

Jack'in hâlâ beni izlediğine yemin edebilirdim.

Goma, "Rodel ve Bahati ile birlikte şehre gidiyorum," diye duyurdu. "Ne için?" Jack su şişesini doldurdu ve tezgâha yaslandı. Bütün sabah dışarıdaydı ve yüzü güneşten kızarmıştı.

"Birinin o kızın babasını takip etmesi gerekiyor." Scholastica'yı işaret etti. "O kayıp ve kimsenin umurunda değil gibi görünüyor."

"Kız kardeşi polise ihbarda bulundu bile."

"Evet, onunla konuştum. Rodel, Scholastica ile ilgili acil bir durum olursa diye bana telefon numarasını bıraktı. Anna, polisin Gabriel'in kızını terk ettiğini düşündüğünü söyledi. Eğer durum buysa, tamam. Ama bunu ondan duymak istiyorum. Tüm detaylarını not aldım. Karakoldaki arkadaşımı ziyaret edeceğim ve Gabriel'in izini bulmalarını sağlayacağım."

"Sadece dikkatli ol, tamam mı?" Jack büyükannesi için duyduğu endişeyi gizleyemiyordu. "Scholastica'nın burada olduğunu bilmelerine izin verme. Albino bir kızı olduğunu öğrenirlerse diye."

"Ben aptal değilim, evlat." Goma bir çift aynalı, gökkuşağı güneş gözlüğü taktı. Gözlük yüzünün büyük bir kısmını kaplıyor ve dünyayı iki renkli, yuvarlak daire şeklinde yansıtıyordu. "Scholastica'ya göz kulak olacak mısın?"

"Buzağıyı kontrol edeceğiz," diye yanıtladı Jack. "İster misin Scholastica?" Swahili diline geçti ve onun yanına oturdu.

Jack ve ben bakışlarımızı kaçırıyorduk ki bu benim için sorun değildi. Aramızdaki yüksek voltajla başa çıkmak bir şeydi; Goma tarafından işaret edilmesi sadece tüm durumu güçlendirmeye hizmet etti. İkimiz de bunun için kendimizi suçlu hissediyorduk.

Çünkü arzunun kederin sofrasında yeri yoktur ve yine de oradaydı, utanmaz, davetsiz bir misafir gibi aramızda oturuyordu.

Kapıdan çıkarken Goma, "Pekâlâ, gidiyoruz," dedi. "Kwaheri!" Scholastica el sallayarak veda etti. Görünüşe göre
Jack ve ben yokken Goma ile daha da yakınlaştık. "Bakın Suzi'm bugün nasıl da parlıyor!" Bahati
Goma ve ben onun cipine bindik. Onu cilalamış ve göz kamaştırıcı bir ışıltıya kavuşturmuştu.

"Suzi'nize gösterdiğiniz ilginin yarısını hoş, genç bir bayana gösterseydiniz, şimdiye kadar bir aileniz olurdu."

"Aile vefasızdır. Benim Suzi-" gösterge paneline vurdu "-o sağlamdır. Güvenilirdir. Jack babamla tanıştığınızı söyledi, Bayan Rodel?"

"Ben Ro." Jack ve Goma'ya isimleriyle hitap ederken bana karşı daha resmi davranması komikti. Bunun onun mesafe koyma yöntemi olduğunu öğreniyordum. "Ve evet, Olonana'yla tanıştım. Bunu bana büyükannen verdi." Bileziği dikiz aynasından görebileceği şekilde kaldırdım.

"Sana benden daha iyi davrandılar. Babam bana ne verdi biliyor musun? Lakabımı. Bahati. Bahati Mbaya."

"Beğenmedin mi?" diye sordum. Kaburi Malikanesi'nin taş sütunlarını geride bırakmıştık ve Amosha'ya giden ana yolda ilerliyorduk.

"Anlamını bilseydin sen de hoşlanmazdın. Bahati şans demektir. Mbaya kötü demek. Babam benim uğursuz olduğumu düşünüyor. Ben doğduğumda, oloiboni'miz Lonyoki bir imgelem görmüş. Beni dev, siyah bir yılanın sırtında görmüş. Kendi türümle savaşıyordum, beyazlara yardım ediyordum. Yıllar önce sömürgeciler topraklarımızı aldılar. Hala toparlanmaya ve yaşam tarzımıza tutunmaya çalışıyoruz. Lonyoki benim köy için bir tehdit olduğuma inanıyordu ama babam beni severdi. Bunun dışında her konuda Lonyoki'yi dinlerdi ve bu oloiboni'nin hoşuna gitmezdi. Her talihsizliğin suçunu bana yüklerdi. Yağmurlar yağmadıysa, bu benim suçumdu. Büyüleri tutmazsa

benim hatamdı. Eğer hastalık ineklerimizi yok ettiyse, bu benim hatamdı.

"Belki diğer moranlar gibi olsaydım, değerimi kanıtlasaydım, geçerdi. Ama iyi bir avcı ya da çoban değildim. Köyde takılmayı seviyordum. Turistler için gösteriler yapmayı seviyordum. Aletleri, müziği ve filmleri severdim. Bu yüzden büyükler babama beni göndermesi için ısrar ettiler. Beni savunacağını, onlara modası geçmiş batıl inançlara inanmayı bırakmalarını söyleyeceğini sanıyordum ama boyun eğdi. Elime birkaç şilin sıkıştırdı ve beni uğurladı. Bana asla Maasai topraklarına adım atmamamı, atarsam kehanetin gerçekleşeceğini söyledi. Onu ikna etmeye çalıştım ama babam çekip gidersem hepimiz için daha iyi olacağını söyledi. O zamandan beri geri dönmedim."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diye cevap verdim. "Umarım bir gün onunla yeniden barışırsınız."

"Olonana inatçı bir ihtiyar. Tıpkı benim gibi. Biz kolay lokma değiliz." Goma çantasını karıştırdı ve bana bir çikolata uzattı. "Al." Bahati'ye de bir tane uzattı. "Çikolata her şeyi daha iyi yapar."

Ilık ve yumuşaktı, ağzımda tatlı bir rahatlık parçası gibi yuvarladım.

Nima House gönüllü pansiyonuna vardığımızda içeri girdim ve eşyalarımı topladım. Goma ve Bahati arabada kaldıkları için şükrederek Mo'nun yatağının ayak ucuna oturdum. Mo'nun içinde bulunduğu alanı işgal etmek, onun soluduğu havayı solumak için bir ana, son bir ana ihtiyacım vardı.

Geldiğim için memnundum ama onun olması gereken yerdeki boşluğu da inkâr edemezdim. Bu anların her zaman ruhumdaki boş bir oda gibi onun sesiyle, yüzüyle, gülümsemesiyle yankılanacağını fark ettim. Jack'e, Goma'ya, Scholastica'ya ve Bahati'ye karşı ani bir minnettarlık ve bağlılık duygusuyla dolup taştım. Hepsi bana farklı şeyler gösteriyordu.

Güçlü olmanın ne demek olduğunu, kendimin de bununla mücadele ettiğim bir zamanda anladım.

Corinne'e bir not bıraktım ve kaldığım süre boyunca Kaburi Malikânesi'nde olacağımı bildirdim. Sonra kız kardeşimin turuncu kedi gözü çerçevelerini çantama yerleştirdim ve valizimi aldım. Ayrılmak için kapıyı açtığımda vantilatöre iliştirdiği flamalar dalgalanıyordu. Onları çözmeye kıyamadım, umarım onun yerini alan kişi vantilatörü her açtığında bu parlak renk cümbüşünden keyif alır.

Güle güle Mo, diye düşündüm.

Sen öyle san, diye cevap verdi.

Öyle bir anda öyle bir şey söyledi ki, aynı anda hem gülümsemek hem de ağlamak istedim.

Amosha'nın sıkışık sokaklarından geçerek uzaklaşırken Bahati'nin konuşmalarına minnettardım. Yanımızda bir motosiklet durdu, arkasındaki yolcu yan oturmuş kitap okuyordu. Trafiğin ve sokak satıcılarının gürültüsünden başını kaldırıp baktığında gözlerimiz kısa bir süre için buluştu. Sonra ışıklar değişti ve Bahati yerel polis karakoluna döndü.

"Evimden birkaç şey almam gerekiyor," dedi ve Goma ile beni ana girişe bıraktı. "Birazdan görüşürüz."

Goma saykodelik güneş gözlüklerine üfleyip kaftanının kenarıyla silerken ben eski püskü binayı inceledim. Gümüş rengi saçları, canlı fuşya desenli kaftanın üzerinde parlıyordu.

"Hadi gidip biraz ateş yakalım," dedi gözlüklerini tekrar takarken.

Hakkını vermeliyim. Nasıl dramatik bir giriş yapacağını biliyordu. Gürültülü, talepkâr ve renkliydi; sıkıcı bir ortamda pembe bir enerji kasırgası gibiydi.

"Goma, hâlâ hayatta mısın?" Polislerden biri ona sırıttı.

"Ve sen gittikten çok sonra da öyle olacağım, Hamisi." Masasının üzerine bir tomar banknot bıraktı. "Bu sandalyeler için."

"Ne sandalyesi?" Cevap beklemeden parayı çekmecesine kaydırdı.

"Oturup iş konuşabilmemiz için bana ve arkadaşıma getireceklerin."

Sırasını bekleyen yorgun, bitkin insanların arasından bu şekilde sıyrıldık. Kimse gözünü kırpmadı ya da sorgulamadı. Hamisi Gabriel'in bilgilerini not ederken Goma gökkuşağı lenslerini takmaya devam etti.

"Kız kardeşi tarafından kayıp ihbarı yapıldığına inanıyorum. Bu adamın bulunmasını istiyorum."

"Kulağa kişisel geliyor," dedi Hamisi.

"Arkadaşım için." Goma başını bana doğru eğdi. "Kız kardeşi alışveriş merkezi saldırısında öldü. Bu adamı tanıyordu. Eğer onunla konuşabilirsek, yarım kalmış bazı işleri tamamlayabiliriz."

Hamisi bakışlarını bana çevirdi. "Kız kardeşin için üzgünüm. Talihsiz bir durum ama kaynaklarımızın çoğu soruşturmaya bağlı. Bu biraz zaman alabilir. Romantik bir bağlantı olabilir mi?" Kalemini formun üzerine vurdu.

"Bağlantı için buna ne dersin?" Goma kalemi ondan kaptı ve kâğıda bir şekil karaladı. "Kaynaklarınızın bir kısmını serbest bırakacak kadar kişisel mi?"

"Olabilir." Hamisi numarayı inceledi. "Bu bir başlangıç."

"Bir başlangıç, benim kemikli kıçım. Ya bu meblağı hemen kabul edersin ya da gideriz. Eminim yardım etmekten mutluluk duyacak başka birini bulabilirim."

"Goma." Hamisi yatıştırıcı bir hareketle kollarını uzattı. "Her zaman pili pili mbuzi'yi severim. Pili pili mbuzi'yi bilir misin?" diye sordu bana. "Ezilmiş acı biber tohumları, o kadar acıdır ki dilinizi yakar. Yaşlılıklarında bile."

Devam edemeden dört polis koruması masasının önünde durdu. Aralarında bir adam tutuyorlardı. Otuzlu yaşlarının başında gibi görünüyordu ama keldi ve temiz traşlı değildi. Garip bir şekilde büyüyen küçük kıllı tutamları vardı.

kafa derisinde yamalar vardı. Bileğine kırmızı bir kabile bandanası sarılmıştı. Muhafızlardan biri onu tutarken iki ucu sert bir V harfi gibi dışarı çıkmıştı. İri yarı ya da iri yapılı değildi, onlara direnmiyordu da, bu yüzden üzerinde bu kadar çok koruma olması garip görünüyordu. Sanki bir yaz günü otobüs bekliyormuş gibi, yüzünde tam bir umursamazlık ifadesi vardı.

"K.K." Hamisi iç çekti. "Bu kadar çabuk mu döndün?"

K.K. sanki iyi bir şey olacakmış gibi gülümsedi.

Duyguları durumla uyuşmayan bir insandan daha ürkütücü bir şey yoktur. Gözleri bana takıldı ve kraterde gördüğüm içi boş bacak kemikleri ve benekli, tüysüz kafalarıyla çöpçü leylekleri düşünmeden edemedim.

"Onu nezarethaneye götürün," dedi Hamisi.

"Bu oyundan ne zaman bıkacaksınız, Müfettiş? Siz evrak işlerine başlayamadan ben buradan gitmiş olacağım."

"Belki öyle, ama bu beni işimi yapmaktan alıkoymayacak."

Muhafızlar onu götürürken K.K. "İşiniz şaka gibi," dedi. "Hey yaşlı kadın. Sen!" diye seslendi Goma odanın öbür ucundan. "O gözlükleri istiyorum!"

Goma çerçevelerinin kenarından ona dik dik baktı. "Cesedimi çiğnemeden."

"Bunu ayarlayabiliriz." Parmaklıklar üzerine kapanmadan önce adam kıkırdadı.

"Bunun için üzgünüm," dedi Hamisi, dikkatini tekrar bize çevirerek. "Nerede kalmıştık? Ah, evet." Goma'nın teklif ettiği rüşveti daire içine aldı. "Sanırım bununla çalışabiliriz. İrtibatta olacağım."

Ellerimizi sıkarken "Teşekkür ederim," dedim. "Bekliyor olacağım," dedi Goma Hamisi'ye.

Bahati'yi otoparkta bizi beklerken bulduk. Düğmeli bir gömlek ve pantolon giymişti ve arabanın bagajında durmuş, sırt çantasını karıştırıyordu.

"Nemlendiricimi yanıma almayı unutmuşum," dedi, hüzünlü bir ifadeyle gözlerini dikerek.

"Görünüşe göre diğer her şeyi paketlemişsin." Goma arabaya yüklediği iki bavulu dürtükledi. "Taşınmıyorsun, biliyorsun. Sadece Jack ve Rodel Wanza'dan dönene kadar."

"Görevlerimi ciddiye alırım."

"Görünüşe göre. Cilt bakımınız da öyle." Goma ön koltuğa kaydı.

"İyi bir nemlendiriciye ihtiyacın var." Bahati bagajı kapattı ve arabayı çalıştırdı. "Sen ne kullanıyorsun? Grand Tulip'teki spa bana fazladan ne varsa veriyor. Al bakalım. Cildimi hisset. Yeni doğmuş bir bebek kadar pürüzsüz. Yakında vesikalık çektireceğim. Portfolyom için. Saçlarımın biraz uzamasını bekliyordum."

Şehrin daha önce görmediğim bir bölümünden geçiyorduk. Daha yeni binalar ve daha geniş caddelerle ticaret merkezine benziyordu. Büyük bir inşaat alanı dükkan ve ofislerin sırasını kesintiye uğratıyordu. En azından, çitlerle çevrili alan boyunca bir uçtan bir uca uzanan çiçek çelenklerini görene kadar öyle görünüyordu.

"Bekle," dedim. "Burada dur."

Bahati devam eden yorumuna ara verdi. O ve Goma birbirlerine baktılar.

"Sorun değil. Gerçekten. Sadece görmem gerek." Pencereden dışarı, Kilimani Alışveriş Merkezi'nden geriye kalanlara baktım.

Temizlik ekibi tüm enkazı ve kırılan camları kaldırmıştı. Televizyonda gördüğüm duman bulutları gitmişti. Geriye yarısı yıkılmış bir binanın kabuğu kalmıştı, çelik kirişleri keskin, kırık kemikler gibi dışarı çıkıyordu. Ortasında, yeraltı otoparkının çatısının uçtuğu karanlık, boşluklu bir çukur vardı. Polis bantları rüzgârda dalgalanıyor, parlak sarı rengi kasvetli, kül rengi manzarayla çarpışıyordu.

Trans halinde arabadan indim. Burası her şeyin olduğu, Mo'nun hayatını kaybettiği yerdi. Ama o değildi

Sadece bir tane. Tel örgülere fotoğraflar yapıştırılmıştı; isimler, notlar, tarihler, hâlâ haber alınamayan kişilerle ilgili bilgi talepleri.

Meleklerin kollarında uyu, Morgan Prince. Çok erken alındı. Salome Evangeline, benim küçük kızım. Sevgili kocan ve baban. Hep bizimle olacaksın.

Bu adamı gördün mü?

Mumlar, çiçekler ve oyuncaklarla dolu uzun kuyruğun yanından geçtim. Belki de her gün gelen, ruhları sevdiklerini kaybettikleri bu yere demir atmış olan insanlar anıtlarını bırakıyorlardı.

Neredeydin, Mo? Çitin çaprazından ötesindeki moloz yığınına baktım. Ne yapıyordun?

Sorularımın cevaplarını asla bilemeyecektim ama en çok canımı yakan, düşünmemeye çalıştığım şey, onun yalnız ölmüş olmasıydı.

"Affedersiniz." Bir kadın yanımdan geçip gitti. Belirli bir noktada durdu, kurumuş bir çelengi kaldırdı ve yerine yenisini koydu.

Yüzü garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Bana doğru geri dönerken, onu daha önce nerede gördüğümü fark ettim. Daha önce trafik ışıklarında yan yana durmuştuk. Motosikletin üzerinde kitap okuyan bir yolcuydu.

Bilekliğimdeki boncuklara uzandım ve üzerlerindeki kelimeleri düşündüm.

Taleenoi olngisoilechashur.

Hepimiz birbirimize bağlıyız.

Sokakta kaç kez, hayatları bizimkilerle sonsuza dek bilinmeyen şekillerde iç içe geçmiş insanların yanından geçiyoruz? Hepimizi birbirimize bağlayan kırılgan, görünmez ipliklerle bir yabancıya kaç şekilde bağlıyız?

Bir sokak lambasının yanında durdu ve birkaç saniye boyunca lambaya yapıştırılmış el ilanına baktı. Sonra kâğıttan bir şerit kopardı, yanımdan geçti ve yolun karşısına geçti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Bahati. "Goma seni kontrol etmemi istedi."

"O direkte ne var?" Ona doğru ilerledim ve tabelayı okudum.

Ulaşmak istediğiniz sevdiğiniz birini mi kaybettiniz? İş yerinde terfiye mi ihtiyacınız var?

Kendinizi hastalıklardan veya kötü ruhlardan kurtarmak mı istiyorsunuz?

Küçük bir katkı karşılığında bunu sizin için gerçekleştirebilirim. Zanzibar'dan en iyi dileklerimle Mganga.

Hemen arayın!

Sonra da bir isim ve telefon numarası.

"Mganga nedir, Bahati?"

"Geleneksel olarak bir doktor, şifacı veya bitki uzmanı. Ancak bu terim cadı doktorları ve iksir yapanlar için de geçerlidir. Zanzibar'dan gelenlere özellikle saygı duyulur. Zanzibar, zengin bir yerel vudu geçmişine sahip, kıyıdan uzak bir ada."

"Ve insanlar buna inanıyor mu?" El ilanında sadece iki şerit telefon numarası kalmıştı.

"Eğer yeterince çaresizseniz, yaparsınız."

Az önce olay yerine taze çiçekler bırakan kadını düşünerek başımı salladım. Broşürdeki ilk satırın alışveriş merkezi saldırısının kurbanlarının arkadaşlarına ve ailelerine nasıl hitap edeceğini görebiliyordum. "Bu mgangalar albino vücut parçaları kullanarak büyü yapanlar da mı?"

"Bazıları. Güvenilir çevrelerinde değilseniz bunu söylemek imkansız."

"Hiç gittin mi? Bir cadı doktoruna?" Arabaya doğru yürürken sordum.

"Hayır. Bizim oloiboni'miz Lonyoki'yi saymazsanız tabii. Kırsal bölgelerde pek çok insanın doktora ya da sağlık hizmetlerine erişimi yok. Şifacılar ve aktarlar genellikle onların ilk savunma hattıdır. Birçok şifacı, atalarından kendilerine aktarılan, işlerin nasıl yürüdüğüne dair meşru bilgilere sahiptir, ancak eşit sayıda şarlatan da vardır. Şahsen ben yerel batıl inançlardan uzak dururum. Belki de

ben de onların kurbanı olduğum ve evimi ve insanlarımı terk etmek zorunda kaldığım içindir."

"Tıpkı Scholastica gibi."

"Evet." Bahati arabaya binmeden önce durakladı. "Hiç böyle düşünmemiştim ama evet. Sanırım Scholastica ve benim ortak bir noktamız var."

Başımı pencereye yasladım ve Bahati'nin gevezeliklerini dinledim. Tanıdık bir arka plan gürültüsü gibi garip bir şekilde rahatlatıcı olmuştu. Goma da aynı şekilde hissetmiş olmalı ki, yamalı tarlaların ve oluklu demir çatılı kulübelerin yanından geçerken uyukladı ve başı bir o yana bir bu yana döndü.

Çiftliğe vardığımızda Bahati Suzi'yi garaja soktu. Evden uzanan eğimli bir yapıydı, her tarafı açıktı ama arabaları çatısının altında barındırıyordu. Jack'in arabasının yanında bir hortum duruyordu ve sabun köpükleri yerdeki gidere doğru akıyordu.

"Dönmüşsün." Jack arabasındaydı, uzun, bronzlaşmış bir kolu camdan dışarı sarkıyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu Goma.

"Hayır. Scholastica ve ben arabayı yıkıyorduk ve birdenbire ağlamaya başladı. Sanırım evini ve babasını özlüyor. Şu anda iyi ama çok yorgun. Birkaç dakika önce uyuyakaldı."

Arabanın içine baktım ve onu yolcu koltuğunda kıvrılmış, başını Jack'in kucağına yaslamış halde gördüm. "Onu sakinleştirmeyi nasıl başardın?"

"Ona Lily'nin çok sevdiği bir hikâyeyi anlattım." Sanki çok sevdiği, unutulmuş bir ninniyi tıngırdatıyormuş gibi dalgınca saçlarını okşadı.

"Onu içeri götüreceğim." Bahati onu uyandırmamaya dikkat ederek arabadan çıkardı.

"Sanırım ben de biraz uzanacağım," dedi Goma. "Bu engebeli yollar kemiklerimi sızlatıyor."

Kapıyı açıp evin içinde kaybolmalarını izledik.

"Bir erkek kızını nasıl terk edebilir, anlamıyorum," dedi Jack usulca. "Eğer kızımla bir dakika daha geçirebilseydim

Lily -küçücük, kısacık bir an- bunu yapardım. Bedeli ne olursa olsun. Bunun için ruhumu şeytana bile satarım."

"Gabriel'in Scholastica'yı terk ettiğini sanmıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Burada, tüm bu çocukları güvenli bir yere götürüyor, bu süreçte kendini de riske atıyor. Sonra da kendi kızını bırakıp gidiyor mu? Bu hiç uymuyor."

"O çocukları gerçekten güvenli bir yere götürdüğünü nereden biliyoruz? Kesin olarak bildiğimiz tek şey, kız kardeşinizi kullanarak albino çocukları topladığı. Çocukları Wanza'daki yetimhaneye gerçekten teslim ettiklerini hiç söyledi mi? Onları fiziksel olarak kapıdan içeri soktuklarını, kayıtlarını yaptırdıklarını ve yerleştirdiklerini söyledi mi?"

"Mo bu konuyu hiç açmadı ama ben Gabriel'in nedenlerini hiç sorgulamadım. Kendisinin de albino bir kızı var."

"Evet, ama bu onu otomatik olarak davayla aynı çizgiye getirmez. Bir insan olarak onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. İyi bir adam olduğunu varsayıyoruz. Ya değilse? Ya diğer çocukların ailelerinin ona güvenmesini sağlamak için Scholastica'yı kullanıyorsa? Juma'nın ailesine bir çeşit tazminat teklif ettiğini biliyoruz. Bu parayı kendi cebinden mi ödüyor yoksa başka biri için mi çalışıyor?"

"Gabriel'in bir albino avcısı olabileceğini mi söylüyorsun? Ona yardım etmesi için kız kardeşimi kandırdığını mı?" Bunu düşününce midem bulandı.

"Bilmiyorum ama bu göz önünde bulundurmamız gereken bir olasılık. Wanza'ya gidene kadar emin olamayız. Oraya vardığımızda kayıtları kontrol edebilir ve o çocukları gerçekten yetimhaneye teslim edip etmediğini öğrenebiliriz."

"Neden onları aramıyoruz?"

"Kimseye haber vermek istemiyorum - Gabriel'in orada onu gözetleyen birileri olması ihtimaline karşı. Sadece gelip kendim kontrol etmeyi tercih ederim."

"Peki ya polis? Goma'da Hamisi onu arıyor."

"Hamisi çenesini kapalı tutar. Sağduyusu ona ikinci bir gelir kazandırıyor."

Başımı salladım ama sanki yer ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissettim. Kararlarımı dayandırdığım her şey, uzaktaki bir serap gibi hayali görünüyordu. "Bugün alışveriş merkezine uğradım."

Pencereden konuşuyorduk, Jack hâlâ arabada oturuyordu. Sabahın erken saatlerinde ahırda yaptığımız görüşmeden bu yana ilk kez gözlerimiz buluştu ve birbirini tuttu. Onda tanımlanamaz bir şey vardı, görmemi istemediği bir şey. Sonra bir perde gibi indi ve yüzümü kavradı. Başparmağının sert ucu yanağıma öyle şefkatli bir hareketle dokundu ki nefesim göğsümde kesildi.

Neden ağlamak istediğimi tam olarak bilmesem de kirpiklerim dökülmemiş gözyaşlarımla doldu. Alışveriş merkezini gördüğüm için ya da Gabriel'i tamamen yanlış değerlendirmiş olma ihtimalim yüzünden olabilirdi. Ama bir kısmı da bu yüzdendi. Jack'in avucunun kıvrımına bu kadar kolay sığma hissi, bunun doğruluğu, olgunluğu, koparılmayı bekleyen tatlı ve ağır bir meyve gibi. Onu asılı bırakmak zorunda kalacağımı biliyordum -kirlenmemiş, tadına bakılmamış, olabileceklerin mükemmel yuvarlak bir yankısı gibi.

Bir kız kardeşe nasıl veda edeceğimi bilmiyorum.
bir aşık, hepsi bir nefeste.

Ben de geri çekildim ve Jack elini çekti. Camı açtı ve arabadan indi.

"Bir noktayı atlamışsın," dedim camdaki lekeleri göstererek.

"Bunlar leke değil," dedi. "Onlar Lily'nin parmak izleri. O gün çikolata yiyordu. Alışveriş merkezine gittiğimizde telefonum çaldı. Yanıma geldi ve elini buraya koydu. Bunun gibi..." Parmak uçlarını izlerin üzerinde gezdirdi. "Bir, iki, üç, dört, beş. Gördün mü? Beş mükemmel küçük çikolata izi. O zamandan beri onları yıkamadım. Ne zaman pencereden dışarı baksam, Lily'nin avucunu cama dayayıp bana surat yaptığını görüyorum."

Jack ne zaman Lily'den bahsetse, tüm profili yumuşardı. O anlarda, doğuştan gelen büyüleyici varlığı içten içe tutuşan bir alev gibiydi. Bir an için tamamen kıskandım, çünkü daha önce hiç böyle birinin kalbinde yaşamamıştım. Ve yaşamak istedim. Bir gün birinin beni düşündüğünde böyle parıldamasını istedim.

Jack hortumu kaldırırken, bunun doğru olmadığını fark ettim. Bir gün birini istemiyordum. Şimdi istiyordum. Bugün. Ve bunu Jack'le istiyordum.

Kendime yapmamam için ne kadar sebep sunarsam sunayım, Jack Warden'a her geçen gün daha fazla aşık oluyordum.

OceanofPDF.com

Çiftlikte gün erken başladı. Kahve toplamak için en iyi zaman hava çok ısınmadan önceydi. Aynı daldaki kahve kirazları farklı aşamalarda olgunlaştığı için hasatçılar sadece olgun kirazları topluyor ve tek tek sepetlerine yerleştiriyordu.

Goma'ya sorduğumda, "Bir fincan kahve yapmak için yaklaşık yetmiş kiraz gerekiyor," dedi.

"Vay canına." Yeni bir takdir duygusuyla fincanımı kucakladım.

"Hapana, Scholastica. Senin için değil," dedi Goma, Scholastica kahvesini yudumlarken. "Watoto wana kunywa maziwa." Masanın üzerindeki süt bardağını işaret etti.

"Sitaki maziwa." Scholastica onu itti ve somurtkan bir şekilde bize baktı.

Arka kapı gıcırdayarak açıldı, ardından Jack botlarını çıkarırken iki ağır tıkırtı duyuldu.

"Burada neler oluyor?" Önce Scholastic'e sonra da Goma'ya baktı.

"Bir açmaz," dedi Goma. "Çok yaramazlık yapıyor, sütünü içmeyi reddediyor. Kahve istiyor."

"Tabii ki kahve istiyor. O bir kahve çiftliğinde. Her yerde kahve var. Hepiniz içiyorsunuz. Denemek istemesi çok doğal. Sanırım sizi kızdırmak için de bir neden arıyor. Muhtemelen bunun onu Rutema'ya geri göndereceğini düşünüyor. Orası bildiği tek yuva."

Masanın etrafında dönerek yeşil yaprakların ve kara toprağın kokusunu peşinden sürükledi. "Kahawa ister misin? Kahve?"

Scholastica başını salladı. "Harufu nzuri sana."

"Evet, güzel kokuyor, değil mi? Tabağındaki her şeyi bitirmeye ne dersin, ben de sana kendi kahveni nasıl yapacağını göstereyim?" Jack teklifini Swahili dilinde tekrarladı ve daha da hevesli bir baş sallamasıyla karşılaştı.

"Rodel'i de yanına al," dedi Goma. "Bir süreliğine buranın bana kalmasını istiyorum. Bir sürü insanı ancak bu kadar uzun süre misafir edebilirim."

Goma'nın çöpçatanlık yapmaya çalıştığına dair içimde sinsi bir şüphe vardı ama çenemi kapalı tuttum. Dışarı çıkmadan önce Scholastica'ya güneş kremi sürdüm. Soğuk losyonu cildine sürerken kıpırdandı ve kıkırdadı. Yüzündeki kabuklar iyileşiyordu ve gözlerindeki ürkeklik biraz kaybolmuştu. Korku hala oradaydı, derinlere kök salmıştı ve Jack'i kahve bitkilerinin sıraları arasında takip ederken gözleri endişeyle dalgalanıyordu.

Scholastica ve ben sepetleri belimize bağlarken, "Kahve çekirdekleri aslında kahve kirazlarının tohumlarıdır," diye açıkladı. "Şu parlak, kırmızı olanları görüyor musunuz? İstediğiniz bunlar." Kırmızı kabuğu kırdı ve altındaki çekirdeği çıkardı. Yapış yapış ve sümüksüydü. "Sepetlerinizdeki kirazlar güneşte kurutulacak, tırmıklanacak ve gün boyunca çevrilecek, böylece bozulmayacaklar. Geceleri ya da yağmur yağdığında ıslanmalarını önlemek için üzerleri örtülür. Hava durumuna bağlı olarak, fasulyelerin kirazların içinde 'takırdadığı' yeterince kuruyana kadar biraz zaman geçebilir. Sonra çekirdekleri diğerlerinden ayırır ve çiğ kahve olarak satarız. Bir kısmını çiftlik ve işçiler için saklıyoruz, böylece kendi kullanımımız için kavurabiliyoruz."

İlk kirazını koparıp görmemiz için havaya kaldırdığında Scholastica'ya "Bu çok havalı," dedim.

Çiftlik, muz ağaçları ve kahve çalılarından oluşan dengeli bir koruluktu. Muz yaprakları kahve için gölge ve barınak sağlıyordu. Sıralar sıktı ve biz

Jack, Scholastica'ya yardım etmek için yanımdan kaydı. Sadece bir fırça darbesiydi ama tüm vücudu tepki olarak gerildi. Yüzümde nefesinin hızlandığını, kalçasının bedenime değdiğini, çıplak kollarının benimkilere değdiği yerde farkındalığın çatırdadığını hissettim. Beklediğim türden bir kimya hissettim, tüm duyularınızı ateşleyen türden, böylece o bir saniyede, önceki tüm anlardan, tüm günlerden daha canlı olursunuz. Sonra Jack yanımdan geçip parlak muz yapraklarının gölgesinden güneşe doğru adım attı.

"İyi işti!" Scholastica'nın sepetine baktı ve ona beşlik çaktı. "Safi sana. Sanırım kahvenizi hak ettiniz." Sepetlerimizi birleştirdi ve toplama alanına yöneldi.

"Haydi," dedi, ben hâlâ nefes almaya çalışarak onların arkasından giderken. "İlk fincan kahveni sıfırdan yapma zamanı."

Kirazlarımızı dev bir çöp kutusuna boşalttı, büyük, düz kaplarda kuruyanlardan eşdeğer miktarda kepçe aldı ve dev, ahşap bir havana döktü.

"Bu parça için bir makine kullanıyoruz, ancak bu küçük partiler için harika çalışıyor. Al bakalım." Havanelini Scholastica'ya uzattı.

Meyveleri sırayla dövdük. Kabukları soyulduktan sonra hepsini sığ bir sepete doldurduk ve sadece iç çekirdekleri kalacak şekilde ayıkladık. Jack kahveyi küçük bir toprak kapta açık ateşte koyulaşana kadar kavurdu. Sonra çekirdekleri dövdük ve kaynar suda demledik.

"Hazır mısın?" Scholastica'ya bir fincan uzattı.

Sıcak sıvıyı üfledi ve büyük bir yudum aldı.

"Kaaaaa!" Tükürdü ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Mbaya sana!" Bardağı Jack'e geri uzattı.

"Beğenmedin mi? Hupendi?" Şaşırmış gibi yaptı.

"Ah-ah." Başını salladı ve Svahili dilinde bir şeyler söyledi.

"İlaç gibi acı mı?" Jack dudak büktü. "Ama çok güzel kokuyor.

Harufu nzuri sana."

Adam ona uzatırken burnunu yukarı çevirdi. "Ninapendelea maziwa."

"Maziwa? Jamani." Abartılı bir iç çekişle yerine oturdu. "Bu kadar çalışıyorsun ve süt mü istiyorsun? Hadi git. Git Goma'dan maziwa iste." Ona evi işaret etti.

Daha fazla yönlendirmeye ihtiyacı yoktu.

"Hoşuna gitmeyeceğini biliyordun," dedim, ayçiçeği şapkasıyla uzaklaşmasını izlerken.

"Sanırım ona süt ve şeker ikram edebilirdim." Jack bana mahcup bir gülümseme verdi. "Ama onun istediği aslında kahve değil. Ne yiyeceğini ya da içeceğini seçmek kadar küçük bir şey olsa bile, hayatı üzerinde bir tür kontrole sahip olmak. Gerçekten istediğimiz tek şey önemli olduğumuzu hissetmek - görüldüğümüzü, duyulduğumuzu."

"Onunla aran gerçekten çok iyi," dedim. "Swahili bilmediğim için biraz dezavantajlı olduğumu hissediyorum."

"Eğer konuşamıyorsan, sadece dinle. Bir keresinde biri bana böyle demişti." Bana kahve doldurdu ve karşımdaki tahta kütüğün üzerine oturdu.

"İyi tavsiye." Fincanı kabul ettim ve gülümsedim. Sözlerimi hatırlamıştı ve nedense bu beni mutlu etmişti. "Kahve sevmez misin?"

"Kahveyi severim," diye yanıtladı, bir yudum almamı izlerken. "Gerçekten mi?" Onu dürttüm.

"Seni hiç kahve içerken görmedim."

Arkasına yaslandı, bir bulut seçti ve gözlerini ona dikti. Sonunda konuştuğunda cevap vereceğini sanmıyordum.

"O gün her şey başladığında otoparkta kahve içiyordum. Alışveriş merkezinde. Bina çöktüğünde tadı hala ağzımdaydı. Şimdi ne zaman kahve içsem öğürüyorum çünkü beni o ana geri götürüyor." Ne diyeceğimi bilemiyordum, çünkü dönümlerce şeyle çevrili olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sevdiğin ama asla tadamadığın. Onun yerine kahvemi kucakladım ve bakışlarını gökyüzüne doğru takip ettim. Bulutların Kilimanjaro Dağı'nın görkemli yüzünün yanından gümüşten bir tül gibi süzülüşünü sessizce izledik.

"BU, SCHOLASTICA." Kitaptaki A harfini gösterdim ve onu önündeki kağıda kopyalamaya teşvik ettim.

Anlamakta güçlük çekiyor gibiydi, ben de devam ettim ve sayfanın başına küçük bir A yazdım.

"Sıra sende," dedim ve kalemi ona uzattım.

Önce bana, sonra kâğıda baktı ve köşeye bambaşka bir şey karaladı.

"Bunun gibi: A," dedim mektubu yazarken.

Sesi mükemmel bir şekilde tekrarladı ama A'sı benimkine yakın bile değildi.

Boş bir sayfaya geçtim ve tüm sayfayı büyük bir A ile doldurdum, vuruşları abarttım. "Bunu böyle yapabilir misin?"

Mektubumu yavaşça kopyaladı ve havaya kaldırdı.

"Evet!" Ellerimi çırptım. "İşte bu! Peki ya bu?" Kitaptaki B harfini göstererek sordum.

Yüz ifadesi boştu, ben de büyük bir B yazdım ve ona gösterdim.

Masanın üzerine eğildi ve onu mükemmel bir şekilde taklit etti.

"Aferin! Bu A, bu da B." Kitaptaki harfleri gösterdim. Onlara baktı ama hiçbir tepki vermedi. "İşte." Kitabı ona yaklaştırdım. "Görebiliyor musun Şimdi mi?"

Scholastica sayfalara baktı ve burnu orta kıvrıma birkaç santim kalana kadar daha da yaklaştırdı. Sonra gülümsedi.

"A." El yazısıyla yazdıklarını eline alıp neşeyle sallamadan önce bana gösterdi.

"Güzel!" Ona gülümsedim. "Bir B bulabilir misin?"

Bir kez daha kitabı yüzüne yaklaştırdı ve kelimeleri inceledi.

"B!" diye bağırdı, bir tane bulduğunda.

Goma kütüphaneye girdiğinde biz hâlâ kutlama yapıyorduk. "Scholastica alfabeyi öğreniyor," dedim. "Ama sanırım
gözlüğe ihtiyacı var."

"Bu beni şaşırtmadı. Zayıf görüş albinizmle el ele gider. Dr. Nasmo'yu görmesi için bir randevu ayarlayacağım. Kendisi Amosha'da kullandığımız optometristtir."

"Bu harika! Duydun mu? Gözlük taktıracaksın." Scholastica için el hareketleri yaptım. Kelimeler bir seçenek olmadığında ifadeler ve beden diliyle ne kadar çok iletişim kurabildiğimiz garip. Ve daha da tuhafı, konuşmanın ne kadar otantik hissettirebildiğidir.

"Oh, bekle!" Çantamı karıştırdım ve Mo'nun yedek çerçevelerini çıkardım. "Bakalım bunlar işe yarayacak mı? Mükemmel olmayacaklar ama ..." Kulaklarının üzerine yerleştirdim ve geri çekildim. "Bu nasıl?"

Scholastica birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve odaya baktı. Sonra saf bir hayranlıkla ağzı açıldı. Kitaplığa doğru dönmeden önce birkaç saniye Goma'ya ve bana baktı.

"B!" Kitap sırtlarından birini işaret etti. "A!"

Tüm sırayı dolaştı, her A'yı selamlamak için durdu.
ve B sanki yeni en iyi arkadaşlarıymış gibi.

"Lily'ye o kaplumbağayı aldığımızdan beri bu kadar mutlu bir kız görmemiştim," dedi Goma. Aristurtle'ın ayaklarının dibine bıraktığı küçük pislikleri fark edene kadar gözlerinde hüzünlü bir bakış vardı. "İşte bu kadar! Bir kutu alacaksın. Artık senden bir bok almayacağım, duydun mu?" Onu kucağına aldı ve Scholastica'ya Svahili dilinde bir şeyler söyledi.

Onları dışarı kadar takip ettim ve Scholastica'nın Aristurtle'ı kolunun altına sıkıştırarak koşmasını izledim. Mo'nun gözlüklerini burnundan aşağı kaymasını önlemek için daha yukarı itti.

"Nereye gidiyor?"

"Bahati'yi bulmak için. Belki ahırdaki kasalardan birini temizleyebilir. Aristurtle için güzel bir yuva olur." Çamaşır sepetini aldı ve kuruması için çamaşırları asmaya başladı.

"İşte. Bırak ben yapayım," dedim ve kıyafetleri ondan aldım. "Sen içeri gir. Uzun sürmez."

Sepet ve çamaşır ipi arasında gidip geldim, büyük parçalara geçmeden önce küçük parçaları astım. Mükemmel, güneşli bir gündü. Bulutlar dağılmış, geriye mavi saten bir gökyüzü kalmıştı. Wanza'ya gitmemize birkaç gün daha vardı ve ben çiftlikteki günlük rutine alışmaya başlamıştım.

Çırpınan çamaşırların arasında ilerlerken Jack'e bir an gözüm ilişti. Dut yüklü kahve sıralarının arasında gömleksiz duruyordu, vücudu öğleden sonra güneşinde parlıyordu. Gözlerimi kaçırdım ama onun güçlü, altın sarısı vücuduna bakmaktan kendimi alamadım. Sürekli alevlense de, ona duyduğum sevgi ile birleşmeseydi, ona olan çekiciliğimi görmezden gelebilirdim. Bu ölümcül bir kombinasyondu; ben kuruması için çamaşır asma gibi sıradan bir işe odaklanmışken bile onun kucağında ezilmeyi hayal etmeme neden olan bir kombinasyon.

Rüzgâr hızlandığında neredeyse bitirmiştim. Son çarşafla boğuştum, sabitlemek için sabit tutmaya çalıştım ama etrafımda çılgınca çırpındı. Bir çamaşır askısını düşürdüm ve onu almak için eğildim, bir elimle çarşafı ipin üzerine sabitledim. İşte o anda Jack'in güçlü, uzun parmakları benimkilerin üzerine kapandı. Sıcak kavrayışının beklenmedik etkisiyle dizlerim titredi. Kalbim göğsümde küt küt atarken mandalı kaldırırken elim ayağım birbirine dolandı. Ben doğrulurken gözlerimiz nemli çarşafın üzerinde buluştu.

Uzun, nefessiz bir saniye boyunca kendimizi çamaşır kokulu bir süspansiyon balonunun içinde bulduk. Rüzgâr saçlarımı yüzümde savururken Jack'in bakışları dudaklarıma kaydı. Elinin dokunuşu aniydi -elektrikliydi- ama saç tellerini nazikçe fırçalayarak oyalandı. Kendimi çılgınca sallanırken hissettim.

ipin üzerindeki giysiler. Beni sabit tutan tek şey Jack'in benimkini tutan diğer eliydi.

Başka bir rüzgar çıktığında çamaşır ipi aramızda sallandı. Çarşaf diğer ucundan kaydı. Onu aldık ve aramızda bir perde gibi ip boyunca gerdik. Jack onu tutarken ben de üzerine bir mandal sıkıştırdım.

"Başka var mı?" diye sordu. "Hayır. Hepsi bitti."

Tanrıya şükür, dizlerimin bağı çözüldü. Bu adam işimizi doğru yapmamızı zorlaştırıyor. Ondan hoşlanmıyoruz.

"Teşekkür ederim," dedim Jack'e, boş sepeti toplarken. "Ben ... içeri dönüyorum" dedim ama dilim tutulmuştu, bu yüzden evi işaret ettim ve oraya doğru yürümeye başladım.

Eğer soğukkanlı, zarif, podyum adımları atmak için bir fırsat varsa, o da birinden uzaklaştığınız ve hala sizi izlediğini bildiğiniz zamandır. İronik bir şekilde, bu aynı zamanda attığınız her adımın acı verici bir şekilde bilincinde olduğunuz tek zamandır. Bu yüzden sırtımı dik tuttum ve kapıya varana kadar bir ayağımı diğerinin önüne koydum.

İçeri girdiğimde, Goma'yı yüzünde sinsi bir gülümsemeyle mutfak penceresinden eğilirken yakaladım.

Çok geçmeden benden Jack'i akşam yemeğine çağırmamı istedi.

Onu ahırda Scholastica ile birlikte saldırıya uğrayan buzağıya bakarken buldum.

"Mfalme! Mfalme!" dedi Scholastica, beni gördüğünde Jack'i işaret ederek. Hâlâ Mo'nun gözlüklerini takıyordu ve gözlükleri ona veren ben olmama rağmen, Mo'nun gözlüklerin ardından bana bakan gözlerini özlediğim için kalbim biraz daraldı.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum. "Mfalme?"

"Kral demek," diye cevap verdi Bahati köşeden. Aristurtle için yaptığı kutuyu zımparalıyordu. "Jack'e dallardan ve samandan bir taç yaptı."

"Oh?" Jack'in kafasındaki orantısız yaratığı fark ettim.

"Geçen gün arabada uyuyakaldığında başladığım hikayeyi ona anlatmayı yeni bitirdim," diye cevap verdi. "Beni baş karakter olarak seçmiş gibi görünüyor."

"Eğer Majesteleri'nin de hoşuna gidecekse, akşam yemeği hazır. Hepiniz Goma tarafından çağrıldınız."

"Siz gidin," dedi Jack bize. "Ben de birazdan geleceğim. Onunla işim neredeyse bitti." Ahırda uyuyan buzağıyı okşadı.

"Twende, Scholastica." Bahati ona elini uzattı. "Aristurtle'ı yeni evine yerleştirelim ve bakalım Goma onaylayacak mı?"

"Buzağı nasıl?" Bahati ve Scholastica eve dönerken ben de ahıra baktım.

"O iyi. Sadece bu kesiğin enfeksiyon kapmadığından emin olmaya çalışıyorum." Bir tür tıbbi solüsyonla yıkadı, merhem sürdü ve tekrar bandajladı.

"Zavallı şey." Yanına diz çöktüm ve derisindeki sıyrıkları okşadım. Kıpırdandı ve büyük, kahverengi gözlerini açtı.

"Neyse ki bunlar yüzeysel. Birkaç gün içinde yeni gibi olacak. Değil mi?" Jack ona sokuldu. "Ama şu anda dinlenmen gerekiyor. Bu doğru. Gözlerini kapat. Artık güvendesin." Batmakta olan güneşin ışığı etraflarına altın ışınlar halinde düşerken, geniş, nazik vuruşlarla onun derisini ovdu.

Birdenbire, hiçbir kitaptaki erkek arkadaşın asla ulaşamayacağı, kanlı canlı bir adamın huzurundaydım. Kurumuş dallardan ve samandan bir taç giymişti ama tüm peri masallarındaki mücevherli krallardan daha asil, daha görkemliydi çünkü gerçek hayatta yürüyordu - ölümlü, savunmasız, kırık, yorgun ama yine de bir kral - bir aslan kalbi ve bir melek ruhuyla. Ona dokunmak, altın enerjisini hissetmek için yanıp tutuşuyordum. Elim dikkatsizce ona doğru hareket etti, buzağıyı yatıştırırken avuçlarımızın kenarları kısa süreliğine birbirine değdi. Tenin tene en yumuşak dokunuşuydu bu, geri çekilmeden önce aç kalbim için küçük bir ısırıktı.

Başka biri olsa kazara oldu diye geçiştirirdi ama Jack öyle yapmadı. O biliyordu. Belki de o kadar keskin olduğu için

Aramızda dönen akıntıların farkındaydı. Bakışları yüzüme kaydı, gözlerimi aradı. Onlarda ne gördüğünü bilmiyorum ama aramızdaki hava sanki dinamitle donatılmış gibi kilitli ve yüklüydü - yanlış bir hareketle ikimiz de paramparça olacaktık. Yine de umurumda değildi, o anda değil. Onun yakınlığı bir uyuşturucu gibiydi, beni coşkuya sürüklüyordu. Dudaklarım onun sarhoş edici özünü tadana kadar yavaşça, çaresizce ona doğru sürüklendim.

Jack'i öpmek uyuyan bir aslanı öpmek gibiydi. Neredeyse hiç kıpırdamıyordu ama ben onun kısıtlamasının ardındaki ham gücü hissedebiliyordum. Ve daha derinlerde, vahşi ve tehlikeli bir şey gizleniyordu, serbest bırakılırsa beni yok edebilecek bir şey. Ama ben onu istiyordum, çünkü muhteşemdi, çünkü damarlarında akan kayıp ve acının üzerinde dönüyordu, çünkü onun canlı olan parçasıydı. Kötü, çok kötü bir fikir olduğunu bilmeme rağmen parmaklarımı onun kalın, sarı saçlarının arasından geçirme isteği uyandırdı.

Jack cevap vermedi ama beni itmedi de ve bu benim için sorun değildi. Hiç yaşanmamış bir öpücüğü tüm ayrıntılarıyla hatırlamanın getirdiği özel bir tür cehennem vardı. Ve ben kendimi bundan az önce kurtarmıştım. Geri çekildim, gözlerim hala kapalıydı, az önce hayattan destansı bir an çaldığımı biliyordum. Bir gün geriye dönüp baktığımda, sokağın ortasında gülümseyecektim ve kimse nedenini bilmeyecekti, çünkü bu sadece benim içindi, böylece kendime şunu söyleyebilecektim:

Bir keresinde Afrika'da bir kralı öpmüştüm.

Ayağa kalktım, elbisemi düzelttim ve Jack'i baldırının yanında diz çökmüş halde bırakarak uzaklaştım.

"Rodel," dedi, tam ben dışarı çıkmak üzereyken.

Rodelle. Her zaman hatırlayacağım bir başka şey de adımı söyleme şekliydi, sıradanlığın ötesinde bir anlam yüklüyordu.

Ben arkamı dönemeden çıkışla arama girmişti. Beni kollarının arasına aldı ve öptü - benim onu öptüğüm gibi yumuşakça ya da çekingen bir şekilde değil, aç ve talepkâr bir şekilde, bedenimi onunkine bastırarak. Ağzı

dili ağzımın girintilerini keşfediyordu, sanki ondan bir parça çalmıştım ve o da bunu geri istiyordu. Jack'in öpücüğünde tüm evrenin tadını aldım - dönen yıldızların mavi sıcaklığı, uzak güneşlerin doğuşu, vızıldayan, çarpışan ve kaynaşan atomlar.

Ve işte böyle, Kilimanjaro Dağı'nın eteklerindeki eski kırmızı bir ahırda, sadece büyük aşk hikâyelerinin sayfaları arasında gördüğüm o ele avuca sığmaz büyüyü buldum. Yeni doğmuş bir kelebek gibi etrafımda kanat çırptı ve kalbimin bir köşesine yerleşti. Nefesimi tuttum, bir daha asla bulamamak üzere kayıp gideceği korkusuyla nefes vermekten korktum.

Jack başını kaldırdığında, nabzım boğazımın dibinde sert ve hızlı bir şekilde atıyordu. Gözlerimle buluşmadan önce nazik bir hayranlıkla nabzımın izini sürdü.

"Rodel," diye tekrar adımı söyledi.

İçimdeki duygu kabarmasını maskelemeye çalıştım ama o bir şeylerin titreşimini yakaladı çünkü yüz ifadesi sertleşti.

"Benimle gel," dedi ve beni elimden tutup dışarı çıkardı.

Evin önünden geçerek, öğleden sonra ile akşam arasındaki yumuşak yarı aydınlıkta, fırtınanın olduğu gece onu altında dururken gördüğüm dev akasya ağacına doğru yürüdük.

Ağacın dibindeki dört mezar taşını göstererek, "Sevdiğim herkesin sonu burada bitiyor," dedi. Büyükbabası. Babası. Annesi. Kızı. "Ve burası da benim yerim." Lily'nin mezarının yanındaki bir alanı işaretledi. "Burada doğdum ve burada öleceğim. Tanrı biliyor ya, öyle günler oluyor ki tek istediğim Lily'nin yanında olmak, her neredeyse. Annesiyle tanıştığımda genç ve saftım. Bu işi yürütebileceğimizi düşünmüştüm. Ama her şeyden ve herkesten uzakta, çiftlikte yaşamaya pek çok kadın uygun değildir. Sarah ilk başta bundan etkilendi, sonra hoş gördü, sonra da nefret etti. Aramızdaki iyi olan her şeyi alıp götürdü. O gittikten sonra bir daha kimseye bunu yaşatmayacağıma yemin ettim." Ellerini ceplerine soktu ve arkasını döndü.

"Aramızdaki bu şey -" derin bir nefes alırken omuzları çöktü "- sadece ikimize de zarar verecek. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, biz farklı dünyalara aitiz. Benim evim burada, seninki orada. Ben senden asla kalmanı isteyemem, sen de benden asla gitmemi isteyemezsin. Bu adil olmaz. Seni içeri alıp sonra da gitmene izin verecek kadar güçlü değilim. Daha fazla vedayı kaldıramam Rodel." Alacakaranlık çökerken ve gölgeler kadim akasya ağacının gölgesi altında erirken, Lily'nin mezarının dibinde durdu. "Sonuncusu beni mahvetti."

Parmaklarım başındaki tacı düzeltmek için ağrıyordu ama ben onun yanında durdum, ellerim yanımda, duyguların en garip çekimiyle savaşıyordum. Kalbim bir kayıp duygusuyla ağırlaşmıştı: onun, benim, bizim. Aynı zamanda, Jack'in açıklamasıyla, aramızdaki bağı kabul etmesiyle güzel bir şey canlanmıştı. Sanki sihirle dolu küçük bir tohum kök salmıştı. Ve hiçbir zaman gün ışığını göremeyecek olsa da, daha önce hiçbir şeyin olmadığı yerde oluşmuş olması bile içimde sonsuz çiçeklerin açtığını hissettirdi.

OceanofPDF.com

Çiftlikteki geceler, yıldız çilli gökyüzünün gölgesinde her şeyin asılı kaldığı yavaş, hoş bir duraklamaydı. Goma eski dikiş makinesinin başına oturmuş, ayağını pedalın üzerine koymuş, kütüphaneyi yumuşak bir vızıltıyla dolduruyordu. Ara sıra ayağa kalkıyor, Scholastica'nın formuna göre kumaşı ölçüyor ve ya başını sallıyor ya da makasını ve terzi tebeşirini alıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Ben sordum.

Jack, Scholastica ve ben sabah Mo'nun listesindeki bir sonraki çocuğu almak için yola çıkacaktık ve oradan Wanza'ya gitmeden önce bir durağımız daha vardı.

"Scholastica için etrafı saran etekler dikiyorum," diye yanıtladı Goma. "Ona bir süre yeter."

Scholastica adından bahsedilince başını kaldırdı. Adını nasıl yazacağımızı çalışıyorduk. Kâğıt üzerinde gördüğünden beri, ona karşı bir hayranlık geliştirmişti.

Scholastica
Scholastica
Scholastica

Bulabildiği her boş kâğıt parçasına karaladı. Sanki kimliğini keşfediyor, her yazdığında onu sağlamlaştırıyordu.

Bu benim.
Bu benim.
Bu benim.

"Bitkin görünüyor," dedi Jack. Masasında oturmuş, bazı faturalar üzerinde çalışıyordu.

"Öyle, değil mi?" Saçlarını okşadım, görünürdeki yorgunluğunun ne kadarının çiftlikteki son gecesi olduğunu bilmesinden kaynaklandığını merak ediyordum. "Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordum.

Kelimeleri anlamamış olabilir ama gözlüklerini çıkardı ve başını kucağıma koydu.

"Bu gecelik işim bitti." Goma bir ipliği kopardı ve eteği incelemesi için havaya kaldırdı. Katladı ve Scholastica için diktiği diğer kıyafet yığınının üzerine yerleştirdi. "Onu yukarı çıkaracağım. Sen de gel." Scholastica'ya elini uzattı. "Hadi seni yatağa götürelim. Twende kulala. Yarın büyük gün."

Onlar odadan çıkarken Bahati uzun bir iç geçirdi. "Neyin var?" diye sordum.

"Burada yapacak hiçbir şey yok," diye inledi. "Aklımı kaçıracak kadar sıkıldım ve saat daha akşamın sekizi. Işıklar ve hareket için can atmıyor musun Jack?"

Jack başını kaldırıp baktı ve sonra yaptığı işe geri döndü.

"Sessiz sinema oynamaya ne dersin?" Ben sordum. "Kitap sessiz sinema nedir?" Bahati canlandı.

"Sessiz sinema gibi ama bunlarla." Rafı işaret ettim. "Bir kitap seçiyoruz ve bakalım diğer kişi kitabın adını tahmin edebilecek mi?"

"Hiç iki kişiyle sessiz sinema oynamadım. Bu çok aptalca."

"Oh, hadi ama! Ben önden gideyim." Raftan bir kitap aldım, sırtını okudum ve kapağı aşağı gelecek şekilde sandalyeme yerleştirdim. "Tamam. İşte başlıyoruz." Üç parmağımı kaldırdım.

"Kitap, tabii ki. Üç kelime."

Başımı salladım ve burnumu kaldırıp odanın içinde kibirli bir şekilde yürüyerek ilk kelimeyi söylemeye çalıştım.

"Osuruk! Osuruk kokusu alıyorsun!" diye bağırdı Bahati. Ona ters ters baktım ve başımı salladım.

"Kulağa ... gibi geliyor." Bahati kulağımı çekme hareketimi yorumladı. "Kovboy!" dedi, ben etrafta hoplayıp zıplarken.

Jack başını kaldırmadan, "Gurur ve Önyargı," dedi.

Ağzım bir karış açık ona döndüm. "Bu doğru. İlk kelime binmek gibi geliyor. Ben de bunu anlatmaya çalışıyordum," dedim Bahati'ye. "Tamam, sıra sende."

"Peki, kim kazandı?" diye sordu raftan bir kitap daha çıkarırken.

"Jack, sanırım," diye cevap
verdim. "Ama o oynamıyor
bile."

"Önemli değil. Sadece devam et, Bahati."

Bahati elindeki kitabı kontrol ederken yüzünü buruşturdu. Kitabı bir kenara koydu ve bir süre düşündü.

"Kitap. İki kelime. İlk kelime . . ." Poposunu işaret ederken tereddüt ettim. "Umm ... kıç, arka uç, arka taraf, popo."

Bahati devam etmemi işaret etti.

"Kıç, göt..." Üzerine atladığında durdum. "Kıç mı?" Başını
salladı ama genişletmemi istedi.

"Popo mu?"

Başını iki yana salladı.

"Derriere, bottom ..."

"Hayır, daha önce söylediğin şey!"

"Konuşmaya izniniz yok. Kurallara uy. Yani . . . göt?"

"Tanrım, seni İngiliz! Boş ver. İkinci kelimeye geçiyoruz." Odanın içinde bir diva gibi salındı, kalçalarını salladı, yüzünü yelpazeledi ve kirpiklerini kırpıştırdı.

Tam bir tahminde bulunacaktım ki Jack tekrar söze girdi.

"Don Kişot," dedi, başı hâlâ masasının üzerinde eğikti.

"Doğru!" dedi Bahati, kitabı bize doğru tutarak.
Bak.

"Bu nasıl Don Kişotluk?" diye sordum. "Kıçını işaret ettin."

"Kıç, eşek gibi. Ama sen kıç diyorsun, bu işe yaramıyor. Ben de seksi olmaya geçtim. Eşek seksi." Bahati

ellerini birbirine vurdu. "Don Kişot." "Bu sadece
... cehennemde hiçbir yolu yok ..."

"Don Kişot'luk yapmaya çalışıyorsun. Ayrıca, Jack aldı." Bahati kına yaktı.

Jack'e baktım. Bir şeyler yazmakla meşguldü ama ağzının hafifçe yukarı kalkışını yakaladım.

"Hayır." Ona doğru yürüdüm. "Buna inanmıyorum. Burada doğru olmayan bir şeyler var."

Jack kalemini bırakıp arkasına yaslandı ve mavi unutmabeni çiçeklerinin üzerine yağan yağmura benzeyen gözleriyle bana baktı. "Ne diyorsun Rodel?"

"Bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor." Gözlerim ona dikildi. Kitabımı kaptım ve topuklarımın üzerinde döndüm.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan.

Tanrım. O ses. Doğruca yatak odasına gitmeliymişim gibi hissettirdi.

"Dışarıda. Bay Darcy ile birlikte," diye cevap verdim ve verandaya doğru yöneldim. Günün sonunda salıncakta güzel bir kitapla sarılmak en sevdiğim şeydi.

Bay Darcy ile randevumdan çok uzaklaşmamıştım ki Müdür elinde battaniyeyle çıkageldi.

"Bunu kullanabileceğini düşündüm," dedi. "Bu gece hava serin."

Onu görmezden geldim ve burnumu kitabımdan ayırmadım.

"Evet, havada kesinlikle biraz ayaz var." O yanıma otururken verandadaki salıncak gıcırdadı.

Cırcır böceklerinin cıvıltısını dinlemekten yorulduktan sonra, "Pekâlâ, tamam," dedi. "Sen hariç kimse o kitaplara dokunmuyor, yani herkesin kendine ait bir yeri var. Sen ve Bahati'nin hangi kitapları seçtiğinizi söyleyebilirim."

Birkaç dakika boyunca gözlerimi kitabımdan ayırmadım. Sonra Jack'in getirdiği battaniyenin bir köşesine uzandım ve onu kucağıma çektim. Jack gülümsemiş olabilirdi, belki ben de gülümsedim ama bu çok küçük bir gülümsemeydi. Kitap inekleri bu tür şeyleri seksi bulurlar - kitap raflarını avucunun içi gibi bilen bir adam.

Oh, sevgili, sevgili Darcy, diye düşündüm. Başım çok büyük belada. Sen bile dikkatimi çekemiyorsan, başım büyük belada demektir. Kapısının önünden her geçişimde nefesimi tutuyorum. Ne zaman yanıma otursa tenim karıncalanıyor.

Kitabımı kapattım ve bakışlarımı hilal şeklindeki aya çevirdim. Yıldız kümelerinin arasında asılı duruyordu, halesi kömür rengi gökyüzüne karşı parlaktı.

"Korkuyorum,

Jack." "Neyden

korkuyorsun?"

Sana karşı hissettiklerimi başka hiç kimseye karşı hissedemeyeceğimi.

"Yarından itibaren," diye cevap verdim. "Juma ile olanlardan sonra ne bekleyeceğimi bilmiyorum."

Jack bir an sessiz kaldı. Sonra elini cebine attı ve telefonunu çıkardı.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Bir video bulana kadar sayfaları çevirdi. "Bu Lily'nin elimdeki son dans gösterisi. Ölmeden birkaç hafta önce kaydetmiştim. Yüzündeki ifade saf neşe."

Lily küçük sahneyi aydınlattı. Önce sağ, sonra sol ayağının üzerinde zıplıyor, kollarını eğlenceli ve neşeli hareketlerle sallıyordu. Yarı koreografili, yarı serbest tarzdaydı ve gösteri boyunca gülümsemesini engelleyemedi. Bitirdiğinde kamerayı işaret etti ve selam vermeden önce babasına uçan bir öpücük gönderdi.

"Bana hep ön sırada oturmamı söylerdi, böylece beni bulabilirdi."

"İnanılmaz biri." Onun enerjisi ve coşkusu bu kadar net bir şekilde ortaya çıkarken geçmiş zaman kullanmayı kendime yakıştıramadım.

"Bu konuda her zaman kolay değildi. Bu onun ilk sahneye çıkışıydı." Jack bana başka bir video gösterdi.

Farklı bir Lily'ydi, daha gençti ama aynı zamanda kendinden emin değildi ve çok gergindi. Bir grubun parçasıydı ve herkesten geri kalıyordu çünkü ipuçlarını onlardan alıyordu. Hareketleri küçük ve yapmacıktı, sanki

Onu zapt eden bir kutunun içinde dans ediyordu. Sonuna kadar gidemedi. Bunun yerine sahneden indi ve grubun geri kalanı performansı tamamlarken perdelerin arkasına geçti.

"Diğer tüm çocuklardan farklı göründüğü için çok korkuyordu. Çift ırklı olmak bir çocuk için kolay değil. Sınıfta iyi görünüyordu ama sahnede tüm o insanlar onu izlerken cesaretini kaybetti. Geri dönmek isteyeceğini sanmıyordum. Ama istedi. Bunu tekrar tekrar izledi. Ve her seferinde kendini biraz daha kabul etti, kendi güzelliğini gördü, hareketleri uyguladı, daha fazla güven kazandı. Benden bir sonraki performansını kaydetmemi istedi. Ve bir sonrakini. Sonra onları izledi. Tekrar tekrar. Ta ki geriye dönüp ilk denemesine gülebilene kadar." Jack telefonunu kaldırdı ve bana döndü. "Korkman normal Rodel. Ben de korkuyorum. O otoparkta korkudan felç olmuş bir halde durdum. Korkuyu üzerimden atamadım. Atabilecek miyim, dünyanın güvenli bir yer olduğuna inanabilecek miyim bilmiyorum. Sonra Lily'nin videolarını izliyorum ve bana ne diyor biliyor musunuz? Korku bir yalancıdır. Kulağına fısıldamasına izin verme. Kapat o boku. Seni korkutan şeyi yap. Tekrar ve tekrar. Ve bir gün, korkunuz o kadar küçülecek ki, ona gülebileceksiniz."

"Küçük bir kızdan büyük dersler," diye cevap verdim. "Keşke onunla tanışsaydım."

"Onu severdin. Ziyarete geldiği zamanlar için yaşardım. Neredeyse onun kadar uzun otların arasında, ovalarda koşmasını seyretmeye bayılırdım. O benim çiçeğim, doğan güneşimdi. Mavi kot pantolon ve gökkuşağı tişört." Ayağını sallayarak salıncağı yumuşak, sakin bir harekete geçirdi. "Hiçbir şey sana ya da o çocuklara zarar vermeyecek Rodel. Lily'yi kaybettiğimden beri savaştayım, sadece kiminle olduğunu bilmiyorum. Ve bu beni öldürüyor. Çünkü varlığımın her zerresi onları bulup yok etmek istiyor ama yapamıyorum. Ama eğer biri saçının teline dokunursa ya da o çocuklara zarar vermeye kalkarsa, onları parçalara ayırırım. Kurallara göre oynamak istemiyorum.

artık. Onları parmaklıklar ardında görmek istemiyorum. Adil bir şekilde yargılanmalarını istemiyorum. Ölmelerini istiyorum. Onları yerin dibine sokacağım Rodel, Tanrı yardımcım olsun."

Elimi battaniyenin altından kavradı ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Daha önce bir kez elimi tutmuştu ama bu farklı hissettirdi, sahipleniciydi, sanki hak iddia ediyordu. İçimde tuhaf bir kıpırdanma oldu. İkimiz de geçemeyeceğimiz bir çizgi olduğunu biliyorduk ama bu Jack'in kolunun bana dolanmasını ya da başımın omzuna yaslanmasını engellemedi.

O gece birkaç saat boyunca Jack ve ben verandada oturduk, havada yabani yasemin kokusu vardı ve salıncağın gıcırtısı ve gece böceklerinin vızıltısı dışında hiçbir şey sessizliği bozmuyordu.

OceanofPDF.com

Gecenin bir vakti salıncakta uyuyakalmıştım ve Jack beni yatağa taşımıştı. Beni kucağına aldığında uyanmış olabilirdim ama onun kollarına sarılmış olma hissi o kadar lezzetliydi ki numara yapmıştım. Sonra da tekrar uykuya dalana kadar kafamda tekrar tekrar canlandırmıştım.

İşte bu, küçük kardeşim, diye düşündüm, ertesi gün kalktığımda

Sabah. Listendeki son iki çocuğu da alıp Wanza'ya götüreceğiz.

Cevap gelmedi ve bir süre bunun ondan gelen bir tür işaret, gitmemem için bir uyarı olup olmadığını merak ettim. Tedirginliğimi üzerimden attım ve yataktan kalktım. Bir şeyler uyduruyordum - Mo ile konuşmalarım ve şimdi de sessizlikler.

Aileme neler olduğunu anlatmıştım. Jack ve benim önümüzdeki birkaç gün boyunca uzakta olacak olmamızdan pek memnun değillerdi. Kızlarından birini kaybetmişlerdi ve diğerini sağ salim geri istiyorlardı. Bir yanım eve, onlara ve nehir kenarındaki küçük taş kulübeme dönmeyi arzuluyordu ama başka bir yanım, değişip dönüşen yanım, ayrılma düşüncesiyle keskin bir sızı hissediyordu. Jack koridorun diğer ucunda, uykuda buruşmuş saçları ve üzerinde boxer'ından başka bir şey olmadan kapısını açtığında canlanan parçam da buydu.

Tanrım, her gün buna uyandığınızı hayal edin.

Koridorda dururken yarı gölgede kalmıştı ama bu durum vücudunu aydınlık ve karanlıkta yontulmuş bir çalışmaya dönüştürmüştü. Gözleri çıplak omzumda gezinirken, üstümün kaydığı teni sıyırıp geçerken, hızlı ve tatmin edici bir vuruşla kendi halinde tavrı değişti.

"Dün gece beni merdivenlerden yukarı taşıdığın için teşekkür ederim," dedim, ne zaman birbirimize birkaç adım yaklaşsak çıkan çatırtıyı kesmeye çalışarak.

Jack bir şey söylemedi, ama yüzümdeki kızarıklığı fark etmiş olmalı, çünkü ağzının bir köşesi yukarı kalktı, ama çok az, sanki başından beri her şeyin içindeymiş gibi.

Üzgün değilim. Hiç üzgün değilim.

"Günaydın." Bahati odasından çıktı, sola bana baktı, sağa Jack'e baktı ve sonra banyoya doğru ilerledi.

"Hey, ben de-"

"Ertelersen kaybedersin," diye alay ederek kapıyı yüzüme kapattı.

"Şşş. Sessiz ol!" Goma kafasını odasından dışarı uzattı. "Scholastica ve ben bütün gece ayaktaydık."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Jack.

"Ateşi var. Bunun için ona bir şeyler verdim ama bugün hiçbir yere gidecek durumda değil."

Goma, Jack ve benim içeri girebilmemiz için kapıyı açık tuttu.

Scholastica yorganı atmış uyuyordu.

Jack onun yanına oturarak, "Cildi nemli gibi," dedi.

"Onsuz gidemeyiz." Avucumu alnına bastırdım. Dokunulamayacak kadar sıcaktı.

"Yapmak zorundayız. Bugün Mo ve Gabriel'in çocuğu Maymosi'den almaları gereken gün."

"Sumuni," dedim. Hepsinin adını ezberlemiştim. "Peki ya Scholastica? Anna'ya onu Wanza'ya götüreceğime söz verdim."

"Ve yapacağız. Düzeltiyorum. Ben yapacağım. Döndüğümüzde uçağa yetişmen gerekiyor. Sen gittikten sonra başka bir yolculuk yapacağım. Bu arada Anna'ya bir gecikme olduğunu bildiririz. Scholastica'nın güvende olduğundan emin olduğu sürece bunun önemli olduğunu sanmıyorum."

"Neler oluyor?" Bahati bizi kontrol etmek için araya girdi.

"Scholastica. O hasta. Ro ve benimle gelemez. Bugün," diye yanıtladı Jack. "Biraz daha kalabilir misin? Ben dönene kadar?"

"Ama Jack, bu çok sıkıcı-" Jack bir rakam açıklayınca cümlesinin ortasında durdu. "Bu miktarla Suzi için yeni lastikler alabilirim. Ve sonra tek ihtiyacı olan yeni koltuklar. Beni yanlış anlamayın. Burayı sevmediğimden değil ama Grand Tulip'i özlüyorum. Misafirleri, güzel kızları, filmleri, din-"

"Girmek istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu Jack. "Peki," diye yanıtladı Bahati. "Ben varım."

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," diye homurdandı Goma. "Kendime ve Scholastica'ya bakabilecek durumdayım. Ama eğer burada kalacaksan, geceleri yatağının altında kertenkele olup olmadığını kontrol etmek için bana ya da Scholastica'ya bağırmak yok. Anlaşıldı mı?"

Bahati hafifçe utanarak bakma nezaketini gösterdi. "Kahvaltı isteyen var mı?" Cevap beklemeden dışarı fırladı.

Ben aşağı indiğimde kahvesini hazırlamış ve Jack'in arabayı yüklemesine yardım ediyordu.

"İyi olacak mısın?" Jack, bizi uğurlamaya gelen Goma'ya sordu.

"İyi. Scholastica da öyle." Sarılacak ya da veda öpücüğü verecek biri değildi. "Endişelendiğim kişi bu." Başını Bahati'ye doğru eğdi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi. "Burada kimse beni ciddiye almıyor. Bu yüzden ben-"

Jack arabayı çalıştırarak onun diğer yorumlarını bastırdı.

"Güle güle, Goma." Garajdan çıkarken el salladım. "Güle güle, Donkey Hottie."

O sabah bulutlar alçakta asılı kaldı ve arkamızda bıraktığımız toz izlerini susturdu. Nehir kenarındaki ormanları ve yüksek termit tepeciklerinin bulunduğu ağaçlık tepeleri geçtik. Diğer zamanlarda manzara kuru ve kahverengiye dönüyor, kilometrelerce çalılıktan başka bir şey kalmıyordu. Sonra yol Büyük Rift Vadisi'nin etrafında kıvrıldı ve nefesimi kesen manzaralar sundu. Yer kabuğundaki bu geniş çukur, kuzeyde Orta Doğu'dan güneyde Mozambik'e kadar uzanıyor. Aynı zamanda uzaydan görülebilen, gezegen üzerindeki en önemli fiziksel ayrıntıdır. Bir zamanlar öğrencilerime haritada işaret ettiğim yerde, dik duvarları kucaklayarak ilerlemek tamamen gerçeküstüydü. Ufukta, çok uzak olmayan bir mesafede, devasa gök gürültüsü bulutları deniz kadar geniş manzaralar boyunca yağmur şallarını izliyordu.

Yaklaştıkça, yağmur kalın, çapraz gri tabakalar halinde üzerimize yıkanıyordu. Silecekler çift tempoda gıcırdıyordu ama birkaç adımdan daha ilerisini görmek imkânsızdı.

"Beklemek zorundayız." Jack kenara çekti ve arabayı kapattı.

Tabiat Ana tam bir dram içindeydi; çatıya, pencere camlarına, kapılara vuruyor, sanki her şeyi bir Monet şaheserine dönüştürmeye çalışıyordu. Kaçınılmaz ıslaklığın olduğu bir gündü.

Jack'in ruh hali değişti, gökyüzü kadar kasvetli bir hal aldı. Yağmurun gürültüsü arasında neredeyse sözlerini kaçırıyordum.

"Beni terk ediyor," dedi.

"Seni kim terk ediyor?"

Gözlerini pencereye sabitlemiş, damlacıkların camdan aşağı hızlı ve öfkeli akıntılar halinde süzülüşünü izliyordu.

"Lily." Avucunu cama bastırdı ve diğer taraftaki solmakta olan çikolata izleriyle buluştu. "Ondan kalan son parçayı da kaybediyorum." Eğer azap kavranabilseydi, bu kelimeler arasındaki duraklamalarda olurdu. "Bebeğim dışarıda, onun altında.

büyük ağaç. Her zaman ona göz kulak olurum. Ne zaman yağmur yağsa, onun yanında duruyorum. Küçük bedeninin yağmurda ıslandığını düşünürüm ve onun üşüyüp yalnız kalması fikrine dayanamam. Ama bugün, ben orada değilim ve o beni terk ediyor. Küçük kızımı kaybediyorum."

Yavaşça parçalandı, duvarları tuğla tuğla yıkılıyordu, sanki içinde yaşadığı ev bir çamur kayması tarafından süpürülüyormuş gibi. Ağladığında, bir çiğlik vardı, inkârdan, bakımsız kalmış açık bir yaradan söz eden bir ıstırap. Hıçkırıkları ilk başta boğuktu, sanki kederini uzak tutmaya çalışıyordu. Ne kadar derine gömdüğünü bilmiyordum ama keder dalgalar halinde üzerine çökmüştü. Direksiyona doğru eğildi, ellerini sıktı ve çözdü, sanki bir sonraki acı dalgasına kapılmamak için tutunacak bir şey arıyordu.

"Jack," dedim. Ama o kendi dünyasındaydı, benim için kaybolmuştu.

Kendini ona teslim edene, içinde boğulmasına izin verene, derisini ve kemiklerini parçalayarak tüm vücudu sarsılana kadar durmadı. Sonunda başını kaldırdığında, tam bir yıkım tablosuydu.

Bir insanın saf acının olduğu bir yerden nasıl saf bir güç yayabileceğine ilk kez tanık oldum. Bazen yapabileceğimiz en kahramanca şey, içimizdeki savaşla mücadele etmek ve diğer tarafta ortaya çıkmaktır. Çünkü bu sadece bir seferlik bir savaş değildir. Nefes aldığımız sürece, yaşadığımız sürece bunu tekrar tekrar yaparız.

Jack alnını pencere camına bastırdı, nefesi camı buğulandırdı. Lily'nin parmak izleri kaybolmuş, vadinin kenarlarından akan gümüş renkli dereler tarafından yıkanıp gitmişti. Gök gürültülü bulutlar üzerimizden geçmişti ve dünyada sulu bir parlaklık vardı. Her şey ıslak, kaygan ve yeniydi. Yumuşak, parlak ışık çubukları su birikintilerinde parıldıyor, silik bir güneş pusun içinden görünüyordu.

"Bana Lily ile konuşamazsam sadece dinlemem gerektiğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" dedi Jack.

"Şu ana kadar onu gerçekten bırakmadığını fark etmemiştim.
-"

"Dinliyorum." Vadinin diğer tarafını işaret etti. Orada, grafit ufka karşı, yumuşak bir renk yayı yıkanmış gökyüzünde asılı duruyordu. "Bir gökkuşağı."

"Lily gökkuşaklarını severdi. Her şey gökkuşağı rengindeydi. Tütüsü, anahtarlığı, çorapları, kalemleri ..." Sanki yeni doğan ışığında güzelliğini yeniden keşfediyormuş gibi dalıp gitti. "Ona fırtına gibi dans etmesini söyledim. O da aynen öyle yaptı. Dikkatimi çekti. Bunca zamandır onu yanlış yerlerde arıyordum; yağmurda, gök gürültüsünde ve şimşeklerde. Ve tüm bu zaman boyunca ... işte orada, gökkuşağının içinde saklanıyor."

Sessizce oturduk, güneşin, yağmurun ve renklerin mucizesine tanıklık ettik. Sonra Jack derin bir nefes aldı ve arabayı çalıştırdı.

"Diğer tarafta görüşürüz bebeğim," dedi vadinin karşısındaki gökkuşağına.

Maymosi KÖYÜ, baobab ağaçlarıyla kaplı bir çayırda, bir nehrin kıyısına tünemişti. Yaprakları ve meyveleri olmayan bu ağaçlar, pençeleşen kök yığınları gibi gökyüzüne doğru yükseliyor ve baş aşağı dikilmiş gibi görünüyorlardı.

Maymosi hayal ettiğimden çok daha büyüktü, mütevazı tezgahlarla kaplı geniş bir yol vardı. Yağmurdan dolayı çamurluydu, ama bu herkesin lastik terlikleriyle etrafta dolaşmasını engellemedi. Kafaları tıraşlı kadınlar meyve ve sebzeleri ayıklıyor, yüksek sesle fiyat pazarlığı yapıyordu. Kırmızı beyzbol şapkalı bir kasap, umut dolu köpeklerden oluşan bir izleyici kitlesiyle çevrili, parıldayan keçi eti levhaları asıyordu. Satıcılar müşterileri için sütlü çay demleyip mandazi ekmeği kızartırken kömür ocaklarından ince dumanlar yükseliyordu.

Nehir kenarına park ettik ve dışarı çıktık. Kadınlar kamburlarının üzerine oturmuş, çamaşır yıkıyor ve kurutmak için dikenli ağaçlara asıyorlardı. Çocuklar kovalarla su

taşıyarak eve dönüyorlardı.

Arkalarında ıslak su sıçramalarının izi vardı. Çobanlar eşekleri ve sığırlarıyla birlikte derede sıranın kendilerine gelmesini bekliyordu.

"Bongo Flava! Bongo Flava! Gelin bakın!" Tencere ve tavalara vuran bir alay çocuk etrafımızı sardı; yüzleri ocak külünden griye dönmüş güzel çocuklar.

"Bongo Flava nedir?" Onlara sordum.

Bana iki kafam birden büyümüş gibi baktılar ve gülmeye başladılar.

"Müzik!" diye açıkladı kızlardan biri. "Hoşuna gidecek."

"Teşekkürler, ama bunun için burada değilim."

"Teşekkürler ama bunun için burada değilim.
Beni de yanlarında sürüklemeye başladıklarında kendimi kollarımın arasından kurtardım. "Sumuni'yi arıyoruz. Sumuni'yi tanıyor musun?"

"Evet! Bongo Flava'ya gelin!"

Beni yanından çekiştirirken Jack'e sorgulayan bir bakış attım.

"Bir göz atmalıyız," dedi. "Görünüşe göre bütün çocuklar oraya gidiyor." Derme çatma bir sahnenin önünde çoktan oturmuş olan çocuk çemberini işaret etti. Dört ahşap direğin etrafına gerilmiş bir halatla boks ringine benziyordu. Orkestra içeri girdi - el yapımı enstrümanları olan üç çocuk. İçlerinden birinin elinde su dolu bir kovanın içinde ters dönmüş bir su kabağı vardı. Davul olduğunu tahmin ettim. Diğerinin elinde ise etrafına lastik bantlar sarılmış bir ayakkabı kutusu vardı. Bunun ne için olduğunu hayal bile edemiyordum. Son çocuk herkesin dikkatini çekmek için içi taş dolu iki teneke kutuyu tıkırdattı.

"Nyamaza!" dedi.

Bunu takip eden sessizlikte, kapüşonlu bir cübbe giyen kısa boylu bir figür ringe girdi. Aslında bir battaniyeydi ve belinden, bir kadın elbisesinden araklanmış gibi görünen çiçekli bir kuşakla bağlanmıştı.

"Tamam! Haydi parti başlasın!" dedi ve kapüşonunu indirip Michael Jackson tarzında seyirciye döndü.

"Sumuni! Sumuni! Sumuni!" diye bağıran diğer çocuklar ellerini onun için havaya kaldırdılar.

"Vay anasını," dedi Jack. "Sumuni tam bir süperstar."

Sumuni, yanan turuncu saçlarıyla solgun bir yarı-tanrı gibi sahnede zıplıyor, yarı İngilizce yarı Svahili şarkı sözleri söylüyordu. Mikrofonu yoktu ama sesi zahmetsizce yayılıyor, etrafımızdaki diğer köylüleri de kendine çekiyordu. Onun hareketlerine, sözlerine ama en çok da aşırıya kaçan tavırlarına gülüyorlardı. Müziğin kapalı olması ya da kirli lastik bantlı ayakkabı kutusunun gitar yerine cesur ama eksik bir ikame olması önemli değildi.

Gösterinin sonunda herkes alkışladı. Sumuni ve grubu selam verdi. Bazı yetişkinler sahneden inmeden önce sahnenin yanındaki bir kutuya mango ve portakal bıraktı.

"Bilmeliydim," dedi Jack, başını eğlenerek sallayarak.

"Neyi bildin?"

"Sumuni. Swahili dilinde elli sent anlamına geliyor. Sanırım adını rapçi 50 Cent'ten almış." Cüzdanından birkaç banknot çıkardı ve Sumuni'ye uzattı.

"Teşekkür ederim." Sumuni şapkasını takmadan önce parayı şapkasının içine koydu. "Siz turist misiniz?"

Varlığımız pek merak uyandırmışa benzemiyordu. Maymosi belli ki ziyaretçi akınına uğrayan bir yerdi.

"Aslında buraya senin için geldik. Seni Wanza'ya götürmek için," dedi Jack. "Ailen buralarda mı?"

Sumuni durakladı ve gözlerini kısarak Jack'e baktı. On iki ya da on üç yaşlarında olmalıydı ama gözleri yaşlı bir ruhun gözleriydi. Scholastica'nınkilerden farklıydılar; maviden çok pembeydiler. "Evet, ama bir yanlışlık olmalı. Gabriel'i bekliyorduk."

Bizi evine götürdü ve kendisi ailesini almaya giderken avluda beklememizi istedi. Bizi sıcak bir şekilde karşıladılar, ancak Gabriel hakkında bilgi almakta gecikmediler.

"Nerede olduğundan emin değiliz," dedim. "Sumuni'nin adını kız kardeşimin tuttuğu bazı notlarda buldum ve gelip onu almaya karar verdik."

Durumu açıkladığımda başlarını salladılar ama Jack ve beni değerlendirmekle meşgul oldukları belliydi.

"Yolculuğa çıktığınız için çok minnettarız, ama sorun şu ki, sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyoruz. Oğlumuzu öylece size teslim edemeyiz." Sumuni'nin babası tartışmaya yer bırakmayacak bir kesinlikte konuşuyordu. Yine de her konuştuğunda Sumuni'nin annesine bakıyordu. Yetkili olanın o olduğu açıktı.

"Sumuni'yi Wanza'ya göndermek için acelemiz yok. Daha çok okul için," dedi. "Burada lise yok ve yakında bir liseye ihtiyacı olacak ama Gabriel'i bekleyeceğiz - ne zaman gelirse gelsin. Sumuni'nin durumu diğer albino çocuklar gibi değil. Burada seviliyor ve korunuyor. Biri ona zarar vermeye kalkarsa tüm köy ayaklanır."

"Anlıyoruz," dedim, her ne kadar bu kadar yolu gelip de geri çevrilmek bir anti-doruk noktası gibi hissettirse de. "Bu tamamen sizin kararınız."

"Peki ya Gabriel yakın zamanda ortaya çıkmazsa?" Jack araya girdi.

"O zaman bana okul yok!" Sumuni yumruğunu sıktı. "Bongo Flava yıldızı olacağım."

"Bunu göreceğiz," dedi annesi onu susturarak. "Gabriel gelmezse, Wanza'ya özel otobüsle tren yolculuğu için para biriktirmemiz gerekecek. Sumuni'ye otobüsle gitmek çok riskli. Kiminle seyahat edeceğini asla bilemezsin."

"Umarız buraya kadar gelmek çok fazla sorun olmamıştır." Sumuni'nin babası sandalyesinde kıpırdandı. "Şimdi nereye gidiyorsunuz?"

"Magesa'ya, ama orada beklenmemiz için önümüzde birkaç gün var. Daha doğrusu Gabriel'in orada beklenmesinden önce." "Neden Yapma. sen kal için Akşam yemeği?" Sumuni'nin Annem sordu. "Büyük bir yemek planladık. Sumuni'nin Wanza'ya gitmeden önce bizimle geçireceği son gece olacağını düşündük.

Gabriel. Bazı arkadaşlarımızı ve ailemizi de davet ettik. Bunu bir minnettarlık göstergesi olarak kabul edin, bu yoldan geldiğiniz için küçük bir şey. Bizimle yemek yemenizden onur duyarız."

KÜÇÜK BİR ŞEY' büyük bir şölene dönüştü. Köyün yarısı uzun bir baobab ağacının altında toplandı. Haşlanmış tavuk ve hindistan cevizinde bezelye ile dolu tencereler ateşte kaynadı. Patatesler sıcak kömürlerin üzerinde pişti ve sütlü çayın aroması gecenin geç saatlerine kadar yayıldı.

Sumuni ve küçük grubu herkes için bir gösteri daha yaptı. Babası kulağının arkasına sıkıştırdığı bir tomar tütünle gururla onu izlerken, annesi de baobabın liflerinden uzun iplere boncuklar geçiriyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Jack. "Sanki başka bir yerdeymişsin gibi hissediyorum."

Ateşin yanında sıcak bir yerde omuz omuza oturuyorduk.

"Ben sadece... Mo'yu başarısızlığa uğratıyormuşum gibi hissediyorum. Bu çocuklarla bir yere varamıyorum. Juma'ya çok geç ulaştık ve şimdi
. . ."

"Şimdi ne olacak?" Yüzümü incelemek için döndü.

Jack bana baktığında, nerede olduğum ya da ne düşündüğüm önemli değildi. Şimdiki zamana geri döndüm. Gözlerine. Onun sesine. Azap içinde boğuluyor olabilirdim ve tek yapması gereken bana bakmaktı, tıpkı o zaman yaptığı gibi.

"Bunu görüyor musun?" Başını Sumuni'ye doğru eğdi. "Ona bak. Ailesine bak. Bu sevgi. Bu mutluluk. Mutluluktan parlıyorlar. Bu nasıl Mo'yu hayal kırıklığına uğratmışsın gibi hissettirebilir ki? Ayrıca, sana bir şey emanet etmiş gibi değil. Bunu sen üstlendin. Senin kararın. Senin görevin."

"Bu aptalca bir görev," dedim. "Onun anısını onurlandırmak istedim, bir fark yaratmak istedim ama her şey boşa gitmiş gibi hissediyorum."

Serin bir esinti etrafımızda hışırdıyor ve kuru yaprakları közün içine üflüyordu. Misafirlerin çoğu dağılana kadar orada oturup kadınların ot ve dallardan oluşan el süpürgeleriyle yeri süpürmelerini izledik.

Ateşleri teker teker söndürmeye başladıklarında Jack, "Bir fark yarattın," dedi. "Benim için."

Ayağa kalktı, botlarını açtı ve bana elini uzattı.

Etrafımızda gece gökyüzü duman ve toz bulutlarıyla kaplandı ama o an, o an o kadar keskin ve dokunaklı bir netlikle parladı ki, kalbime bir elmas gibi saplanıp kalacağını biliyordum.

Bir fark yarattın. Benim için.

OceanofPDF.com

Maymosi'de otel yoktu ama varlıklı köylülerden biri özel villasında oda kiralamıştı. Jack ve ben geceyi seyrek ama işlevsel olan bitişik odalarda geçirdik. Duvarlar kağıt inceliğindeydi, bu yüzden gecenin çoğunda ayakta olduğunu biliyordum. Sabahleyin o da benim kadar gözleri kamaşmıştı.

Bütün gece dönüp duran bir tek ben olmadığıma sevindim.

düşündüm.

Aramızdaki platonik ilişkiyi sürdürmek giderek zorlaşıyordu. Aynı düşüncelerin onun da aklından geçip geçmediğini merak ediyordum - bizi ayıran dayanıksız bölmeyi yırtmak, aramızdaki çılgın çekime teslim olmak ve harcanan nefeslerin sesiyle uykuya dalmak.

Sumuni'nin köyünden uzaklaşırken ikimiz de sessizdik, kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk. Mo'nun son notunu elimde tutuyordum:

1 Eylül-Furaha, (Magesa)

Post-it'lerini defalarca karıştırdığım için kenarları kıvrılmıştı. Furaha mutluluk demekti. Acaba ailesi ona bu ismi, dünya ona ne getirirse getirsin, mutluluk hep onunla kalsın diye mi vermişti? Tanzanya'daki albino çocukların durumunun karmaşık olduğunu fark ediyordum - bir uçta kendi ailesi tarafından kurban edilen Cuma, diğer uçta ise ebeveynleri ve

Arkadaşları onu korumak için her şeyi yapardı. Furaha'nın bu yelpazenin neresinde olduğunu merak ettim.

Serengeti Ulusal Parkı'na vardığımızda Jack, "Parkın içinden geçip batı koridorundan Magesa'ya gideceğiz," diye açıkladı.

"Oh, bakın!" İçeri girer girmez söyledim. "Zürafalar! Kraterde hiç görmemiştim."

"Hayır, oradaki kayalıkları aşmayı çok zor buluyorlar."

Bacakları altın rengi otlarla yarı yarıya gizlenmiş halde ufukta zarif bir şekilde süzülüyor gibiydiler.

"Bunlar ne?" Cılız bacakları üzerinde büyümüş tavşanlara benzeyen bir çift iri gözlü hayvanı işaret ettim.

"Dik-diks. Bir tür antilop." "Çok küçükler. Çok şirinler."

Tam o sırada bir şey onları ürküttü ve burunlarından ıslık çalarak zikzak çizerek uzaklaştılar.

"Yıllık göçü kaçırdınız," dedi Jack. "Olağanüstü bir manzara."

"Bundan daha iyisini hayal bile edemiyorum," diye cevap verdim pencereden dışarı bakarken.

Ortamda kaybolmak kolaydı, sanki ilkel bir şey devreye girmiş, içsel statikliği soymuş ve duyuları keskinleştirmiş gibiydi. Etrafımızdaki her yerde hayvanlar düzlüklerde dolaşıyordu. Aslanlar, filler, impalalar, antiloplar, zebralar, yaban domuzları, güneşte gökkuşağı gibi parıldayan yanardöner tüyleri olan kuşlar. Sürekli değişen manzarada hayali bir ihtişam vardı. Parkın merkezinden geçerken, çimenli düzlükler yerini ağaçlarla kaplı ormanlık alanlara ve nehir yataklarına bıraktı. Granit çıkıntıları ufukta kayalık adalar gibi göze çarpıyordu.

"Kopjes," dedi Jack. "Bu tıpkı Aslan Kral'da Rafiki'nin Simba'yı herkese takdim ettiği kayaya benziyor. Kontrol etmek ister misin?"

"Onları orada bulacağımızdan şüpheliyim." Güldüm.

"Belki. Belki de değil." Jack gülümsedi. "Ama tembel bir aslanın ısınması için mükemmel bir yer."

Kayalık çıkıntıyı döndüğümüzde Jack yavaşladı ve arabayı durdurdu.

"Bugün senin şanslı günün Rodel." Kayalardan birini işaret etti.

"Ne-" Hareket ettiğinde durdum. "Aman Tanrım. Bir gergedan." "Büyük Beşli'nin beş numarası, siyah gergedan. Şimdi hepsini gördün."

Yüzü bize dönüktü ve kayaların arasında filizlenen çalıları koparıyordu. Vücudu kalın ve griydi, yuvarlak, zırhlı bir tank gibiydi. Kırmızı gagalı kuşlar sırtına tünemiş, postundaki keneler olduğunu tahmin ettiğim şeylerle besleniyorlardı. Heybetli cüssesine, büyük, ölümcül boynuzlarına ve şaşırtıcı derecede ince bacaklarına hayranlıkla bakarak birkaç dakika geçirdik.

Jack arabayı çalıştırdığında gergedan dönüp çamurla kaplanmış yüzünü bize çevirdi. Bir an için hiçbir şey yapmadı. Sonra yanında daha küçük bir figür belirene kadar böğürdü.

"Siktir!" dedi Jack, yavaşça geri çekilerek. "Bir buzağısı var."

Bebeği vücuduyla koruyan gergedan başını eğdi ve yüksek sesle homurdandı.

Jack geri geri gitmeye devam ederken, "Sakin ol, koca anne," dedi.

Bir an için, iri canavar geri çekilmemizle yatışmış gibi göründü. Sonra üzerimize geldi, o kadar hızlı ve öfkeliydi ki, o büyüklükte bir şeyin bu kadar hızlı hareket edebileceğine inanmak için gözümü kırpmam gerekti. Harekete geçtiğinde yer sarsıldı -sıcak bir öfke, soğuk, karanlık gözler. Derim buza döndü, kalbimin çökmesini engellemek için tüm kanım umutsuzca pompalanıyordu. Yakındaydı ve gittikçe yaklaşıyordu, o kadar yakındı ki nefesini görebiliyordum - ciğerlerinden çıkan nemle ağırlaşmıştı - derisinin kalın, yoğun liflerini, tehditkâr demir boynuzunu bize doğru yönelirken indirdiğini görebiliyordum.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Gözlerimin önünden cehennemi, Jurassic bir kabusun geçmesini izlemek gibiydi. Ve bundan kaçmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bize çarparken, ezilen metalin şiddetli sesi havayı yırttı. Göğsümdeki tüm hava boşaldı. Saldırının katıksız, kaba gücü bizi kumlu toprakta savurdu, çalılıkları ve yaprakları kökünden söktü. Araba uçurumun kenarında sallanıyordu ve kalbimin durduğu bir an boyunca sanki devrilecekmişiz gibi hissettim.

"Jack!" Dünya etrafımda dönerken kollarım ve bacaklarım çılgınca çırpındı.

"Her şey yolunda. Biz iyiyiz," dedi araba kendi kendine düzelirken.

Gergedan bir baskınlık gösterisiyle geri çekildi ama tekrar saldırmaya hazırlanıyor gibi görünüyordu. Jack vites değiştirdi ve araba ileri fırladı, gergedan arkamızdan çarparken tekerlekler döndü. Onu kaybedene kadar otların ve çalıların arasından geçerek ilerledik.

"Yaralandın mı?" Jack bana doğru baktı.

"Hayır." Karnım hâlâ sıkışıktı ve her tarafımın moraracağını biliyordum, ama alternatiften daha iyi olduğu kesindi. "Sen mi?"

"Daha kötülerini de yaşadım," diye cevap verdi. "Bir dahaki sefere, oh-bok kolunu tut."

"Ne?"

"Boktan tutamak." Penceremin üzerindeki kolu işaret etti.

"Buna böyle mi deniyor?" Kıl payı kurtulmama rağmen güldüm. Kalbim sanki göğsümden kaçmaya çalışıyormuş gibi yüksek sesle ve hızla çarpıyordu. "Ben hep kuru temizlemeyi asmak için olduğunu düşünmüşümdür."

"Şehir sakinleri." Başını salladı.

"Safari manyakları," diye karşılık verdim.

Serengeti Ulusal Parkı'nın batı kenarı boyunca uzanan ana yola doğru yolumuzu bulduk. Sanki her yer bize kalmıştı. Muhtemelen yol korkunç derecede bozuk olduğu için tek bir araba bile göremedim ve hayvanlar da çok azdı. Puslu bir havada

Sıradağlar, uzun ağaçlardan oluşan şeritler akan bir nehrin kıyılarını kaplıyordu.

"Bu Grumeti," dedi Jack. "Afrika'nın en büyük tatlı su gölü olan Victoria Gölü'ne dökülür. Wanza, Victoria Gölü'nün hemen kıyısında yer alıyor."

"Oraya varmadan önce bir durak daha var."

"Bu doğru. Önce Magesa, sonra Wanza," diye yanıtladı Jack, parktan çıkarken.

Birkaç çukurlu kilometreden sonra, yeşil, sarp tepelerin eteklerinde yer alan hareketli bir merkeze yaklaştık.

"Sanırım şimdi Bunda kasabasına geliyoruz?" Başımı kaldırıp haritaya baktım.

"Bu doğru." Jack arabayı kontrol etmek ve yakıt ikmali yapmak için durdu. Arkadaki yolcu kapısında gergedanın saldırdığı yerde büyükçe bir göçük vardı. Kapı açılmıyor ya da kapanmıyordu ama bunun dışında Land Rover iyi bir şekilde atlatmış görünüyordu.

Pilav ve balık haşlamadan oluşan hızlı bir öğle yemeğinin ardından kasabanın dışına çıkan çakıllı yoldan ilerledik. Ev ve dükkan kümeleri kısa sürede yerini manyok tarlalarına ve muz plantasyonlarına bıraktı. Mango ağaçları caddeyi çevreliyordu, yayları meyvelerle doluydu. Magesa'ya giden yolda çok az yolcu vardı ve köye giden toprak yolu takip ederken ağaçlar etrafımızı sarmıştı. Yol yağış nedeniyle ıslaktı ve Jack vadilerin ve kayaların etrafından dolanırken araba sürekli bir gaz, fren, gaz, fren ritmine girdi. Özellikle derin bir çukura girdikten sonra başımız belaya girdi. Land Rover cehennem gibi bir ses çıkardı ve durdu.

"Lanet olsun." Topuklarının üzerine çömelen Jack arabanın altına baktı. Tekerleklerden ikisi kalın, siyah çamura saplanmıştı ama o daha çok başka bir şey için endişeleniyor gibiydi. "Bir dingili kırdık. Muhtemelen gergedan saldırısı sırasında çözülmüştü ama bu da anlaşmayı mühürledi."

"Şimdi ne yapacağız?" Ben sordum.

"Onu değiştirene kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

"Magesa ne kadar uzakta?"

"Yürümek için çok uzak. Gece olmadan varamayız ve karanlıkta o ormandan geçmemizin imkânı yok." İlerideki ağaç çalılığını işaret etti. "Bir tamirci çağıracağım. Bakalım gelip bize yardım edebilecekler mi?" Telefonunu açtı ve başını salladı. "Burada hiç sinyal yok."

"Kahretsin. Boku yedik."

"Henüz değil. Ama güneş battığında ve aslanlar ortaya çıktığında olacağız. Merak etme," dedi yüzümdeki renk kaybolduğunda. "Sırayla etrafı kolaçan edeceğiz. Sen uyurken ben çatıda nöbet tutacağım, sonra sen de benim için aynısını yapabilirsin. İşte." Ağaçtan bir dal kopardı, yapraklarını sıyırdı ve bana uzattı. "Yontmaya başla. Uzun, keskin bir uç en iyisidir."

Bıçağı almak için arabaya doğru eğilirken sopayı tuttum, nutkum tutulmuştu. Anlayabilmem biraz zaman aldı.

Burada sinsice dolaşan aslanlar yok.

Elbette, oraya doğru yürüyüp kapıyı açtığımda, orada iki büklüm duruyordu. Gülüyordu. Sesi, içine bir taş atıldıktan sonra durgun bir göldeki dalgalanmalar gibiydi. Dışarıya doğru yayıldı, beni sardı, ta ki ben de yardım edemeyip katılana kadar.

Jack Warden'a tamamen aşık olduğumu o sarhoşluk anında, kahkahalar arasında kendi bilincimden kurtulduğumda fark ettim. Kalbiniz elinizin altında olmadığı ve hayatınızın geri kalanında onsuz dolaşacağınızı bildiğiniz halde kendinizi bu kadar canlı hissedebilmeniz bana bir ton tuğla gibi çarptı. Ondan uzaklaştım, kahkahalarım dudaklarımda sönüyordu, sanki elimdeki sopayla göğsüme mızrak saplamıştı. Sopayı bıraktım ve topuklarımın üzerinde döndüm ama ayakkabım çamura saplandı ve yüzüstü yere kapaklandım.

Çöküşüm tamamlanmıştı. Tam anlamıyla. Mutlak utanç. Mutlak aşağılanma. Çünkü Jack beni açık bir kitap gibi okuyabiliyordu -nedenlerimi, eğerlerimi ve ama'larımı; başlangıçlarımı, duraklarımı, kıvrımlarımı ve dönüşlerimi. Heyecan vericiydi çünkü zahmetsizdi, açıklama gerektirmiyordu. Dehşet vericiydi çünkü beni şeffaf bırakıyordu, hiçbir numara örtüsü yoktu. Ona olan hislerimi gizlemenin bir yolu yoktu.

Jack kalkmama yardım ettiğinde bakışlarından kaçındım. Yüzümdeki çamuru silerken gözlerimi yerden ayırmadım. Beni oturtup avuçlarıma su döktüğünde, kirin akıp gitmesini izledim.

"Rodel."

Lanet olsun ona. Sesine lanet olsun. Adımı söyleme şekline lanet olsun.

Çenemi kaldırdı, böylece bakışlarıyla buluşmaktan başka çarem kalmadı. Gülümsemiyor ya da kahkaha atmıyordu. Eğlenen bir adamın yüzü değildi bu. Bana öylesine yoğun bir şefkat ve özlem karışımıyla bakıyordu ki, hıçkırıklarımı tutamadım, çünkü tüm bunların altında bir özür vardı. Onun bende uyandırdığı şeyler için, benim onda uyandırdığım şeyler için, bizi bir araya getiren acı tatlı yolculuk için ve henüz gelmemiş olan ayrılık için. Ve sonra çok yumuşak, çok nazikçe, bir parmağı hala çenemin altındayken beni öptü -bir, iki, üç kez, sanki ağzımdan bir buket çiçek koparıyormuş gibi.

Parmaklarını çamurla kaplanmış saçlarımın üzerinde gezdirirken "Saçların berbat durumda" dedi.

"Berbat haldeyim." Kendimi gözden geçirdim -ayaklarımı, kıyafetlerimi, tırnaklarımı.

"Bu kolay bir çözüm. Burada kal."

Bagajdan bir gazyağı sobası çıkardı ve çok geçmeden iki büyük tencere su ısıttı, sabun, bir kova ve bir katlanır sandalye hazırladı.

"Jungle Jack'in Salonuna hoş geldiniz." Eğilerek selam verdi. "Otur. Arkana yaslan."

"Ne yapıyorsun?" Sandalyeye yerleşerek sordum.

"Saçını yıkıyorum." Açıyı ayarladı, böylece başım sandalyenin kenarından sarkıyordu.

"Bundan sonra ne yapacağımıza karar vermemiz gerekmiyor mu?"

"Şşşt." Nefesi alnımda geziniyor, omurgamda küçük ürpermeler yaratıyordu.

Ve orada, Magesa yolunda, çamura saplanmış bir arabanın yanında, Jack Warden bagajında taşıdığı eski bir sandalyeye otururken mavi bir sabun kalıbıyla saçlarımı yıkadı. Saçlarıma ılık su döktüğünde gözlerimi kapattım ve ciğerlerinizin en tatlı havayla dolduğu ve yine de tamamen nefessiz kaldığınız hissi tanımlamak için gerçekten bir kelime olması gerektiğini düşündüm.

Bu bir öpücükten daha samimiydi, Jack'in elleri saçlarımın arasında geziniyor, parmaklarının sert uçları kafa derime masaj yapıyor, köpüğü köklerimden uçlarıma kadar yavaş ve sabit daireler çizerek sürüyordu. Şakaklarımdan başladı, başıma ve enseme doğru ilerledi. Boynumun arkasına masaj yaparak, başım geriye düşüp avucunun içinde rahatlayana kadar kaslarımı yoğurdu. Tenim onun dokunuşundan, vuruşlarının şehvetli ritminden, beklenmedik bir şekilde itaatkâr bir anın lezzetinden karıncalandı.

O açıklıkta ne kadar zaman geçirdiğimizi bilmiyorum, Jack yapmak istediği tek şeymiş gibi saçlarımı yıkıyordu, güneş yüzümdeydi, vücudunun küçük bakışları üzerimde siluet oluşturuyordu. İşi bittiğinde biraz daha su döktü ve tüm sabun durulanıncaya kadar parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Ve sonra tekrar, sırf bu yüzden. Saçlarımı iki eliyle tutup başımın tepesinde topladığında kalkmaya hazırdım. Sonra büktü ve suyu sıkarak çıkardı. Yumuşaktan sonra gelen sertlik hissi midemin çukuruna bir karıncalanma gönderdi. Boynumdan ve sırtımdan aşağı küçük damlalar süzülürken ürperdim ama bu sudan değildi. Çünkü Jack'in gözlerini kulaklarımın arkasında, ensemde, açıkta kalan çene çizgimin kıvrımlarında hissedebiliyordum.

Sonra saçlarımı bıraktı ve omuzlarıma dökülüşünü izledi.

"Havlu," dedi ve havluyu bana uzattı. İki ağacın arasına bir çarşaf gerdi ve biraz daha su ısıttı. "İşini burada bitirebilirsin."

"Güzel." Bariyerin arkasına geçtim ve kıyafetlerimi çıkardım. "Jungle Jack's tam hizmet veren bir salon. Bir kadın buna alışabilir."

"Gergedan saldırısı, araba sorunu, çamura yüzünü gömme ve kova duşu?" Güldü. "Tuhaf birisin, Rodel Emerson."

Düşündüğümde garip geliyordu - konfor alanımdan bu kadar uzak olan şeylerle sorunum yoktu. Ama her şey her zaman mantıklı olmak zorunda değildi. Hayatın en derin, en unutulmaz anları size hissettirdikleridir. İşte ben de bunu özlüyordum. Hayatta olma hissi. Buraya kız kardeşimin acısıyla dolu bir kalple gelmiştim ve bu kalbin içinden sevgi ya da hayat fışkıracağını hiç beklemiyordum. Sanki Mo bana imkânsızın içindeki imkânı gösteriyordu.

Keşke dünyayı benim gözlerimden görebilseydin, sözleri zihnimde yankılandı.

Görmeye başlıyorum, Mo. Görmeye başlıyorum.

Çarşafın üzerinden baktım. Jack çadırı kamyondan dışarı sürüklüyordu. O anda ne olursa olsun iyi olacağımı anladım. Bazen kalbinizi kaplayan bir gökkuşağı hikâyesiyle karşılaşırsınız. Onu kavrayamayabilir ya da elinizde tutamayabilirsiniz ama getirdiği renk ve sihir için asla üzülemezsiniz.

OceanofPDF.com

GECE etrafımızda düz ve tam bir karanlıkla sona erdi. Ay yukarıda asılı duruyordu ama ufukta tek bir ışık noktası bile titremiyordu. Jack ateşi yakarken sarı kanatlı yarasalar karanlıkla buluşmak için uçup gittiler.

"Sabah Magesa'ya doğru yola çıkacağız," dedi. "Furaha'yı bulduktan sonra bir tamirci ile birlikte araba için geri gelebiliriz. Umarım telefon da sinyal alır."

"Hiç gittin mi? Magesa'ya?" Yemek tabaklarımızı yıkadım ve yanına oturdum.

"Mo'nun listesindeki yerlerin hiçbirine gitmedim." Alevlere yakın oturuyordu, yüzü kızarmış ve sıcaktı.

"Hepsi çok farklı - her kasaba, her köy. Ne bekleyeceğimi asla bilemiyorum." Gece gözleri etrafımızda parıldıyordu. Kirpi mi? Firavun faresi mi? Emin olamadım. Tek bildiğim Jack'in yanında kendimi tamamen güvende hissettiğimdi.

"Evi özlüyor musun?" diye sordu.

"Evet. Ve hayır." Üzerinde oturduğumuz yosunlu kütüğün üzerinde kıpırdandım. "İlk evimi yeni aldım. Onu özlüyorum. Yıpranmış, bal rengi duvarlarını özlüyorum. Akıp giden nehrin sesini. Küçük kitap köşemi özledim. Koyun benekli tepeleri. Lavanta tarlalarını. Çitlerin üzerinden yuvarlanan Haziran güllerini. Kaldırım taşlarındaki çatlaklardan büyüyen küçük, yabani çilekleri. Kilise çanlarını, uzun, zarif kuleleri özlüyorum. Burası evim, biliyor musun? Ben gençken çok seyahat ederdik. Bir sürü yer aradım.

Hayatım boyunca böyle bir yer, ruhuma hitap eden bir yer bulamadım."

"Kulağa çok güzel geliyor." Jack bana döndü, dirseklerini dizlerine dayamıştı.

Ardından gelen sessizlikte, pişmanlıkla gülümsedim. Sarah'dan sonra bir daha asla başka bir kadına çiftlikte birlikte yaşamayı teklif etmeyeceğine yemin etmişti. Ve ben de fikrini değiştirse bile o kadının ben olmayacağından emin olmuştum. İkimizin de vazgeçmek istemediğimiz kalıcı yerleri vardı.

"Ya Afrika?" diye fısıldadı, gözlerini alevlere dikerek. "Afrika hakkında ne düşünüyorsun?"

Afrika deyince aklıma hep siz geleceksiniz.

"Çok güzel ve yürek burkucu. Sizi iyileştiriyor, sizi yok ediyor. Burası kız kardeşimi alan yer." Ve benim kalbimi.

Ateş, titrek gölgelerimizi ağaç gövdelerine yansıtıyordu. Günün sıcaklığı dağılmıştı ve nefeslerimiz buhara dönüşüyordu.

"Yatmalıyız," dedi Jack. Ama ikimiz de kımıldamadık.

Çünkü sadece bir çadır vardı ve bütün akşam Vegas şeridindeki büyük bir neon tabela gibi gözlerimizin önünde yanıp sönmüştü. Jack ateşin güvenliğini sağlarken önce ben içeri girdim. Bu bir panayırdı-

Jack içeri girene kadar her şey onun etrafında küçülmüş gibiydi. Gözlerimi kapattım ve o yanıma kayarken battaniyenin altına girdim. Sırtımı ona dönük tuttum ama havayla şişirilmiş yatak onun ağırlığıyla kayınca ona doğru yuvarlanmamak için kenara yapıştım. Konu ona geldiğinde gerçekten de kaygan bir zemindeydim.

"Rodel?"

"Evet?"

"Tırnaklarını şilteye biraz daha batırırsan, şiltede bir delik açacaksın."

"I . . . Ben-"

"Bırak beni." Dirseğinin üzerinde doğrulup elimi gevşetti. "Neden bu kadar korkuyorsun?" Gözleri benimkileri aradı. "Bundan mı?" Beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. "Gördün mü? O kadar da kötü değil," dedi, sıcaklığı bedenime sızarken - o kadar erkek, o kadar canlandırıcı.

"Onlar sadece kol." Parmakları kolumda yavaşça aşağı yukarı gezindi. "Ve bacaklar." Kalçamın kıvrımlarını izledi. "Ve saçlarını yıkadığımdan beri tatmak için can attığım şu nokta." Kulak mememin altındaki bir noktayı öptü. "Seni arzuluyorum, Rodel. En masum şekillerde. Geceleri yatağımda uyanık yatıyorum, koridorda seni düşünüyorum, sana sarılmaktan başka bir şey istemiyorum. Sen uykuya dalana kadar saçlarını okşamak istiyorum. Moralin bozukken seni alnından öpmek istiyorum. Kendime izin verdiğim tek şey bu. Daha ileri gitmiyorum."

Tenimin üzerinde iz sürmeyi bıraktı ve vahşi ve güçlü bir şeyle mücadele ediyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Ama şu anda Rodel, seni tuttuğum, sana dokunduğum ve seni soluduğum şu anda tek yapmak istediğim seni daha önce kimsenin almadığı gibi almak." Bana bakarken bakışları alev alev yanıyordu. "Seni senden nefret ediyormuşum gibi almak istiyorum. Şiddetle. Tamamen. Çünkü sen beni dirilttin, sadece benden vazgeçmek için. Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin olduğunu sanmıyorum. Bunu görüyor musun?" Eliyle sakalını sıvazladı.

"Lily öldükten sonra, usturayı her elime aldığımda buna bir son vermeyi düşündüm. Beni bunu yapmaktan alıkoyan tek şey Goma'nın beni gömmek zorunda kalacağı düşüncesiydi. O fırtınalı öğleden sonra ortaya çıktığında, verandama adım atan bir lütuf gibiydi. Sana bakmak istemedim, seni görmek ya da duymak istemedim çünkü dünyamda zarafete, umuda ya da erdeme yer yoktu. Hepsi sönüp gitmişti."

Kendinden parçalar sunmaya devam ederken nefesimi tuttum. İstesem bile konuşamazdım. Onun yanında uzanmak, battaniyenin altında birbirine değen bedenlerimiz beni titreyen hisler karmaşasına dönüştürmüştü.

"Senin iyi niyetli ama saf olduğunu düşünmüştüm." Gözleri dudaklarımdaydı ve bir bakışıyla onları nasıl zonklatabildiğine hayret ettim. "Ve o gün, ateşin yanında, senin güzel olduğunu düşündüm. Ama sonra daha fazlası oldun. Zeki ve komiktin. Ve cesurdun. Ve sana her baktığımda yeni, ilginç ve zorlayıcı bir şey görüyorum. Seninle uzun yolculuklara çıkmak istediğimi hissettiriyorsun. Denize. Dağlara. Bana hissetmeyi bıraktığım şeyleri hissettiriyorsun ve ben onlarla ne yapacağımı ya da onları nereye koyacağımı bilmiyorum. Etrafımda olduğun her an, içimde tutmaya çalışırken patlayacakmışım gibi hissediyorum. Beni tekrar açtın Rodel ve buna hakkın yoktu, lanet olsun! Buna hakkın yoktu." Tutuşu değişti, tüm gerginliği sıcak bir nefeste kayboldu.

Vahşi bir şiddetle ağzıma girdiğinde her şey paramparça oldu. İri bir eli belimi kavradı, sanki aradaki mesafeye daha fazla dayanamayacakmış gibi beni kendisine çekti. Eli üstümün altından kayarak göğsümü okşayıp pembe ucunu mermer gibi sertleştirirken kan beynime hücum etti. Vücudu benimkinin üzerinde sert ve ısrarcıydı, nefeslerimiz düzensizdi, uzuvlarımız birbirine dolanmıştı.

"Dokun bana." Tişörtünü başının üzerine çekti, teninden sıcaklık yayılıyordu. Göğsündeki kordonlu kasları, göğüs kaslarının arasındaki oluktaki hafif kılları izlerken nabzım parmak uçlarıma doğru hızlandı. Ellerimi boxer'ının içine soktuğumda ağzımı geri aldı ve bir iniltiyle avuçlarımın içine daldı.

"Bana bunu istediğini söyle." Karnımdan aşağı, kalçalarımın kabarıklığına doğru kaydı. "Göster bana."

Sonra üzerimi açtı, parmaklarını külotuma soktu ve bacaklarımın üzerinden geçirdi. Sonra yavaşladı, kalçalarının üzerine oturdu ve bana dokundu - başparmağını klitorisimin üzerinde yumuşak, tek bir fırçayla gezdirdi. İçimden kaçan inilti etrafımızdaki sessizliği delip geçti.

"Seni boşaltacağım Rodel." Bu kısmı kulağıma söyledi, vücudumu kısmen kendi vücuduyla kaplıyordu çünkü ben

titreyerek. "Orgazm olurken nasıl ses çıkardığını bilmek istiyorum."

Jack'in baskın olmasını beklemiyordum, çünkü onun diğer tarafını görmüştüm -kırık, besleyici, savunmasız. Ama Jack yatakta bambaşka bir adamdı. Erkeklik Sanatını kusursuz bir beceriyle uyguluyordu. Ve bu beni heyecanlandırdı.

"Yan yat." Beni ters çevirdi ve battaniyeleri üzerimize çekerek arkamdan kaşıkladı. Parmakları klitorisimin etrafında dolanırken kaya gibi sert ereksiyonu bana karşı seğiriyordu. Diğer eli göğsümün üzerinde geziniyor, yumuşak eti kışkırtıcı bir sahiplenmeyle yoğuruyordu. Vücudum onunkine karşı kıpırdandı, hatlarımız birbirinin içine girdi, içimde sıcak, hızlı arzu akımları harekete geçti.

"Jack . . ." Yüzümü ona dönmek için yarım döndüm.

Ben daha söylemeden ne istediğimi biliyordu. Aç bir şekilde ağzımı sıktı, dili benimkini arıyor, onu talep ediyordu. Parmaklarının ritmini yoğunlaştırarak yüzünü boynumun çukuruna gömdüğünde dudaklarım düzensiz bir iç çekişle ayrıldı. Zevk, sıvı ateşin sarsıntıları gibi dışarıya doğru yayıldı. Jack'in boynunun arkasındaki tendonları sıkıca kavradım. Isırgan biriydi, tüm dikkatimi toplayacak kadar bir güçle boynumu sıyırıyor ve sonra avıyla oynayan bir aslan gibi bırakıyordu. Parmaklarımı saçlarının kalın tutamları arasından geçirip onu geri çektim ve sonra tekrar öpüşmeye başladık, birbirimizin ağzının derinliklerinde ruh soneleri bırakıyorduk. İşte o zaman beni uçurumun kenarına gönderdi, kalçasını bacaklarımın arasına kaydırdı, zayıf, sert gövdesini üzerimde kaydırdı. Bu basit bir hareketti ama ben milyonlarca parlayan yıldıza dönüştüm.

Pürüzlü ile pürüzsüzün zıtlığı, penetrasyon beklentisi, Jack tarafından alınmak, vücutlarımızın zaten aç, ilkel bir ritme kilitlenmiş olması, parmak uçlarının zevk noktalarımı kandırması, dudaklarının benimkini yutması. Bu, beni derinden sarsan tensel bir saldırıydı. Nefesim uzun, ürpertici iniltiler halinde geliyor, bu da onun içinde sıcak ve çiğ bir şeyi serbest bırakıyordu.

"Kendimi tutamıyorum, Rodel." Şaftının ucunu bana sürttü. "Bana bunu istediğini söyle."

Ne istediğini biliyordum. Üstesinden gelebileceğimden emin olmak istiyordu. Bu gece, belki gitmeden önce birkaç tane daha. Ne daha azı, ne daha fazlası.

"Seni istiyorum, Jack." Vücudum içgüdüsel olarak onunkiyle buluşmak için kalktı. Kalçamdaki kalın, sert boyu hem heyecan verici hem de korkutucuydu. "Ama bilmelisin ki ... ... I . . . Bunu daha önce yapmadım. Sen benim ilkimsin."

Kıpırdamadan durdu ve uzun, hırıltılı bir nefes çekti. "Bu ..." Derin bir nefes daha aldı. "Sen-"

"Sorun yok," diye fısıldadım. "Bana bak. Bana bak, Jack. Senin benim ilkim olmanı istiyorum."

Ve sonuncusu. Ve aradaki tüm zamanlar. Ama buna sahip olamam. O zaman bunu alacağım. Burada sahip olduğumuz şeyi. Şu anda.

Ama Jack dinlemiyordu. "Çok ileri gittim Rodel," diye homurdandı, elimi tutup ona doğru götürürken. Parmaklarım etrafına dolandığında başı geriye düştü ve yumuşak bir nefes verdi.

Dışarıdaki ateşin titrek ışığında, tutkunun ve azgın arzunun parlayan görüntüsüydü. Ancak elimi itmeye başladığında, ritmi acil ve çılgınca olduğunda ne demek istediğini anladım. Serbest kaldığını inkâr edemeyecek kadar kendinden geçmişti ama bunun nasıl olacağını hâlâ kontrol ediyordu. Bir üzüntü hissettim ama karşımdaki adamın baş döndürücü erotizmi, beni izleyişi, yumruğum zonklayan şaftında aşağı yukarı hareket ederken gözleriyle vücudumun her kıvrımıyla, her santimiyle sevişmesi karşısında hiçbir şansı yoktu.

"Siktir, Rodel." Sesi kırılmak üzereymiş gibi çiğ ve kırılgan bir tondaydı. Vücudu keskin zevk dalgalarıyla sarsılırken dudakları benimkileri sıkıca kavradı.

Alnını benimkine yasladı ve nefesini tuttu. Beni de yanına alarak sırt üstü döndüğünde şöyle düşündüm

Kollarının ne kadar sıcak olduğunu, beni ne kadar mükemmel s a r d ı ğ ı n ı .

"Rodel? Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü." Ona daha da sokuldum. "İyi hissettiriyor." "Bu iyi hissettiriyor . . ." Beni daha da sıktı. "Ya da Ağlıyor musun?"

"İkisi de." Burnumu çektim.

Dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı. "Bu gözyaşlarının -" başparmağı yanağımı okşadı "- seni reddettiğimi düşünmenle bir ilgisi yok, değil mi?" Cevap vermeyince yüzüne bir gölge düştü. "Tanrım, Rodel." Küfür etti. "İlk seferin. Bu olasılık radarıma bile girmedi. Sadece bu kadar uzun süre beklemiş olman bile bir şey ifade ediyor olmalı. Özel bir şey olmalı. Çadırda, havasız bir yatakta, ıssız bir yerde değil. Ve benimle değil, sana olması gereken her şeyi sunamayan bir adamla değil. Yapabileceğim tek sorumlu şeyi yaptım ve sana söyleyeyim, hala cehennem gibi hissettiriyor."

"Güzel. Çünkü sorumluluk istemiyorum Jack. Tüm sorumlu hayatım boyunca sorumlu şeyler yaptım. Ben pervasızlık istiyorum. Akılsız, acımasız, dikkatsiz istiyorum. Çılgınlığa kapılmak istiyorum. Tutkunu istiyorum. Acını istiyorum. Gitme fikrime dayanamadığını, nefes alamıyormuş gibi hissettiğini, beni istediğini, beni özleyeceğini söylemeni istiyorum."

Bakışları boynuma düşmeden önce uzun bir süre yüzümde gezindi. Dişlerinin orada bıraktığı ize bakarak, "Gittiğin düşüncesine dayanamıyorum," dedi. "Bunu her düşündüğümde nefesim kesiliyor." Köprücük kemiğime yakın başka bir iz buldu ve dudaklarını oraya bastırdı. "Seni hayal bile edemeyeceğin şekillerde istiyorum." Sesi boğuktu, tenimde derin ve yumuşak bir yankıyla titreşiyordu. "Seni özleyecek miyim?" Başını kaldırdı ve bana baktı. "Açlıktan kemiklerimin altında kıvrılan bir rüya gibi."

Onun dokunuşunun çılgın, hararetli hislerimin tek ilacı olduğunu sanıyordum ama kendimi onun kollarının çemberinin ötesine, ruhların öpüşmek için gittiği bir yere çekilirken buldum - yalın, şekilsiz ve özgür. Ne zaman aşkı düşünsem, onun bir yüzü, bir adı, bir sesi olacağını biliyordum. Ve Afrika'nın vahşi doğasındaki bir çadırın içinden kalbinin atışını duyacaktım.

OceanofPDF.com

Burnum Jack'in köprücük kemiklerinin arasındaki çukura gömülmüş halde uyandım. Çelik kolları beni sarmıştı, biri boynumun altında, diğeri belime dolanmıştı. Kımıldadım ve o da kollarını biraz gevşetti. İşte o zaman Jack'in uyanık olduğunu ve muhtemelen bir süredir uyanık olduğunu fark ettim. Kendimizi yavaşça, farkındalığın küçük dikenleriyle çözdük -ben saçımı kaldırdım, böylece kolunu dışarı kaydırabildi, o bacaklarını benimkilerden çözdü.

Kahvaltı sırasında bakışları benimkilerle her buluştuğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. Ellerinin nerelerde olduğunu, gözlerinin neler gördüğünü düşünmeden edemiyordum. Magesa'ya gitmek için hazırlanırken, sanki küçük fotoğraflar çekip saklıyormuş gibi beni izlediğini fark ettim.

"Sence buna ihtiyacımız var mı?" Tüfeği arabadan çıkardığında sordum.

"Umarım değildir, ama onu arkamda bırakmayacağım." Onu gizli bir taşıma çantasına yerleştirdi ve uyku pedini etrafına sardı.

Jack'in sırt çantasına bu kadar çok şey sığdırabilmesi inanılmazdı. Çadır kumaşını içine katladı, geri kalan malzemeleri sıkıştırdı ve direkleri dışarıda sabitledi.

Her şey toplanıp yüklendikten sonra kayışları sıktı ve arabayı kilitledi. "Magesa'ya varmamız birkaç saatimizi alacak. Gitmeye hazır mısın?"

Başımı salladım ve sonra başka tarafa baktım. Gözleri inanılmaz derecede maviydi, sanki tüm gökyüzü onun içindeydi.

Onu.

Ağaçların gökyüzünü kapatacak kadar sık olduğu küçük bir orman parçasında yürüdük. Sarmaşıklar dallarını gri, pullu kabukların etrafına sarmış ve yosunlar ayaklarımızın altında bir halı gibi büyümüştü. Karanlık gölgelikten çıktığımızda gözlerimi kısmak zorunda kaldım, her ne kadar pamuk yünü bulutlardan oluşan bir örtü güneşi gizlese de. Üzerinde bulunduğumuz toprak patika saparak ileride daha geniş bir yolla birleşti.

"Bir kez daha kontrol edelim," dedi Jack telefonunu açarak. Sinyal aradı ve başını salladı. "Hâlâ kapsama alanı dışındayız."

Yürürken sırt çantamı düzelttim. Jack'inki kadar ağır değildi ama yükü ağır gelmeye başlamıştı.

"Bunu duyuyor musun?" Jack gözlerini siper etti ve arkamdan baktı. "Bir araba geliyor. Otostop çekebiliriz."

Döndüm ve bakışlarını takip ettim. Beyaz bir minibüs, müziği bangır bangır çalarak yolda ilerliyordu.

"Bu bir dala dala mı?" diye sordum.

"Hayır. Özel bir araca benziyor." Jack yolun ortasında durup aracı işaret etti.

Kirli ön camdan birini görmek zordu, ama yan tarafta sarı bir yazı vardı - klima tamiriyle ilgili bir şey. Minibüs yaklaşırken yavaşladı, ama Jack ellerini indirdiği anda sürücü aniden gaza bastı. Jack'in üzerine son sürat gelirken tekerlekler döndü.

Hayatını göz göre göre, kasıtlı olarak hiçe sayıyordu, sanki onu ezmek için tezahürat yapan arabadaki deliler için bir yol kurbanı gibiydi. Bir an onları gördüm; sırıtıyorlardı ve ona doğru hızla ilerlerken camları indirerek arabanın kenarlarına vuruyorlardı.

"Jack!" Bir toz ve sıcak metal parıltısı içinde yanımdan hızla geçip gittiklerinde nefes nefese kaldım.

Yolun kenarına daldı ve ön t a m p o n d a n kıl payı kurtuldu. Minibüs yolun aşağısına doğru

ve gürültülü kahkaha sesleri duydum.

Keh keh keh keh.

Sürücü, tehlikeli ve çocukça şakasını kutlayan bir zafer kornası çaldı.

"Şerefsizler!" Jack ayağa kalktı ve tozunu aldı.

"Sen iyi misin?" Midem düğümlenmişti. "Kim eğlenmek için bir insanı yoldan çıkarır ki?" Virajda gözden kaybolan minibüsün ardından bakakaldım, ağır bas sesi de onunla birlikte kayboluyordu.

Jack omzunu ovuşturdu, önce öne sonra arkaya doğru yuvarladı. Gözlerinde yanan, uzak bir bakış vardı. "Umarım onları bir daha görmeyiz." Bakışları yeniden bana odaklandı. "Magesa'ya ne kadar çabuk varırsak o kadar iyi. Haydi."

Parmaklarım onun uzanan elinin sıcaklığında dolaştı. Titrek ve serttiler.

"Benim için korktun mu Rodel?" Jack elimi dudaklarına götürdü.

"Hayır." Yutkundum. Tenimdeki sıcak dudakları beynimle ağzım arasındaki bağlantıyı koparıyordu. "Keşke oh-bok sapını da yanımıza alsaydık."

"İşte." Güldü ve parmağımı kot pantolonunun kemer halkalarından birine geçirdi. "Sıkı tut ve sakın bırakma."

Bunu bir şaka olarak söylemiş olabilir, ama ben onu ciddiye aldım. Paslı bir kamyonet göründüğünde bu şekilde bir mil daha yürümüş olmalıydık.

"Aklından bile geçirme," dedim yaklaşırken.

"Tavuk," diye mırıldandı, nefesinin altında.

"Gerçekten mi?" Durdum, ellerim kalçalarımda. "Şansını denemek ister misin? Az önce olanlardan sonra?"

"Gerçekten mi?" Sırıttı. "Tavuk."

Kamyon zıplayarak geçti, buğday renkli tavuklar yük ambarından bize ciyak ciyak sesler çıkarıyordu. Yolun kenarında durduk ve egzoz dumanı bulutu içinde arkasından bakakaldık.

"Gel hadi." Dirseğimi dürttü. "Gülmek istediğini biliyorsun."

Sonra onu öptüm, aniden ve hiçbir uyarıda bulunmadan, ona ulaşmak için parmak uçlarımda durdum.

"Bu ne içindi?" Ağzı daha da yukarı kıvrıldı.

Gülümsedikten sonra dudaklarının tadının nasıl olduğunu bilmek istedim. Başımı salladım ve büyük bir sır saklıyormuşum gibi sırıttım.

Gün gri ve donuk, ıssız bir ışıkla boyanmış olsa da, bundan sonra her şey daha keskin ve net görünüyordu.

Magesa, yüksek, kayalık bir tepenin gölgesinde yıkık dökük çamur evlerden oluşan bir topluluktan biraz daha fazlasıydı. Sıcak, bunaltıcı bir toz çanağıydı; kuru çalılar, kurumuş bir kuyu ve kuru, kemikli insanlar. Yağmur bulutlarının üzerinden atladığı bir yer gibi görünüyordu, muhtemelen tepe yağışın çoğunu emdiği için.

"Bana tatlı ver. Bana tatlı ver. Ben okul çocuğuyum. Bana tatlı ver." Şaşkın gözlü bir çocuk koşarak geldi ve üstümü çekiştirdi.

"Okul çocuğu, ha? O zaman neden okula gitmiyorsun?"

Bana boş boş baktı ve elini uzattı. Ne söylediğim hakkında hiçbir fikri yoktu ama ihtiyacı olan tüm İngilizceyi ezberlemişti.

Ben güldüm, o da utangaç bir şekilde gülümsedi ve Jack'e dönüp aynı dört satırı tekrarladı.

"Bana tatlı ver. Bana tatlı ver. Ben okul çocuğuyum. Bana tatlı ver."

Jack ona Swahili dilinde bir şeyler söyledi. Çocuk kaçtı ve annesi olduğunu tahmin ettiğim bir kadınla geri döndü. Jack'le birkaç dakika konuştular. Furaha'nın adı geçti. Kadın başını salladı. Jack birkaç soru daha sordu ve aynı yanıtı aldı.

"Teşekkür ederim." Sırt çantasından çıkardığı bazı şeyleri ona uzattı. Sonra da birkaç granola çıkardı ve çocuğa verdi.

"Asante sana!" dediler.

"Yani ..." Onlar gittikten sonra Jack bana döndü. "İyi haberi mi istersin, kötü haberi mi?"

"Ne kadar kötü?"

Teneke çatılı bir kulübenin arkasındaki boş bir yağ varilinin yanında duruyorduk. Dibinde, topladığı yağmur suyundan geriye kalanların üzerinde küçük, yeşil böcekler geziniyordu. Artık toz ve molozla doluydu.

"Furaha burada değil. Ama-" Omuzlarım çökerken Jack elini kaldırdı "-İyi haber şu ki, birkaç hafta önce ailesiyle birlikte taşındı. Babasına bazı mülkler miras kalmış. Hanımefendi babasının artık zengin bir adam olduğunu söyledi."

Birkaç saniye ona baktım. "Yani bu kadar mı? Gittiler mi?" Sarkan kulübelerin sırasına bir aşağı bir yukarı baktım. "Yani, onlar için iyi oldu. Gerçekten. Ama bu çok sinir bozucu! Üç çocuk, üç vuruş. Ne şansımız var ki? Mo'nun çocuklarından birine bile ulaşamadım. Bir tanesine bile! Ve şimdi burada mahsur kaldık. Arabamız ve telefonumuz yok. Bana bir tamircileri olduğunu söyle, Jack. Arabayı tamir edebilecek biri?"

"Tamirci yok ama buraya gelen bir otobüs var. Yedek parça almak için ona binebiliriz."

"Tamam. Bu iyi." Sadece kız kardeşimi hayal kırıklığına uğratmanın ezici hayal kırıklığıyla uğraşmıyordum, aynı zamanda Jack'i çiftlikten uzaklaştırdığım için de kendimi çok kötü hissediyordum. Bu, boşa kürek çekmekten başka bir şey değildi. "Buraya gelmesi ne kadar sürer?"

"Üç gün." "Üç gün

mü?"

"Haftada bir kez gelir."

"Başka bir yolu olmalı. Sabit hatları var mı? Telefon kulübeleri? Bir çeşit yol yardımı?" Çaresizlik içinde ellerimi havaya kaldırdım.

"Rodel." Uzun, sivri parmakları kolumdan aşağı kaydı ve bileğimi sıkıca sardı. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Yine yapıyordu bunu - beni o ana geri getiriyordu. Gözleriyle iletişim kurmanın sanatsız bir yolu vardı. Çevredeki her şeyi bulanıklaştırabiliyordu, böylece geriye kalan tek şey onun sakin, hükmedici varlığı oluyordu.

"Buzağılar ürkekleştiğinde onlara bunu yaparsınız."

"Ne yapmak?"

"Şu anda ne yapıyorsun?"

"İyi hissettiriyor mu?" Başparmağı bileğimdeki nabzın üzerinde ileri geri kayıyordu.

"Sanki hipnotize ediliyorum."

"Güzel. Şimdi buraya gel." Beni kollarına çekti.

Yanağımı göğsüne yasladığımda kirpiklerim titreyerek kapandı.

"İnanılmaz," diye mırıldandım. On saniyeden kısa bir sürede tüm gerginlikten Zen moduna geçtim.

"Yine kız kardeşinle mi konuşuyorsun?" diye sordu Jack.

"Artık onu duymuyorum. Benimle konuşmayı kesti." Bunu söylerken boğazım ağrıyordu. "Sanırım onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Ya da belki de söylemesi gereken her şeyi söylemiştir."

"Hiç veda etmedi." Acının kabarması gözyaşlarının ötesindeydi. "Keşke telefonunu açsaydım." Mo'yu hayal kırıklığına uğratmıştım. Tanzanya'da bulacağımı düşündüğüm kapanış konusunda da başarısız olmuştum. Ve bu süreçte kalbimin içine etmiştim.

"Hey," diye fısıldadı Jack saçlarıma. "Bana geri dön."

Birbirimizin kollarına kilitlenmiş halde birkaç dakika orada durduk. Siyah bir kuş ince otların arasından bizi izledi, zıplayarak yaklaştı ve sonra kuru bir dağınıklık içinde gözden kayboldu.

"Jack, ben-"

Telefonu çalınca ikimiz de donup kaldık.

"Çalışıyor. Vay canına, sinyal alıyoruz! Alo?" diye cevap verdi. Diğer uçtaki kişi konuşmaya başladı. Ve konuşmaya devam etti. Ve konuşmaya.

"Bahat-" Jack araya girdi ama sözünü kesti. "Dur. Bahati. Dinleyin. Dinleyin!" Bir aslan kükremesi gibi çıktı.

Diğer uçtan iğne deliği kadar sessizlik. Etrafımızdaki kahverengi yapraklar bile hışırdamayı kesmiş gibiydi.

Sonra telefondan tiz bir ses duydum.

"Sana bağırmıyorum, Bahati. Aradığın için ne kadar memnun olduğumu bilemezsin." Jack bir yandan ileri geri yürürken bir yandan da kelimeler dökülüyordu.

"Masamda yedek bir anahtar var. Üst çekmecede, sağ tarafta. Ama bu değil-" Bahati konuşmaya devam ederken Jack başını salladı. "Goma'ya söyle ben eve gelene kadar beklesin. Bir şey var
-" Jack ellerini havaya kaldırdı ve sustu.

"Bitirdin mi?" diye sordu, diğer uçtaki sohbet durduğunda. "Evet? Şimdi ben konuşacağım, sen dinleyeceksin. Anlaştık mı?" Olumlu yanıt almış olmalı ki devam etti. "Ro ve ben Magesa'da mahsur kaldık. Araba bozuldu. Hayır. Sadece biz varız. Çocuk yok. Buraya geldiğinizde açıklarım. Evet. Gelip bizi almanı istiyorum. Biliyorum." Bahati diğer uçtan ciyaklarken telefonu kulağından uzak tuttu. "İstemediğini biliyorum. Ama Maasai topraklarında hiç durmayacaksın. Direkt geçeceksin. Lonyoki'nin vizyonu kimin umurunda? O batıl inançlara inanmıyorsun, değil mi? Tamam, şimdi bunu kanıtlama şansın var. Kehanetinin yanlış olduğunu kanıtla."

Jack tekrar konuşmadan önce daha fazla itiraz oldu. "Bak, buna değmesini sağlayacağım. Bilmiyorum. Suzi için yeni koltuklar mı? Fark etmez. Siyah deri, kırmızı deri, pembe zebra. Ne istersen. Evet. Evet! Evet! Evet! Ve bir şey daha. Scholastica nasıl?" Jack durakladı ve başını salladı. "İyi. Bu harika. Onu da getir. Wanza'ya yakınız. Onu yetimhaneye götürüp yerleştiririz, dönüşte de arabamı hallederiz. Şimdi yola çıkarsanız, sabaha burada olursunuz. Rodel ve ben bu gece kamp kuracağız. Hayır, Magesa değil." Jack köyü taradı. Bir uçta bir tuvalet çukuru vardı ve rüzgâr kapıyı açtığında sıcak, nemli havayı pis bir koku dolduruyordu. "Bizimle tepenin diğer tarafında buluş. Buraya geldiğinizde göreceksiniz. Seni orada bekleyeceğiz. Tamam." Telefonu kapattı ve nefes verdi.

"Bahati geliyor mu?"

"Öyle." Jack buna inanamıyormuş gibi başını salladı. "Ve Scholastica kendini daha iyi hissediyor, o yüzden onu da getiriyor. Biz sadece-" Telefonu tekrar çaldı.

"Evet?" diye cevap verdi. Sonra da güldü. "Gerçekten mi, Bahati? Benzin parası yok mu? Bulabildiğinin en iyisi bu mu? Goma'yı telefona ver. Onu karıştırmak istemiyor musun?

Aynen öyle. Yoksa seni muumu ile Maasai topraklarından geçirir. İstemediğini biliyorum. Benim için yap, tamam mı? Hayır, koltuklar hala senin. Koltuklar duruyor, ayrıca sonsuza dek borçlu kalacağım. Tamam mı? Tamam."

Jack telefonu kapattıktan sonra birkaç dakika daha telefonu izledik ama bir daha çalmadı.

"Sence?" Ben sordum.

"Sanırım." Jack telefonu kaldırdı. "Gelecektir."

Yağmuru gelmeden önce, yüklü bir enerjiyle gümbürdeyen yarış halindeki bulutlarda hissettik. Yağmur yağmaya başladığında çadırın tabanındaki direkleri sabitliyordum, kalın, sıcak tabakalar halinde üzerimize yuvarlanıyordu.

"İçeri girin," diye bağırdı Jack gökyüzünün gürültüsü arasında. "Ben işimi bitiririm."

"Bunu ben hallederim. Sen diğer tarafı tamir et."

Çadıra girdiğimizde ıslak ve vıcık vıcıktık ama fırtınaya karşı yarıştığımız için çok heyecanlıydık.

Jack kapının fermuarını çekerken, "Hayır, açık kalsın," dedim. "İzlemek istiyorum." Dirseklerimin üzerine yaslandım ve nefes almaya çalıştım.

Yağmurlu brandanın altında uzanmış, çadırın kanatlarının arasından bakıyorduk. Uzakta, dikenli ağaçlar gri gökyüzüne karşı demir bir siluet halinde duruyordu. Su, iğde toprağına karışıyor, havayı yağmurun tatlı, topraksı kokusuyla dolduruyordu.

Jack durgunlaştı. Çok hareketsiz.

"Sen iyi misin?" diye sordum. Saçları ıslak bir şekilde yontulmuş yüzünün kemiklerinin üzerine dökülmüştü.

"Biraz zaman alacak," diye yanıtladı ışığa bakarak. "Bu duygudan kurtulamıyorum - Lily'nin yanında durmak istiyorum, böylece dışarıda, yağmurda yalnız kalmayacak. Bunun mantıklı olmadığını, onun gittiğini biliyorum ama bir parçam hâlâ onu korumak istiyor."

Uzaklarda bir tren ıslık çaldı ve suyla yıkanmış düzlüklerde bir yerlerde yalnız bir çakal şimşek çakarken viyakladı.

"Özür dilerim." Jack gözlerini kırpıştırdı ve başını eğerek bana baktı. "Bazen kendimi o kadar kaptırıyorum ki resmin tamamını göremiyorum. En azından Lily'yi geri aldım. Kız kardeşinin cesedini asla bulamadılar. Bu zor olmalı."

"Öyleydi. Öyleydi." Kollarımı dizlerimin etrafında kavuşturdum ve çenemi oraya yasladım. "Ama sonra düşünüyorum da belki Mo da böyle olmasını isterdi. Asla tek bir yerde kalmak istemezdi. Kendini sıkışmış hissederdi. Ve şimdi özgür. Engellenen görevime gülerdi. Önce, onun için konfor alanımdan çıkmama. Sonra da her şeyin ne kadar yanlış gittiğine, çocuklarından birini bile Wanza'ya getiremediğime. Eğer her şeyin ardında bir ders varsa, bundan ne öğrenmem gerektiğini merak ediyorum."

"Belki de ders senin için değil, benim içindir. Böylece bana Lily olmadan yağmurda oturmanın ve ölmek istememenin sorun olmadığını öğretebilirsin."

Eğildi ve midemin çukurunda vahşi bir şey dönmeye başladı. Bu sadece bir öpücük değildi. Bu bir dersti; dudaklarımın istenmek ile arzulanmak arasındaki farkı her zaman bilmesi için şiddetli, yakıcı bir izdi. Dünya bulanık, ıslak bir tablonun içinde akıp gitti. Geriye kalan tek şey Jack'in sıcak nefesi, dudaklarının sertliği ve sırılsıklam giysilerinin vücuduna yapışmasıydı. Geri çekildiğinde, uzun, çok uzun bir yol koşmuş gibi zor nefes alıyordu.

"Kaçmayı bırak, Jack." Uzaklarda şimşekler çakarken onun güzel yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bizden kaçmayı bırak. Seni istiyorum. Senden sonsuza dek istemiyorum. Evet, istediğim buydu, beklediğim de buydu. Ama sonra bir yolculuğa çıktım. Ve hassas, uydurma bir dünyada yaşadığımı fark ettim. Hayır, yaşamak değil. Kış uykusundaymışım. Birbiri ardına günlerin üstünü çiziyordum. İstediğim şey, gerçekten istediğim şey, bu yağmurlu öğleden sonra. Sarhoş ve kendinden geçmiş bir halde eve dönmek istiyorum, coşku ve beyaz ateşle dolu. Sev beni.

şefkatle, Jack. Ya da beni pervasızca sev. Hangisi olduğu umurumda değil. Ama bunu şimdi yap. Bu yoldan bir daha geçip geçmeyeceğimizi asla bilemezsin." Yüz ifadesi o kadar heyecan vericiydi ki kalbim göğsümde çılgınca çarptı. "Senin sözlerin. Hatırladın mı?"

"Kratere yapılacak bir geziden bahsediyordum,-"

"Bu değil mi?" Tutkulu bir meydan okumayla ıslak üstümü fırlattım.

Davetim onu sınırın ötesine itti. Sanki onu az önce serbest bırakmışım gibi içinde yoğun bir şey alevlendi - anında, elektrik gibi.

Kahretsin. Artık bu işin içindeyim. Nabzım baş döndürücü bir arzu kokteyliyle atıyor, bu kokteylin kenarları da dehşetle çevreleniyordu. Bana dikkatle bakıyor, beklentimi neredeyse dayanılmaz hale gelene kadar artırıyordu.

"Çıkar şunu," dedi, emri özlemle doluydu.

Önce bir askıyı, sonra diğerini çıkarırken parmaklarım titredi. Sütyenimi açmamı beklemedi. Beklemeyi bitirmişti. Dili ıslak kumaşın arasından meme ucumu okşadı, sonra ağzına aldı, dişleriyle kenarlarını törpüledi.

"Ohhh." Denenmemiş duyularımı hayata geçirirken nefesim kaçtı, diğer fincanın dantelini aşağı çekti ve başparmağıyla büzülmüş tepeyi fiskeledi.

Beni kucağına kaldırdı, bacaklarımı iki yanına aldı. Sertleşmişti ve bunu bilmemi istiyordu. "Son şansın, tatlım. Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim. Eğer tereddütlerin varsa, şimdi tam zamanı, çünkü birazdan seni önce nazikçe, sonra da her türlü karanlık, lezzetli yere götüreceğim."

Nefesi göğüslerimin arasında sıcak, hayali öpücükler bıraktı, sözleri beni kıvrandırdı. Yatak odasındaki boğuk sesi içime hoş ürpertiler gönderiyordu. İçim heyecanla çalkalanıyordu. Kilitlendiğimiz yoğun bakışları bozmadan tişörtünün eteklerini çekiştirdim. Kollarını kaldırdı ve soymama izin verdi. Teni yağmur suyuyla kayganlaşmıştı ama vücudundan yayılan sıcaklık hissediliyordu. Nefeslerimiz

kenarında durduğumuzda, şimşek çakması ve gök gürültüsü arasındaki o enfes sessizlik dalgası hep bir ağızdan geldi.

Ve sonra aramızdaki boşluk patladı.

Açlıkla ağzımı kapadı, yumuşaklığını yuttu, uzun parmakları saçlarıma gömüldü. Bir tutamını çekerek boynumu ortaya çıkardı ve sakalımı okşayan, kışkırtıcı öpücükler bıraktı. Sırtım, etime karşı beklenmedik derecede ipeksi olan bu öpücüklerin hissiyle dikleşti. Sütyenimi çözüp bir kenara fırlattığında tüylerim diken diken oldu. Dili gergin, esmer pembe bir meme ucunun üzerinde dönerken kirpiklerim titreyerek kapandı ve kısa nefeslerle hayranlığını fısıldadı.

"Sıkı tutun, tatlım." Ellerim omuzlarını kavradığında bana baktı. Gözlerinde en sarhoş edici türden tehditler ve vaatler vardı.

Beni sırtüstü yatırdığında nefesim kesildi, eli karnımdan aşağıya ve uyluğuma doğru bir yol açtı. Kot pantolonumun ıslak, yapışkan kumaşı üzerinde yavaş daireler çizerek bacaklarımın arasındaki birleşme noktasına gittikçe yaklaştı.

Sinirlerim, üzerimizdeki kanvas çatıya düşen yağmur gibi titriyordu ama beni reddetti ve onun yerine fermuarımı çekti. Yavaşça aşağı çekerken nefesimi tuttum, o kadar güçlü, o kadar zorlayıcı bir bakışla beni izliyordu ki, ruhumu da çözüyor olabilirdi, titreyen bir parça. Kotumu kaydırarak çıkardı ve dizlerinin üzerine oturup beni içine çekti.

Karanlıkta farklıydı, ama gri, sessiz gün ışığında güvensizliklerim devreye girdi. Daha önce pek çok erkeğin önünde çıplak kalmamıştım. Bluzumun altında bir el, eteğimin üstünde bir dokunuş, ama hiç bu kadar açıkta kalmamıştım. Ve kesinlikle Jack'e benzeyen biriyle değil. Ellerim içgüdüsel olarak göğüslerimde ve karnımda gezindi.

"Yapma." Kapüşonlu gözleri çıplak bedenimde gezinirken bileklerimi üstümde kenetledi. Bedenim titredi, ayak parmaklarım kıvrıldı, ama gözlerimi açtığımda

Yüzündeki ifade her şeyi eritti. Bana yıldız tozu ve ışıkmışım gibi bakıyordu.

"Tanrım." Gözleri keskin bir şehvetle karardı. "Çok güzelsin amına koyayım."

Beni öpmek için durakladı ve sonra elleriyle, dudaklarıyla, diliyle ve dişleriyle taparcasına okşamaya başladı. Yavaşça, her santiminin tadını çıkararak hareket etti, ta ki arzunun sıcak seli tenimin altında dalgalar halinde dalgalanıp kalçalarımın asırlık bir ritimle kabarmasına neden olana kadar.

"İşte böyle, bebeğim. Şimdi izin ver seninle bineyim."

Yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğünde dilinin kaygan kıvrımlarım arasındaki ilk fırçasıyla sarsıldım.

"Mmm." Dudaklarındaki ıslaklığın tadını çıkarmak için başını bir saniyeliğine kaldırdı. "Tanrım, seni tatmak için ölüyordum. Sen ..." Sözlerinin geri kalanı boğuktu ama içimde sıcak, tatlı titreşimlere dönüştüler.

Jack sessiz bir aşık değildi. Zevkini kalın, gırtlaktan gelen seslerle dile getirirdi. Bacağımı omzuna attı ve dilini içime daldırmadan önce uyluğumun iç kısmını ısırdı. İstemsiz uyarılma titremeleri içimden geçerken onun vahşi, kalın saçlarına tutundum. Uyanan alevleri hissetmiş gibiydi çünkü hareketleri yoğunlaştı ve beni zevkin doruklarına taşıdı.

"Evet." Kalçalarımı yerden kaldırdı ve beni ağzıyla tam, cinsel temasa getirdi. "Siktir, evet."

Onun çiğ duygusallığı beni uçurumun kenarına gönderdi. Nefesim kesildi ve elektrik hissinin girdaplarında içimde patlayan kıvrımlı, soluk kesici tatlılığa teslim oldum.

Beni sıcak, nabız gibi atan bedenine doğru çektiğinde hâlâ nefes nefeseydim. Sırtımın ve omuzlarımın çıplak tenini okşarken göğüslerim göğsünün sertliğine çarpıyordu. Sanki buna ihtiyacım olduğunu biliyordu, beni topraklamak için çünkü uçup gidecekmişim gibi hissediyordum.

Tam olarak ne zaman öpüşmeye başladığımızı ya da yumuşak okşamalarının tenimi sıvı ateşe çevirdiğini bilmiyorum. Bir şey

içimdeki uykuyu uyandırmıştı ve açgözlüydüm. Kot pantolonunu çekiştirerek çıkardım. Ona dokundum, onu keşfettim, onu tahrik ettim, ona taptım - dudaklarının ay eğrisi, kulaklarının arkasındaki zevk çukurları, sert, yontulmuş karın kaslarının arasındaki vadiler. Yaşayan, nefes alan, duyarlı bir sanat eseri gibiydi; burasına dokunduğumda eriyor, orasıyla oynadığımda kaya gibi sertleşiyordu. Tadını ve kıvrımlarını, nefesinin tatlılığını, sırtındaki girintileri, bacağındaki kaba tüyleri öğrendim. İnlemelerinden, homurtularından, zevkten titreyişlerinden, onu ağzıma aldığımda başının geriye yuvarlanışından, vücudunu benimkinin üzerine indirirken gözlerindeki bakıştan zevk aldım ve beni artan bir uyarılma ağına hapsettim.

Bir saniye hareketsiz durdu, ancak içeri itmeden önce ihtiyaçla zonkladığını hissedebiliyordum. Vücudum ona uyum sağlamak için gerildi, santim santim kayganlaştı - yavaşça, imkansız bir şekilde

-Ta ki bir bariyere gelene kadar. Hafifçe geri çekildi ve yüzümdeki bir tutam saçı fırçaladı.

"Öp beni," dedi, dumanlı ve çiğ.

Dudaklarımı onunkilere dokundurdum, odağım hâlâ bedenlerimizin birleştiği noktadaydı.

"Gerçek bir öpücük," diye homurdandı, dişleriyle alt dudağımı sıyırdı. "Bunun gibi." Ağzı benimkini yakalamak için aşağı doğru indi ve duyularım dönmeye başladı. Nefesim yumuşakça ayrılmış dudaklarının arasından kaçtı. "Bana dilini ver." Sözleri beni büyüledi. Dilinin kadife sıcaklığı benimkine karışırken titredim, kendimi öpücüğünün ustalığına kaptırdım.

İşte o zaman içime doğru sert bir hamle yaptı; nefes nefese kalmama ve dudaklarından kurtulmama neden olan sert bir hamle. Omuzlarını kavradım, acı içimi yırtarken tırnaklarım hilal şeklinde girintiler bıraktı.

"Şşşt. Seni tuttum." Alnıma, burnuma, ağzımın kenarına öpücükler bıraktı. Vücudum ona alışana ve acı azalana kadar kıpırdamadan içimde kaldı.

"Yalan söylemeyeceğim." İçimde hafifçe sallanmaya başladığında adem elması sallanıyordu. "Seni sert ve hızlı bir şekilde içime almamak için kendimi zor tutuyorum. Cennet gibi hissediyorsun." Sanki kendini sabitlemek istercesine parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi.

Bedenim onun etrafında eridi ve dünya onunla doldu.

Bedenlerimizi birbirine bağlayan bir tempo bulduk.

Jack, Jack, Jack, Jack, bana şarkı söylüyordu, kalçalarının her hamlesi beni daha yükseğe taşıyordu.

Ona sarıldım ve içimde kopan fırtınayı dindirmeye çalıştım.

"Rodel." Yüzünü boynuma gömdüğünde, sıcak nefesi tenimi kavururken kelimeler zorlanıyordu. Ritmi değiştikçe tutku damarlarımda alevlendi. Kontrolün ince sınırını aşmaya başladığında parmakları kalça kemiklerimin derinliklerine gömüldü. Başparmağı klitorisimi buldu ve bir inilti çıkardı. Onunla dalga geçtikçe, okşadıkça, fiske vurdukça düşüncelerim parçalandı.

"Jack." Tüm vücudum sıkıştı ve sonra beni titreyen coşku patlamaları içinde serbest bırakırken zirveye ulaştı.

Nefesi kesilirken ve kalçaları gerilirken etrafımızda ışıklar parladı. Kör edici bir berraklık anında, gök gürültüsü her yuvarlandığında Jack'i düşüneceğimi fark ettim - duyularıma yapışan özünü, etrafımdaki tutkusunun türbülansını, sınır çizgilerimizin dağıldığını. Ten, kemik ve nefes cızırtılı bir coşku dalgasında birbirine karışıyordu.

Nefes alış verişimiz yavaşlayana kadar Jack'in alnı benimkine yaslanmış, göğsümüz kabararak orada yattık.

"İyi misin?" diye sordu, başparmağını çenemde gezdirerek.

Hoş bir yorgunluk içinde iç çektim ve daha da yaklaştım. Ağrım vardı ama bu, içimde biriken yakıcı ihtiyaca boyun eğmenin verdiği tatminle kıyaslanamazdı.

"Sence bunu bir daha ne zaman yapabiliriz?" diye sordum.

"Seni küçük sürtük." Jack gülümsedi ve beni kollarıyla sardı. Sıcacıktı. Çok lezzetli bir sıcaklık.

Göz kapaklarım sarktı, ama hiçbirini kaçırmak istemiyordum - parmak uçlarının dudaklarımın dış hatlarını çizişini, güzel orantılı vücudunun benimkine karşı verdiği hissi, gök mavisi gözlerindeki hasat altını beneklerini.

"Bunu unutma." Boynumdaki saçları taradı ve oraya bir öpücük kondurdu. "İngiltere'de yağmurlu bir öğleden sonra kitaplarınla kıvrılıp yattığında, dünyamı renklerinle nasıl boyadığını hatırla. Gökkuşağı haleni hatırla."

"Yapacağım." Boğazımda sıcak bir sızı büyüdü. Çoktan vedalaşmaya başlamıştı. "Hatırlayacağım. Hayatımın sonuna kadar."

Dışarıda, bulutlar geçerken yağmurun gümbürtüsü yumuşadı. İçeride birbirimize sarıldık, sessizlikte acı tatlı şiirler yaktık.

"Jack?" Doğruldum ve ona baktım, kaşlarım yumuşamıştı, gözlerim yarı kapalı, savunmam düşmüştü. Tükenmiş ve mutluydum, bir kayanın üzerine uzanmış büyük bir kedi gibi.

Onu böyle, tam olarak böyle hatırlamak istedim.

"Ne?" Avucumu kendi avucuna dayamış, parmaklarını açmış, beş parmağını da birbirine değdiriyordu.

Keşke o sesin bana ne yaptığını sana açıklayabilseydim. Keşke beni nasıl hissettirdiğini sana açıklayabilseydim.

Kimseye sana aşık olduğum kadar sert ve hızlı aşık olacağımı sanmıyorum.

Kimseyi seni sevdiğim gibi sevebileceğimi sanmıyorum.

"Hiçbir şey." Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu öptüm. "Bunu hissetmediğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldadı.

saçlarımın perdesi. "Kalbimin her atışı seni benden uzaklaştırıyor. Burada sonsuza dek durmak istiyorum. Bu çadırda, bu öpücükte, bu anda." Beni dudaklarına çekerken parmakları saçlarıma gömüldü.

Midem guruldadığında öpücüğünün tatlılığını içime çekiyordum.

"Sanırım karnın da aksiyona katılmak istiyor." Jack aşağı kaydı ve kulağını karnıma dayadı. "Benimle edepsizce mi konuşuyorsun?" Geçici bir konuşma yapmaya başladı.

"Ne? Yok artık." Yanıma geldi ve bana acımasız bir bakış attı. "İyi haber mi, kötü mü?"

"Ne kadar kötü?" Ben de eşlik ettim.

"Ölüm tehditleri. Eğer seni beslemezsem, işim biter." "Peki ya iyi?" Güldüm.

"Bir şeyler atıştırırsınız ve sonra kaldığımız yerden devam ederiz."

"Peki ya sen?"

"Karnımı doyurmayı planlıyorum, tatlım." Boynumla omzum arasındaki eğimi ısırdı ve diliyle yatıştırmadan önce dişlerinin arasında tuttu.

O sırt çantasını karıştırırken ben de bir paket sütlü çikolata ile oynuyordum.

"Bu kutu mu yoksa bu mu?" Birbirinin aynısı tenekeleri uzattı.

"İkisi de." Ağzıma bir parça çikolata attım ve bir tane daha aldım. Görünüşe göre seks beni acıktırmıştı.

"Bunu duyuyor musun?" diye sordu Jack, daha dik oturarak. Dışarıdan hafif, metalik bir çınlama geliyordu.

"O da ne?" diye sordum.

"İnek çanlarına benziyor."

Giyindik ve çadırın kapaklarını kenara ittik. Yağmur durmuştu ama nemli ve sıcak zeminden yoğun bir sis yükseliyordu.

"Bir insan bu Allah'ın belası yere neden inek getirir ki?" Jack dışarı çıktı.

Peşinden sürünerek dışarı çıktım ve gözlerimi kısarak yoğun, renksiz sise baktım.

"Bizi görmeyebilirler," dedi Jack, az önce öğle yemeğimiz için boşalttığı iki tenekeyi kaldırırken. "Çadırımızı çiğnemelerini engellemeliyiz." Aceleyle ilerledi ve uyarı olarak tenekeleri birbirine vurdu.

Sığır çanları yaklaştı ama karşı taraf bizi duyunca sustu. Durduk ve nemli buharın içinden baktık. İki yanımızda anıtsal kaya koruları yükseliyordu. Sis her şeye fey benzeri bir nitelik veriyordu, sanki

uhrevi bir yerin eşiğinde duruyordu, tek bir inek çanının sessiz tıngırtısı dışında hareketsiz ve askıdaydı.

Sisin içinden, hayalet gri perdelerle örtülü bir figür belirdi. Mızrağını yumuşak, çamurlu toprağa sapladı ve kadife siyahı bir gölge gibi önümüzde durdu. Omuzlarında kareli bir çarşaf asılıydı ve kulak memelerinden gümüş halkalar sarkıyordu.

"Olonana." Şef gözlerinin önüne geldiğinde Jack bir adım öne çıktı.

"Kasserian ingera." Selamlamak için mızrağını kaldırdı. Çocuklar nasıl?

Jack tam cevap verecekti ki Olonana'nın etrafındaki sis şeritleri yer değiştirdi. Şefin karanlık figürünün etrafında ay beyazı yüzler sessizce teker teker belirdi. Bir hokkabazın senfonisinde çağrılan sessiz notalar gibi cisimleşmelerini nefesimi tutarak izledim. Bir, iki, üç, dört.

. . hepsi Olonana'nın iki yanında buharla kaplanmış hayaletlerin oluşturduğu bir sıra gibi ayakta durana kadar sisin içinden çıkmaya devam ettiler.

On üç albino çocuk, bir çift kırmızı cüppeli Maasai savaşçısı tarafından kuşatılmış.

Tüylerim diken diken oldu. Uzak, bulanık dağların fonunda, grup bir beklenti havasıyla önümüzde duruyordu. Arkalarında inekler ıslak, çorak toprağı kokluyor, ot fısıltıları arıyorlardı.

"Jack Warden," diye karşılık vermesini istedi Olonana. "Size bu çocukları getirmek için uzun bir yoldan geldim."

"Ne . . . ?" Jack durakladı. "Nasıl ... ... ?"

"En son görüştüğümüzde bana ay sonunda Magesa'da olacağını söylemiştin. Sana yetiştiğime sevindim. Sığırlarla daha fazla gidemeyeceğim, bu yüzden onları sana bırakıyorum." Etrafında toplanmış olan çocuklara doğru eliyle işaret etti. "Wanza'ya götürdüğün diğer çocuklar nerede?"

"Yürümedi ama sen . . ." Jack önümüzde duran yüzleri taradı. "Bu kadar çocuğa nasıl sahip oldun?"

"Onları Bunda kasabasından çok uzak olmayan bir yerde, bir kargo minibüsünün arkasında bulduk. Araba bir restoranın önüne park edilmişti. İçeriden gümbürtüler geldiğini duyduk ve kontrol etmek için durduk. Salaton burada -" yanındaki moranlardan birini işaret etti "- mızrağıyla kilidi salladı. Onları içeride bağlı ve ağzı tıkalı bulduk. Bazıları evlerinden kaçırılmış, bazıları da takas edilmiş. Bana daha fazla çocuk olduğunu söylediler ama ..." Olonana başını salladı. "Onları kaçıran adamlar tehlikeli insanlar. Kara büyü ticareti yapıyorlar. Bu çocukları kurban ayinleri için teker teker teslim ediyorlar. İzimizi bulmaları uzun sürmez. Çocukları saklamak ve ayak izlerini bozmak için sığırların arasında yürüttük. Yağmur da yardımcı olmadı. Çamurda iz bıraktık. İyi bir iz sürücü bizi bulabilir. Ve bulacaklar da. Bu çocuklar onlar için çok para eder. Onları mümkün olduğunca çabuk Wanza'ya götürmelisiniz."

Jack cevap vermedi. Yüzü boş bir levha gibiydi - duygusuz ve ifadesiz. Sessizlik belirdi, gri ve sis kadar ağır. Durumun vahameti gözümden kaçmamıştı. Jack'in durumu da öyle. Buna hazırlıklı değildik. Arabamız yoktu, erzakımız yoktu ve on üç çocuğu onları kovalayan kişiye karşı korumanın hiçbir yolu yoktu.

Olonana'ya "Çocukları içinde bulduğun minibüs" dedim. "Neye benziyordu?"

"Beyazdı," diye yanıtladı. "Ve sarı."

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. "Klima logolu mu?"

"Sanırım öyle. Evet." Olonana'nın kaşları birbirine çatıldı. "Sen de mi gördün?"

"Yaptık. Magesa'ya giderken. Çocukları arıyor olmalılar. Jack'i neredeyse eziyorlardı." Bir yanıt bekleyerek ona döndüm ama ilk gün verandada gördüğüm Jack'e benziyordu.

Kendini herkese ve her şeye kapattı. Bir şeyler çok yanlıştı.

"Bize bir dakika izin verir misiniz?" Şefe sordum.

Başıyla onayladı ve Jack'i kenara çektim. Sis bizi grubun geri kalanından ayırıyordu.

"Jack?"

Bana öyle bir tarafsızlıkla baktı ki bocaladım.

"Jack! Kendine gel." Paniğim ona ulaşmış gibi görünüyordu. Gözleri değişti ve sonra okunamayan bir duyguyla karardı.

"Yapamam," dedi. Sesi boğuk çıkıyordu, sanki nefesi kesiliyordu. "Yapamam. Yüce Tanrım, yine mi?" Kamburlaştı, sanki dayanılmaz bir acı çekiyormuş gibi yanlarını tutuyordu. "Nereden geldiği belli değil. Bir bakıyorsun kızına balon alıyorsun, bir bakıyorsun kızın gitmiş ve sen ayağa bile kalkamıyorsun. Çünkü otoparkta bir şey sizi yere yapıştırmıştır. Onun ağırlığı. Her şeyi tekrar hissedebiliyorum. Tam burada." Elini göğsüne götürdü ve uzun, yalpalayan nefesler aldı. "Keşke bunu yapabilseydim, ama yapamam Rodel. Ben herkesin sandığı kişi değilim. Güçlü, özverili bir kahraman değilim. Ben sadece kızının kaybını atlatmaya çalışan bir adamım. Kafamda üç çocuk için hazırlandım. Onlar ve sizin için hayatımı ortaya koyabilirdim. Ama bu

. . . peşimizde bir grup kana susamış manyak varken on üç kolay hedefe eşlik etmek . . . .her yerinde felaket yazıyor. Onları korumanın hiçbir yolu yok. Ve ellerime daha fazla kan bulaşmasına dayanamam, Rodel. Dayanamam."

Elini tuttum, çünkü onunla birlikte, onun için kırılıyordum ve Jack'in elini tutmak bana her zaman sağlam bir zemine uzanıyormuşum gibi hissettirirdi. Bir şey avucumdan kurtuldu ve yere düştü. Çadırdan ayrıldığımızda elimde tuttuğum küçük kare sütlü çikolataydı.

"Al." Aldım ve Jack'e verdim. "Çikolata her şeyi daha iyi yapar." Bunlar Goma'nın sözleriydi ve

Bir saniye sonra oradaydı, başımızda duruyordu, güçlü ve yiğitti, tıpkı malikânenin arkasındaki mezarları gözetleyen budaklı, koruyucu ağaç gibi.

"Eritilmiş çikolata." Uzun bir süre avucunun içinde tuttu. "Lily'nin en sevdiği." Çikolatayı yapışkan ambalajından çıkarırken düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. "Seni duyuyorum bebeğim." Zar zor bir fısıltıydı ama bunu söylerken boyu uzamıştı. Vücudu yavaş yavaş yeni bir nefesle doluyor gibiydi. "Seni duyuyorum. Kafamdaki tüm saçmalıklardan daha yüksek sesle. Beni korkutan her şeyden daha yüksek sesle." Çikolatayı ikiye böldü ve ağzına attı. Gözlerini kapadı ve tatlı bir anıymış gibi tadına baktı.

"Tüm o insanların önünde dans ederken ne kadar cesur olduğunu unutmadım. Seni kaybettim, benim tatlı meleğim, ama o çocukları yüzüstü bırakmayacağım. Kendi şeytanlarımla yüzleşmeliyim. Seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissetmeyi bırakmalıyım. Tanrım, Lily. Her neredeysen. Baban seni çok özlüyor. Hem de çok." Sesi çatladı ve sessiz bir övgüyle gözlerini kapadı. Başını kaldırdığında, gözleri etrafımızda dönen sis perdeleri içinde elmas mavisi berraklık noktaları gibi parlıyordu.

Çikolatanın diğer yarısını bana uzattı ve gülümsedi. "Goma neden bahsettiğini biliyor. Çikolata her şeyi daha iyi yapar."

Şekeri ondan alırken parmaklarımız birbirine değdi. Kafamda çalan alarm zillerine engel olamıyordum. Tehlikenin yaklaştığını görebiliyordum, sisin içinde parıldayan kenarını. Ve her ne kadar bunu ben başlatmış olsam da, kilometrelerce uzakta bir barda oturup ekranda yanıp sönen korkunç görüntüleri izlerken, Jack'in çekip gitmesini istedim. Kız kardeşim için bir şeyler yapmaya çalışırken, sevdiğim adamı tehlikeye atacağımı nereden bilebilirdim?

OceanofPDF.com

Çocuklarla ilgilenmeyi bitirdiğimde gece çökmüştü. İlk yardım çantasını kaldırdım ve Jack'in yanına uzandım.

"Onlar iyi mi?" diye sordu. Ama gözlerinde benim için de endişe vardı. Bütün öğleden sonra bu anlara girip çıkıyorduk, her şeyin silikleştiği ve etrafımızdaki kaosa - çocuklar, sığırlar, üç Maasai erkeği- rağmen sadece ikimizin olduğu anlara.

"Onlar hayatta kalanlar," diye cevap verdim, onun yakınlığının verdiği rahatlığı içime çekerek.

Çocuklar uzun bir yol yürümüşlerdi. Aç, yaralı ve bitkin durumdaydılar. Kablo bağlarıyla bağlandıkları için yırtıkları vardı. Karşı koyanlarda daha fazlası vardı - çürükler, burkulmalar ve daha kötüsü. Yaralarıyla ilgilenmeme izin verdiler, bazıları mesafeli bakışlarla, bazıları öfke, korku, şaşkınlık ve minnettarlıkla.

"Sorun nedir?" Jack telefonuyla oynarken ben de sordum.

"Bahati'yle bağlantı kurmak istedim. Ondan birkaç kişi toplamasını

Buraya gelirken güvenilir şoförler bulmalı. Bütün bu çocukları onun cipine sığdıramayız. Ama şarjım bitti."

"Buraya geldiğinde bir şeyler düşünürüz. Olonana'ya onun geleceğini söyledin mi?"

Olonana, Jack'in arabasından kurtulmamız gerektiğini biliyordu ama daha fazlasını araştırmadı. O üzerine düşeni yapmıştı ve ona göre gerisini çözmek bize kalmıştı.

"Olonana, Bahati'nin bizi almak için Maasai topraklarından geçtiğini öğrenirse pek memnun olmayacaktır. Şafakta yola çıkmayı planlıyor. Bahati daha geç gelecektir. İşleri karıştırmanın bir anlamı yok."

Şef ve savaşçıları çocukları beslemek için ineklerinden birini sunmuşlardı. Uzun sopalara geçirdikleri et parçalarını ateşin üzerinde belli bir açıyla yere saplayarak ızgara yapıyorlardı. Çocukların çoğu yemek yemişti. Küçükler çadırda uyurken, büyükler ateşin yanında, Maasai'lerin taşıdıkları sığır derisi parçalarının üzerine uzanmışlardı.

"Ne oldu?" Jack'i bana bakarken yakaladığımda sordum.

"Seni ateş ışığında seyretmeye bayılıyorum. Teninin parlayışını, gözlerinin dans edişini, saçlarının canlanışını." Beni kolunun kıvrımına çekti ve etrafımıza bir battaniye çekti. "İlk kez o gece kraterin orada durmuştuk. Şenlik ateşinin etrafında seninle dans ediyorduk. Hayatımda gördüğüm en mükemmel şey olduğunu düşünmüştüm. Lily'den sonra ilk kez bir şeye ya da birine dikkatimi vermiştim. Kendimi karnıma yumruk yemiş gibi hissettim."

O konuşurken üzerime sıcak bir ışıltı yayıldı. Sanki görünmez bir sıcaklık peleriniyle sarılmış gibiydim. "Zoru oynamaya o zaman mı karar verdin?" Dirseğimle onu dürttüm.

"Neye karar verdiğim ya da hangi yöne döndüğüm önemli değil. Aramızdaki bu şeyi inkar etmek mümkün değildi." Başımı omzuna yaslayabilmem için yana kaydı. "Biraz dinlen, tatlım. Çok yorulmuş olmalısın."

Etrafımızdaki mürekkep karası ovalara baktık. Uzakta bir tren düdüğü çaldı, ardından motorunun çuf çuf çuf çuf sesi ve ardından engin, derin bir sessizlik. Okyanuslar, dağ zirveleri ve ay kraterleri için ayrılmış türden bir sessizlik.

"Sizce o minibüsteki adamlar geri mi dönecek yoksa devam mı edecek?" Ben sordum.

"Geri döneceklerinden eminim ama ne zaman döneceklerini bilmiyorum." Saçlarımı usulca okşadı. "Merak etme. Sabah bir yolunu buluruz."

Ateşin çıtırtısı beni garip bir rüyaya sürükledi. Bir güvercin sürüsüyle birlikte kahve tarlalarının üzerinde uçuyordum. Ufukta beliren bir fırtınayla yarışıyorduk. Kan yağmuru bulutları serbest kaldı ve fildişi kanatlarını sıçrattı. Onlar gökyüzünden düşerken çığlık attım. Sonra yerdeydim, ayak bileğime kadar kızıl çamura batmıştım ki keskin bir şey ayağımı deldi. Onu aldım ve gökyüzüne doğru tuttum. Dal ve samandan oluşan parçalanmış bir taçtı.

"Jack!" Gözlerim fal taşı gibi açıldı, kalbim küt küt atıyordu.

"Jack!" Olonana'nın sesi benimkiyle yankılandı. "Geliyorlar." Uzaktaki ikiz spot ışıklarını işaret etti. Siliktiler, seçilmeleri neredeyse imkânsızdı ama karanlıkta belirgin bir parıltı bırakıyorlardı.

"Onlar olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?" Jack ayağa kalktı ve tüfeğine uzandı.

"Bunlar onlar." Olonana Jack'e döndü, gözleri kadim bilgelikle doluydu.

"Onları alabiliriz. Sen, ben, iki moran." Jack, Salaton ve diğer Maasai savaşçısını işaret etti. "Kaç kişi olabilirler?" Tüfeğinin merceğinden baktı.

"Hayır," diye yanıtladı Olonana. "Adamlarım ve ben savaşmayız. Savaşçı bir kabile için ironik ama barış artık bizim yaşam biçimimiz. Halkım ne zaman bir çatışmaya girse, bu hepimizi etkiliyor. Vahşi ve barbar olarak damgalanıyoruz. Artık bu oyuna gelmeyeceğim. Üzgünüm, Jack. Onları senin için geciktirebiliriz. Hatta belki onları atlatabiliriz. İşi bıraktıkları için geri dönmüş olabilirler, bu durumda yanımızdan geçip gidebilirler. Ve eğer bizi takip ediyorlarsa, bekledikleri kişi biziz, sen değilsin. Bundan yararlanın. Çocukları al ve git."

"Seni burada öylece bırakamam," diye karşı çıktı Jack. "İşler çirkinleşebilir. Özellikle de çocukları senin aldığını anlarlarsa."

"Olabilir. Her iki durumda da ben adamlarımdan sorumluyum, sen de çocuklardan sorumlusun. İkiye karşı on üç. Kolay kurtulacağıma eminim. Çocukları buradan mümkün olduğunca uzağa götürmelisin. Git hadi. Çadırını indir ve git."

Olonana ve ekibi sığır derilerini toplarken ve kamp alanını düzeltirken biz de çocukları uyandırdık.

"Buraya gelmeleri biraz zaman alacak," dedi Jack sırt çantasını omuzlarına atarak. "Biraz zamanınız var." Gece arazisinde kıvrıla kıvrıla ilerleyen titrek ışıklara baktı. "Zifiri karanlıkta yolculuk etmek onları yavaşlatıyor. Ya da belki izleri kontrol etmek için durmuşlardır."

"Bizim için endişelenme," dedi Olonana. "Bir planınız var mı?"

"Tren," diye yanıtladı Jack. "Birkaç kez geçtiğini duydum. Rayları takip edersek, bir sonraki istasyonda trene binebilir ve oradan Wanza'ya gidebiliriz."

Şef başını salladı ve eline tükürdü. "Tanrı seninle olsun, Jack Warden."

"Ve seninle." Vedalarını tükürük dolu bir el sıkışmasıyla mühürlediler.

Sonra Olonana bana döndü ve aynı eli uzattı. "Taleenoi olngisoilechashur."

Lanet olsun.

Jack için ayırdığı onuru bana da gösteriyordu.

Avucuma tükürdüm ve elini sıktım, bir yandan da el dezenfektanı, el dezenfektanı, el dezenfektanı diye düşünüyordum.

Olonana içimi görmüş gibiydi, çünkü güldü ve Jack'e şöyle dedi: "Umarım sen ... ne diyorsun? Fransız öpücüğü."

Jack sırıttı ve kolunu kalçama doladı. "Onun bütün yüzlerini seviyorum. Her birini."

"O zaman onunla evlenmeli ve tüm çocukları almalısın." Olonana ve moranlar güldüler.

O gece onları böyle bıraktık-Olonana iki alt dişi eksik sırıtıyordu, ateş mükemmel yuvarlak kafasını siluet haline getiriyordu ve moranlar onun yanında duruyordu. O gece kahraman tanımım daha da büyüdü ve genişledi. Bazen kahramanlar bir kitabın sayfaları arasında bulunurdu, bazen de bir tepede durur, kareli togaları rüzgarda dalgalanır, geri kalanımız için kaleyi korurlardı.

OceanofPDF.com

Kamp alanından uzaklaştıkça GECE GÖRÜSÜ yerleşti. Gökyüzü karanlık ve berraktı, gümüş rengi asterlerle beneklenmişti. Ayın ışığının rehberliğinde çorak düzlüklerde sessizce ilerliyorduk. Yanımızda on üç çocuk olduğunu düşünürsek, ürkütücü bir sessizlik vardı. Ancak bu çocuklar sıradan çocuklar değildi. Hepsine ölüm dokunmuştu ve şimdi ölüm onları takip ediyordu. Hayatta kalma içgüdüleri devreye girmişti ve sormadan, konuşmadan toplu halde hareket ettiler. En küçükleri bile ayak uydurmak için çırpınıyor, işler zorlaştığında benim ya da Jack'in elini tutuyordu. Hareketlerinde kalbimi kıran bir aciliyet vardı.

"Artık çok uzak değil," dedi Jack. "Yakında tren raylarına varmış oluruz."

Bu bir ilerlemeydi ama daha önümüzde uzun bir yol vardı. Bir sonraki istasyon kilometrelerce uzaktaydı ve güneş doğduğunda herhangi birinin bizi fark etmesi kolay olacaktı.

"Sence Olonana ve ekibi iyi mi?" Arkamızdaki alanı taradım. Ateşin titrek ışığı çoktan kaybolmuştu.

"Ona!" Jack'in omzuna aldığı çocuklardan biri bir şeyi işaret etti.

Uzakta, birkaç mil ötede belli belirsiz bir parıltı vardı. Bir göründü, bir kayboldu.

Gölgelerin ve çalılıkların arasından süzülen bir arabanın farları.

İçimi bir panik kapladı. O sırada kimsenin orada olması için başka bir neden yoktu. Bizi açıkta, kaçacak ve saklanacak hiçbir yerimiz yokken bulmuşlardı. Bu sefer çocukların kaçmasına izin vermeyeceklerdi ve daha da kötüsü, onları minibüse geri sokmaya bile çalışmayabilirlerdi. Peşinde oldukları çocuklar değildi. Vücut parçalarıydı. Her birini katledip yine de kan paralarını alabilirlerdi. Ve arkalarında tanık da bırakmazlardı.

Işıklar yaklaştıkça kâbusum gözümün önünden geçti.

Kan yağmuru.

Güvercin çocuklar.

Parçalanmış bir taç.

Kendi nabzımın sesi kulaklarımda zonkluyordu.

Tanrım, konuş benimle, Mo. Bir şey söyle. Herhangi bir şey söyle.

Sessizlikten başka bir şey yoktu. Geniş ve derin.

Ve sonra, ovanın öbür tarafından, tiz bir çığlık havayı deldi.

Çuf çuf eden bir trenin düdüğü.

"Bir tren geliyor! Ona binmeliyiz. Çabuk!" Jack'e söyledim ama o önce trene sonra da arabaya bakıyordu. "Jack? Ne yapıyorsun? Kaybedecek zamanımız yok."

Çocuğu omzundan indirdi ve sırt çantasının fermuarını açmaya başladı. "İlk yardım çantasında hiç ispirto kaldı mı?"

"Evet, ama-"

"Yakala." Şişeyi bana doğru fırlattı. Sonra birkaç tişörtünü çıkardı ve parçalamaya başladı. "O treni durdurmamız lazım ve karanlıkta makinistin bizi görmesine imkân yok. Meşale yakmamız lazım."

Pamuk şeritlerinden bazılarını çocuklardan birkaçına verdi ve ovaların sertliğine kurban gitmiş ölü bir diken ağacını işaret etti. "Leteni tawi."

Aceleyle ağaçtan dallar topladılar, uçlarını şeritlerle sardılar, böylece dikenler onları çizmeyecekti.

"Jack. Bak!" diye bağırdım. Farları karanlıkta yılan gözleri gibi parlayan bir başka araba şimdi ilkini takip ediyordu.

"Lanet olsun. Takviye kuvvet getirmişler." Jack dallardaki dikenleri yontuyordu, tepedekiler hariç hepsini. Onları da pamuğa sarıp ispirto ile ıslattı. Gittikçe yaklaşan arabalarla yarışırcasına art arda daha fazla meşale topladı. Hava aciliyet ve çaresizlikle doluydu. Tenimi ıslatıyor, ince bir ter tabakası bırakıyordu. Çocuklar sanki sesleri çoktan kısılmış gibi hareketsiz ve sessiz duruyordu.

"Onları yüksekte tutun," dedi Jack, meşaleleri büyük çocuklara dağıtırken. "Korkmayın." Onları ateşe verirken başparmağı çakmağın tekerleğine vurdu.

Alevler teker teker canlandı, on tane sıcak, dönen güneş geceyi aydınlattı. Etrafımızdaki toprak, titreyen altın ışık dalgaları halinde alçalıp yükseliyordu.

"Artık bizi görebilirler," dedim arabalara doğru dönerek.

"Onlar da öyle." Jack treni işaret etti. Hâlâ uzaktaydı ama hızla yaklaşıyordu. "Asıl soru, hangisinin bize daha önce ulaşacağı?"

Tren raylarından çok uzakta değildik ama yine de sonsuzluk kadar uzaktaymışız gibi geliyordu. Kırılgan zeminde koşarken nefesim kısa, titrek patlamalar halinde geliyordu. Önümdeki çocuklardan biri takla atıp düştü. Kıvrılarak onu yakaladım ve kalçamdan yukarı kaldırdım. Ciğerlerim yanıyordu, bacaklarım fazladan ağırlığın altında titriyordu ama koşmaya devam ettim. Tabanlarımdaki deri aşınana kadar koşacaktım çünkü canavarlar ayaklarınızı kemirirken yaptığınız şey budur. Çığlıklarınızı, paniğinizi, korkunuzu hapsedersiniz ve enayilerden kaçarsınız.

Gözlerimi Jack'e diktim ve ilerlemeye devam ettim. Meşalesi ileride parlıyor, beyaz duman gökyüzüne doğru sürükleniyordu. Çocuklar onun iki yanına dizilmiş, V şeklinde yayılıyordu; büyükler önde, küçükler onlara ayak uydurmaya çalışıyordu. Ateşten kanatları olan bir kuş sürüsüydüler. Bu öylesine gerçeküstü ve güçlü bir manzaraydı ki, tüm o kaos ve paniğin arasından sıyrıldı ve sonsuza dek zihnime kazındı.

Rayların üzerinde tökezledik, gözlerimiz arabalar için ufku tarıyordu. Bize yaklaşıyorlardı.

"Çabuk olun." Jack çocukları pistin her iki tarafına omuz omuza yerleştirdi. "Artık bırakabilirsin," dedi bana.

Kucağıma aldığım küçük kızı hâlâ tuttuğumu fark ettim. Tutuşum gevşedi ve onun yavaşça yere kaymasına izin verdim. Diğer çocukların yanında yerini aldı, kaymaktaşından teni meşalelerin sıcaklığıyla kızarmıştı. Birlikte parlak, alev alev yanan bir ışık duvarı oluşturdular.

Jack'le birlikte tren yolunun ortasında durduk. Tren gürleyerek yaklaştıkça ayaklarımın altındaki çakıllar titreşiyordu.

Oh Tanrım. Lütfen dur, lütfen dur, lütfen dur.

Jack parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Sanki içimde yükselen gerilimi hissedebiliyordu.

"Sıkı tutun ve bırakmayın," dedi.

Diğer eliyle meşaleyi üzerimizde tutuyordu. Gözleri alevlerin ışığıyla parlıyordu, ama daha fazlası vardı; azimli, katı ve amaçlı bir şey. İlk başta ne olduğunu anlayamadım. Sonra anladım.

Kendi sihrine inanıyor musun? Bir keresinde Jack'e sormuştum.

İnanmayı bıraktım. Lily'den sonra.

Ama inanan bir adamın profilini izliyordum ve ne olursa olsun, paylaştığımız andan gurur duyuyordum.

"Jack döndü," dedim.

"Ne?" Trenin farları üzerimize doğru gelirken sesi vagonların metalik gıcırtısı tarafından yutuldu. Lokomotif raylar boyunca son sürat ilerlerken raylar gümbürdüyordu.

Jack nefesinin altında küfretti. "Bu durmayacak."

"Neden olmasın?" Elimi başımın üzerinde sallamaya başladım. "Eminim bizi görebilirler. Hepimiz aydınlandık."

"Bu bir yük treni. Eğer makinist uyuyakalmışsa ya da ön tarafı göremiyorsa, hapı yuttuk demektir."

Tren endişe verici bir hızla bize yaklaşıyordu. Vagonlar da öyle. İlk vagonun plakasından yansıyan dikdörtgen ışık parçasını seçebiliyorduk.

"Al." Jack bana el fenerini uzattı. "Kendini ve çocukları yoldan çek."

"Ne yapıyorsun?" Tüfeğini çıkarırken midem çalkalandı.

"Diğer tarafta kalın. Hepiniz. Trenin geçmesi biraz zaman alacak. Adamlar size ulaşamayacak."

"Peki ya sen? Jack, raylardan çıkman gerek!" Trenin gürültüsünden beni duyabilmesi için bağırıyordum.

"Git, Rodel. Şimdi!" Emri beni harekete geçirdi.

"Meşalelerinizi yukarıda tutun." Çocukları bir tarafa topladım. Hayatları boyunca saklanmak zorunda kalmış ve o anda umutsuzca görülmeye ihtiyaç duyan on üç çocuğa "Onları yukarıda tutun" dedim.

Gözlerim Jack'ten trene, oradan da bize doğru hızla gelen minibüse kaydı. Şafağın soluk şeritleri doğu gökyüzünde kanıyordu. Jack tüfeği gökyüzüne doğrulttu. Bir el ateş etti, kovanı dışarı atmak için namluyu açıp kapattı ve bir el daha ateş etti. Ses, açık düzlüklerde bir gök gürültüsü gibi yankılandı.

Minibüs yavaşça durdu, ışıkları avını takip eden bir yırtıcı gibi bize bakıyordu.

Bu doğru, sizi sikikler. Ateş gücümüz var, o yüzden GERİ ÇEKİLİN!

Silah sesi trendeki birilerini de uyarmışa benziyordu çünkü trenin güçlü itiş gücü yavaşladı. Frenler patladığında yüksek bir gıcırtı duyuldu ama tren raylardaki adama çarpmamak için hâlâ çok hızlı gidiyordu.

"Jack!" diye bağırdım. Pas ve metalden oluşan bir bulanıklık içinde yanımızdan hızla geçip giderken çocuklardan toplu bir nefes alma sesi geldi ve bir hava patlamasıyla meşalelerden bazılarını söndürdü. Durdu, öndeki araba bizden birkaç metre ötede durdu.

Gürültülü ve şamatalı bir şeyin kesilmesinin ardından gelen sessizlik muhteşemdir. Etraftaki düzlüklerin boşluğunu büyütüyordu. Yakalamak için peşinden o kadar koştuğumuz canavar, gücü tükenmiş bir ejderha gibi inliyor ve gıcırdıyordu. Jack onu durdurmayı başarmıştı ama benim hissettiğim tek şey kalbimdeki hastalıklı boşluktu. Dakikalar ilerledikçe donmuş bir halde önümde duran parlak mavi kargoya bakıyor, nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyordum.

Metalin metale çarparken çıkardığı sesler beni şoktan çıkardı.

"Rodel. Buraya gel!" Jack'ti.

Rahatladım. O kadar derindi ki kalbimi hızlandırdı; damarlarımda kan yeniden akmaya başladı.

Çocuklar onu benden önce buldu.

"Haraka! Haraka! Çabuk ol." Hâlâ yanmakta olan meşaleleri söndürdü ve çocukları bir yük vagonuna taşırken onları toprağa gömdü. Dört tarafında da sert metal yerine yarıklar olan panjurlu kenarları vardı.

"Şoförle konuştum," dedi. "Bizi Wanza'ya götürmesi için ona para verdim." Tam bir adrenalin modundaydı, az önce bana ne yaşattığından habersizdi. Elini uzattı ve beni arabaya bindirmek için elini tutmamı bekledi. "Haydi, Rodel. Oyalanmayı bırak. Ona gitmesini söyledim. Kaybedecek zamanımız yok."

"Oyalanmıyorum!" Ağlamak istiyordum ve bunun öfkeden mi yoksa rahatlamadan mı kaynaklandığını bilmiyordum. "Ben senin. . . sen-"

Keskin bir düdük sesi duyuldu ve ardından tren sarsıldı.

"Rodel?" Jack omzunu ovuşturdu, öne doğru yuvarladı ve sonra geri.

"Diğerini incittin mi?" Minibüsle karşılaştığımızda düştüğü omuz değildi.

"Bu şekilde yoldan çekilmeyi gerçekten bırakmalıyım."

Bunu o kadar içten söyledi ki ağzımın kenarları eğildi. "En kötü koşullarda bile beni gülümsetmeyi nasıl başarıyorsun?"

"Yaralarımın seni eğlendirmesine sevindim." Yanıma atlamadan önce beni yük vagonuna kaldırdı.

"Burada keçiler var!" diye bağırdım. Yerler samanla kaplıydı ve keçiler etrafımızdaki ağıllara tıkılmıştı.

"Bu bir hayvan arabası."

"Burası da öyle kokuyor," diye not ettim. Jack kapıyı açık bırakmıştı, bu yüzden koku çok bunaltıcı değildi.

Çocukların hızlı bir sayımını yaptım. Hepsi oradaydı, hepsinin hesabı tutulmuştu. Taşıdığım küçük kızın dizleri kanıyordu ama bunun dışında iyi görünüyorlardı. Yarıklardan dışarı bakıyorlardı, solgun gözleri yaklaşan minibüsteydi, sabahın erken saatlerinde puslu havada açıkça görülebiliyordu. Magesa'ya giderken gördüğümüz minibüstü bu. Arkasından tozla kaplı ikinci bir minibüs geliyordu.

"Onları korkuttun," dedim, Jack omzuna asılı tüfeğiyle açık kapağa yaslanırken.

"Bir kumar oynadım. Elimdeki tek şey iki atıştı."

"Yani şimdi trene binerlerse-" Salyangoz hızında ilerliyorduk, motor yükü tekrar hareket ettirmek için zorlanıyordu.

"Yapmazlar. Dışarıda olduğumu bilmiyorlar. Çocukları istiyorlar ama kendilerini riske atacak kadar değil. Tren hareket ettiğinde, altın değerindeyiz. Onlar yetişmeden çok önce Wanza'da oluruz."

Tam rahat bir nefes almak üzereydim ki, ilk arabayı takip eden araba hızlanmaya başladı. Görünmüyordu.

Sanki şoförün durmaya niyeti varmış gibi.

"Ne oluyor lan?" Jack yaklaşırken doğruldu. "Bize çarpacak!"

Ama sürücü doğruca beyaz minibüse çarptı. Sonra geri geri gidip tekrar çarptı.

"Kahretsin," dedi Jack, toz bulutları dağıldığında. Her iki araba da rayların yanındaki çakıllı tümseğe yaslanmıştı. "Bu Bahati."

"Aman Tanrım. Bizi aramaya gelmiş olmalı. Ama ne yapıyor ki? Kimseyi kışkırtmak ona göre değil."

Üç adamın minibüsten inip Bahati'yi arabasından sürükleyerek çıkarışını dehşet içinde izledik. Şoför minibüste kaldı, renkli cama karşı uğursuz ve karanlık bir siluet oluşturdu.

"Scholastica." Bunu söylerken Jack'in vücudundaki her kas gerildi. "Bahati ile birlikte değil. Onu getirmesini söyledim. Onu almış olmalılar. Bahati'nin onları bu kadar takip etmesinin tek nedeni bu."

"Jack." Kolunu sıktım. Gitmesi gerekiyordu. Ama birkaç saniye daha dayanabildim. "Mermin yok. Hiçbir şeyin yok."

"Önemli değil," diye cevap verdi. "Dışarıda bana ihtiyacı olan küçük bir kız var."

Binlerce hayatım olsa, onu kurtarmak için binlerce kez ölürdüm.

Lily değildi ama Jack bunun tekrar olmasına izin vermeyecekti.

"Beni dinle," dedi. "Ne olursa olsun, trende kalacaksın. Bu çocukları Wanza'ya götür. Beni duyuyor musun?"

"Yapamam. Yapamam..."

"Yapabilirsin. Sen benim gökkuşağı balonlu kızımsın ve acayip büyülüsün. Bunu asla unutma." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve sanki şimdiye kadar tattığı en güzel şeymişim gibi beni öptü.

Ve sonra zıplayıp tekmeleyen adamların çemberine doğru ilerlerken çakıl taşlarının çıtırtısını duydum.

Bahati yerde yatarken ona vurdu.

"Bırakın onu," dedi tüfeğini onlara doğrultarak. Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Mermisi olmadığını o da biliyordu, ben de biliyordum, ama onlar söz konusu olduğunda, ciddiydi.

Jack tüfeğini birinden diğerine sallayıp onları kontrol altında tutarken, adamlar Bahati'den uzaklaşıp minibüsün yan tarafına dizildiler.

Bahati kıvrılmış yatarken Jack, "Bahati, trene bin," dedi. Durumu kötüydü ama sendeleyerek ayağa kalktı. Bir gözü şişip kapanmıştı ve trene doğru topallayarak yürürken dizine tutunuyordu.

"Sen." Jack tüfeğiyle şoförün camına vurdu. "Ellerin havada dışarı çık ve arka kapıyı aç."

İlk başta adam onu duymamış gibi göründü ama önce bir ayağını sonra diğerini atarak dışarı çıktı. Yüzünü bir an için gördüğümde kalbim sıkışmıştı. Alnı boyunca uzanan, kaşını yaran ve yanağına kadar inen ham bir kesik vardı. Kan henüz pıhtılaşmaya başlamıştı, derisinde pürüzlü mor bir nehir vardı. Bileğine bir şey sarılmıştı. Rüzgârda uçuşan kırmızı bir bandana. Onu daha önce görmüştüm.

Nereye
?
Ne
zaman
?

Ve sonra beni vurdu. Karakolda. Goma ile gittiğimde. Beni ürkütmüştü. Gözleri gülümsemesinden tamamen farklı bir şey söylüyordu.

K.K. Müfettiş Hamisi ona böyle sesleniyordu. Jack'i ezmeye çalıştığında duyduğum kahkahaları hatırlayınca ürperdim.

Keh keh keh k e h . Ölü kemikleri eşeleyen bir sırtlan gibi.

Bahati yaklaşırken elimi uzattım ve gemiye tırmanmasına yardım ettim. Burnundan bir damla kan sızdı.

Jack, K.K.'ye "Arka kapıyı aç," dedi.

K.K. pazar gezintisine çıkmış gibi yavaş ve ağır adımlarla minibüsün arkasına doğru yürüdü. "Ne düşündüğünü bilmiyorum."

"Kapa çeneni." Jack silahıyla onu dürttü. "Çıkarın onu."

"Kimi çıkarayım?" K.K. kapının kilidini açtı ve kenara çekildi.

Açılı olduğu için minibüsün içini göremiyordum ama Jack pek mutlu görünmüyordu.

"Nerede o?" diye sordu. "Scholastica'ya ne yaptınız?"

"Jack," diye araya girdi Bahati, çenesini tutarak. "Scholastica çiftlikte. Goma gözlüklerini alana kadar gitmesine izin vermedi. Ben yalnız geldim."

Jack ona kuşkulu bir bakış fırlattı. "O zaman neden bu şerefsizlerle kavga ediyorsun?"

"Çünkü babama zarar verdiler. Seni almaya geldim ama onu kamp yerinde buldum. Onlara çocukların nerede olduğunu söylemedi, bu yüzden ona ve moranlara işkence ettiler. Eğer oraya zamanında varamasaydım ..." Bahati gözlerini sıkarak kapattı. "İçimde bir şeyler koptu Jack. Hiç düşünmedim. Peşlerinden gittim."

"Onlar pislik." Jack adamlardan yavaşça uzaklaşmaya başladı, gözleri namluya dikilmişti. "Şimdi gidiyoruz. Bela istemiyoruz. O yüzden arabanıza binin ve geri dönün."

Trenin uğultusundan onu duymak için kendimi zorlamam gerekti. Hızlanmaya başlamıştı.

Hadi, Jack. Toparla.

"Elbette," dedi K.K., elleri hâlâ havada. "Biz de sorun istemiyoruz."

Minibüse geri dönmek için döndü ama ayakkabısının bağcıklarını bağlayacakmış gibi eğildi. Doğrulurken bir şey parladı. Bunun bir palanın çelik gibi parıltısı olduğunu fark ettiğimde, mide bulandırıcı bir vınlamayla Jack'e doğru savruluyordu. Kaçmak için direksiyonu kırdığında nefesim kesildi.

İki saniye sonra sıçradı. Kıpkırmızı bir leke tişörtünü boyadı ve koluna yayıldı. Kırmızı kan aktı

Kolundan aşağı perçem perçem aktı ve parmak eklemlerinden yere düştü. Kesilmişti.

Dizleri mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere çarptı. Omzunu tutup kan akışını durdurmaya çalışırken tüfek elinden kaydı.

"Biz de bela istemiyoruz," diye tekrarladı K.K.. Jack'e doğru yürüdü ve tüfeği aldı. Sonra ayakkabısının tabanını Jack'in yüzüne yerleştirdi ve yavaşça, Jack artan baskı altında geriye düşene kadar ağırlığını üzerine verdi. "İstediğim şey, seni bulmak için bana çektirdiğin onca eziyete karşılık botlarımın yalanması. Bunu görüyor musun?" Yüzündeki yarayı işaret etti. "Bu, kargomu çalan o Maasai şefinden. Ona ne yaptığımı biliyor musun? Bacaklarını kırdım. Adamlarım bana sordu: 'Neden, K.K.? Neden o piçi öldürmedin?" K.K. kafasındaki benekli saç tutamlarını ovuşturdu, sanki kafasının içindeki sesleri dinliyormuş gibi başını bir o yana, bir bu yana eğdi. "Gördün mü, bu çoğu insanın kavrayamadığı bir şey. Acı çekmenin incelikleri. Öldürdüğüm zaman acı çekiyorum. Öldürmek kolay, sigara izmaritini söndürmek gibi."

K.K. topuğunu yüzüne ileri geri sürerken Jack irkildi.

"Ama uzatmak için ... ah. Onu dönüştürmek. Sanat budur. O şeften sanat yaptım. Bir ifade parçası. Dolaşamayan bir göçebe ne işe yarar ki?" Tüyler ürpertici bir şamataya başladı. Adamları da ona katıldı. Jack'in etrafında yarım daire şeklinde durmuşlar, Olonana'ya yaptıklarını hatırlayıp gülüyorlardı. "Siktir git," diye tükürdü Jack K.K. Bir kan gölü oluşmaya başlamıştı. Altındaki toprağı lekelemek için.

Kalk, Jack. Koş! Varlığımın her zerresi çığlık attı. Ya şimdi ya da asla. Ama kalkıp kalkamayacağını ya da koşup koşamayacağını bilmiyordum. Tek bildiğim, geçen her saniye ondan biraz daha uzaklaştığımızdı.

"Aman Tanrım," dedi K.K. "Bu tür bir dile gerek yok. Ayakkabılarımı yalamak istemiyor musun? Sorun değil." Takındığı uğursuz eğlence maskesini düşürdü. İçi de dışı da akbaba gibi görünüyordu.

"Dilini keseceğim ve sen izlerken ayakkabılarımı onunla cilalayacağım. Ama şu anda mallarım gidiyor ve bu beni kızdırıyor. Sen-" diye ekibinden birine çıkıştı "- şoförü durdur. Ve siz ikiniz, çocukları alın. Palayı alın. Trende yapın. Birlikte saklandıkları keçiler gibi katledin onları. Kızı da."

"Onlara dokunursan ben de-"

"Ne yapacaksın?" K.K. ayakkabısını Jack'in yarasına geçirdi ve onun toz içinde kıvranmasını izledi. "Ayağa bile kalkamazsın." Jack'in üzerini sıvazladı ve cüzdanını aldı. "Kimseye faydan yok, Jack Warden." Jack'in ehliyetindeki ismi okudu ve yüzüne geri fırlattı. "Neden biliyor musun? Çünkü sen öldün, orospu çocuğu." Tetiği çekti.

Bir an öylece durdu, hiçbir şey olmayınca gözlerini kırpıştırdı -ayakkabılarına kırmızı bir şey sıçramadı. "Senin sikin," dedi silahı Jack'e doğrultarak, "taşaksız." Çılgınca güldü. "Sadece dekorasyon, mermi yok. Ve sen. . . bize sahipmişsin gibi üzerimize yürüdün. Keh keh keh keh."

Jack namluyu kapıp tüfeğin dipçiğiyle ona vurduğunda hâlâ gülüyordu. K.K. burnunu tutarak sendeledi. Jack duyamadığım bir şeyler haykırdı, kelimeler aramızdaki mesafenin artmasıyla yok olup gitmişti.

K.K.'ye tekrar vurmak için ileri atıldığında adamlarından biri Jack'in boğazını sıktı. K.K.'nin sürücüyü durdurması için gönderdiği adamdı.

Hay sikeyim. Geri adım atmış ve K.K.'nın yardımına koşmuştu.

Gözüm bir şeye takıldı ve tekrar yemin ettim. Jack için o kadar endişelenmiştim ki, K.K.'nin çocukları almak için gönderdiği diğer iki adamın hareket halindeki trene tırmandıklarını fark etmemiştim. Birkaç vagon aşağıda, basamaklara tutunmuş bize doğru ilerliyorlardı.

Her şey sindirilemeyecek kadar hızlı ilerliyordu. Bir yandan Jack, K.K. tarafından dövülürken suç ortağı onu ayakta tutuyordu. Diğer yandan, ölüm

Çocuklar, gömlekleri rüzgârda savruluyor, ellerinde palalar. Kalbim patlayacakmış gibi çarpıyordu. Kapı çerçevesinin kenarlarını kavradım, ne yapacağımı anlamaya çalışırken parmak eklemlerim beyaza döndü.

"Bahati." Onu sarstım. Kalemlerden birine yaslanmış yatıyordu, vücudu trenin hareketiyle sarsılıyordu. "Kahretsin." Bayılmıştı ve iyi olup olmayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Açık kapağa doğru koştum ve tekrar dışarı baktım. Adamlar trenin kenarlarına tutunmuş, güvenli bir zemin bulduklarında ilerliyorlardı. Jack gözden kayboluyordu. Artık yumruklarında vahşi ve fırtınalı bir şeyler vardı. Sadece iki adamla dövüşmüyordu, Lily'yi ondan alan canavarlarla da dövüşüyordu. Tüm öfkesini, incinmişliğini ve acısını ona akıtıyordu. Ama yaralıydı ve onlar her taraftan üzerine gelirken yaralı kolunu sertçe tutuyordu.

Ne olursa olsun, trende kalacaksın. Bu çocukları Wanza'ya götür.

Hıçkırıklarımı bastırdım. Kapıyı kapatıp kilitlemem gerekiyordu. O adamların çocuklara ulaşmasını engellemeliydim.

Sırt çantamı çıkardım ve kapağı çektim. Kımıldamadı. Tüm gücümü harcadım ve tekrar denedim.

Hiçbir şey. Bir ton ağırlığındaydı.

Çocuklar beni izliyordu, gözleri kocaman ve aşırı parlaktı. İçlerinden biri ellerini koltuk altlarına sıkıştırmış, kendine sarılıyordu.

"Sorun yok," dedim. "İyi olacaksın." Ben bir yalancıydım. Pis, iğrenç bir yalancıydım. "Haydi. Bana yardım edin," dedim. "Bunu yapabiliriz!"

Çocuklar diğer uçtan iterken ben mandalı tuttum ve boynumdaki tendonlar dışarı çıkacak şekilde çektim. Bir süre dayandı ve sonra büyük bir sarsıntıyla yerinden kaydı. Araba karanlığa bürünürken keçiler meledi. Artık içeri giren tek ışık panjurlu yanlardan geliyordu.

"İyi işti!" Çocuklara, bir parçam Jack'in bir şekilde, bir şekilde başaracağı umuduyla kapıyı tekrar ardına kadar açmak için can atsa da, dedim.

Kapıyı sabitlemek, geri kaymasını önlemek için bir yol aradım ama hiçbir şey yoktu.

Kahretsin. Dışarıdan kilitleniyor. Bu bir hayvan arabası.

Kafamı kapıya vurmak istedim. Kollarım titriyordu. Ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Panjurların arasından baktım. Adamları göremiyordum ama yakında üzerimize geleceklerini biliyordum. Dudağımda boncuk boncuk ter vardı.

Düşün! Bir şeyler olmalı.

Kafamda bir ampul yandı. Uzak bir ihtimaldi ama elimdeki tek şey buydu. Kapıyı bıraktım. Gıcırtılı bir gümbürtüyle açıldı. Dışarı baktım. Jack'i artık göremiyordum. Onu çok geride bırakmıştık. Ama adamları görebiliyordum. Ve şimdi aramızda sadece bir araba kalmıştı.

Ayağımı dışarı uzatıp panjurlu kenarlarda bir çentik aradım. Parmaklarım başımın üstünden geçen borulardan birine dolandı ve kendimi vagonun dışına doğru salladım. Trenin altındaki zemin gri bir bulanıklık içinde akıp gidiyordu. Gözlerimi sıkarak kapattım, rüzgâr yüzüme çarpıyordu.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Parmaklarım titreyerek onları borudan çıkardım ve önce bir elimle, sonra da çok yavaş bir şekilde diğer elimle dışarıdaki yarıklara tutundum.

"Ne yapıyorsunuz hanımefendi?" diye sordu çocuklardan biri.

Trenin kenarına yapışmıştım, korkudan çenem sıkılmıştı, ama en iyi sınıf sesimi çıkardım. "Arkamızdaki vagonları ayıracağım, böylece kötü adamlar bize ulaşamayacak. İçeride kalmanı istiyorum. Tamam mı?"

Trenin hareketiyle kemiklerim titriyordu ama o başını sallayana kadar sabit durdum. İngilizce bilmeyen çocuklar için çeviri yaptığını duydum. Çığlık atan yanımı susturdum: Vagonları ayırmak mı? Sen aklını mı kaçırdın?

Aklını mı kaçırdın? Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Burada öleceksin!

Her halükarda öleceğim. En azından denerken öleceğim.

Ayağımı önce bir açıklığa, sonra diğerine sokarak ilerledim, bir yandan da üstümdeki yarıklara tutunmaya çalışıyordum. Adamlarla aramdaki boşluk kapandıkça boğazıma düğümlenen korkuyu yuttum. Beni görmüşlerdi. Öndeki palayı pantolonunun arkasına sokmuştu. Diğeri ise rüzgârdan kavrulmuş gözlerle bana bakıyordu. Onları yavaşlatan tek şey arabalarının benimki gibi panjurlu olmamasıydı, bu yüzden tutunacak daha az şeyleri vardı. Onlardan önce ben kenara ulaştım. Yan tarafa lehimlenmiş metal bir merdiven vardı, ben de ona doğru döndüm ve kuplörü anlamaya çalışırken sıkı sıkı tutundum.

Bunu nasıl yapacağımı biliyorsam sikeyim.

Kendimi hasta hissettim. Başım dönüyordu. Hızla yaklaşan kıyamet duygusundan mı, yoksa yerin iki araba arasında kayboluşunu izlemekten mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Bunu yapamam. Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Soğukkanlılığım etrafımdaki kırılgan kabuklarda çatlıyordu. Çocuklar için takındığım kabadayılık maskesi düşüyordu.

Mo'yu

kaybettim.

Jack'i

kaybettim.

Ve şimdi bu çocukları kaybedeceğim.

Bir gümbürtü duyduğumda boğucu bir his göğsümü sıktı. Ve sonra bir tane daha. Adamlar yandaki arabaya atlamışlardı. Bize ulaşmaları an meselesiydi. Sonsuz gece gündüze dönmüştü. Savaşmıştık, savaşmıştık ve savaşmıştık, ama burada sona erecekti. O adamlarla çocuklar arasında duran tek şey bendim.

Sen benim gökkuşağı balonlu kızımsın ve acayip büyülüsün. Bunu asla unutma.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim ve doğruldum. Bu doğru. Ben acayip büyülüyüm.

Kilidi, kuplördeki pimden anlayabiliyordum. Sadece onları nasıl çözeceğimi bulmam gerekiyordu.

"Kaldıraç."

Bahati'yi bulmak için etrafımda döndüm. Arabanın kenarına tutunmuştu. "Buraya geldiğimde çocuklar bana ne yaptığını söyledi." Yanıma döndü, hâlâ titrek ve kararsızdı.

"Sen iyi misin?" diye sordum. "Tanrım, Bahati, seni öpebilirim!"

Yüzünü buruşturdu. "Bu karmaşanın içinde olmanızın nedeni benim, Bayan Rodel. Ben kötü şansım. Bana boşuna Bahati Mbaya demiyorlar. Ben ortaya çıkıp her şeyi berbat etmeseydim sen ve Jack kaçacaktınız." Ayağını uzattı, arabaların arasındaki boşluğa yayılmaya çalışıyordu, parmakları destek için merdivenin basamaklarından birine dolanmıştı.

"Bahati, dur! Ne yapıyorsun?" Onu gömleğinden tutup geri çektim ve bir an için ikimiz de arabaların arasındaki boşlukta sallanmaya başladık. O gürleyen çelik tekerleklerin altında ezilmenin nasıl bir his olduğunu düşündükçe midem bulanıyordu.

Kendimizi dengeledikten sonra Bahati, "Kaldıraç sadece diğer taraftan çekilebilir," dedi. "Atlamak zorundayım."

"Bekle!" Onu tekrar durdurdum. "Eğer o arabaya binersen, bağlantımızı kopardıktan sonra geri dönemezsin. Sonunda o adamlarla birlikte olursun ve Tanrı biliyor ki çocukları kaybetmekten pek de mutlu olmayacaklardır."

"Biliyorum." Bu şimdiye kadar kurduğu en kısa cümleydi. Ardından gelen sessizliği saçmalıklarıyla doldurmasını istedim ama konuşulmayan şeylerin ritmiyle ilerledik - beklenmedik koşullar, beklenmedik fedakârlıklar.

"Bahat-"

"Savaşçı ismimi hak etmenin zamanı geldi, Bayan Rodel." Ve sonra bir kertenkele gördüğünde yatağında zıplayan, cırcır böcekleri karşısında ciyaklayan ve güvelerden kaçan adam sıçradı. Zayıf, uzun bacakları arayı kapattı, bocalasa da

dizinin üzerine düştüğünde. Bir gözü şişmiş halde gülümsemeye çalıştı ve kolu çekti.

"Kasserian ingera," dedi, arabalar ayrılırken ve ben onu geride bırakırken. Çocuklar nasıl?

"Sapati. . ." Sertçe yutkundum ve gözyaşlarımı ısırarak geri çektim. K.K.'nın adamları neredeyse ona ulaşmıştı. "Sapati ingera." Bütün çocuklar iyi.

Trenin arkası dev bir pitonun kopmuş gövdesi gibi uzaklaşırken onu gözden kaybettim. "Teşekkür ederim Bahati," diye fısıldadım, rüzgârın bunu ona ulaştırmasını umarak.

Lonyoki'nin hayali gerçek olmuştu. Bahati'yi dev bir yılana binerken, kendi türüyle savaşırken ve beyaz insanlara yardım ederken görmüştü. Ama Lonyoki bunu doğru yorumlamamıştı. Yılan trendi ve Bahati albino çocukları güvenli bir yere götürmek için K.K.'nın adamlarıyla savaşıyordu. Aynı zamanda, eğer Bahati onları dinleseydi, babasının ona söylediği gibi uzak dursaydı, hala güvende olacaktı.

İçimde bir duygu savaşı başladı. Hepimizi bir arada tutan çok sayıda hassas iplik vardı. Wanza'ya giden son arabaya tutunmuş, Bahati ve Jack'in son görüntülerine bakarken, uçsuz bucaksız düzlükler her tarafa yayılmış, uçsuz bucaksız ve bomboştu.

OceanofPDF.com

"ON ÜÇ MÜ?" Kapalı kapının arkasından bir KADIN çığlık attı. "İçeri on üç çocuk mu getirdi? Neden bize haber verilmedi?"

"Az önce kapıda belirdi," dedi bize yetimhanenin içine kadar eşlik eden güvenlik görevlisi. "Ona Bölge Komiseri ile konuşması gerektiğini söyledik ama yerinden kıpırdamayı reddetti. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir yere gidemeyecek kadar bitkin görünüyorlar."

Onlar gidip gelirken ben de ofisin dışındaki bankta oturuyordum. Çocuklarla birlikte keçilerle dolu bir vagonda saatlerce tıkış tıkış yolculuk etmek çok yorucu olmuştu. Tren bir sonraki durağa vardığında uzun bir gecikme olmuştu. Bunun geride bırakılan yük vagonlarıyla ilgili olduğunu düşündüm. Dışarı çıkmaya ya da ses çıkarmaya cesaret edemedik. Dostu düşmanı ayırt edemiyorduk, bu yüzden tren Wanza'ya girene kadar yerimizden kıpırdamadık.

Yük vagonundan çıktığımızda epeyce dikkat çekmiş olmalıyız. Görevde olmayan bir polis memuru bizi gördü ve yetimhaneye götürmeyi teklif etti. Bizim için ayarladığı özel dala dala'ya binmeden önce istasyon şefine adımı ve rozet numarasını bıraktım. Hedefimize bu kadar yaklaşmışken işi şansa bırakmak istemezdim ama seçeneklerim sınırlıydı. İstasyondan çıkıp onlarla birlikte sokağa çıkamazdım.

Polis memuru da başka bir nazik ruha dönüştü. Çocuklar ve ben Jack olmadan bunu asla başaramazdık, Olonana,

ve Bahati. Zihnimde onu, bunu mümkün kılan tüm insanların listesine ekledim.

Wanza'da taze göl meltemleri, güzel sular ve hızla yükselen bir ufuk çizgisi vardı. Victoria Gölü'nün kıyısında, devasa kayalarla kaplı tepelerle çevriliydi. Yetimhane tren istasyonundan biraz uzaktaydı, dikenli tellerle çevriliydi ve kapısında devriye gezen muhafızlar vardı. Hayal ettiğim türden bir sığınak değildi. Yatakhanelerden bayat, rutubetli bir koku geliyordu. Çocuklar bir yatakta iki kişi kalıyordu. Avluda oynayanların üzerlerinde yırtık pırtık mavi üniformalar vardı, süt pembesi tenleri bu üniformalarla keskin bir tezat oluşturuyordu. Yine de mutlu görünüyorlardı - güvende hissetmekten gelen türden bir mutluluk. Koşup oynamakta ve bağırmakta özgürdüler.

"Chui, chui, simba! Leopar, leopar, aslan!" diye bağırdılar, daireler çizerek koştular ve bir oyunda birbirlerini etiketlediler.

Çocuklarım kenardan izliyordu -on üç tanesi, aşınmış duvarın karşısında duruyordu. Burası aşırı kalabalık ve yetersizdi. Görmeyi beklediğim kadının tepkisini anlayabiliyordum.

"Bayan Emerson?" Kapıyı açtı ve gardiyanın onun için karaladığı nottan adımı okudu. "Hoş geldiniz. Benim adım Josephine Montati. Bu yetimhaneyi ben işletiyorum. Lütfen ..." Masasının yanındaki sandalyeyi gösterdi. "Anladığım kadarıyla bize bırakmak istediğiniz bazı çocuklar getirmişsiniz. Yanılmıyorsam on üç tane mi?" Küçük bedenine rağmen görkemli ve heybetliydi. Daha fazla değilse bile en az altmış yaşındaydı. Alnı çatıktı ve saçlarını örmüştü.

"Evet, doğru ama bazıları kaçırıldı. Eminim aileleri onları arıyordur ve geri döndükleri için mutlu olacaklardır."

"Peki bu kadar çocuğa nasıl sahip oldun?"

Yarım ay gözlüklerinin üzerinden beni izlerken hikayeyi olabildiğince kısa ve öz bir şekilde anlattım. Bitirdiğimde arkasına yaslandı ve iç çekti.

"Yalan söylemeyeceğim. Onları gördüğüm için mutlu değilim. Kaynaklarımız yok. Kendiniz de görebilirsiniz." Pencereden dışarıdaki yıkık dökük binayı işaret etti. "Bu albino çocukların çoğu yasal olarak kör. Özel ders kitaplarına ihtiyacımız var. Yatak takımları. Şapkalar. Güneş kremleri ..." Durdu ve başını salladı. "Özür dilerim. Özür dilerim. On üç hayat kurtardınız. Kendinizi riske attınız. Arkadaşların için endişeleniyorsun. Ben de erzaktan bahsediyorum. Beni affet. Çocukları yerleştireceğim. Sadece bazı evrakları doldurmamız gerekiyor, sonra gidebilirsiniz. Neden başlamadan önce size ve çocuklara yiyecek bir şeyler almıyoruz? Eminim hepiniz çok yorgun ve açsınızdır."

"Bu iyi olurdu," diye cevap verdim. Yemek aklımdaki son şeydi. Jack ve Bahati için çok endişeliydim ama çocuklar saatlerdir yoldaydı. "Seninle konuşmak istediğim bir şey daha var. Gabriel adında birini tanıyor musun?"

"Birkaç Gabriel tanıyorum." Gözlüklerini çıkardı ve masanın üzerine koydu.

"Kız kardeşim size birkaç çocuk getirmek için onunla birlikte çalışıyordu."

"Ah, Gabriel Lucas'ı kastediyorsunuz. Yanında getirdiği şu hoş genç bayan senin kız kardeşin mi?"

"Onu tanıyor muydun?"

"Evet, ama onu bir süredir görmedim. Gönüllülük dönemini tamamladı mı?"

"Hayır. Kız kardeşim ... Kilimani Alışveriş Merkezi saldırısında öldü." "Oh." Josephine yanıma geldi ve beni kucakladı.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Böylesine güzel bir ruhun başına gelebilecek ne korkunç bir şey."

"Teşekkür ederim." Kollarında biraz daha kaldım. Bazı insanların yatıştırma ve rahatlatma konusunda inanılmaz bir kapasitesi vardır. Josephine Montati de onlardan biriydi.

"Bana Gabriel hakkında bir şeyler söyleyebileceğini umuyordum," diye devam ettim, o geri çekilince. "Kız kardeşi ve kızı bir süredir ondan haber alamıyor."

"Bakalım..." Josephine gözlüklerini tekrar taktı ve kasaya doğru yürüdü. "En son Haziran'da buradaydı. O zamandan beri onu görmedim. Wanza'daki evini yaptırmakla meşgul olduğunu düşündüm."

"Wanza'da bir evi mi var?"

"Söylediği buydu - kızının burada okula gidebilmesi için taşınıyormuş. Yetimhanede kalmasını istemiyor. Buranın nasıl bir yer olduğunu biliyor. Toplamda yirmi dört çocuk getirmiş. Yıllar içinde tabii. Senin gibi hepsini birden değil." Güldü. "Gabriel iyi adamdır. Altın gibi bir kalbi var. Çok sık seyahat ediyor ama ailesiyle irtibata geçmemesine şaşırdım. Bir dahaki sefere onu gördüğümde ağzının payını vermem gerekecek."

Rahatlamış bir şekilde arkama yaslandım. Gabriel iyi bir adamdı. Çocukları yetimhaneye teslim etmişti, tıpkı ailelerine söz verdiği gibi. Kız kardeşimi kandırmamıştı. Aslında onu da buraya getirmişti. Ama o hangi cehennemdeydi?

"Telefonunuzu kullansam sorun olur mu?" Josephine'e sordum.

"Evet, tabii ki. Çocukları yemek salonuna götüreceğim. İşin bitince gel bizi bul."

Kapıyı arkasından kapatırken, "Teşekkür ederim," dedim.

Ahizeyi kaldırdım ve tekrar yere bıraktım. Ellerim titriyordu. Kendimi gelişigüzel üst üste dizilmiş uzun bir blok yığını gibi hissediyordum. Bir dürtmeyle aşağı yuvarlanacaktım. Bunca zamandır kendimi toparlamıştım ama boş bir odada düşüncelerimle baş başa otururken dağılmaya başlamıştım.

Son birkaç gün duyguların inişli çıkışlı bir treniydi: Jack'le sevişmenin inanılmaz yüksekliği, Olonana'yla beklenmedik karşılaşma, on üç çocuğun sisin içinden cisimlenmesini izlemek, onları güvenli bir yere götürmenin ezici sorumluluğu, takipçilerimizi atlatmanın heyecanı, Jack'i geride bırakmak zorunda kalmanın berbat, acı tadı, Bahati'nin arabanın diğer tarafından bana bakması ... .

Josephine Montati'nin ofisinde, masasındaki çiziklere bakarken, Goma'yı arayıp torununun nerede olduğunu bilmediğimi söylemek üzereydim. Yaşayan tek aile üyesi.

Sonunda numarayı çevirdiğimde "Alo," diye mırıldandı. "Goma? Benim. Rodel."

"Rodel." Kıkırdadı. "Sanırım Jack benimle konuşamayacak kadar kızgın."

"Hayır, o ..." Kayıp. Ama bunu söylemeyi kendime yediremedim. "Jack neden sana kızgın olsun ki?"

"Scholastica'yı Bahati ile göndermediğim için. Her şey yolunda mı? Sesin ... .. kapalı geliyor. Bana hala Bahati'yi beklediğini söyleme. O çocuk korkup kaçtı mı-"

"Hayır, Bahati . . . bizi almaya geldi. Sadece... sadece-"

"Çıkar ağzındaki baklayı kızım. Zumba DVD'm dönüyor." "Goma, nerede olduklarını bilmiyorum." "Kim nerede?"

"Jack ve Bahati." Jack ve benim Magesa'dan ayrılıp Olonana ile yollarımızın kesiştiği andan Jack, Bahati ve benim nasıl ayrıldığımıza kadar neler olduğunu anlattım. Bitirdiğimde Goma'nın yanıtını bekledim. Hat sessiz kaldı.

"Goma?" Kahretsin. Belki de aramamalıydım.

"Ben buradayım. Sadece mutlu şeyler düşünüyorum. Sevgili Sam başımız derde girdiğinde hep böyle yapardı. 'Mutlu düşünceler' derdi. "Mutlu düşünceler. Şu anda K.K. denen o piçi cipimin arkasına bağlayıp dikenli çalıların arasından geçirmeyi ne kadar çok istediğimi düşünüyorum. Kimse torunuma el kaldıramaz ve bu yanına kâr kalmaz. Ciğerlerim hala ateş solurken olmaz. Onun kıçını cayır cayır yakacağım. Dua etsin de Jack'e ya da Bahati'ye bir zarar gelmesin. Sen ve çocuklar iyi misiniz?"

"Biz iyiyiz. Müfettiş Hamisi ile irtibata geçebilir misiniz diye merak ediyordum. Belki karakolda bir arama ekibi gönderebilecek birilerini tanıyordur."

"Oh, merak etmeyin. Hepsini harekete geçireceğim. Telefonu kapatır kapatmaz. Sonra da arabama atlayıp doğruca Wanza'ya gideceğim. Sen sadece sıkı tutun. Adamlarımızı alacağız, duydun mu beni? Her çakıl taşını ve taşı kendim çevirmek zorunda kalsam bile."

Parçalanacağını düşünmüştüm ama bir ejderha gibi yükselmiş, pençelerini açmış, düşmanlarını et ve kemik parçalarına ayırmaya hazırdı. Onun tepkisi beni ayağa kaldırdı. İçimde bir umut cehennemi yaktı.

"Evet, Goma," diye cevap verdim. "Gidip çocuklarımızı alalım." Bir an için gerçekten o kadar güçlü olup olmadığını merak ettim, yoksa daha sonra başı öne eğik oturup ellerinin arkasındaki boğumlu damarlara mı bakacaktı, iş oraya gelirse bir mezara daha çiçek bırakacak gücü nasıl bulacaklarını mı merak edecekti.

Telefonu kapattım ve ofisten çıktım. Dışarıda çocuklar hâlâ avluda oynuyordu. Bana eşlik edenler yemek odasının dışındaydı ve yeni üniformalarını giymek için bekliyorlardı. İçlerinden birkaçı beni yer minderi olarak kare şeklinde gazete parçalarının kullanıldığı, masa olarak kurulmuş bir karton kutuya doğru sürükledi. Yontulmuş minyatür bir fincana benim için çay dolduruyormuş gibi yaparken bir tabureye oturdum.

"Asante." Bir yudum aldım ve ağzımı yelpazeleyerek dilimi yakıyormuş gibi yaptım.

"Moto sana! Çok sıcak!" Gülüştüler, beni görünmez yiyeceklerle kandırdılar.

Karşımda oturan saman bebeğe bir fincan uzatırken üzerimize bir gölge düştü.

"İki saniyeliğine arkamı dönüyorum ve sen çay partisinin ortasındasın."

Nefesim kesildi. Sesi ağrıyan kalbime merhem gibi geldi.

"Jack! Jack!" Çocuklar etrafına üşüştü.

"Geç kaldın," dedim, gözlerimdeki yaşların kabarmasını engellemeye çalışarak. Kolu kirli bir kumaşla sarılmıştı, sakalları kan içindeydi, dudakları çatlamış ve şişmişti. Ayakta duruyordu

Tahta gibi kaskatı kesilmiş, üstü başı toz toprak içinde, sanki tüm kasları tutulmuş gibi görünüyordu.

Ondan daha güzel bir adam görmemiştim.

Ona koşar, kollarımı ona sarardım ama devrelerim rahatlamayla o kadar doluydu ki, minyatür bir çaydanlık tutarak orada öylece oturdum.

"Sevgilim beni terk etti," diye cevap verdi, karşımdaki çocuk taburesini aldı ve bebeği kucağına oturttu. Bir şey söylüyordu ama gözleri başka bir şey söylüyordu.

İyisin.

Başardın.

Tanrım, sana bir bakayım.

Ve böylece orada oturduk, çocuklar etrafımızda dolanırken ters çevrilmiş bir karton kutunun üzerinden birbirimize baktık. Elimde tuttuğum küçük çaydanlıktan parmaklarımı çözdü ve iki minyatür fincanı dolduruyormuş gibi yaptı. Ben benimkini, o da kendininkini aldı ve sessiz bir kadeh tokuşturduk.

Yiyormuş gibi yaptık ve içiyormuş gibi yaptık. Aramızdaki hava, dilimize dolayamadığımız kelimelerle ağırlaşıyordu.

"Düşündüm ki . . . Seni düşünmüştüm . . ." Bir damla gözyaşı yağmur damlası gibi karton kutunun üzerine döküldü.

"Şşş. Buradasın. Ben de buradayım. Her şey olması gerektiği gibi."

"Jack, Bahat-"

"O iyi. Arabada, dışarıda. Biz iyiyiz." Ayağa kalktı, uzun bacaklarını açtı ve kollarını uzattı. "Buraya gel, tatlım." Sesi özlemle boştu.

Jack Friggin' Warden. Hayatta kalmıştı. Ve Bahati de başarmıştı.

Yüzümü göğsüne bastırdım, belki biraz fazla coşkulu bir şekilde, çünkü nefesinin altında irkildi.

"Özür dilerim. Acıyor muyum-"

"Kapa çeneni, Rodel." Dudaklarıma yapıştı, öpücüğü damarlarımda şarkı söylüyordu.

Kollarım boynuna dolanırken ona karşı eridim. Dudaklarındaki çatlak çizgileri en yumuşak öpücüklerle iyileştirmek, tüm ağrıyan, hassas kısımlarını yalamak istedim. Onu benimmiş gibi sevmek istedim.

"Bayan Emerson?" Ağzımı açtığımda Josephine Montati'nin kaşlarını kaldırmış bizi izlediğini gördüm.

"Özür dilerim." Ona mahcup bir şekilde gülümsedim. Çocuklar eğlenerek bizi izliyorlardı. "Arkadaşlarım başardı. İkisi de. Çok mutluyum!"

"Bunu görebiliyorum. İyi olmana sevindim," dedi Jack'e.

"Evrakları doldurmak için hemen geliyoruz." Ben de başımı salladım.

elinde tuttuğu form yığınına baktı. "Bize birkaç dakika verebilir misiniz?"

"Tabii ki. Ofisimde olacağım."

"Biz mi?" dedi Jack, o gittikten sonra. "Beni bu işe bulaştırman hoşuma gitti. El yazımın herhangi bir form doldurmaya uygun olduğundan emin değilim." Ham, kanlı parmak eklemlerini esnetti.

"Seni gözümün önünden ayırmayacağım. Ama önce Bahati'yi görmek istiyorum. Ve tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Olan şey K.K. ve adamlarının beni fena dövmesiydi." Muhafızlar kapıyı bizim için açarken elime uzandı.

"Evet, o kısımda oradaydım," diye cevap verdim, elimi onun elini tutarken ne kadar gülünç derecede mutlu olduğumu düşünerek. Ve kalbimi. "İyi şeylere gel. Bilirsin, onların zavallı kıçlarını tekmelediğin zaman."

"Olaylar tam olarak böyle gelişmedi." Kıkırdadı. "Yani, işte oradaydım, sırtüstü yatıyordum, tartışmaya başladıklarında işimin bittiğinden oldukça emindim. K.K. diğer adama makinisti durdurmasını söylediği için kızgın, ama şimdi tren kalkıyor ve çocuklar hala içinde. Diğer adam K.K.'nın kıçını kurtarmak için arkasını döndüğünü ve benim üstünlük sağladığımı görünce bağırıyor. Bunun üzerine K.K. kimsenin yardımına ihtiyacı olmadığını ve bunun kendisine saygısızlık olduğunu söyleyerek karşılık veriyor.

"Bu arada ben de Bahati'nin arabasının yanında yerde yatıyorum. Onu dışarı sürüklediklerinde kapı açıktı ve ben ne

yapıyordum?

Gördün mü? Bahati'nin çantası. Grand Tulip'te Maasai kıyafetlerini giyerken kullandığı çanta. Yere devrilmiş ve içinden mızrağı çıkmış. K.K. ve arkadaşı tartışırken ben de ona doğru ilerliyorum.

"Gerisi o kadar hızlı oldu ki, her şey bulanık. Önce arkadaşını yakaladım, mızrağı savurdum ve bacağından yaraladım. Sonra K.K.'ye saldırdım ama o küçük, hızlı ve acımasızdı. Yumruklarımdan kaçmaya devam etti, yorulmamı bekledi. Dayanamayacağımı biliyordu. Yaralı bir kolla olmaz. Ne kadar zaman harcarsam, o kadar uzaklaşıyordun. Ben de K.K.'yi minibüsünün arkasına sıkıştırdım. Onu ve arkadaşını sırt sırta bağladım. Onları oraya kilitledim, çocukları tuttukları yere. Hava yok, pencere yok, ışık yok. Ben çıkarken güldü. Ürkütücü küçük pislik. Bu ironiyi sevdiğini söyledi."

"Tüylerimi diken diken ediyor," dedim. "Polise onu nerede bulacağımızı söylemeliyiz. Bu da bana Goma'yı aramamız gerektiğini hatırlattı. Bir arama ekibi oluşturuyor-" Arabayı gördüğümde olduğum yerde durdum. "Aman Tanrım, Suzi'yi buraya kadar getirmeyi başardın mı?"

Ezikti, tozluydu ve fena halde hırpalanmıştı. Tamponu yamuk yumuktu, bir farı sallanıyordu, diğeri paramparçaydı.

"Ro, sen misin?" Arabanın içinden bir miyavlama sesi duydum.

Ro. Bana Ro dedi. Aptal gibi sırıttım. Artık beni arkadaşı olarak görüyordu. "Bahati?"

Arka koltukta, fırında pişmek üzere olan bir patates gibi parlak, metalik bir acil durum battaniyesine sarılmış yatıyordu.

"İyi misin?"

"Gözüm hâlâ şiş." Diğer gözüyle bana baktı. "Bunun kalıcı olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Hayatımı bu yüzle kazanıyorum. Ve çok üşüyorum. Sanırım dizimi değiştirmem gerekebilir. Her yerim ağrıyor. Zar zor hareket edebiliyorum ama seni gördüğüm için çok mutluyum. Oww," diye inleyerek diğer tarafına geçmeye çalıştı.

Jack'e endişeli bir bakış attım ama o gözlerini devirdi. "Eminim yetimhanedeki birinden ağrın için sana bir şeyler vermesini isteyebiliriz," dedi. "Seni bir doktora götürene kadar. İçeri gelmek ister misin?"

"Ayağa kalkabileceğimi sanmıyorum."

"Yemek?" Baştan çıkardım. "Aç mısın?"

"Hayır. Yemek yiyebileceğimi sanmıyorum. Çenem morardı. Burnum kanıyor. Hiçbir şeyin tadını alamıyorum ve tam şuramda bir kesik var." Görmem için dilini dışarı çıkardı.

"Çocukların hepsi sizi bekliyor. Personel de öyle. Sen bir kahramansın Bahati," dedi Jack. "Seninle fotoğraf çektirmek istiyorlar."

"Öyle mi?" Bahati dilini tekrar içeri yuvarladı.

"Evet. Ama merak etme. Onlara kendini iyi hissetmediğini söyleyeceğim. Hadi, Rodel."

"Bekle." Bahati battaniyesini açarken gürültülü bir hışırtı duyuldu. "Belki biraz uğrayabilirim."

"Emin misin? Oldukça kötü durumdasın dostum."

"Biliyorum ama onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Pekâlâ. Gel o zaman." Jack kapıyı açtı ve elini uzattı.

"Hayır. Böyle olmaz. Çantamı ver. Maasai kıyafetlerimle gideceğim."

"Ciddi olamazsın."

Ama Bahati ısrar etti, biz de başımızı çevirdik ve o arabada üstünü değiştirirken çıkan gümbürtüleri ve küfürleri duymazdan geldik.

"Peki onu nasıl buldun?" Jack'e sordum.

"Suzi'ye atladım, sana yetişmeye çalışıyordum ve trenin geri kalanını ana gövdeden ayrılmış halde buldum. Seni yakaladıklarını sandım. Tanrım, Rodel, kendimi kaybettim. Birkaç iz buldum ve bir şey duyduğumda o yöne doğru gidiyordum. İki tutam ot bulana kadar sesi takip ettim. Bahati'ydi. Hapşırıyordu. Trenden atlamış ve hâlâ kendisini aradığını düşündüğü adamlardan kaçmak için üzerini toprakla örtmüştü. Bana senin kaçmayı başardığını söyleyene kadar tekrar nefes alamadım."

"Senin için çok endişelendim." Yanağını avucumun içine aldım.

"Ya ben?" Bahati arabadan seslendi.

"Sen de." Güldüm ve elimi bıraktım. "O adamlardan kaçmayı başardığın için çok rahatladım."

"Çok zekice bir kamuflajdı. Sence çocuklar bunu görmek ister mi? Bir hatıram var." Bahati kökünden sökülmüş bir ot dalını havaya kaldırdı.

"İşte. Dur sana getireyim." Jack onu aldı ve Bahati'nin çıkmasına yardım etti. Kapıya doğru topallayarak giderken ona destek olduk.

"İsim?" diye sordu gardiyanlardan biri. Listesinde Jack ve ben zaten vardı.

"Benim adım Bahati. Aslında bu benim adım değil. Bu benim lakabım. Daha doğrusu lakabımın bir parçası. Savaşçı ismimi hiç almadım ama artık gerçek bir savaşçıyım. Babamı kurtardım. O şef. Çocukları ve Ro'yu da kurtardım. İçeri davet edildim, o yüzden kapıları açın. Beni bekliyorlar!" Bunu söylerken mızrağını uzattı, tam bir drama içinde.

Gardiyan hemen el koydu ve onu yumruğu havada öylece bıraktı. Jack sararmış ot parçasını eline yerleştirdi ve bekçi bir bana, bir Bahati'ye, bir Jack'e bakarken ciddiyetle bekledik. Başını sallayıp ofisi aramadan önce saniyeler geçti.

"Bayan Josephine içeri girebileceğinizi söyledi." Kapıların kilidini açtı ve kenara çekildi.

"Gördün mü?" Bahati topallayarak yanından geçerken otları ona doğru salladı.

İçeri girdiğinde çocuklar etrafını sardı, eski bir arkadaşlarını karşılar gibi tezahürat yaptılar. Bahati'nin sırtı dikleşti, gözleri parladı ve aniden, artık onu desteklememize ihtiyacı kalmadı.

Jack beni Josephine'in bizi beklediği ofise doğru götürürken, "Sanırım bir süre için sorun yok," dedi. Ben evrakları doldururken o da Goma'yı aradı. Hattın diğer ucundaki rahatlamayı, küfürleri, kahkahaları ve tehditleri duyabiliyordum.

"Scholastica nasıl?" diye sordu Jack. "Müfettiş Hamisi'den babası hakkında bir haber var mı?" Bir an sessiz kaldı. "Tamam. Hayır. Sen burada kal. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra ona sorgulayan bir bakış attım. "Gabriel hakkında henüz bir şey yok," dedi.

"Josephine'le onun hakkında konuştum bile." Onun izniyle Jack'e kayıt defterini ve Gabriel'in tüm kayıtlarını gösterdim.

"Adam yasal," dedi Jack sayfaları çevirirken.

"Gabriel mi?" Josephine'in kaşları havaya kalktı. "Kesinlikle. Şüphelerin mi vardı?"

"Onunla ne yapacağımdan emin değildim. Şimdi soru şu: Onu nerede bulacağız? Kız kardeşi endişeli ve kızı da onunla yeniden bir araya gelmek için sabırsızlanıyor."

"Rodel'e söylediğim gibi, Wanza'da bir ev inşa ediyor. Bunu takip etmek isteyebilirsiniz."

"Sanırım burada işim bitti." Evrak yığınını Josephine'in masasına doğru kaydırdım. On üç çocuk, milyonlarca form. "Elimden geldiğince doldurdum ama bir sürü eksik var. Doğum tarihleri, doğum yeri, anne adı, baba adı. . ."

"Elden bir şey gelmez. Boşlukları doldurmaya çalışacağız." Josephine bizi Bahati'nin yük vagonlarının arasından nasıl atladığını canlandırdığı avluya götürdü. Dizinin kötü olduğu düşünülürse bu daha çok bir zıplamaydı ama çocuklar oldukça etkilenmiş görünüyordu.

"Gitmeden önce biraz yemek yemelisin," dedi. "Yemek mi?" Bahati arkasını döndü. "Peki ya fotoğraflar?" "Bu harika bir fikir. Birkaç fotoğraf çekmeyi çok isterim getirdiğiniz tüm çocuklarla birlikte." Josephine bizi arka kapıdan dışarı çıkardı ve fotoğraf makinesini almaya gitti.

Etrafımızdaki göl, mumsu yeşil yaprakların üzerinde yüzen mor çiçeklerle doluydu. Kayalar suyun içinde dağınık bir şekilde duruyordu, bazıları sanki çakıl taşlarıyla oynayan devler tarafından bir araya getirilmiş gibi birbirlerinin üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu. Biz

Kıyıya karşı dizilmiş on altı kişi, bir goblenin rastgele iplikleri gibi bir araya getirildik, bu kavşakta buluşmak için, kameranın büyük, parlak bir flaşı için.

"Bir tane daha!" dedi Bahati, poz vererek.

Objektife gülümserken Jack'in kolunun sıcaklığını belimde hissettim. Bir sonraki flaş patladığında döndü ve beni öptü.

"Yalnız kaldığımızda saçlarını yıkayacağım," diye fısıldadım.

"Yabani, rüzgarla savrulan görünümün hayranı değil misiniz?"

"Sadece iyiliğe karşılık veriyorum. Ve yanılıyorsun. Bunu çok seksi buluyorum, parmaklarımı üzerinde gezdirmek için sabırsızlanıyorum."

Jack boğuldu. Aslında sıçradı. "Yapmalısın ..." Nefesini toplamak için öksürdü. "Trenlere daha sık binmelisin. Senin üzerinde özgürleştirici bir etkisi var gibi görünüyor."

"Öyle mi?" Kulağına mırıldanabilmek için parmak uçlarımda durdum. "Binmeyi tercih edeceğim başka birkaç şey düşünebilirim."

Bir sonraki fotoğrafta ağzı açık yakalandığına eminim.

"Bundan zevk alıyorsun, değil mi?" dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Bunu elde edilmesi zoru oynayıp sonra da ortadan kaybolmanın intikamı olarak düşün." Kameraya gülümsedim.

"Biliyorsun, bu oyunu iki kişi oynayabilir." Beş parmağının tamamı enseme kayarken sesi birkaç kademe düştü. Saçlarımı tuttu ve çekiştirerek beni hareketsiz tuttu. "Peynir de Rodel."

Bir sonraki flaş patladığında kıvranıyordum. "Sorun ne?" diye alay etti, uzun bir çizgiyi takip ederken,
Sırtımdan aşağı, ensemden belime doğru inen duygusal bir çizgi. "İngiliz bahçeniz tropik sıcağa dayanamıyor mu?"

"Teşekkür ederim. Bu kadar yeter," dedi Josephine ve paketledi.

Oh, Tanrı'ya şükür. Jack'in yanından zıplayarak uzaklaştım. Korsenin gevşetilmesi tam olarak böyle bir his olmalı diye düşündüm.

Günün sonunda.

"İçeri girme vakti geldi çocuklar," dedi Josephine. "Arkadaşlarınıza veda edin."

Teker teker bana sarıldıklarında boğazım düğümlendi. "Kwaheri," dediler. "Asante."

Bembeyaz yanaklarını öptüm ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu bilerek onlara sarıldım. Daha önlerinde uzun, çok uzun bir yol vardı.

Lütfen, dünya, onlara karşı nazik ol, diye düşündüm. Olmazsa da bırak öyle kalsınlar.

Jack ve Bahati vedalaşırken ben kenara çekildim. Etrafımızdaki ağaçlarda bir şeyler fısıldıyor, yaprakların arasından güneş ışığının parıltılarını gönderiyordu. Kıyıdaki küçük kayaya doğru yürüdüm ve sırt çantamın fermuarını açtım. Derin bir nefes aldım ve bir defter aldım, kız kardeşimin Post-it notlarını sakladığım sayfaya kadar açtım.

Veda etme vakti gelmişti.

Göl ayna gibi sakindi, parıldayan mavi gökyüzüne karşı melek beyazı bulutları yansıtıyordu. Birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek zordu.

Burası mükemmel bir yer Mo. Özgür ve sonsuz.

Üç yapışkan notu elime aldım ve ilkini sessizce okudum: 17 Temmuz Cuma (Baraka)

Sonra suya indirdim ve bıraktım.

Güle güle, Juma. Sana zamanında ulaşamadığımız için üzgünüm.

Bir sonrakine baktığımda gülümsedim: 29 Ağustos-Sumuni (Maymosi)

Güle güle, Sumuni. Rap yapmaya devam et. Seni susturmalarına asla izin verme.

Sonuncusunu düzelttim ve bir duygu dalgasına kapıldım: 1 Eylül-Furaha (Magesa)

Güle güle, Furaha. Asla görüşemeyeceğiz çünkü biz oraya vardığımızda sen çoktan ailenle gitmiştin. Ve bunu asla bilemeyeceksin. Senin sayende birçok hayat kurtuldu. Biz

senin için geldim ve diğerlerini buldum. Her neredeysen, umarım iyisindir. Umarım mutlusundur.

Arkama yaslandım ve üç sarı kâğıt parçasının benden uzaklaşmasını izledim. Suyun içinde nazikçe sallanıyorlar, uçsuz bucaksız bir vadideki yankılar gibi gözden kaybolana kadar gittikçe genişleyen daireler çiziyorlardı.

Hoşça kal, Mo. Gözyaşlarım yavaş yavaş yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladı.

Bir esinti çimenleri karıştırdı. Kır çiçekleri, gelgitte sallanan mercan kolları gibi yavaşça açıldı. Sırt çantamı taktım ve yürümeye başladım. Sonra durakladım ve arkamı döndüm. Not defterimi geride bırakmıştım. Almak için eğildiğimde, bir dalga kayaya çarptı ve üzerime sıçradı.

Güneşin ısıttığı tenime değen soğuk suyun şokuyla nefesimi içime çektim.

Nereden geldi bu? Göl çok sakin.

Yine de her yerimdeydi; kollarımda, saçlarımda, yüzümde. "Şu haline bak," dedi Jack, Bahati'yle ona katıldığımda.

Çocuklar içeri girmişti ve ikisi beni bekliyordu. "Sim banyosu yapmış gibi görünüyorsun."

"Bir parıltı-" Kısa bir süre durdum ve kollarımı uzattım. Su tanecikleri küçük gümüş parıltıları gibi tenime yapıştı. "Aman Tanrım." Güldüm. Suya tekrar bakarken kalbimde bir sevinç köpürdü.

"Ne oldu?" diye sordu Jack.

"Kız kardeşim. Bir balonu simle doldurdu ve dolabıma bıraktı. Patladı ve günlerce disko topu gibi göründüm. Sanırım sadece elveda dedi."

Jack ve Bahati birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar.

"Boş ver." Sırıttım. "Ben mutluyum! O kadar mutluyum ki ikinizi de ezebilirim." İkisini de yanaklarından öptüm.

"Hiç sanmıyorum." Jack homurdandı ve beni geri çekerek dudaklarıma yapıştı. Duyu organlarım dönmeye ve savrulmaya başladı. Beni kollarının beşiğine kaldırırken kollarım boynuna dolandı.

"Oh," dedi Bahati, önce beni sonra da Jack'i işaret ederek. "Ohhh." Yüzünde kocaman bir sırıtışla geri çekildi.

"Sanırım Bahati'nin nutkunu tuttuk," dedi Jack, o gittiğinde.

"İndir beni, Jack." Ayaklarım hâlâ yerde sallanıyordu.

"Hayır."

"Hayır mı?"

"O grup fotoğrafında benimle alay ettiğin için cezalandırılman gerekiyor."

"Jack, hayır!" Beni omzunun üzerinden atarken çığlık attım. "Isırırım! Yaralı kolunu ısırırım!"

"Oh, bebeğim." Güldü. "Edepsiz konuşmana bayılıyorum."

OceanofPDF.com

Duşa girdim ve su üzerime dökülürken gözlerimi kapattım. Yüzümden, saçlarımdan, sırtımdan aşağı buharlı damlalar akıyor, son birkaç günün kirini ve pasını çözüyordu. Derin derin nefes aldım, ince, beyaz kalıp otel sabununun kokusunu içime çektim. Hayatın küçük lükslerini bir daha asla hafife almayacaktım.

Duş kabini açıldığında soğuk bir hava çarptı yüzüme. "Dönmüşsün." Jack orada durmuş bana bakarken gülümsedim,

Gözleri çıplak bedenimde sıcak bir okşayış gibi geziniyordu.

"Bensiz başladın." Duşa girdi,

Tamamen giyinik olduğu gerçeğini tamamen göz ardı ederek. Beni öperken çok büyük bir erkek kolu belime dolandı ve beni karo zeminden kaldırdı.

Sıcak su, sabun ve Jack'in ayaklarınızı yerden kesen özel öpücükleri. Tam anlamıyla.

Bütün günümü burada geçirebilirim.

Beni yere bıraktığında, "Giysilerin sırılsıklam olmuş," dedim.

"Onları bir daha giymeyi düşünmüyorum." Tozlu, yırtık pırtık tişörtünü ve pantolonunu silkti ve külotunu köşeye fırlattı.

Vücudundaki mor yaraları fark edene kadar onun tüm çıplak ihtişamıyla orada durduğunu görmek bana baş döndürücü bir heyecan verdi.

"Oh Tanrım." Göğsünden aşağı doğru inen bir tanesinin izini sürdüm.

"Önemli bir şey değil," dedi. "Hissettiğinden daha kötü görünüyor." Kolunu sudan uzak tutarak bir adım daha yaklaştı. "Kuru tutmamı söylediler." Kesiğin etrafındaki beyaz gazlı bezi işaret etti.

"Hepsi bu mu? Geri kalanınız iyi mi?"

"Beni test etmek ister misin?" Beni kendine doğru sertçe çekip boynumu dişlerken nabzım titredi. Tutkusunun dolu ve ağır izleri çadırdaki öğleden sonramızın anılarını yeniden canlandırırken yutkundum.

"Rodel." Yanağımı avucunun içine aldı.

Rodelle. Kendimi yaşayan en seksi kadın gibi hissettirdi.

"Düşüncesizce davrandık," dedi, gözleri beni yere sabitlemişti.

"O an kendimizi kaptırdık. Daha dikkatli olmalıydım. Yapmalıydım-"

"Şşşt. Issız bir yerdeydik ve cüzdanında yedek prezervatif taşıyacak değilsin ya. Ayrıca, Wanza'ya gitmeden birkaç gün önce adet dönemim bitti, yani hamile olma ihtimalim çok düşük."

Derin bir nefes verdi ve alnını benimkinin üzerine koydu. "Bu beni rahatlattı. Ve yine de ... küçük, bencil bir an için, olasılığı düşündüğümde, bu beni inanılmaz derecede mutlu etti."

Lily'yi ne kadar çok sevdiğini ve onun harika bir baba olabileceğini düşünerek yutkundum. Ama birkaç gün içinde, okulların açılmasına az bir zaman kala ayrılıyordum ve Jack'le birlikte filizlenebilecek tüm olasılıkları düşünmek çok acı vericiydi.

Sessizlik içinde birbirimizi sabunlarken, tenimiz kaygan tenimize değerken, etrafımızda buhar yükseliyordu. Jack'in suyla kalınlaşmış kirpikleri; kalın kalçaları; hareket ettiğinde kaslarının dalgalanması; saçlarının uçlarının köpükle kıvrılması.

Bir havluyu kalçalarına doladı, beni başka bir havluya sardı ve yatağa taşıdı. Oda yıpranmış ve seyrekti, perdelerin kenarları yıpranmıştı ama yorgun bir memnuniyetle iç çektim.

"Sıcak bir duş, yumuşak çarşaflar, gerçek bir yatak. Saf mutluluk." Jack saçlarımı kurularken ben yatağın kenarına oturdum.

"Aklıma karışıma katmak istediğim birkaç şey geliyor." Yan masanın üzerinde duran bir alışveriş poşetini alıp kucağıma koydu.

"Bu ne?" Karıştırdım ve kesiği için bir antibiyotik krem, bir tarak, diş macunu, sakız, losyon ve ... bir kutu prezervatif buldum.

"Bunu kastetmiştim." Önümde diz çöktü, çantayı parmaklarımdan çekip aldı ve losyonu bana doğru salladı. "Uzan," diye fısıldadı kulağıma. "Karnının üstüne."

Etrafımdaki havluyu açıp ağrıyan kaslarımı yavaş ve sabit daireler çizerek yoğurmaya başladığında tenim karıncalandı -ayaklarım, baldırlarım, dizlerimin arkası.

"Mmm." Yastığa daha sıkı sarıldım. Düşündüğümden daha fazla yorulmuştum. Uzun zamandır uyumamıştım ama gözlerimi kapatma isteğime karşı koydum. "Polis K.K.'yi aldı mı?"

"Hayır. Onlar oraya vardığında minibüs gitmişti. Trende peşinizden gelen iki adamın onu bulduğunu ve dışarı çıkardığını düşünüyorlar."

Midemin çukurunda huzursuz bir his belirdi. K.K.'nin başıboş dolaşması fikri tedirgin ediciydi. "Bahati nasıl?" diye sordum. "O iyi olacak mı?"

"O iyi. Kırık yok." Jack bacaklarımdan sırtıma doğru ilerledi. Onun sert ve duygulu darbeleri altında eriyordum. "Gazetecilerden bazıları hikâyenin kokusunu almış ve röportaj yapmak istemişler. Onlarla birlikte toplantı odasında. Işıklar, kameralar, her şey."

"Bu harika." Kıkırdadım. "Ya Gabriel? Onunla ilgili bir ipucu var mı?"

"Evinde çalışan inşaatçının izini sürdüm." Jack elindeki losyonu biraz daha ısıttıktan sonra omuzlarıma sürdü. "İnşaat durmuş çünkü Gabriel bir sonraki aşama için ona ödeme yapmamış. Ondan haber alır almaz benimle irtibata geçmesini söyledim. Gabriel, bir sonraki aşama için

Bu mülke çok para yatırdı. Burayı öylece terk edecek değil."

Jack boynumun kenarlarını aşağı yukarı okşadığı için ne düşündüğümü unutmuştum. İki durum arasında sallanan bir sarkaç gibiydim - rahatlamadan uyarılmaya ve tekrar geri dönmeye. Parmakları derimin altındaki düğümleri çözerken, gözlerim kayarak kapandı.

"Jack," diye mırıldandım, "eğer şimdi durmazsan, uyuyakalacağım."

"O zaman yap. Kendini uykuya bırak. Yıllardır uyumuyorsun."

"Ama zaman . . . En iyi şekilde değerlendirmek istiyorum." Arkamı döndüm ve ona baktım.

Gözlerini kırpıştırmadan önce yüz ifadesini bir şey gölgeledi. "Bunu düşünmek istemiyorum. Şu anda değil. Şu anda sadece bunun tadını çıkarmak istiyorum. Bu hissin. Teninin. Yastığın üzerindeki saçların. Uykulu kahverengi gözlerin."

Kollarımı boynuna doladım çünkü aradaki mesafeye dayanamıyordum. "Benim için bir şey yapar mısın?"

"Ne istersen." Nefesi yüzüme ılık ılık vuruyordu. Elimde olmadan dudaklarının tadına baktım.

"Saçını taramama izin verir misin?"

Güldü ama yüz ifademi fark edince durdu. "Sen ciddi misin?"

"Otur." Yatağın kenarını okşadım ve arkasına geçip diz çöktüm. Tarağı elime aldım ve ıslak, omuz hizasındaki saçlarında yumuşak, yavaş darbelerle gezdirdim. Kendisiyle ilgilenilmesine alışık olmadığı için sert ve dik oturuyordu. Berberinin denemesine izin vermiş olabilirdi ama bu farklıydı ve Lily öldüğünden beri saçlarını kestirdiğinden şüpheliydim.

Bir süre sonra omuzları gevşedi. Kalın, sarı saç tellerini kökten uca fırçalamaya devam ettim, yatıştırıcı, aşağı doğru vuruşlarla saçlarını nazikçe çözdüm. Başını arkaya yatırdı ve gözleri kapalı olduğu için gülümsedim. Dişlerim başının arkasındaki belirli bir noktayı her tırmaladığında mırıldandı ve ona doğru eğildi.

"Bu çok iyi hissettiriyor."

Güneşin son ışıkları perdelerin arasından süzülürken oda yumuşadı. Sıcak ışık Jack'in yüzünün yan tarafına vuruyor, sert düzlemleri ve açıları yumuşatıyor, sakalındaki soluk vurguları ortaya çıkarıyordu. Kendini bana teslim etti, eylemin hassasiyetine, yumuşak samimiyetine teslim etti.

İşim bittiğinde çarşafları üzerimize çekti ve bedenimi sıkıca kendine sardı. Çıplak ve birbirimize dolanmış bir halde, kelimelere ya da öpücüklere ihtiyaç duymadan, başımızın üzerinde beliren vedayı düşünemeyecek kadar bitkin bir halde uykuya daldık.

OceanofPDF.com

Şafak söktükten sonra, sabahın erken saatlerinde otobüsler otelin önünde cayır cayır bir geçit törenine dönüştüğünde uyandım. Jack yan yatmış, bir elini yastığının altına koymuş, tembel, kapüşonlu gözlerle beni izliyordu.

"Günaydın." Gülümsedim. Saçları farklı görünüyordu, muhtemelen taranmış ve biraz ıslak bir şekilde uykuya daldığı için. Saçları bir tarafa dökülmüş, onu bir şampuan reklamı modeline benzetmişti. Kalın, parlak, tüm gün hacimli. Gülümsemem daha da genişledi. "Beni uyurken mi izliyordun?"

"Yıldızları izliyordum." Parmağıyla burnumun kıvrımını çizdi.

Gitmek istediğim her yeri hissettirmesi oldukça güzeldi. Kolları sanki bir heykeltıraş tarafından sadece benim için şekillendirilmiş gibi etrafıma mükemmel bir şekilde oturuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, ben onu düşünürken bacağını benimkine doladı.

"Yüzüne baktığımda ... bu yüze ..." Başparmağımı elmacık kemiğinden yansıyan ışığın üzerinde gezdirdim. "Sanki tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyorum."

Yavaş başladık -biraz sarhoş, biraz sersemlemiş- şafak rengi dudaklarımızdan ballı mutluluk yudumları alıyorduk. Dünya altımızda yuvarlanıyordu - bisiklet zilleri ve gazeteci çocuklar, odayı yavaşça ateşe verdiğimizden habersizdik.

Jack nefesimi ciğerlerimden çaldı. Dudaklarını kalçalarımda gezdirdi, kıvrımlarımın tadına baktı, bana

Ta ki ben onunla sarhoş olana kadar. Ve elektrikli iç çekişlerin sıcaklığında, bedenlerimiz eridiğinde ve kemiklerimiz çözüldüğünde, çarpışan yıldızların aynı kümesinden yapılmışız gibi hissettim. Birbirimize sarıldık ve aşıkların tatlı uykusuna daldık, rüyalara dalıp çıktık.

Bahati gitmeye hazır olup olmadığımızı sormak için aradığında, kapımıza vurmaya başlayana kadar yine dikkatimiz dağıldı. Sonunda kapıyı açtığımızda hizmetçi telaşla içeri girdi. Çıkış saati çoktan geçmişti.

"Kola senin için. Size de kahve." Bahati doğruldu ve içecekleri bize uzattı. "Bu sabah kahvaltıyla uğraşmadığınızı fark ettim. Pek uyumamışsınız da, ha?" Yüzlerimizi taradı ve sırıttı. "Dönüş yolu uzun ama bütün yolu kendim gitmeyi tercih ederim," dedi Jack'e. "Direksiyon başında uyuyakalmanı istemem. Yarınki gazeteye fotoğrafımı bastıracağım. Sonunda işler benim için yoluna giriyor. Sen ve Ro gece bonobolar gibi birbirinize girdiniz diye ölmek istemiyorum. Yani, bu harika bir şey ama Suzi'yi elimden geldiğince düzelttim. Döndüğümüzde biraz daha çalışacağız ve sonra tek yapmam gereken söz verdiğin yeni deri koltukları takmak. Örnekleri görmek ister misin? Timsah derisi de vardı. İnanabiliyor musun? Biraz yumru gibi. Ben de onlara ..."

Dönüş yolu uzundu ama arka koltukta uyuyakalmışım. Bahati gevezelik ederken. Sahip olduğumu hiç bilmediğim parçalarım ağrıyordu, ama yüce bir şekilde. Arada bir Jack yolcu koltuğundan bana bakıyordu. Gizli bir dilimiz vardı, bütün kıtalar gözlerimizde saklıydı.

Magesa'yı geçerken akşam etrafımıza yerleşmeye başladı. Jack, Bahati'ye arabamızın bozulduğu yere kadar rehberlik etti. Hâlâ oradaydı, yalnız ve tozluydu. Yedek parçaları Wanza'dan almıştık ve zemin nihayet kurumuştu ama tamir etmek biraz zaman aldı. Patikaya geri döndüğümüzde ay yükselmişti ve Bahati'nin

Kaburi Malikânesi'ne kadar farlar arkamızda sekti.

"Sence uyanmışlar mıdır?" Kapıdaki taş sütunların arasından geçerken Jack'e sordum. Goma tahmini varış zamanı istemişti.

"Umarım öyle değildir. Neredeyse şafak sökecek." Gözleri sıra sıra dizilmiş kahve bitkilerinin üzerinde geziniyor, alışkanlıkla onları değerlendiriyordu. Kilimanjaro'nun görkemli zirvelerinin ötesinde sabah kıpırdanırken tepeler gümüşi bir pembeye dönmeye başlamıştı.

Bahati yanımıza park etti ve biz de sırt çantalarımızı arkamıza alarak indik.

Jack başını sallamadan önce anahtarlarla oynadı. "Goma kapıyı yine açık bırakmış."

İçeri adım attığımda Bahati kıkırdadı. Çantalarımı bırakıp buranın sıcaklığını içime çekmek iyi hissettirdi. Çiftliğin bende ne kadar büyüdüğünü ve onu ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı.

"Sanırım ben-" Oturma odasına bakarken donakaldım.

Bir şeyler yanlıştı. Bir şeyler çok yanlıştı.

Aile portreleri yerde parçalanmış, camlar parıldayan konfetiler gibi etrafa saçılmıştı; lambalar devrilmiş, minderler dağılmış, perdeler yamuk yumuk duruyordu.

"Jack, burada biri var. . ." Kanla ıslanmış bir bandanayı eline aldığını gördüğümde sözümü yarıda kestim.

Yüzü karanlık, göz kamaştırıcı bir öfkeyle çarpılmış bir halde doğruldu. "K.K." Bandanayı avucunun içinde ezdi ve dönerek evin içinde koşmaya başladı. "Goma! Scholastica!"

Kapının yanında kanlı avuç içi izleri, yerde kan, tırabzanda, merdivenlerde kan vardı. Her yerde.

Kafamın içinde ilkel bir alarm çalmaya başladı. K.K. Jack'in ehliyetini taramıştı. Adını biliyordu. Nerede yaşadığını biliyordu. Jack için gelmişti ama onun yerine Goma ve Scholastica'yı bulmuştu.

Aman Tanrım. Scholastica. Onu gördüğü anı hayal ederek ürperdim. Hayatını onun gibi çocuklardan kazanıyordu. Ne?

Jack'ten intikam almak için onu çatısının altından çalmaktan daha iyi bir yol var mı? Ve büyükannesinin de işini bitirmek.

Kemiklerim kırılganlaştı. Evi ararken damarlarıma endişe doldu.

Jack mutfağa doğru hızla ilerledi ve kısa bir süre durdu. Arkasında donup kaldım, daha fazla ilerleyemiyordum, göreceklerimden korkuyordum. Sessizlik uzadıkça Bahati arkamda asılı kaldı.

"Ne oluyor lan?" Jack küfrederek bir adım öne çıktı, artık çerçevesi görüşümü engellemiyordu.

Goma orada durmuş, görünüşe göre yaralanmamış ve etkilenmemiş, ocağın üzerinde bir tencere sütü karıştırıyordu. Scholastica masada oturuyordu. Birbirine uyan muumuuslar giymişlerdi. Sanki bir pijama partisine girmiş gibiydik.

"Tam zamanında geldin," dedi Goma, sıcak, köpüklü sıvıyı bir fincana doldurup Scholastica'ya uzatarak. "Biraz ister misin?" Tavayı bize doğru salladı.

Başımızı salladık ve geri kalanını kendi başına içip boş bardağı tezgâha çarpmasını izledik. "Ah, çok daha iyi."

"Bize neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu Jack. "Burası yağmalanmış gibi görünüyor ve her yerde kan var."

Sandalyelerden birine çöktüm, dizlerim korkudan hâlâ güçsüzdü. Jack karşımdaki koltuğa oturdu. Bahati musluğu açtı ve üç bardak su içti.

"O piç K.K. buraya daldı, seni arıyordu. O ve arkadaşları. Sokak köpekleri kadar uyuzlar. Scholastica'yı gördüklerinde gözlerindeki bakış. Sanki turnayı gözünden vurmuşlardı. Beni de götürmek istediler. Yaşlı kocakarının senin için bir iki şiline değebileceğini düşündüm.

"Bir mücadele verdik ama oldukça faydasızdı. Durdum. K.K. bizi kapıdan çıkarırken, 'Hey. Seni tanıyorum. Seninle karakolda karşılaşmıştık' dedi. Bana baktı. Sonra yüzü aydınlandı. "Evet," dedi. 'Sen şu çılgın gökkuşağı güneş gözlüklü yaşlı kadınsın. Ne dediğini hatırlıyorum: "Cesedimi çiğnemen lazım. Bu onu gıdıkladı. Güldü.

manyak gibi. Gözlükleri istedi ve beni yatak odama götürdü.

"Dolabımı açtım ve tüfeğimi aldım. Arkamı döndüğümde yüzündeki ifadeyi asla unutacağımı sanmıyorum ve BOOM. Herif yerdeydi, bacağını tutuyordu. Silahı tekrar dolduruyordum ki adamları Scholastica'yı arkalarından sürükleyerek geldiler. Bana baktılar, ayağımın dibinde yerde kanlar içinde yatan adama baktılar ve kaçmaya başladılar. Onları durdurdum. Evimde çöp istemiyorum, bu yüzden K.K.'yi dışarı taşımalarını istedim. Ölü mü diri mi anlayamadım. Umarım biz konuşurken o cehennemde yanıyordur." Sütten büyük bir yudum aldı ve başını salladı. "Torunumla uğraşabileceklerini, evime girebileceklerini ve bu küçük kızı benim gözetimim altında çalabileceklerini mi sanıyorlar? Şerefsizler." Süt bıyıklarını elinin tersiyle sildi ve Scholastica'nın yanına oturdu.

Kimse tek kelime etmedi. Dakikalar ilerledikçe biraz şok ve şaşkınlıkla masanın etrafında oturduk.

Sonra Scholastica sütünü bitirdi ve bardağını bir gümbürtüyle yere çarptı. Mo'nun çerçeveleri burnundan daha da aşağı kaydı.

"Şerefsizler," dedi ve tıpkı Goma'nın yaptığı gibi elinin tersiyle ağzını sildi.

Bunlar onun konuştuğunu duyduğum ilk İngilizce kelimelerdi. Ne anlama geldiklerine dair en ufak bir fikri yoktu ama onları ciddiyetle taklit etti, yüzü gururla parlıyordu.

Jack ayağa kalktı, buzdolabını açtı ve kafasını kapının arkasına soktu.

Bahati kahkahasını bir öksürük kriziyle gizledi.

Dudağımı ısırdım ve parmak eklemlerime baktım.

"Bu doğru." Goma ciddiyetle Scholastica'nın elini okşadı. "Her zaman olduğu gibi söyle."

Jack'in koluna sarılarak gevşedim ve başımı omzuna yasladım. Battaniyenin altında elimi buldu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Verandada mor bir güneş ışığının altında oturuyorduk.

gökyüzünde, en sevdiğimiz yer haline gelen kivi yeşili salıncakta. Ay ışığının vurduğu tarlalar önümüzde uzanıyordu. Arkamızda Kilimanjaro sessizce bizi izliyor, yüce zirvelerinden parıldayan opalesan kar broşları. Gece böcekleri vızıldadı, yapraklar hışırdadı, bir yusufçuk vızıldadı ve kanat çırparak uzaklaştı.

Evi her zaman bir yer olarak düşünmüştüm; köklerinizi saldığınız, iğneleyici sözlerle dolu kupa koleksiyonunuzu açtığınız, istediğiniz tüm kitap raflarını yerleştirdiğiniz ve ıslak, gri öğleden sonraları yağmurun pencerelerinizden aşağı sıçramasını izlediğiniz bir yer. Ama evin bir varlık, bir aidiyet duygusu olduğunu fark ediyordum; Jack'le her birlikte olduğumda damarlarımda dolaşan bir duyguydu bu.

"Neden bu kadar sessizsin?" diye sordu.

Başımı salladım ve odaklanmak için bir kahve bitkisi seçtim. Konuşursam sesim çatlayacaktı. Ona bakarsam, gözlerim bana ihanet edecekti.

Kalmamı iste, Jack.

Kulağa ne kadar aptalca ve mantıksız gelse de, onun için her şeyden vazgeçmeye hazırdım. İşimden. Yazlığımdan. İngiltere'deki hayatımdan. Çünkü aşkın yaptığı budur. İnsanı aptallaştırır ve asla yapmayacağını düşündüğün şeyleri yaptırır.

"Üç gün daha." Gözlerimi kahve bitkisinden ayırmıyor, bir açıklama yapmasını bekliyordum. Bana bir şey ver Jack. Tutunabileceğim herhangi bir şey.

"Bunu yürütebiliriz." Beni okumak, düşüncelerimin frekansını ayarlamak gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. "İnsanlar her zaman uzun mesafeli ilişkiler yaşarlar."

"Evet, ama sonsuza kadar değil." Kalbim sıkıştı. Umduğum şey bu değildi. Böyle olacağını her zaman biliyordum. Başta bana asla kalmamı istemeyeceğini söylemişti ama yine de içim burkuldu ve yandı.

"Rodel." Elini çenemin altına koydu, mavi gözleri benimkileri yakaladı. "Gitmene izin vermeye hazır değilim."

"Bunu yapmanı istemiyorum ama gelecek yıl ya da ondan sonraki yıl, ikimiz de mesafeler yüzünden yıprandığımızda veda etmektense şimdi veda etmeyi tercih ederim. Telefon görüşmeleri, görüntülü sohbetler ve

Arada bir birbirimizi görmek artık yetmiyor. Başlangıçta iyi olabilirdik. Bu bizi rahatlatırdı, ama ben iyi olmaktan bıktım, Jack. Tamam var olmaktır. Tamam sıradanlıktır. Ve sen . . ." Kederli bir hareketle yanağını avuçladım. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. "Sen ve ben ... sıradanlığa sığmayacak kadar büyük, muhteşemiz. Seni seviyorum, Jack. Bu büyük bir aşk. Kocaman. Bunu bir mektuba ya da e-postaya sığdıramam. Bunu kabul edemem. Ben iyi bir kız değilim. Ya hep ya hiç kızıyım."

Sert yüzünde bir dizi duygu parıldadı. Gurur. Sevinç. Hüzün. Yürek parçalayan bir şefkat. Saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürdü ve bana dokunaklı bir gülümseme verdi. "Başıma bela olacağını hep biliyordum."

"Ben mi?" diye hıçkırmak istedim ama kendimi tutamadım. "Büyükannen bugün bir adamın taşaklarını uçurdu."

Gülüşü zengin ve sulandırılmamıştı. Benim için en muhteşem, en büyüleyici sesti.

"Büyükannemin parmak izi alındı, fotoğrafları çekildi ve serbest bırakıldı," dedi. "K.K.'nin cesedini bir çukurda buldular. O canavarı ortadan kaldırdığı için bir ödülü hak ediyor."

"Gittiğine sevindim. Sanırım hepimiz iyi bir gece uykusu çekebiliriz."

"Hepsi bu gece için yattılar - Goma, Scholastica, Bahati. Sen de uyuyormuş gibi yapmalısın."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Geçen seferki gibi seni merdivenlerden yukarı taşımamı sağlamak için." "Biliyordum! Bildiğini biliyordum." Yüzümü elimle kapattım.

Ellerini. "O kadar belli mi ettim?" Parmaklarımın arasından ona baktım.

"Tamamen." Beni kucakladı ve verandanın ışığını kapatabilmem için kapıda durdu. "Neredeyse kendini bana atacaktın. Sırtlanların geldiği gece beni delirttin, o muumuu ile ışığın önünde durdun, böylece her kıvrımını görebildim. Gözlerini bana dikmiştin.

çamaşır ipi. Beni ahırda köşeye sıkıştırdı." Her basamakta listesine yenilerini ekliyordu. "Beni anlamsızca öptü. Ayaklarımın dibine düştü-"

"Kaydım! Çamura burun üstü daldım."

"Dediğim gibi. Ayaklarıma kapandın, çadırın içinde üstünü çıkardın, göğüslerini gösterdin-"

Onu bir öpücükle boğdum. Onu nasıl susturacağımı çok iyi biliyordum. Ve sonra onun düşünce trenini tamamen kaybetmesini sağladım.

OceanofPDF.com

ZAMAN. Ne kadar azına sahip olursanız, o kadar değerli hale gelir. Jack'le geçirdiğim her anı bir kolyedeki inci gibi diziyordum. Goma beni yakaladı, kapıya yaslanmış, kahvemin buharı sabah havasına karışırken, Jack'in tarlada çalışmasını izliyordum. Masanın altında el ele tutuştuğumuzu, gözlerimizin kimsenin duyamayacağı sözler söylediğini, saatlerce ortadan kaybolduğumuzu ve yüzlerimiz kızarmış, saçlarımızdan saman parçaları dökülmüş halde geri döndüğümüzü biliyordu. Yatağımı soydu, çarşafları yıkadı ve çamaşır dolabına kaldırdı. Sabahları odama gizlice girmeye gerek yoktu.

Scholastica'nın yeni gözlükleri geldi, ancak Goma pes edip başka bir randevu için Dr. Nasmo'yu arayana kadar Mo'nunkilere yapıştı - bu sefer Mo'nun çerçevelerine yeni camlar takılacaktı.

Goma telefonu kapattıktan sonra, "Onu tutuyorum," dedi.

"Kimi tutuyorsun?" Jack ellerini kuruladı ve yemeğe oturdu.

Öğle yemeği vaktiydi - dışarıda çalışmak için çok sıcaktı. Bu uzun bir mola anlamına geliyordu ve Jack bununla ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu. Bana nabzımı hızlandıran şeytani bir sırıtış attı.

"Scholastica. Onu tutuyorum." Goma kendine biraz su doldurdu ve bardağın kenarından Jack'e meydan okudu.

"Onu tutuyor musun?" Jack çatalını yere bıraktı. "O Aristurtle gibi değil, bir kutu inşa edip onu orada tutabilirsin.

Okula, birlikte oynayacağı çocuklara, teşvik edici bir ortama ihtiyacı var. Rodel Anna'ya Scholastica'yı Wanza'ya götüreceğine söz verdi."

"Onu gerçekten Wanza'ya mı götürmek istiyorsun? Orayı kendin gördün. Babası da onun orada yaşamasını istemiyor. Wanza'da bir ev inşa ediyor, böylece orada okula gidebilir ama geceleri eve gelebilir. Yani o gelene kadar, ona ben bakacağım. Şu anda onun için daha iyi bir yer yok. Alfabeyi öğreniyor, atlar ve buzağılarla koşturuyor, bol bol egzersiz yapıyor, iyi yemek yiyor ve iyi bir gece uykusu çekiyor. Anna ile zaten konuştum. Hala kendini ve çocuklarını geçindirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor, bu yüzden daha fazla yerleşene kadar Scholastica'nın bizimle yaşamasına bir itirazı yok."

"Bak." Jack masaya doğru eğildi ve Goma'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Anlıyorum. Ona bağlandın. Tanrı biliyor ya, ben de öyle. Onu her gördüğümde, Lily varken buranın nasıl bir yer olduğunu hatırlıyorum. Babasından haber alana kadar burada kalmaması için bir neden göremiyorum ama bunun ne zaman olacağını bilmiyoruz. Ya hiç gelmezse? Ya ona bir şey olduysa? Albino çocuk ticareti yapan tek adam K.K. değildi. Ya Gabriel bir sorun haline geldiyse ve biri onu ortadan kaldırmaya karar verdiyse? Hiçliğin ortasında bir yere gömülmüş olabilir. O zaman Scholastica'ya ne olacak? Bu sadece kısa vadeli bir taahhüt değil. Her şeyi hesaba katmalı ve onun için en iyisini yapmalıyız. Bu kendi duygularımızı bir kenara bırakmak anlamına gelse bile."

Kapı açıldı ve Scholastica, Bahati ile birlikte içeri girdi. Gülüşüyorlar, ellerinden bir şeylerin yuvarlanmasını engellemeye çalışıyorlardı: patatesler, havuçlar ve sebze tarlasından yeni toplanmış parlak kırmızı domatesler.

Scholastica ellerini yıkayıp Jack'in yanına otururken Jack Goma'ya, "Bunu sonra konuşalım," dedi. Bir kâğıt havluyu açtı ve ona en büyük, en olgun domatesi uzattı.

"Bunu benim için mi sakladın?" diye sordu Jack. Birbirlerini ne kadar çok sevdikleri açıkça görülüyordu.

"Bu ne?" diye sordu Bahati, masadan bir zarf alarak. Üzerinde onun adı yazıyordu.

"Bu sabah sana geldi," diye yanıtladı Goma. "Çok güzel bir Maasai kızı getirdi."

"Bir aşk mektubu mu, Bahati? Bizden saklıyormuşsun." Jack onun sırtına bir tokat attı.

Bahati hiç aldırış etmedi. Oturdu ve gözleriyle kâğıdı taradı. İşi bittiğinde boş bir ifadeyle başını kaldırdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Babam ..." Benden Jack'e ve hâlâ mektubu elinde tutan Goma'ya baktı.

Olamaz. Kendimi hazırladım. "O iyi mi?"

"Babam beni boma'ya çağırdı. Köye gitmemi istiyor."

"Bu harika, Bahati!" Jack büyük bir çığlık attı. "Yaşlı adam hatasını telafi etmek istiyor. Seni eve geri davet ediyor."

Bahati mektubu katladı ve zarfın içine geri koydu. Vücudunu gösteren yeni bir gömlek giymişti ama onda farklı bir şey vardı, daha fazlası; yeni bir güven, yeni bir gurur duygusu. "Bunun için, onun onayını almak için yıllarca bekledim. Tek istediğim onun için önemli olduğumu hissetmekti. Ve şimdi burada, nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Bir parçam ona gitmek istiyor ama artık boma dışında bir hayatım var. Geri dönüp hayatımın geri kalanını babamın standartlarına göre yaşayarak, onu memnun etmeye çalışarak geçirmek istemiyorum. Gelecek hafta Grand Tulip'e geri dönüyorum ve o gazete makalesinden sonra birkaç iş teklifi bile aldım. Bir tanesi diş macunu reklamı için. Önce seçmelere katılmam gerekiyor ama pratik yapıyorum." Bize piyano tuşu gibi bembeyaz bir gülümseme fırlattı. O kadar göz kamaştırıcıydı ki, dişlerinden yansıyan ışıltının tınısını neredeyse duyabiliyordum.

"Aman Tanrım." Goma bakışlardan korunmak için sandviçini bıraktı. "Ne halt ettin sen?"

"Dişlerimi beyazlattım. Artık beni geri çevirmeleri mümkün değil. Bu gülümsemeye kim karşı koyabilir ki?" Bizi elmas sırıtışının bir turuna daha maruz bıraktı.

Ting, ting, ting.

"Bana bir iyilik yap, Sparkles," dedi Goma. "Şu diğer zarfı bana uzat." Dirseğinin yanında duran zarfı işaret etti. "Bu ikiniz için," dedi ve zarfı ondan alıp masaya doğru kaydırdı.

Jack ve Rodel. Kalın, titrek el yazısıyla yazılmıştı.

İsimlerimizi kâğıt üzerinde, sanki birbirlerine aitmiş gibi iç içe görmek beni gafil avladı. Harflere baktım -J'nin üstündeki kalın, yatay kontur, l'de sivrilen kavis.

"Devam et, aç şunu," dedi Goma.

The Grand Tulip için bir oda rezervasyonuydu, hepsi ödenmiş ve onaylanmıştı.

"İkinizin bu gece Amosha'da kalmanız gerektiğini düşündüm." Goma ayağa kalktı ve tabağını yıkamaya başladı. "Uçağın yarın sabah kalkıyor Rodel. Havaalanı hemen şurada, o yüzden erken kalkmana gerek yok."

Jack ve benim birlikte geçireceğimiz son geceydi.

Goma bize vedalaşmamız için zaman ve alan tanıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim ama Jack'e bakıyordu.

Bütün dünya gözlerindeydi, sanki bir veda daha etmek zorunda kaldığı için kalbi parçalanıyordu.

Bakışlarını kaydırdı ve bana gülümsedi. "Burada yaşayan huysuzdan burayı kurtardığın için teşekkür ederim. Buraya ilk geldiğin zamanı hatırlıyor musun? Oh, Tanrım. Ömrümün geri kalanını Bay Sourpuss ile geçirmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm."

"Ben buradayım, biliyorsun." Jack ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Ve eğer lif haplarını kasabadan almamı istiyorsan, uslu dursan iyi edersin."

"Kıdemli istismarı," diye mırıldandı Goma.

"Ne dedin sen?"

"Biraz kızılcık suyu içebilirim dedim."

Jack sırıttı ve ayağa kalktı. "Seni seviyorum, Goma." Onu başının üstünden öptü ve kucakladı. "Ve hediyen için teşekkür ederim. Çok düşüncelisin."

Onlar lavabonun yanında dururken boğazımda bir yumru oluştu, Goma'nın zayıf formu Jack tarafından tamamen yutulmuştu.

"Pfft!" Bahati masanın üzerine bir su püskürdü. "Bu da ne?" diye haykırdı Jack.

"Su." Bardağını iterek öksürdü. "Çok soğuk!"

Bir süre ona baktık ve sonra gülmeye başladık. Dişlerini beyazlatmak onları sıcağa ve soğuğa karşı daha hassas hale getirmişti. Scholastica en yüksek sesle güldü, Bahati ise gözyaşları yüzünden akmaya başlayana kadar nefes nefese kaldı.

"Komik olduğunu mu sanıyorsun?" Bahati onun peşinden atıldı. Kız ciyakladı ve kapıdan dışarı koştu. Goma peşlerinden gitti. Ben de peşlerinden gittim.

"Bırak onu," dedim, Scholastica'yı Bahati'den uzaklaştırırken, Bahati ona yetişti.

Çamaşır ipinde asılı ıslak giysilerin arasına girip çıktık. Yatak çarşafları ve havlular arasında çıplak ayakların parıltılarını takip ettim - Scholastica'nın süt beyazı ayak parmakları, Bahati'nin zayıf bilekleri - zıplıyor, fırlıyor, buluyor, kaçıyordu. Scholastica küçük ve çevikti. Bahati ve ben çamaşırlara dolanıp duruyorduk. Rüzgâr kahkahalarımızı taşıyordu.

"Pes ediyorum," dedi Bahati, yüzünde Goma'nın bir çift külotu vardı. "Ama sadece dizim acıdığı için." Oturdu, göğsü kabardı ve onlarla kendini yelpazeledi.

"Ver şunları bana!" Goma iç çamaşırını adamın elinden kaptı ve ona ölümcül bir bakış fırlattı.

"İyi işti!" Scholastica'ya çak bir beşlik dedim. Önünde diz çöktüm ve burnunu dürttüm. Kollarını omuzlarıma doladı ve bana sımsıkı sarıldı.

"Kesho." Gökyüzünü işaret etti.

"Evet," diye cevap verdim, kelimeler boğazımda düğümlenmişti. "Yarın uçuyorum. Çok uzaklara." Doğrulurken onun elini tuttum. "Seni özleyeceğim."

Goma ve Bahati yanımıza geldi. Dördümüz dağın gölgesinde kucaklaştık, dut yüklü kahve bitkileri etrafımızda sallanıyordu. Sonra Goma gevşedi.

"Tamam. Benden bu kadar. Kemiklerim bugün daha fazla kucaklaşmaya dayanamaz. Git hadi." Beni kovaladı. "Git toparlan. Odana küçük bir şey bıraktım. Uçağa binene kadar açma."

"Teşekkür ederim," dedim. "Her şey için." Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum, bu yüzden arkamı döndüm ve eve doğru yöneldim. İpte uçuşan giysilerin arasından Jack'in bizi izlediğini gördüm. Dört mezar taşının yanında, akasya ağacının altında duruyordu. Gözlerimiz buluştuğunda her şey durdu. O anda her şeyi yeniden yaşadık - verandadaki ilk karşılaşmamızı, sessiz sinema oyununda hile yapmasını, sisin içinde kendi gölgemden kaçmamı, bir dahaki sefere lanet olası tutamağı tutmamı, dişlerinin boynumu sıyırmasını, bana dilini vermesini, tren raylarında elimi tutmasını, iki saniyeliğine arkamı dönmemi ve senin başka bir çay partisinde olmanı, saçlarını taramamı, salıncağımızda battaniyenin altında el ele tutuşmamızı. Bizim salıncağımız. Bizim salıncağımız.

Ama zamanımız dolmuştu. Bir gece daha hariç.

Ben ona doğru yürürken beni izledi. Kollarımı ona doladım, onun hissini içime çekmek istiyordum, iliklerime kadar işlemesini istiyordum ki iliklerimde saklayabileyim. Bir o yana bir bu yana hafifçe sallandık.

Öğleden sonra güneşi sırtımızı ısıtırken, ağacın altındaki küçük mezar taşını aradım.

Elveda, Lily. Güneş yağmurda her parladığında, seni arayacağım. Seni gökkuşaklarında arayacağım ve gözlerinde tüm gökyüzünü tutan bir adamı hatırlayacağım.

OceanofPDF.com

Grand Tulip'in girişinde durdum ve dış duvarın beyaz genişliğini taradım.

"Bahati'yi ilk gördüğümde tam burada duruyordu. Onu bir heykel sanmıştım," dedim Jack'e. Kolları kıvrılmış, güçlü ve bronzlaşmış kollarını ortaya çıkaran düğmeli bir gömlek giymişti. Kadınların ona bakmasına alışık değildim. Onu neredeyse tamamen kendime saklamıştım. Şimdiye kadar.

Lobiye girdiğimizde başlar çevrildi, saçlar kabartıldı, bacaklar eğildi, duruşlar düzeltildi. Sanki sıcak bir rüzgâr esmiş ve beraberinde baş döndürücü, sarhoş edici bir koku getirmişti.

Eğilin kızlar. Giriş yaparken elimi Jack'in elinin üzerine koydum. Yıllardır ilk kez tırnaklarımı boyamak istiyordum, böylece keskin küçük pençeler gibi parlıyorlardı. Uzak durun.

Beni kıskanıyorlardı. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Yine de kıskançlık kalbime saplanıyordu, çünkü ben gidiyordum ve onun başka biriyle olduğu düşüncesine katlanamıyordum.

"İyi misin?" diye sordu Jack yüzümü tarayarak.

"Evet." Üzerime yağmaya başlayan hüzünlü düşüncelerden sıyrıldım. Başlamadan önce sonun geldiğini görmüştüm. Yine de zorlamıştım. Ve her acıya, sancıya değmişti çünkü tam o anda onun önünde dururken, ruhumun derinliklerine kadar biliyordum: Jack'in gözleri vardı

benden başka kimse için değil. Ve bunun tüm gücüyle hissedilmesinden daha heyecan verici bir şey olamazdı.

"Hadi gel." Onu asansörlere doğru sürükledim. Birlikte geçirdiğimiz değerli zamanın hiçbirini boş ve yararsız düşüncelerle harcamak istemiyordum.

Odamız en üst kattaydı - üçüncü kat, sakin mavi bir yüzme havuzunun etrafına dökülen parlak, pembe begonvil tepelerine bakan bir balkonu vardı.

"Goma en güzel süitlerini istemiş olmalı," dedim, ipeksi yatak çarşaflarına, kıpkırmızı tül perdeli cumbalı pencereye, yemyeşil oturma alanına, tuvalet masasına, duvardaki yaldızlı aynaya bakarak. Banyoda bir küvet, dev bir duş kabini ve pırıl pırıl beyaz mermer zemin vardı. "Bunlardan herhangi birini fark ettin mi?" Jack'i iterek sırıttım. Beni takip ediyor, kendi turunu atıyordu. Üstümü açıyor, boynumu kemiriyor, belimin kıvrımlarını ölçüyordu.

"Her şeyi fark ediyorum. Üst dudağınızla burnunuz arasında uzanan şu iki dikey çıkıntı gibi... Bu boşluğa ne deniyordu? Bir adı olmalı. Serçe parmağımın ucuna tam oturuyor." Göstermeye devam etti ve sonra dilini aşk tanrısının yayının dip kısmında gezdirdi. Kapı çalındığında öpücüğünün büyüsünde kayboluyordum.

"Şunu alır mısın?" diye sordu uzaklaşırken.

Gözlerindeki parıltıdan emin değildim. "Neler oluyor? Bir şeylerin peşindeymişsin gibi görünüyorsun." Jack sorumluluk alan bir adamdı. Kapıda biri varsa, onu kendisi almak isterdi.

"Sadece. Git. Al. Al." Beni döndürdü.

Kapıyı açtım ve bir hamalın valizlerimizle orada durduğunu gördüm. Arkasında, kesinlikle bizim olmayan çantalar taşıyan üç güzel bayan vardı.

"Lütfen içeri gelin." Jack kapıyı açtı ve onları içeri aldı. Kadınlar çantalarını giyinme alanının etrafına yerleştirirken kapıcıya bahşiş verdi. İçlerinden biri giysi torbalarını dolaba asmaya başladı.

"Jack?" Onlardan ona doğru döndüm.

"Rodel, Saç, Makyaj ve Kostüm'le tanış," dedi. "Onlardan gelip seni şımartmalarını istedim. Büyülü bir öğleden sonra geçirmeni istiyorum."

"Ama ben ... ... Son günümüzü birlikte geçireceğimizi sanıyordum."

"Öyleyiz, tatlım." Gülümserken gözleri yumuşadı. "Bir randevuya çıkıyoruz. Sadece sen ve ben. Düzgün bir randevu. İşin bittiğinde seni lobide bekliyor olacağım. Çok uzun sürmesin." Ağzından sessiz bir söz çıktı. "Kızıma iyi bakın hanımlar," dedi üç kişilik seyircimize.

"Yapacağız, Bay Warden," diye cevap verdiler.

"Seni özleyeceğim." Kollarını belime doladı ve beni sımsıkı kucaklayarak ayaklarımı yerden kesti. Onun kızı olmak hoşuma gidiyordu. O anın ötesinde hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

O gittiğinde arkamı döndüğümde Saç, Makyaj ve Kostüm'ün kapının ardından aval aval baktığını gördüm.

"Size sarıldıklarında sizi kaldıran erkekler," dedi kızlardan biri. Hangisi olduğunu bilmiyordum ama hep birlikte iç çektiler.

Büyülenmiş yüzlerine baktım. Onlara baktığımı fark ettiler ve yüz ifadelerini düzelttiler. Bir an garip bir sessizlik oldu.

"Umarım hoşlandığın bir adamdır," dedim. "Aksi takdirde bir biber gazı anı olabilir."

Yüzlerinin çatlaması bir saniye sürdü. Hepimiz gülmeye başladık. Bu, şimdiye kadar geçirdiğim en süslü, en muazzam makyaj için mükemmel bir buz kırıcıydı. Josie, Melody ve Valerie öğleden sonra için benim iyilik perilerimdi. Saçlarım yıkandı, kesildi ve bigudiler takıldı. Üzerimde titreniyor, renkler bana karşı tutuluyor, paletler seçiliyor, tırnaklar parlatılıyor, kaşlar cımbızlanıyor, dudaklar çiziliyordu.

Josie'nin önümde tuttuğu takma kirpik tepsisine "Hayır, teşekkürler," dedim. Gözümün önüne takma kirpiklerin

ya da daha kötüsü, Jack'i karşımda otururken bozuk bir setten izliyordum.

"Bir elbise seçmen gerekiyor," dedi Valerie, şık bir elbiseyi göstererek.

"Önce ayakkabılar. Sonra elbise. Her zaman," dedi Melody, özenle dizilmiş bir dizi kutuyu açarken.

"Bu Jack'e bir kol ve bir bacağa mal olmuş olmalı." Elbisenin üzerindeki etikete baktım. "Bunlar kiralık mı?"

Valerie öyle bir güldü ki neredeyse elbiseyi düşürecekti. "Hayır, tatlım. Kiralamak yok. Ne seçersen sende kalacak. Şirketimiz kimlerle çalıştığımız konusunda çok seçicidir. Ünlülerin düğünlerini, A listesindeki etkinlikleri, yardım balolarını yapıyoruz. Sadece sınıfının en iyileri."

"Peki Jack bunu nasıl başardı?"

Josie makyajımı yaparken durdu ve fırçasını eğik tuttu. "Kızım, buraya birlikte geldiğin adam sınıfının en iyisi. Sakın bana onun ne kadar değerli olduğunu bilmediğini söyleme."

"Ben hiç ... ... yapmadım .. .. Düşündüm ..."

"Asıl soru bunu nasıl başardığı değil. Asıl soru bunu nasıl bu kadar hızlı başardığı. Aylar öncesinden yer ayırtmıştık. Patronumuz bugün ekibi buraya getirmek için aradığında, size söyleyeyim, acele ettik. Yani, evet. Bay Warden patronumuza her ne söylediyse, kesinlikle bir ateş yaktı."

"Hiçbir fikrim yoktu."

Jack'in arka kapıdaki çamurlu botlarını, yemeğe oturmadan önce nemli bir bez alıp yüzündeki ve ensesindeki tozu silmesini düşündüm. Ahırları temizlediğini, atlarla konuştuğunu, güne çiftliğe başka kimse gelmeden başladığını düşündüm. İşte benim tanıdığım Jack buydu. Aşık olduğum sağlam, mütevazi adam buydu. Ve bunu sadece geçimini sağlamak için yapmadığını, onu harekete geçiren, ona ilham veren, onu tanımlayan şey olduğu için yaptığını bilmek onu daha da çok sevmemi sağladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Josie, makyajımı kontrol etmem için bana aynayı uzatırken.

"Sanırım bu gece Jack Warden'ın aklını başından almak istiyorum." Aynayı kapattım ve daha dik oturdum. "Hadi bu işi bir adım öteye taşıyalım kızlar."

"Yasss!" diye koro halinde etrafımda döndüler. "İşte şimdi konuşuyoruz!"

Derin bir nefes aldım ve yansımamı kontrol ettim. Josie, Melody ve Valerie gitmişti ama ben orada duruyordum, bana bakan göz kamaştırıcı kadın kaybolur diye gözümü kırpmaya korkuyordum. Saçlarım yana ayrılmıştı, kestane rengi bukleler parlak dalgalar halinde omuzlarıma dökülüyordu. Yandan seksi bir yırtmacı olan, yere kadar uzanan siyah bir elbise tercih etmiştim. Kıpırdamadan durduğumda ağırbaşlı görünüyordu ama her hareket ettiğimde tenimin uyluk hizasında bir kısmını ortaya çıkarıyordu. Kesimi ikonikti, arkada derin bir V ve dar bir beli vardı. Üzerime bir rüya gibi oturuyor, kıvrımlarımı doğru yerlerden sarıyordu. İleri doğru bir adım attım ve durdum. Topuklu ayakkabı giymeye alışık değildim ama beni yürütme şeklini seviyordum; kalçalarımı ve göğüslerimi öne çıkarıyor, kalçalarımın yuvarlaklığını vurguluyordu.

Gözlerim daha büyük ve daha geniş görünüyordu; yumuşak altın rengi far, lekeli çikolata kahvesi göz kalemiyle harmanlanmıştı. Jack'i her düşündüğümde karnımda bir karıncalanma oluyordu. Yanaklarımın kızarmasına ve göz bebeklerimin büyümesine neden oluyordu. Elbisemi düzeltip ışıkları kapatırken tenim beklentiyle parlıyordu.

Bir randevu.

Gerçek bir randevu.

Jack ile gerçek bir randevu.

Nefesimi tutarak asansörün gelmesini bekledim. Jack'in beni giyinmiş olarak görmesini bekleyemezdim. Yine de sinirden çatlıyordum. Başka bir şey daha vardı: Onunla birlikte olmak için duyduğum aciliyet hissi. Birlikte geçireceğimiz zaman çok hızlı akıp gidiyordu. Düğmeye

tekrar bastım ve bekledim. Ve bekledim.

Siktir et.

Topuklularımı çıkardım ve merdivenleri çıktım. Her basamak güzel hindistan cevizi ağacıyla işlenmişti. Bir elimle ayakkabılarımı tutarken diğer elimle elbisemin eteklerini kaldırarak merdivenlerden aşağıya doğru inerken lobiyi görebiliyordum. Son kata geldiğimde ana kat önüme açıldı. Yavaşladım, gözlerim Jack'i arıyordu.

Birkaç konuk, karmaşık oymalı ahşap sehpaların etrafındaki pelüş sandalyelerde oturuyordu. İçlerinden biri beni gördü, başını eğdi ve arkadaşına bir şeyler fısıldadı. İki kafa da bana doğru döndü. Harika. Belli ki fazla giyinmiştim. Aşağı inerken içim burkuldu. Daha fazla kafa döndü.

Lanet olsun. Bu merdiveni başka bir yere koyamazlar mıydı? Lobinin ortasından başka bir yere? En alt basamakta yalınayak durup yukarı koşmak isterken asansörün sesi duyuldu. Kapı açıldığında nefesimi tuttum. Jack'ti, ama göz kamaştırıcı beyaz bir gömlek ve omuzlarının çerçevesini vurgulayan özel dikilmiş kömür rengi bir ceket giymişti. Pantolonu kalçalarının kesimine göre şekillendirilmişti ve aynı yıpranmış, tozlu iş botlarını giyiyordu.

Gülümsedim ve gözlerine baktım, ama o öylece duruyordu, şaşkındı. Asansörün kapısı kapandı ve onu tekrar yuttu. Bir saniye sonra kapı açıldı ve dışarı çıktı.

"Bu ... idi." Boğazını temizledi ve asansörü işaret etti. "O bendim, seni görünce o kadar şaşırdım ki inmeyi unuttum." Bakışları tekrar üzerimde gezindi. "Görünüyorsun ..." Başını salladı ve tekrar denedi. "Vay canına. Muhteşem görünüyorsun."

"Sen de oldukça seksi görünüyorsun," diye cevap verdim. Saçları hâlâ dağınık ve düzensizdi ama taviz vermişti. Sakalını kesmişti. Çenesinin dış hatlarını neredeyse seçebiliyordum.

İnsanın kalbini çarptıran türden bir yakışıklıydı. "Geçebilir miyim?" Gözleri benim utanmaz bakışlarım karşısında parladı. "Botların bu güzel takımla uyumlu olup olmadığından emin değilim ama yapacaksın."

"Hey, en azından ben ayakkabı giydim. Flörtüm yalınayak geldi." Yere geçti ve topuklu ayakkabıları elimden aldı. "Alabilir miyim?" Önümde diz çöktü ve önce bir ayakkabıyı, sonra diğerini giydi. Doğrulmadan önce parmaklarını ayak bileğimin üzerinde gezdirdiğinde kalbim tehlikeli bir sıçrama yaptı.

"Hazır mısın?" Kolunu uzattı.

Kolumu onun koluna doladım ve lobideki tüm gözlerin üzerimizde olduğunu görmek için döndük. Etrafta bizi izleyen insanlar olduğunu unutmuştuk.

"Çok fazla giyinmiş hissediyorum," diye fısıldadım.

"Aşırı giyindiğiniz için bakmıyorlar. Ellerinde olmadığı için bakıyorlar. Çünkü nefes kesicisin. Restoranda bize bir masa ayırttım ama şimdi bütün bu insanların seni süzmesini istediğimden pek emin değilim." Beni lobiden geçirip restoranın girişine götürdü.

Şef garson bizi masamıza götürürken omzumun üzerinden, "Kabul et," diye takıldım. Safari temalı, kıpkırmızı ve sıcak ahşaptan oluşan güzel bir yemek odasıydı. Duvarları yerel sanat eserleri süslüyordu. Kolalı, beyaz örtüler mum ışığıyla aydınlatılmış masaları kaplıyordu. "Hazırlanmak için o kadar zaman harcamadım, oda servisi için." Jack kıçıma sert ve gizli bir şaplak atınca irkildim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu şef garson. Kalın, bakımlı bir bıyığı ve alnında derin çizgileri olan yaşlı bir beyefendiydi.

"Her şey yolunda, Njoroge. Teşekkür ederim." Jack oturmadan önce sandalyeyi bana doğru kaydırdı.

"Sizi gördüğüme sevindim Bay Warden. Uzun zaman oldu," diye yanıtladı Njoroge ve menüleri uzattı. "Siparişinizi alması için hemen birini gönderiyorum."

O gittikten sonra sessizce oturduk. Sayfaları ileri geri çevirdim, seçenekleri pek okumadım.

"Neyin var?" Jack yüzümü görebilmek için menümü indirdi.

"Hiçbir şey, sadece ..." Başımı salladım. Önemsiz davranıyordum ve akşamımızı mahvetmek istemiyordum. "Önemli bir şey değil."

Jack menümü elimden aldı ve çelik gibi mavileriyle beni yere yapıştırdı.

"Yapamaz mıyız ..." Bacaklarımı masanın altında çaprazladım. "Sadece ... yapabilir miyiz?"

Yüz ifadesi hiç değişmedi.

"Peki." İçimi çektim. "Eskiden Sarah'yı buraya getirirdiniz." Jack şef garsona ismiyle hitap edene kadar bu konuyu tamamen unutmuştum.

"Ben yaptım." Yüzünde dikkatli bir asalet vardı. "Buraya eski sevgilimle en son altı yıl önce gelmiştim. Şu masada oturmuştuk." Başını pencereye doğru eğdi. "Ayrıldığımızda ikimiz de bittiğini biliyorduk. O zamandan beri geri dönmedim. Pek de güzel anıları hatırlatmıyor. Ama biliyor musun Rodel?" Elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzandı. "Seninleyken her şey yeni. Yemeklerin tadı daha güzel. Renkler daha parlak görünüyor. Müzik daha tatlı. Dünyaya yeniden açlık duyuyorum. Atladığım yerlere gitmek istiyorum, onları seninle paylaşmak istiyorum - sana kim olduğumu, kim olduğumu, kim olabileceğimi göstermek istiyorum.

"Buradayım Rodel, yastığımın üzerine bıraktıkları şekerli kurabiyeleri ya da menüdeki Steak freakin' Diane'i sevdiğim için değil. Burada, insanlarla dolu bir restoranda, seninleyim, çünkü dağılmayı göze alamıyorum, çünkü gitme düşüncesi beni öldürüyor, bu yüzden senin için olabildiğince çok güzel, büyük anlar yaratmaya odaklanıyorum. Sana başka bir şey verememem ama bunu verebilirim. Ve neden karşımda oturup eski sevgilimi düşündüğünü bir an bile anlayamıyorum, çünkü ben düşünmediğimden eminim. Seninleyken Rodel, tamamen seninleyim."

Yine yapacağını yapmıştı; duygularımı her yere yaymıştı. Kendimi aynı anda hem büyük hem de küçük hissediyordum; sanki bir elimde yıldızları tutuyor, diğer elimle de çamurları eliyordum.

"Özür dilerim," dedim kısık, eziyetli bir sesle. "Akşamımızı mahvettiğim için özür dilerim." Göğsümde bir suçluluk duygusu yatıyordu ama bunun altında bastırdığım bir şey daha vardı. Beni sevdiğini söylemesini istiyordum. O sözleri duymak istiyordum. Bir pislik gibi davranmamın gerçek nedeni buydu ve bunun bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyordum. "Ve açıklığa kavuşturalım," diye gözlerimle ona takıldım, "Bu şekerli kurabiyeleri gerçekten seviyorum. Lale şeklindeler ve tatları cennet gibi."

Jack bu hızlı dönüş karşısında hazırlıksız yakalanmış gibiydi ama bana eğlenen bir bakış fırlattı. Gülümsemesinde tanımlanamaz bir haklılık hissi vardı.

Garson siparişimizi almaya geldiğinde, "İki düzine şekerli kurabiyenizden istiyoruz," dedi. "Paket olsun."

"Evet, efendim. Sizin için getirebileceğim başka bir şey var mı?" "Hayır, hepsi bu kadar."

"Bu kadar mı?" Garson gittiğinde haykırdım. "Beni bununla mı besleyeceksin? Kurabiye, buradaki son gecemde?" Elimi onunkinden çektim ve kızmış gibi yaptım. "Peki ya tüm o güzel, büyük anlar? Onları boş mideyle yaratamazsın. Bence-"

Uzun, sivri parmağını dudaklarıma götürerek beni susturdu. "Çok fazla kelime. Çok fazla konuşma. Konuşmak isteseydim, onun yerine Bahati'yi davet ederdim." Garsonun getirdiği kurdeleyle süslenmiş kurabiye kutusunu aldı ve sandalyemi almak için yanıma geldi. "Gitmeye hazır mısın?"

Dokunduğu yerde tenim karıncalandı.

Tabii ki evet. Hadi gidelim.

Ama beni restorandan çıkarırken burnumu çektim. "Ucuz bir randevuydu."

"Şikayet etmeyi bırak. Zaten orada yemek istemiyordun."

"Bekle." Valeye otopark kartını verdiğinde Bilet. "Odamıza gideceğimizi sanıyordum. Beni nereye götürüyorsun?"

"Ucuz bir randevuda." Göz kırptı, geldiğinde beni arabaya oturttu.

Otelden uzaklaştık ve Amosha'nın kaotik trafiğine karıştık. Gökyüzü batmakta olan güneşin kırmızı ve turuncu tonlarıyla alev alev yanıyordu. Dev megafonlu bir kamyon yanımızdan geçerken Swahili dilinde reklamlar çalıyordu. Dükkân sahipleri telefon kartlarını ve rengârenk kangaları sallayarak insanların yanından geçiyordu.

Jack ana yolun dışında, üzgün görünümlü bir yiyecek tezgahının önüne park etti. Paslı bir çatının altında floresan ışığı bir yanıyor bir sönüyordu. Tavandan sarkan "Kilimanjaro Premium Lager" logoları, sicim üzerindeki elbise mandallarıyla bir arada tutuluyordu. Ön tarafta alevlerin üzerinde tıslayan ve yağ fokurdatan bir dizi siyah wok duruyordu. Yarısı toprak, yarısı çakıl olan düzensiz bir zemin üzerindeki plastik masaların etrafında hırpalanmış plastik sandalyeler duruyordu.

"Gel hadi." Jack yanıma geldi ve arabanın kapısını benim için açtı. "Şehirdeki en iyi nyama choma."

"Nyama choma nedir?"

"Izgara et." Topuğum çakıl taşına saplanırken beni sabitledi.

"Burası için kesinlikle fazla giyinmişiz," dedim. Tezgâhın yanındaki benzin istasyonundan hafif bir petrol dumanı yayılıyordu. Dala dalalar hızla geçip gidiyordu ve parlak kangalar giymiş kadınlar başlarında her türlü yiyeceği taşıyarak yürüyordu.

"Jambo," diye karşıladı bizi garson kız. O kadar meşguldü ki, çuvallarla gelseydik gözünü bile kırpmazdı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Coca Cola, baridi," dedi Jack.

"Umm . . ." Garson kız bana döndüğünde etrafıma bakındım. "Menü var mı?"

"Onun için bir Stoney Tangawizi," dedi Jack. Sırıtarak arkasına yaslanmadan önce Swahili dilinde bir sürü şey saydı.

"Ne yemek üzere olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Ve sen bundan zevk alıyorsun, değil mi?"

Garson kız içki siparişimizi getirdiğinde Jack, "Seni tamamen benim insafıma mı bırakıyorum?" dedi. "Emin olabilirsin. Bu gece buralı gibi yemek yiyeceksin. Turistik

gösterişlerin hiçbiri yok." Orada bir

Kahverengi bir cam şişeyi masanın üzerinde kaydırırken gözlerinde muzip bir parıltı vardı, parmakları şişenin yüzeyine yapışmış yoğuşma damlacıklarını işaretliyordu. "Yavaş ol, bebeğim."

Etiketi kendime doğru çevirdim ama hiçbir şey ele vermiyordu. "Stoney Tangawizi nedir?" diye sordum.

"Tanzanya zencefilli birası."

"Zencefilli bira mı? Pfft." Gözlerimi devirip sağlıklı bir yudum aldım ve başımı arkaya yatırdım.

Ben daha yutkunurken yanma hissi başladı. Sıcak, efervesan kabarcıklar burnumu gıdıkladı. Dilim zonklamaya başladı. Boğazımın arkası alev aldı. Şişeyi yere çarptım, gözlerimden yaşlar akıyordu. "Lanet olsun!" İçime çektim. Büyük hataydı. Bu beni öksürük krizine soktu. Daha fazla gözyaşı. Daha fazla sıçrama. Steroidler üzerinde zencefil gibiydi; tatlı, kabarcıklı, mayalı ve keskin bir tadı vardı. Ve iyiydi, o kadar iyiydi ki nefesimi toplar toplamaz bir yudum daha aldım, ama bu sefer daha yavaş.

"Beğendin mi?" Jack eğildi ve başparmağını gözümün altında gezdirdi. Siyah ve lekeli çıktı.

"Harika. Maskaram akıyor. Rakuna benziyor olmalıyım." Çıkarmak için peçeteyle gözlerimi sildim.

"Tam da seninle çılgınca, tutkulu bir aşk yaşadıktan sonra görünmeni istediğim gibi görünüyorsun. Elbisenin yerde olması ve gülümsemekten başka bir şey giymemen dışında."

Etrafımızdaki tüm gürültünün, insanların ve trafiğin ortasında yapılan baş döndürücü bir ön sevişmeydi. Gözlerimi kırptım, kızardım ve biraz başım döndü.

"Mishkaki wa kuku, samaki ndizi, mbuzi mbavu choma, ugali, maharagwe ..." Masamıza yemek tabaklarını yığarken garsonun söylediklerinin geri kalanını yakalayamadım. Yemekten önce ellerimizi ılık suyla yıkayabilmemiz için bir su ısıtıcısını yıkama kutusunun üzerine tuttu.

Tanrılara layık bir ziyafetti ve bir o kadar da inanılmaz kokuyordu: çıtır çıtır kızarmış balık ve muz, tahta şişlerde pili-pili soslu kemiksiz tavuk küpleri, etleri kemikten ayrılacak kadar yumuşak keçi kaburgaları, kömürleşmiş

Tadını çıkarmak için tuz ve acı biber parçaları, ağzımda patlayan tatları dengelemek için polenta benzeri bir yemek; fasulye yahnisi, demirhindi sosu ve hepsini yıkamak için zencefilli bira yudumları.

"Leta chipsi," dedi Jack garsona, ben son kalan plantainleri silerken. Çatal bıçak yoktu, bu yüzden parmaklarımdaki sosu yalamak zorunda kaldım.

"Yani chipsi cips mi?" Bize bir tabak cızırdayan patates kızartması getirdiğinde sordum.

"Evet, sadece sonuna i ekliyorsunuz. Pek çok İngilizce kelime bu şekilde yerel lehçeye asimile oluyor."

Başımı salladım ve okul çağındaki iki çocuğun kirli tabakları büfeye geri getirmeden önce yol kenarında yıkamasını izledim. Kalabalık caddelerin ötesinde bir yerde, yakındaki bir camiden akşam ezanları okunuyordu.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu Jack, ben arkama yaslanıp önümüzdeki boş tabaklara bakarken garsonu çağırarak. Masadaki her şeyi mahvetmeyi başarmıştık.

"Bekle, ben hallederim," dedim ve ona döndüm. "Leta billi."

Eğer chips chipsi ise, bill de billi olmalı. Doğru anlayıp anlamadığımı merak ederek nefesimi tuttum.

"Evet, hanımefendi," dedi. Ve gitti.

"Alışmaya başlıyorum." Jack'e muzaffer bir sırıtış attım. Çok uzun sürmedi.

Garson kız yanında bir adamla döndü. Kaba, pörsümüş ellerini önlüğüne sildi ve beklentiyle bana baktı.

"Billy'yi sormuştunuz," dedi garson kız, ondan ona ve tekrar ona baktığım birkaç garip hareketten sonra.

"Özür dilerim. Faturayı kastetmiştim."

Billy Swahili dilinde bir şeyler mırıldandı ve tepinerek uzaklaştı. Izgarasından çağrılmaktan hiç memnun olmadığı belliydi.

"Swahili dilini biraz daha çalışmak ister misin, yoksa gidelim mi?" Jack hesabımızı öderken alay etti.

Olabildiğince zarif bir şekilde çıktım, topuklarım sadece iki kez çakıllara saplandı. Arabadan Billy'ye el salladım. Billy karşılık vermedi.

Jack ve ben, birinin sokağa geri dönmemize izin vermesini beklerken suratımızı asmadık. Sonra bir kahkaha patlattık. Etrafımızda kornalar çalıyordu. Gece pazarları, gaz lambaları ve pazarlıklarla dolu bir bulanıklık içinde geçip gidiyordu. Amosha'nın sıcak sisinden uzaklaşırken bir yıldız gölgesi belirdi.

"Nereye gidiyoruz?" Jack gümüş rengi mısır tarlaları arasında ayın ağarttığı bir patikaya saptığında sordum.

"İşte burada." Durdu, arabayı bir açıklığa çekti ve motoru kapattı. "Hadi," dedi ve arka koltuktan şekerli kurabiye kutusunu alıp arabadan indi.

Hava gece yasemini kokusuyla yoğun ve ılıktı. Etrafımızda bir arı sürüsü gibi hafif bir uğultu vardı.

"Bu ses de ne?" Topuklarımı tekmeleyip Jack'i arabanın arkasına kadar takip ederek sordum. Çimenler ayaklarımın altında süet yumuşaklığında ve sessizdi. "Bana ... hatırlatıyor." Bakışlarını takip ederken sözümü yarıda kestim.

Bir derenin kenarına park etmiştik. Diğer taraftaki kayaların üzerinden küçük bir şelale çağlıyordu. Gümüş iplikler kaynaşıyor ve köpük girdapları halinde çakıllı bir yatağın üzerine dökülüyordu. Ay yukarıda sessizce asılı duruyor, ağaçların üzerine bal rengi bir parlaklık yayıyordu.

"Burası çok güzel," dedim. Şırıltılar, çalkantılar, pırıl pırıl parlayan spreyler... Sanki hayali bir konsere ön sıradan bilet almış gibiydim.

"Güzel bir kız için güzel bir yer." Jack yanağımı okşadı. Yüzünde reddedilemez bir duygusallık vardı, ama ay ışığında beni kesinlikle öldürüyordu.

Land Rover'ının arka kapısını açtı ve orada oturduk, başım omzunda, bacaklarımız bagajdan sarkıyor, suyun ipeksi düşüşünü izliyorduk.

parıldayan kayalar. Bana lale şeklinde kurabiyeler yedirdi ve ben de onun tenini ısıtan kokusunu içime çektim. Bir süre için zaman sonsuza dek durmuş gibiydi. Yıldızlar gökyüzünde ilerliyor, galaksiler etrafımızda dönüyordu ve biz büyüyü bozmak istemeyerek hareketsiz ve askıda oturuyorduk. Bu öyle bir sihirdi ki, bir ömür boyu aradıktan sonra öyle mükemmel bir şeye rastlarsınız ki, aramayı bırakırsınız ve şöyle dersiniz: Evet. İşte bu. Bunu biliyorum. Bunu hissediyorum. Ayak seslerinin ruhumun koridorlarında yankılandığını duydum.

Birbirimize yumuşak ve açgözlü, saygılı ve bencil öpücüklerle döndük - her biri hikayemizin sayfaları arasında saklanacak preslenmiş bir papatya gibiydi. Asla olamayacak bir şeye aşık olmak, bala batırılmış bir hançerle kendini delmek gibidir. Tekrar ve tekrar. Keskin ve tatlı, güzel ve hüzünlüdür ve ağladığınızda hangisinin olduğunu her zaman bilemezsiniz.

"Hayır." Jack gözümün nemli köşesini öptü. "Seni bu şekilde hatırlamak istemiyorum. Senin de bizi böyle hatırlamanı istemiyorum."

"Peki nasıl? Ben öldüğümde beni nasıl hatırlayacaksın?"

"Bunun gibi." Elbisemin askılarını önce birini, sonra diğerini kaydırarak çıkardı. "Omuzların ay ışığında parlıyor. Dudaklarında şeker kristalleri." Ağzını dudaklarıma değdirdi. Benim, onun dilTadım ve kalıntılar. Bana yedirdiği kurabiyeleri. "Saçların, avuçlarımın üzerinde saten kurdeleler gibi. Seni soymanın heyecanı. İşte böyle." Fermuarı aşağı kaydırdı benim Elbise, ifşa etmek benim Et, goosebump goosebump tarafından. "Seni kollarımda hissetmek, seni buradan ısırdığımda göz kapaklarının gözlerinin üzerine düşmesi." Dişleri kulağımın altında, çenemin boynumla birleştiği noktayı sıyırdı. "Yüzünün mükemmel ovalini, boğazının sıcaklığını, yazarken kalemi tutuşunu hatırlayacağım. En çok da ...

." Çenemi kavradı, gözleri kalkık yüzümde geziniyordu. "Eski kitapların verdiği hissi seven ve kahvesini tatlı içen tuhaf, güzel bir kızı hatırlayacağım. Gri bir günde verandama gizlice girmiş ve bana renkli görmeyi öğretmişti.

O bir hırsızdı, benim gökkuşağı halatlı kızım. Gittiğinde, kalbimi aldı. Ve eğer bir tane daha olsaydı, ona da verirdim."

Beni sevdiğini söylemeye en çok yaklaştığı andı çünkü bu sözler beni bağlayacaktı ve beni özgür bırakıyordu-hayatımı, hayallerimi, arzularımı yaşamak için özgür bırakıyordu. Onun hayatının gölgesinde yaşamak yerine güneşin altında yerimi bulmamı istiyordu. Ama o anda, özgür bırakılmak istemedim. Kalmamı istemesini istedim. Bunu talep etmesini, emretmesini, bana başka seçenek bırakmamasını istedim. Ama o bana sadece gözleriyle sarıldı ve ben de ipler ya da zincirler olmadan, tamamen bağlı olmanın gücünü öğrendim.

"Temiz bir ara istiyorum." Bunu söylerken sesim çatallaştı ama ciddiydim. "Günlerimi telefon görüşmeleri ve mesajlar için yaşamak istemiyorum. Asıl istediğim bana sarılman iken sesinle yetinmek istemiyorum. Buluşamayan gözler ve dokunamayan ayaklar istemiyorum. Sanırım bu beni öldürür."

"Biliyorum. Sen benim ya hep ya hiç kızımsın. Büyüksün, özelsin ve o kadar güzelsin ki sana her baktığımda kalbim sızlıyor. Daha azıyla yetinmeni istemiyorum. Ama başka bir adamla - küçük bir kafede tanıştığın biriyle, Pazar sabahları brunch yaptığın biriyle, sana sarılıp seni sevebilecek ve yanında uyuyabilecek biriyle - birlikte olduğunu bilmek istemiyorum. Sanırım bu beni öldürür." Ağzımı kaparken dudaklarından hırıltılı bir nefes kaçtı. Beni sert ve aç bir şekilde öptü, sanki onun tadını sonsuza dek taşımamı istiyordu.

"Jack," dedim, doğru hissettirmesi dışında bir nedeni yoktu. Adı ağzıma aitmiş gibi, her zaman aitmiş gibi geliyordu.

"Ay ışığında seni çıplak istiyorum." Elbisemi çekiştirdi, böylece ayaklarımın etrafında bir su birikintisine düştü. Giysilerimizin geri kalanı bir telaş içinde çıktı, parmak uçları kibrit gibi teni ateşe verdi.

Dere kenarında bir battaniyenin üzerinde seviştik, yavaş ve nazik, sert ve sert, duygularımızın akıntılarını kıyıya vuran dalgalar gibi sürdük. Jack'in içime kayarken gözlerindeki bakış, kıvrımlarımı şekillendiren elleri, üzerimizdeki gece yarısı gökyüzü, etrafımızda sallanan ağaçlar, dudaklarımdan kaçan ilk inilti, bir aşığın tangosunda dans eden kaslar ve tendonlar, tenimizdeki takımyıldızların gümüş parıltısı, şelalenin coşkusu, Jack'in sert, düzensiz nefesi, doruk sarhoşluğu ile hiç bitmesini istemediğimiz bir anı uzatma isteği arasında kalan bedenlerimiz. Gökyüzündeki tüm yıldızlar tek bir noktada yoğunlaşırken başım geriye doğru sallandı. Jack çığlığımı dudaklarıyla bastırdı, parmakları etime gömülürken zevkin sınırlarını zorluyordu.

Bırakmaya hazır değildik, bu yüzden tutkunun ardından kilitli kaldık. Kalplerimiz sakinleşip nefeslerimiz düzene girdiğinde alnımdaki saçları düzeltti ve yüzümü öptü. Sırtının çukurundaki oluğun izini sürdüm. Teni parmak uçlarımda tatlı bir tat bırakıyordu, tıpkı bir fincan kahvenin dibindeki son şeker parçaları gibi. Tadını çıkarmak istedim. Son damlasına kadar içmek ve onu sonsuza dek bir parçam yapmak istiyordum.

"Ne yapıyorsun?" Ayağa kalkıp arabadan aldığı başka bir battaniyeyle üzerimi örterken sordum. Tek istediğim onun bana geri dönmesiyken o yerde diz çökmüş, etrafı karıştırıyordu.

"Ayaklarını örtüyorum." Topuğumu kavradı ve parmaklarını ayak parmaklarım kıpırdayana kadar tabanımda gezdirdi. "Hain ayakların var. Yarın seni benden uzaklaştıracaklar ama bu gece onlar benim." Ayaklarımın üstünü usulca öptü. "Geri dönüş yolunu biliyorlar mı Rodel? Bu topraklarda bir daha yürürlerse bana ait olacaklarını biliyorlar mı? Çünkü ben onlara sahip çıkacağım. Bundan hiç şüpheniz olmasın."

"Ve seni sahipleniyorum." Onu kendime çektim ve kollarımı boynuna doladım. "Eğer İngiltere'de olursan. Ve sadece ayaklarına değil. Her şeyine talibim. Bu, bu, bu, ve bu, ve

Bu." Sert, bronzlaşmış vücudunun envanterini çıkardım. İkimizin de içi sızlamasaydı komik olurdu.

"Sanırım bir noktayı kaçırdın." Sırt üstü yuvarlandı ve beni de yanına aldı. "Tam burası." Elimi kalbinin üzerine koydu.

"Evet. Tam burası." Başımı en sevdiğim yere koydum ve gözlerimi kapattım.

Etrafımızda bir kurbağa korosu vıraklıyor, şelale yosun tutmuş kayaların üzerinden çağlıyordu ama Afrika'daki o son gecede, yıldızlar tepemizde asılı dururken duyduğum tek şey onun kalbinin atışıydı. Jack, Jack, Jack, Jack.

OceanofPDF.com

Ertesi sabah havaalanına doğru yola çıktığımızda gökyüzü alçak ve kasvetliydi, sileceklerin gıcırtısı arada bir dünyayı bulanıklaştırıyordu. Teslim alanına döndüğümüzde etrafımızda ince bir çiseleme vardı.

Zaman içinde donup kalan anlar vardır - her ses, her renk, her nefes, canlı hafıza parçalarına kristalize olur. Gidiş terminalinin dışında Jack'le birlikte rölantide çalışan arabada oturmak da bunlardan biriydi. Bavullar beton plakalar üzerinde takırdıyordu. Havada ağır bir mazot kokusu vardı. Sırt çantalı gezginler, valizlerine yapıştırılmış renkli çıkartmalarla servis otobüslerinden iniyordu.

Kilimanjaro Kili Dağı'nı
fethettim-19,340 feet

Yüzlerden oluşan bir deniz, gidiş binasının parlak sarı harflerinin altındaki kapılardan içeri girdi.

Jack ve ben sessizce izledik. Bizim dışımızdaki bir şeye odaklanmak daha kolaydı. Tüm harflerin tüm kombinasyonları, söylemek istediğimiz şey için tek bir kelime bile oluşturamıyordu. Bizler daireler, spiraller ve kalp atışlarıydık, muhteşem bir karmaşanın içine yuvarlanmıştık. Bırakma alanına kısa süreliğine park etmiş bir anılar demetiydik.

"İçeri gelme." Dışarı çıktığımızda Jack'ten çantamı aldım. "Lütfen." Gözlerim ona yalvardı. "Filmlerdeki gibi zarifçe ağlamayı hiç öğrenemedim.

mükemmel, ışıltılı gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Ağladığımda solmuş bir yenidünyaya benziyorum."

"Rodel." Beni kendine doğru çekti, adım dudaklarından boğuk bir fısıltıyla döküldü. Bir başka araba arkamızdaki boşluğa kaydı, dörtlü flaşörleri bir saatin tik takları gibi ritmik bir şekilde yanıp sönüyordu.

Jack'in kolları bana daha sıkı sarıldı. "Sanki bir parçam daha koparılıyor. Önce Lily, şimdi de sen. Ve yine de ..." Bana bakarken sesi yumuşadı. "Tek bir şeyi bile değiştirmezdim. Bunu tekrar tekrar yapardım."

Etrafımızdaki her şeyden ve herkesten habersiz, hayaletlerin dilinde, söylenmemiş sözlerle ve perili özlemlerle vedalaştık.

"Beni sertçe öp, sonra bırak beni," dedim, elinin dokunuşu şefkatiyle aniden dayanılmaz hale geldiğinde.

Dudaklarımız birbirine değmeden önce nefesinin hareketini hissettim. Kalbim ağzının tatlı, vahşi hissiyle zonkladı. Havasız koşmak gibiydi-nefessiz ve güzel. Kendimi ondan ayırıp binaya doğru sendelemeden önce, ruhumu patlatan bir an boyunca ona sarıldım. Sürgülü kapılar açıldığında bir süre durakladım.

Arkanı dön Rodel, diye bağırdı bir yanım.

Arkana bakma, diye karşı çıktı diğer kısım.

Döndüm. Çünkü elimde değildi. Çünkü Jack korna çaldı. Arabada oturuyordu, avuçlarını donmuş bir vedalaşmayla cama dayamıştı. Cama küçük gümüş inciler gibi yapışan su damlacıklarının arasından gözlerimiz buluştu. Arabasının yanında durana kadar çantamı arkamda taşıyarak adımlarımı geri çektim. Sonra elimi kaldırdım ve parmaklarımı onunkilere geçirdim. Aramızdaki cam ıslak ve soğuktu ama damarlarımda sıcak ve güçlü bir şey uğulduyordu. Elimi çektiğimde avuç içimin izi nemli cama kazınmıştı, tıpkı Lily'ninki gibi. Bakışlarımız kilitlendiğinde, Jack ve benim aramdaki bağın o pencereden zonkladığını hissedebiliyordum. Ve bu yeterliydi. için bilmek, ve bilmiş olmak.

Gülümsedim.

Ağzının bir köşesi kalbimi yerinden oynatacak şekilde yukarı doğru eğildi.

Sürgülü kapılardan geçip uçağıma check-in yaptırırken bu görüntüye sımsıkı tutundum. Uçak havalanırken arabaların ve binaların giderek küçülmesini izledim: ineklerin otladığı otlaklar, mısır tarlaları, oluklu demir levhalarla kaplı çamur kulübeler. Ve sonra bulutlar altımızda kuzu yünü makaraları gibi süzülüyordu. Goma'nın uçakta açmamı istediği küçük paketi almak için elimi çantama attım. Jüt bir iple bir keseye bağlanmış dantel bir mendildi. Açmayı neredeyse bitirmiştim ki pencereden dışarı baktım ve nefesimi tuttum.

Kilimanjaro bulutların arasından Tanrıların gelini gibi yükseliyor, buzla kaplı zirveleri görkemli kristallerden oluşan bir taç gibi parlıyordu. Gümüş sisler zirvenin etrafında dönüyor, güneş ışınlarının altında değişiyor ve dönüşüyordu. Bu geçici, hareketli ışık oyununda narin ve dokunaklı bir şey vardı; yalnızca geçici şeylerin sahip olabileceği türden bir güzellik.

Kirpiklerimde titreyen gözyaşlarımı kırpıştırdım. Sisler bana Mo ve Lily'yi, iz bırakmadan bir görünüp bir kaybolan albino çocukları, zirveye sadece veda öpücüğü vermek için ulaşan bir aşkı hatırlattı.

Sıcak bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ve Goma'nın mendiline sıçradı. Yüzümü sildim ve mendili bir arada tutan düğümü çözdüm. Bir demet bonibon kucağıma döküldü. Aralarında katlanmış bir not vardı. Açtım ve Goma'nın kalın el yazısını okudum.

"Çikolata her şeyi daha iyi yapar" diyordu.

Güldüm. Ve hıçkırdım. Garip bir homurtu gibi çıktı. "İyi misiniz?" diye sordu yanımda oturan kadın.

"Evet." Goma'nın mendiliyle gözlerimi sildim. "Ben sadece ..." Kilimanjaro'ya baktım ve aklıma beyaz bir

yeşil salıncaklı bir malikane, dağ eteklerinde oturuyor. "Büyük bir maceraya atıldım."

"Peki, can kulağıyla dinliyorum. Bana anlatmalısın."

"Nereden başlayacağımı bilemezdim." Ona gülümsedim ve pencereden dışarı baktım.

Bir keresinde Afrika'da bir kralı öpmüştüm.

OceanofPDF.com

Son kâğıdı işaretlemeyi bitirdim ve final notunu hesaplamak için ön tarafa geçtim. Öğrencinin adını not ederken kalemim bir an dalgalandı.

Jack.

Bir isim oluşturmak için bir araya getirilmiş dört harf.

Basit.

Sıradan. Sıradan.

Hiçbir anlam ifade etmeyen ama şimdi her karşılaştığımda on kat aşağı düşmüş ve yere çakılmış gibi hissettiğim dört harf. Ondan önce kaç Jack gelip geçmişti? Hiçbiri gelecek olan Jack'i, adı gün ortasında beni nefessiz bırakacak olan Jack'i uyarmamıştı.

Cotswolds'da Temmuz ayıydı, havaalanındaki yağmurlu vedalaşmamızdan bu yana on ay geçmişti. Penceremin dışında şeftali rengi güller açmıştı. Arılar ve kelebekler çiçekten çiçeğe konuyordu. Bir okul yılının daha sonuna gelmiştik, yaz tatilinden önce işteki son günümdü. Sınav notlarını tamamladım ve sınıfıma göz gezdirdim.

"Hâlâ burada mısın?" Jeremy Evans kafasını uzatarak odaya girdi. Müzik öğretmeninin doğum iznini doldurmak için geçici olarak gelmişti.

"Sadece gidiyordum," diye cevap verdim.

"Ben de. Bir şeyler içmek ister misin? Bir bira içmek için bara gidiyorum."

"Teşekkürler ama ben almayayım." Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve ona gülümsedim. Yumuşak kahverengi gözleri ve alnına doğru kıvrılan siyah saçlarıyla çok sevimliydi.

"Ah." Göğsünü tuttu. "Yine vuruldun. Sadece beni susturmak için bile olsa bir gün pes etmek zorunda kalacaksın."

"İyi bir yaz geçir, Jeremy."

"Ah. Ne yaptığını anlıyorum. Beni tüm yazının dışında bıraktın. Kapıyı yüzüme kapatabilirsin." Ve böylece kravatından tutarak kendini dışarı sürüklemeye ve kapıyı arkasından çarpmaya başladı.

Bisikletimin zincirlerini çözüp eve doğru yola çıktığımda hâlâ gülümsüyordum. Sizi güldüren birinden nasıl nefret edebilirsiniz ki? Bal rengi evlerin ve küçük çitlerin etrafından dolanan arnavut kaldırımlı sokaklardan geçtim. Bourton on-the-Water yaz aylarında turistlerin uğrak yeriydi ve ana yollar ziyaretçilerle dolup taşıyordu. Eve her geldiğimde hissettiklerim için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi - ahşap kapı, arduvaz mavisi kapı, pencere kutularından dökülen sarı çiçek yığınları, altın taşa karşı yabani olarak büyüyen lavantalar.

Bisikletimi emniyete aldım ve postaları topladım- faturalar, ailemden bir kartpostal, el ilanları ... Tanzanya'dan bir mektup. Kapının kilidini açtım ve kalan eşyalarımı kanepenin üzerine bıraktım.

Temiz bir ara istiyorum, demiştim. Ve Jack bana bunu vermişti. Ayrıldığımdan beri ondan haber almamıştım; ne aramış, ne mesaj atmış, ne de e-posta göndermişti. Bazen onu verandada, salıncakta otururken ve yıldızlara bakarken düşündüğümde göğsümde bombalar patlıyordu.

Siz misiniz? Mektup büyüklüğündeki zarfı yırtıp açarken kalbim çarparak sordum.

Öyle değildi. Ama Bahati'nin gönderdiği fotoğrafı gördüğümde güldüm. Bir reklam panosunun üzerindeydi, takım elbisesi içinde çok şık görünüyordu ve şık bir saate modellik yapıyordu. Arkasına da şöyle yazmıştı: Düşündüğüm kadar büyük bir ekran değil ama oldukça büyük :)

İçimi bir gurur dalgası doldurdu. Bahati, tüm bu süslü püslü şeylerin altında, bomadaki kardeşleri kadar vahşi bir savaşçıydı. Bu gurur ve kendine yeterlilik geleneğine sıkı sıkıya bağlıydı. Sadece çocukların ve benim ona ihtiyacımız olduğunda ortaya çıkmakla kalmamış, aynı zamanda babasının ve daha da önemlisi kendisinin saygısını kazanırken kendi yolunu çizmeyi de başarmıştı.

Elimde onun fotoğrafıyla merdivenlerden çalışma odama çıktım. Orada, bir mantar panonun üzerine, Josephine Montati'den aldığım Noel kartının yanına iliştirdim. Sürekli irtibat halindeydik ve çocuklarla ilgili gelişmeleri bana bildiriyordu. Azmi, adanmışlığı ve tutkusu için ona hayrandım. O hayatları değiştiren türden bir insandı. Ve hayatlar dünyaları değiştirirdi.

Gözlerim Jack, Bahati ve benim çocuklarla birlikte çekilmiş fotoğrafıma takıldı. Dikkatim dağılmış görünüyordu. Jack sırıtıyordu.

Sorun nedir? İngiliz bahçeniz tropik sıcağa dayanamıyor mu?

Evet. Panomda asılı olan an buydu.

Bunu nasıl yaptın? Yüzünün çizgilerini takip ettim. Kalbimi nasıl çekip gerdin ve büyüttün ve tatlı, tatlı bir müzik gibi ses çıkarmasını sağladın?

Fotoğrafın iğnesini çıkardım ve sandalyeme çöktüm.

Hayat güzel, Jack. Hayat muhteşem. Tam olarak olmak istediğim yerdeyim, tam olarak yapmak istediğim şeyi yapıyorum. İşimi seviyorum. Öğrencilerim beni şaşırtıyor. Bana ilham veriyorlar. Bana meydan okuyorlar. Her zaman kolay değil ama ödüllendirici. Yatakta kruvasan yiyorum ve beslememem gereken ördekleri besliyorum. Pahalı mumlar ve egzotik çaylar alıyorum. Geçen hafta düz beyaz bir gömlek almak için dışarı çıktım ve eve ipeksi bir kombinezonla döndüm. Uyuyorum. Köpük banyosu yapıyorum. Her yağmur yağdığında seni düşünüyorum. İyi anlamda. Solmuş yengeç suratımla değil. Ben bütünüm, merkezdeyim ve güçlüyüm. Bütünüm çünkü sen beni ben olduğum için sevdin, senin için ne olabileceğim için değil. Belki de bu yüzden acıyor. Çünkü senin aşkın çok iyiydi ve

Saf. Ve berbat. Berbat çünkü kitap sevgililerim artık kesmiyor.

Beni mahvettin, Jack. Ama sorun değil. Ben iyiyim, iyiyim, acayip büyülüyüm. Ama acınası bir şey bilmek ister misin? Her türlü uçuş uyarısına abone oldum. Tanzanya'ya uçak biletlerinde fiyat her düştüğünde, bir bildirim alıyorum. Ve her seferinde, yüzünü tekrar görebilmek için uçağa binmeme bir tık kala ekrana bakıyorum. Çünkü seni özlüyorum. Çünkü beni davet etmediysen ne olmuş yani? Hatıralarım solmaya başladıysa ne olmuş?

Bu genellikle kendime senin bir bok kafalı olduğunu söylediğim noktadır, Jack. Gitmeme nasıl izin verirsin? Bu temassızlık saçmalığına nasıl katlanabildin ve benim gibi dağılmadın? Günde birçok kez. Evet. Sen bir bok kafalısın, Jack. Seni özlemekten nefret ediyorum. Yaz geldi, hava sıcak ve güzel ve ben seni özlüyorum. Seni çok özlüyorum.

Fotoğrafı göğsüme bastırdım ve gözlerimi kapattım. Bazı çemberler asla kapanmaz, bazı yaralar asla iyileşmez. Aşk da böyledir. Sizi sonsuza dek açık, sonsuza dek savunmasız bırakır.

Derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım. Yoluma devam etme, kapıyı açma ve kendime başka olasılıklara izin verme zamanıydı, her ne kadar bazen geceleri dikkatle dinlersem kalbimin Jack, Jack, Jack, Jack dediğini duyabilsem de.

OceanofPDF.com

JEREMY EVANS akşam yemeği randevumuza erken geldi. Saçlarımı baş aşağı kuruturken kapı çaldı. Saçlarımı ters çevirip parmaklarımı geçirdim ve kapıya bakmak için aşağı indim.

"Merhaba, Rodel." Jeremy değildi. Andy'ydi, yazlığı satın aldığım emlakçı. Mo'nun ölümü üzerine başsağlığı dilemek için aramıştı ama Tanzanya'dan döndüğümden beri onu görmemiştim. "Buralardaydım ve bir uğrayıp işlerin nasıl gittiğine bakayım dedim. Evde her şey yolunda mı?"

"Evet, teşekkürler. Her şey yolunda. Gerçekten çok mutluyum." "Güzel, g ü z e l ." Andy bir bacağından diğerine geçti.

"Şey. Düşünüyordum da belki bir şans daha vermek ve bir şeyler içmek istersin? Son seferinde kız kardeşini o şekilde öğrenmek korkunçtu. Seni acele ettirmek istemedim ama buralarda olduğum için düşündüm ki ... bilirsin. Neden olmasın?"

"Çok tatlısın Andy." Böyle bir şey olmayacaktı ama o kadar içten ve beceriksizdi ki onu nazikçe hayal kırıklığına uğratmak istedim. "Aslında randevumu bekliyorum. Her an burada olabilir."

"Oh." Rengi değişti. "Sorun değil. Ben de zaten kulübeyi kontrol ediyordum." Gözleri penceredeki kutuya takıldı. "Güzel çiçekler." Onları küçük yaşlı kadınlarmış gibi okşadı.

"Peki. İyi randevular." El sallayarak vedalaştı ve gitti.

Kapıyı kapattım ve yukarı çıktım. Saçlarım hâlâ nemliydi ama idare ederdi. Kapı tekrar çaldığında makyajımı yapıyordum. Saatime baktım. Hâlâ on beş dakikam vardı. Rujumu sürmeyi bitirdim ve elbisemi düzelttim. Mercan renginin güzel bir tonuydu, piknik, dondurma ve güneş ışığı için yapılmıştı. Eteği genişliyor ve dizlerimin hemen üzerinde bitiyordu. Sandaletlerimi aldım, çantamı kaptım ve aşağıya indim.

"Özür dilerim Jeremy. Ben pek-" Siyah giyimli bir figür doğruldu ve geniş omuzlu fiziğiyle tüm çerçeveyi doldururken kalbim göğsümde çarptı.

Jeremy

değil. Jack.

Jack Warden kapımda duruyordu; gür ve sakalsızdı, gür, sarı saçları yakasına kadar düzgünce iniyordu. Tişört, kot pantolon, cilalı oxford ayakkabılar ve boynunda sallanan bir çift kulak tomurcuğu - yıkıcı derecede havalı bir kentlilik resmi.

İyi görünüyordu. İnanılmaz görünüyordu. Ve tam da içime bir güç yumruğu indirdi. Onu görmenin şoku, onu öyle görmenin şoku, yüzünü gizleyen hiçbir şey yokken - çenesinin kare kesimi, dudaklarının daha yuvarlak ve dolgun görünmesi, mavi unutma beni gözleri, çok canlı ve gerçek ve yüzümde- nefesimi kesti. Elimde sandaletler, ağzım açık ona bakarken donup kalmıştım. Ve aniden, beni çarptı. Çok sert vurdu.

"Bunca zamandır kırık bir kalple yaşıyordum," dedim kendi kendime, sonunda gerçeği itiraf ederek, ama o sözlerimi yakaladı.

Çenesi boyunca bir kas sıkıştı. "Kalp kırıcı olan ne biliyor musun?" Bana dokunmalarını engellemek istercesine ellerini ceplerine soktu. "Başınıza kötü şeyler geldiğinde ya da hayatınız düşündüğünüzden tamamen farklı olduğunda ya da insanlar

sizi hayal kırıklığına uğrattığında ya da dünya sizi yere serdiğinde. Kalp kırıcı olan, ayağa kalkmadığınızda, bir araya getirilmek için çığlık atan milyonlarca kırık parçanızı toplayacak kadar umursamadığınızda ve orada öylece yatıp parçalanmış bir koroyu dinlediğinizde olur.

"Kalp kırıcı olan hayatınızın aşkının gitmesine izin vermektir, çünkü onunla gitmek için işinizi ya da evinizi bırakamazsınız, çünkü sevdiğiniz her şey elinizden alınır. Bu yüzden kalp kırıklığına hayır diyorum. Tam burada, şu anda. Bu benim ayağa kalkışım, okyanusu geçişim ve doğruca kapına gelişim, Rodel.

"Seni sevmeden edemiyorum. Ve seni düşünmeden duramıyorum. O yüzden bu sözleri söylemek için buradayım çünkü onları hiç söylemedim ve kalbimi kıran da bu. Cevap duymak için söylemiyorum. Sonsuza dek mutlu olalım diye söylemiyorum. Nerede olduğunu, hâlâ bizi düşünüp düşünmediğini ya da bu ilişkiyi yürütüp yürütemeyeceğimizi bilmiyorum. Bunları kendim için söylüyorum. Çünkü aldığım her nefeste göğsümde büyüyorlar ve onları dışarı çıkarmalıyım yoksa patlayacağım. Seni seviyorum, Rodel Emerson. Bunu söylemek için buradayım. Bu benim, kalbimi kırmadan. Böyle ortaya çıkmanın bencilce, düşüncesizce ve düpedüz küstahça olduğunu biliyorum ama seni görmeden bir gün daha geçiremezdim."

Bir an için nefes alamadım. Göğsüm mutlak, inanılmaz bir coşkuyla öylesine doluydu ki tek bir nefes bile vermek istemiyordum.

"Geç kaldın." Kelimeler boğuk ve çiğ çıktı. Ve sonra yüzümü onun göğsüne gömdüğümde sadece alçak sesle, acı dolu bir hıçkırığın farkındaydım. Beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı.

"Sevgilim beni ekti," diye fısıldadı saçlarıma.

Sanki yetimhaneye geri dönmüş, bu sözleri söylemiş ve birbirimizi tekrar görmenin verdiği yoğun rahatlamayı yeniden yaşamış gibiydik.

"Randevulardan bahsetmişken. . ." Jeremy'nin yaklaştığını görünce bir adım geri çekilmeye çalıştım ama Jack gitmeme izin vermedi. "İşte benimki geliyor."

"Umm ... merhaba?" Jeremy Jack'in omzuna dokundu. "Sanırım elindeki benim randevum." Kendini beğenmiş bir adamdı. Hakkını vermem gerekirdi. Israrcıydı da.

Jack arkasını döndü, bir koluyla belime sarıldı ve ona baktı. Bir şey söylemesine gerek yoktu. İri, kendine güvenen varlığı tüm konuşmayı yaptı.

"Tamam." Jeremy geri çekildi ve bana sorgulayıcı bir ifade takındı.

"Rodel." Jack gözlerini onun üzerinde sabit tuttu. "Bu beyefendiyle plan yaptınız mı?"

"Evet. Akşam yemeği için dışarı çıkmamız gerekiyordu. Çok üzgünüm Jeremy. Jack aniden ortaya çıktı."

"Bu düzenli bir şey mi?" Jack'in duruşu çalışılmış bir rahatlıktı ama ses tonunda bir gerginlik vardı. "Siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

"Hayır. Hayır." Jeremy gergin bir kahkaha attı. "İlk kez evet dedi. Ama seni tanıyor olsaydım ..." Jack'i işaret etti. "Evet, hayır."

"Peki kızımı nereye götürmeyi planlıyordun?"

"Nehir kenarında güzel bir et lokantası var. Çok ..." Jack'ten bana baktı ve öksürdü. "Çok romantik."

"Rezervasyon yaptırdınız
mı?" "Uh ... evet. Evet,
yaptırdım."

"Peşinize takılmamın
sakıncası var mı?"

"Pardon?"

"Mesele şu, sevgili dostum..." Jack başını Jeremy'ye doğru eğdi ve sesini alçalttı. "Rodel seninle akşam yemeği yemeyi kabul etti. Ve sen de bir centilmen olarak onu güzel bir restorana götürmeye karar verdin. Ve ben de bir centilmen olarak habersizce gelip planlarınızı mahvettiğimin farkındayım. Şimdi, hanımefendinin benim için her şeyi bir anda değiştirmesini beklemiyorum. Aynı zamanda, onu gözümün önünden ayıracak da değilim. Ben de çok, çok

Açım. Uçak yemekleri bana göre değil. O yüzden akşam yemeği öneriyorum. Benden."

Jeremy gözlerini kırpıştırdı. Sonra gülümsedi. "Tabii ki evet. Sadece bir şey var." Mini Cooper'ını işaret etti ve bana baktı. "Sence oraya sığar mı?"

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Rodel Emerson'a Afrika'nın beşiğindeki bir çay partisi ile yol kenarındaki plastik sandalyeli ve plastik masalı isimsiz bir yemek tezgahı arasında bir yerde aşık oldum. Belki de benden pasaportunu kasama kilitlememi istediğinde ve üzerinde adını okuduğumda oldu.

Göbek adı Harris olan bir kıza aşıktım. Tanrım, ona geri dönülemez, onarılamaz bir şekilde aşıktım.

Cazibesi önce yavaşça, sonra da bir ton tuğla gibi üzerime çöktü. Gözlerinin çocukken topladığım pürüzsüz nehir taşları gibi olduğunu düşünmeye ne zaman başladığımı hatırlayamıyorum - karanlık ve dumanlı, güldüğünde, ağladığında ya da yaşlı bir kadın kafasına tükürdüğü için öfkelendiğinde beni tutuklayan parlak bir parıltısı vardı. Her zaman farklıydılar, her zaman değişiyorlardı, bazen alacakaranlıktaki kış ağaçlarının renginde, bazen de konyakta parlayan güneş ışığı gibiydiler. Kirpiklerinin hepsi kızdı, siyah ve uzundu. Bir kelebeğin kanat çırpışının nasıl bir tsunamiye neden olabileceğine inandırırlardı beni.

Ne kadar güzel olduğunun farkında olmamasından kaynaklanan bir güzelliği vardı. Bazen arkamı döndüğümde, parmak uçlarında, pencereden dışarı, ufkun ötesindeki bir şeye bakıyordu. Vücudunun hatları muhteşem pozlara bürünürdü ve ona bir kez baktığınızda gözlerinizi alamazdınız. Bunun nedeni, dikkat çekici derecede güzel olması değildi. Bekle. Sözümü geri alıyorum. Güzeldi. Cehennemlikti,

Giyinip kuşanıp merdivenlerden indiği gece Grand Tulip'teki herkes donup kalmıştı. Ama bunun ötesinde, konuşmasında, jestlerinde, gülümsemesinde içsel bir sadelik, bir sanatsızlık vardı. İnsanlar onun etrafında rahatlardı. O sizi görürdü. Size de önemli biri olduğunuzu hissettirirdi.

Onun özel olduğunu ilk kez tarladan içeri girerken anladım. Onun kahkahalarının mutfak penceresinden dışarı taştığını duydum ve içimden de olsa gülümsemekten kendimi alamadım. Lily bana bunu yapmıştı. Onun neşesi, kahkahaları, kıkırdamaları beni durdurur ve dikkatimi çekerdi. Başka hiç kimsenin bana tekrar böyle hissettirmeye hakkı yoktu.

O gün Rodel Emerson'a kızmıştım. Zırhımda delikler açtığı için, damarlarımda uyuşturucu gibi akan acıdan başka bir şey hissettirmediği için ona kızdım. Her gün kendimi ayakta tutmak için saf ve katıksız o acıya ihtiyacım vardı. O olmadan dizlerimin bağı çözülür ve ruhumun kenarlarını yalayan karanlığa teslim olurdum. Güzel kahkahalar atan ve dünya hakkında güzel fikirleri olan bu güzel kızdan kurtulmak için sabırsızlanıyordum.

Ama Rodel Emerson gitmedi. Gittiğinde de hep oradaydı; çamaşır ipindeki giysileri karıştıran rüzgârda, yükselen bulutlara dokunan ışıkta, yağmurda, ayda, geceleri boş salıncağın gıcırtısında. Ve uyandığımda yine oradaydı, sisle öpüşen çimenlerin çiyinde.

Onun hayaletine çarpmadan tek bir adım bile atamıyordum.

Bir uçağa bindim. Ve bir Mini Cooper'a bindim. Ve şarap listesindeki en abartılı şişeyi aldım, bir yandan da onun akşam yemeği randevusunda söylediklerine gülmesini izledim. Bu bir Coca-Cola anı değildi. O da bunu biliyordu. Ondan uzun, yavaş yudumlar aldığımı biliyordu -özlediğim, öptüğüm ve eve döndüğümüzde sahipleneceğim tüm parçalarını. Jeremy denen adama evet demiş olması ya da onun masada oturuyor olması beni rahatsız etmiyordu. Ben sadece

hayatına devam etmediği için rahatlamıştı. Jeremy bile Rodel'le aramızdaki kıvılcımları hissedebiliyordu. Bu böyleydi, her zaman da böyle olacaktı.

Arabasından inerken Jeremy, "Yemek için teşekkürler," dedi. "İyi bir yaz geçir, Rodel."

"Ne yaptığını anladım." Güldü. "Beni tüm yazının dışında bıraktın."

"Evet. Bu adam başkalarına pek yer bırakmıyor, değil mi? Ama ne zaman beni biftek yemeye götürmek isterseniz-"

"Asla." Mini Cooper'ının tavanına vurdum. "Bir daha asla bu tekerlekli sardalya kutusuna binmeyeceğim."

"Hey. Sakin ol, dostum." Arabayı sürmeden önce sesi birkaç oktav yükseldi.

Rodel kolunu benimkine bağlayıp eve doğru yürürken, "Özür dilerim," dedim. "Bir çukur bırakmak istememiştim. Buralarda her şey çok küçük. Evler, sokaklar, arabalar. Geniş açık alanlara alışkınım, her arkamı döndüğümde ufak tefek şeylere çarpmaya değil. Kendimi kafese girmiş bir aslan gibi hissediyorum-"

"Nasıl yaparsın?" Yakamdan tuttu ve beni daha yakına çekti. "Haber vermeden geldin, randevumu bastın ve kafamda milyonlarca soru dönüp dururken orada oturup biftek yedin."

Dudakları o kadar yakındı ki ne söylediğine çok ama çok iyi odaklanmam gerekiyordu.

"Rodel." Gözlerim yüzünün incelikle oyulmuş kemiklerinde gezindi. "Son on aydır her gün seni düşündüm. Sen kapıyı açtığın anda dünyayı dışarıya kapatmak istemediğimi mi sanıyorsun? Taksiden inerken adamın biri senin evine geldi. Bir sürü senaryo düşünmüştüm. Senin için her şeyin değişebileceğini bilerek o uçağa bindim. Ama bu beni durdurmadı. Kendim görmek zorundaydım. Bilmek zorundaydım. Ama buna hazırlıklı değildim. Kapını çalan o adamı gördüğümde, kendimi kaybettim. Herhangi biri olabilirdi. Bir yabancı, bir komşu, bir

Satıcı. Ama kafamda o sana sarılıyor, seni öpüyor, benim yaşamak istediğim rolü yaşıyordu.

"Onu yumruklamak istedim, Rodel. Ağzını burnunu kırmak istedim. Sonra gitti. Seni gözümün önünden uzaklaştırdığı için onu hâlâ yumruklamak istiyordum. Kendimi toparlamak için birkaç dakika düşündüm. Kıskanmaya hakkım yoktu. Seni gördüğümde her ne olduysa -hayatında biri varsa ya da yoksa- bunun bir önemi yoktu. Aramızdaki şey gerçekti. Ve sana söylemek istediğim şeyleri söylemeden geri dönmeyecektim.

"Kapıyı açtığın anda hâlâ benim olduğunu biliyordum. O yüzden diğer adam ortaya çıktığında, planlarını bozmanın bir anlamı olmadığını gördüm. Bir şişe kaliteli şarabı açtığında olduğu gibi. Öylece yudumlamazsın. Biraz nefes almasına izin verirsin. Akşam yemeği de bunun içindi, Rodel. Nefes almamıza izin vermek. Çünkü seni tekrar görmek aklımı başımdan aldı. Ve şu anda tek yapmak istediğim bu..." Ağzım aşağı indi ve onunkini yakaladı.

Onun tadı özlemini çektiğim bir anormallikti; tatlı, hınzır ve iç gıcıklayıcı derecede seksi, hepsi bir arada. Tanrım, onun küçük, yumuşak ağzını özlemiştim. Onu daha da yakınıma çektim ve öpücüğü derinleştirdim. Birinin böyle hissetmesi nasıl mümkün olabilirdi? Kollarında cennet gibi?

"Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Elleri sırtımda dolanıyordu.

"Bebeğim, şu anda adımı bile hatırlayamıyorum." Saçlarının kokusunda kendimi kaybederek boynuna sokuldum.

"Dedim ki-" saçımdan bir tutam yakaladı ve başımı geriye çekti, "-eğer İngiltere'ye gelirsen, bunu talep edeceğim." Kıçımı sıktı, beni hazırlıksız yakalayacak kadar sertti. "Ve bu." Dilini dudaklarımda gezdirdi. "Ve bu." Kesinlikle gitmemesi gereken bir yere gitti. Tüm kısıtlamalarım beni terk etti.

"Demek öyle, ha?" Onu kollarımın arasına alarak homurdandım. "O halde seni düzgün bir şekilde hak iddia edebileceğin bir yere götürelim."

Niyetim onu yukarı taşımaktı ama oraya bu şekilde çıkmamızın imkânı yoktu. O merdivenlerde olmaz. Başımı eğimli tavana çarptım ve sonunda onu kollarımda kaydırdım, bu da dizini duvara sürttü.

"Lanet olası küçük alanlar." Onu yavaşça aşağı indirdim, kıvrımlarının bana verdiği hissin tadını çıkarıyordum. "İyi misin?" O sırıtırken ben başımı ovuşturdum.

"Hadi gel." Elimi tuttu ve beni arkasına çekti.

Tanrım, o kıç.

Odası tam da hayal ettiğim gibiydi. Rahat ve konforlu. Kitaplar, resimler, sessiz duvarlar, şifonyerinin üzerindeki vazoda yabani lavantalar.

"Bu nedir?" Yatağının üzerindeki ciltsiz kitabı aldım ve kitap ayracına kadar açtım.

"Ver şunu bana." Elimden almaya çalıştı ama sayfayı tararken elimden kaçırdım.

"Bu çok seksi, Rodel." O bana yastığıyla vururken ben sahneyi yüksek sesle okumaya başladım. Bir elimle kitabı tutarken diğer elimle saldırılarını savuşturuyordum.

"Kesin şunu!" Hem gülmekten hem de tek taraflı kabarık dövüşünün kızarmasından dolayı zor nefes alıyordu. O kadar güzeldi ki, sırf ona bakabilmek için durdum.

"Yatmadan önce kitap okumak böyle bir şey demek, ha?"

Kitabı elimden çekip aldı ve yatağın altına kaydırdı. Üstümde yatıyordu, karnı ciğerlerinin inip kalkmasıyla birlikte inip kalkıyordu.

"Seni özledim." Yüzümün çizgilerini takip etti, saçları etrafıma bir perde gibi düşüyordu. "Sen benim en sevdiğim hikâyenin kırık bölümü gibisin."

Saçının bir tarafını kulağının arkasına sıkıştırırken içimde şiddetli bir şey titredi. Ona açlığımı, arzumu, saplantımı nasıl açıklayabilirdim? Her zaman beynimin bir köşesinde duran küçük, keskin anılarını? Açıklayamazdım.

Ben de onu öptüm. Söyleyemediğim tüm kelimelerle. Kollarım onu sardı ve bir iç çekiş gibi içimde eridi.

Yumuşak, tereyağı pürüzsüzlüğünde bir aşktı. Tenimizin altında yükselen ısı. Giysiler çözüldü. Göğsünde bir dizi öpücük. Bacakları benimkilere sürtünüyordu. Kıvrımlarını yeniden öğrenmenin coşkusu. Ona sarılmanın, vücudunun ona hissettirdiğim hislere karşılık vermesini izlemenin tarif edilemez dolgunluğu.

Ona açtım ve onu memnun etmeye açtım. Ellerimle, dudaklarımla ve dilimle. Onun boşalma şeklini seviyordum. -Vücudu kemerli, ağzı açık, sıcak teni dokunuşumla titriyordu. Zirveye her ulaştığında biraz daha yanıyordum, ta ki sahip olma arzusu kanımı bir cehennem gibi kasıp kavurana kadar. Bir folyo ambalajı kısa bir süre yırtıldı ve sonra onun içine daldım -derinlemesine, tamamen.

Tanrım. Vücudunun bana açılma hissi, sıcak, ıslak bir eldiven gibi etrafımda şekillenmesi. Dili ağzımdaydı. Ellerinin beni kavraması. Bacağının kalçama sarılması. İçimdeki hayvan yükselirken omzunu ısırdım. Ve sonra her şey ilkel bir tutkuya dönüştü, onun yumuşak inlemelerinden başka bir şey yoktu. Boşalmam hızlı olmalıydı ama bitmesini istemediğim için dayandım. Onun içinde olmak uyuşturucu gibiydi. Onun içinde olmak saf bir coşkuydu. Vücudu sertleşirken ondan kaçan nefesi yakaladım. Tekrar boşalıyordu.

"Evet," diye homurdandım altımda kıvranırken. "Siktir, evet." Ve sonra beni ele geçiren ateşli hislerin patlamasına teslim oldum, beni çekirdeğime kadar salladım.

Sonrasında bacağını benimkinin arasına kaydırdı ve başını göğsüme koydu. Gözlerini her kırpışında kirpiklerinin tenime değdiğini hissedebiliyordum. En ufak bir kıpırtı, en yumuşak bir histi ama yokluğunun bıraktığı sıcak, dolup taşan sızıyı yatıştırıyordu. Yavaşça, yavaş yavaş gözlerini kapatıp kollarımda uykuya daldığında üzerime bir bütünlük dalgası çöktü.

Dışarıdan gelen ışık panjurların arasından süzülüyor ve duvarda desenler oluşturuyordu. Gece farklıydı, çiftlikten çok farklıydı. Yalnız, geçen bir arabanın sesi, yürüyen insanların sessiz konuşmaları, pencere camına vuran yapraklar. Ayak parmaklarım onun küçük yatağından sarkıyordu. Başım fırfırlı, çiçek desenli bir yastığa yaslanmıştı. Bobby iğneleri yere saçılmıştı. Parfüm, losyon ve küçük kavanozlar şifonyerin üzerinde duruyordu. Gülümsedim ve Rodel'i kendime çektim. Zevkle iç çekerek bana sokuldu.

Evimden kilometrelerce uzaktaydım ama kendimi buraya ait hissediyordum.

OceanofPDF.com

Ertesi sabah erkenden uyandım. Birkaç uzun, durgun an boyunca yatakta uzanıp yanımda uyuyan kadının sıcaklığının tadını çıkardım. Gözlerim alnında, saç çizgisine karışan küçük tüylerde, dudaklarının pembe, yumuşak yastığında gezindi. Küçük parmağımın ucunu burnu ile üst dudağı arasındaki oluğa yerleştirdim. Filtrum. Araştırmıştım. Benimkiydi. Bana tam uyuyordu. Tıpkı onun geri kalanı gibi. Her parçam onun her parçasına uyacak şekilde yapılmıştı.

Arzum yorganın altında sıcak ve ağır bir şekilde kıpırdandı. Onu derinliği olmayan bir arzuyla istiyordum. Güzel ve yıkıcıydı. Tıpkı aşkın olması gerektiği gibi. Sonsuza kadar onun zihninin köşelerinde kalabilir ve hiç sıkılmayabilirdim. Her sabah dudaklarını öpebilirdim ve yine de ruhunun tüm tatlarını öğrenemezdim. Bu kız için gitmiştim, o kadar gitmiştim ki bu beni korkutuyordu.

Yorganı üzerine çektim ve yataktan kayarak çıktım, o daha derine sokulurken gülümsedim. Uyandık ve yine sevişmeye başladık. Ve sonra tekrar. Onu çok yormuştum. Mümkün olan en iyi şekilde.

Al bunu, dedim yerde duran yaramaz ciltsiz kitaba. Sonra durdum ve göz gezdirdim. Hmm. Belki bunu bu gece yapabiliriz. Hayır. Bu. Bu daha da ateşli. Vay anasını.

Rodel aşağıya indiğinde ben kanepede, ayaklarımı uzatmış, gözlerim bir aşk romanına dalmış haldeydim.

"Gerçekten mi?" Üstüme çıktı ve beni öptü. "Hangisini daha seksi bulduğumu bilmiyorum. Senin bu kitabı okumanı mı yoksa sabah yüzündeki kirli sakalı mı?" Parmakları çene çizgimde gezindi. "Seni sakalsız görmeye hâlâ alışamadım."

"Bunu yaptığımda farklı hissediyor musun?" Onu içeri çektim ve dudaklarını geri aldım.

"Bekle!" Aramızda ezilen kitabı kurtardı. "Aman Tanrım. Kitabımın köşelerini mi büktün?" Topuklarının üzerine oturdu ve kitabın sayfalarını çevirdi.

"Sadece yeniden canlandırmamız gerektiğini düşündüğüm kısımlar."

"Jack." Kederle başını salladı. "Bir kitabın köşesini asla ama asla katlamazsın."

"Bana kitap-nerd gibi davrandığında çok seksi oluyorsun." Geceliği kalçalarının üzerinde yükseliyordu, dudakları büzülmüştü ve kitabı yaralı bir çocukmuş gibi kucaklıyordu. "Biliyor musun-" Onu ters çevirdim, böylece dört ayak üzerinde duruyordu, burnu romanın kıvrımlarına gömülmüştü "-Seninle çok seks yapıyorum. Kafamın içinde. Tıpkı bunun gibi." Tatlı kıçını sıktım ve zonklayan sikimi külotunun üzerine sürttüm. "Bana oku, Rodel. Ben sana binerken sen de bana oku." Külotunun kumaşını kenara ittim ve parmağımı içine soktum. Boğuk bir inilti çıkardı.

"Yüzünü o kitaba mı gömüyorsun? Rodel." Cık cık ettim. "Bir kitabı asla ama asla böyle ellemeyeceksin. Bu seksi kıç, evet." Dolgun, yuvarlak yanağına bir tokat attım. "Ama kitap ..." Saçlarından tutup çekiştirdim, böylece önündeki sayfalara bakıyordu. "Oku onu, Rodel. Tabii durmamı istemiyorsan?" Bir parmağımı daha içine soktum ve ensesini ısırdım.

Pasajları yüksek sesle okumaya başladığında sesi titriyordu. İzini kaybedip duruyordu. Ona hatırlatıp durdum. Kafasını oyunda tutmak için küçük bir çekiş, küçük bir şaplak. Vücudu benimkine karşı kıpırdandı, duyularımı sardı, tutkumu artırdı, ta ki hava sıcak ve hararetli bir ihtiyaçla dolana kadar.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben içine girdiğimde kitap düştü ve ağzından çıkan tek kelime şu oldu

o oldu: "Unghhh." Bu gırtlaktan gelen, anlaşılmaz bir fısıltıydı ve ona okuttuğum tüm erotik kelimelerden akıl almaz derecede daha ateşliydi.

Rodel'le birlikte, onsuz geçirdiğim uzun ve yalnız aylar boyunca birçok kez hayal etmeye çalıştığım mutfağında, pazar kahvaltısı. Onun mutfağı. Banyosu. Eve neyle geldiğini. Ne tür tabaklar kullandığını. Penceresinin dışında ne gördüğünü. Parça parça, zihnim hazine avına çıkmış bir çöpçü gibi tüm küçük, eksik parçaları topladı.

Yemek masası olarak kullanılan yıpranmış adanın etrafında oturduk. Köşelerinin ve kenarlarının boyası dökülmüştü. Diğer her şey gibi ev gibi ve yaşanmış görünüyordu. Tepedeki kirişler, açılı tavanlar, duvarların yıpranmış patinası; hepsi pencerelerden içeri güneş ışığı girdikçe yumuşak, parlak bir renk alıyordu.

Rodel kendine bir fincan kahve doldurdu ve içine iki çay kaşığı şeker karıştırdı. Buzdolabına doğru ilerledi, kafasını içeri soktu ve eşyaları karıştırmaya başladı.

Tanrım, böyle eğilmişken neye benzediği hakkında bir fikri var mıydı?

"Coca-Cola yok." Doğruldu ve arkasını döndü. "Portakal suyu?"

Sırıttım. Bir yanım ona aramaya devam etmesini söylemek istiyordu. "Portakal suyu iyi olur." Sabahları ne içmeyi sevdiğimi hatırlaması beni gülünç derecede mutlu etti.

Kahvesinden bir yudum aldı ve bana bir bardak getirmek için dolaba doğru yürüdü. Ben ondan kutuyu alıp tezgâhın üzerine koyduğumda o da meyve suyunu dolduruyordu. Onu kendime çektim, böylece göz göze geldik, ben tabureye otururken o bacaklarımın arasında duruyordu.

"Günaydın Bayan Emerson." Boğazının dibindeki nabız gibi atan çukuru öptüm. Bir türlü doyamıyordum

onu. Onu hissetmeden çok fazla gün ve gece yaşamıştım.

"Saat öğleyi geçti." Güldü. "İyi günler, Bay Warden."

Sıcak, yumuşak dudakları sarhoş ediciydi, ama dilini içeri sokup ağzımın girintilerini keşfettiğinde, bacaklarımın arasında arzu kıpırdandı. Ama sadece bir anlığına, çünkü beni başka bir şey vurdu. Başımı geriye attım ve kaşlarımı çattım.

"Sorun nedir?"

"Bunu tekrar yap. Öp beni."

"Evet, efendim." Sırıttı ve dudaklarımı geri aldı, beni yavaş ve derin bir şekilde öperken kolları boynuma dolandı.

"Bu çok garip," dedim. "Öğürmüyorum."

"Umarım öyle değildir." Kaşları yukarı kalktı. "Öpücüklerimin seni öğürtmemesine şaşırdın mı?"

"Hayır. Senin öpücüklerin değil." Fincanını ona doğru kaydırdım. "Kahve. Tadını alabiliyorum."

Kafasında bir ışık yanıyor gibiydi. Kahvesinden bir yudum daha aldı ve beni öptü. Bu kez kahvenin tadı ağzında sıcak ve güçlüydü; içine attığı şeker yüzünden çok tatlıydı, ama hafif cevizimsi bir tonla yumuşak ve dolgundu.

"Kona kahvesi," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Hawaii'den."

"Çok iyi." Geri çekildi ve bana baktı. Nereden geldiği önemli değildi. Önemli olan beni hasta etmemiş ya da midemi bulandırmamış olmasıydı. "Biraz ister misin?" Bana bir fincan doldurdu ve kokusunu içime çekmemi izledi.

Geçici bir yudum aldım ve alışveriş merkezi saldırısından beri beni rahatsız eden o korkunç öğürmeyi bekledim.

Hiçbir şey.

Aslında, tat alma tomurcuklarım daha fazlası için ağladı.

Kahve. Zayıflığım, geçim kaynağım, tutkum. Bir yıla yakın bir s ü r e boyunca tek bir

fincan. Rodel'in üzerinde, onun tatlı nefesiyle karışarak tatmak beni iyileştirmişti. Ya da belki beni ilk öpücüğüyle iyileştirmişti. Ya da beni sevdiğini söylediği zaman. Bunu asla bilemezdim. Tek bildiğim, kalbimdeki ağrıyan tüm boşlukları doldurduğuydu.

"İyi misin?" diye sordu, kahvemi elime alıp güneşin gözlerindeki bal rengi benekleri nasıl topladığına bakarken.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. Hiç giyinik bir şekilde birinin karşısına oturup kalbinizin düğmelerini yavaşça çözdüğünü hissettiniz mi? Elini uzattım ve sıktım. "Seni özledim. O kadar çok ki kalbim hâlâ acıyor."

"Güzel." Ağzına bir poğaça tıkıştırdı. "ImphgladImphnottheomphnlyone."

Kıkırdadım ve biraz daha kahve içtim. "Bugün ne yapıyoruz?" Ne yapmak istediğimi biliyordum. Kesinlikle hiçbir şey. Muhtemelen daha büyük bir yatak almak dışında.

Elindeki böreği bıraktı ve sessizleşti. "Ne kadar kalacaksın, Jack?"

Bir sonraki kısmı nasıl söyleyeceğimi bilemedim çünkü bana karşı çıkacağını biliyordum. "Ne kadar kalmamı istersin?"

"Ha." Bana küçük bir gülümseme fırlattı ve tezgahı temizlemeye koyuldu.

"Selam." Bulaşıkları lavaboya koyarken ona arkadan sarıldım. "Anlat bana. Konuş benimle."

"Ya seni her zaman ve sonsuza dek burada istediğimi söylersem?" Başını dik tuttu, gözlerini pencere pervazına dikti.

Yutkundum. Benim ondan isteyemediğimi o benden isteyecek cesarete sahipti. "Ya tamam deseydim? Ya kalacağımı söyleseydim? Her zaman ve sonsuza kadar."

Kollarımda kaskatı kesildi. Musluktan kaseye küçük su damlacıkları damlıyordu.

"Bu hiç komik değil."

"Komik olmaya çalışıyormuşum gibi mi görünüyor?" Onu dürttüm.

Kahve çekirdekli gözleriyle yüzümü aradı. "Yapamazsın... Çiftliği öylece bırakıp gidemezsin. Orası senin evin, senin mirasın. Ve bir de Goma var."

"Evet, daha önce gelmediğim için de canıma okudu. Beni bir gün daha çiftliğin etrafında dolanırken yakalarsa, tüfeğini alıp beni bu sefaletten kurtaracağını söyledi. Eğer beni senden alıkoyan buysa, çiftlikteki payını satıp bu işi bitirmekle tehdit etti. Hayatının geri kalanında bitmek bilmeyen gemi yolculuklarına çıkmak, dünyayı görmek, Zumba dersleri almak ve buradan kazanacağı parayla bütün gece güvertede dans etmek istediğini söyledi."

Rodel ayılmadan önce küçük bir kıkırdama duydu. "Yalan söylüyor. O çiftlik onun için her şey demek. Sen de öylesin." "Biliyorum." Yanağını okşadım, gözlerindeki asla olamayacağımızı söyleyen bakışı silmek istiyordum. "Bazen sevdiğimiz insanları, onları sevdiğimiz için bırakmak zorunda kalırız; çünkü onların umutları ve hayalleri başka yerlerde yatar. Gitmene izin vermemin nedeni bu, kalmanı istememin nedeni de bu. Ve Goma'nın beni bırakmasının nedeni de bu, çünkü kalbim zaten her gün, her gün seninle. Bu yüzden "Eğer beni istiyorsan, her zaman ve sonsuza dek, işte buradayım."

Ona söylediğimde gözlerinin parladığını hayal etmiştim. Biraz başının döneceğini düşünmüştüm. Benim gökkuşağı saçlı, ya hep ya hiççi kızım. Ama bana öylece baktı, gözleri parladı ve bu beni neredeyse mahvetti. Lanet olsun.

"Hayır." Burnunun ucunu öptüm. "Kes şunu, Rodel. Bunca yolu bir yengeç elması için gelmedim."

Güldü, küçük bir çığlık attı ve gözlerini sildi. "Bütün yüzlerimi sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum, tatlım." Onu daha da yakınıma çektim, kollarım onun etrafında sıkılaştı. "Ve hayatımın geri kalanını hepsini öğrenerek geçirmek istiyorum."

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Sadece başını göğsüme yasladı ve ona sarılmama izin verdi.

"Ben kalabilirdim." Sözleri gömleğime çarparak boğuklaştı. "İsteseydin kalırdım."

Kalbim duygularla kabardı. Yapacağını biliyordum. Benim için her şeyden vazgeçerdi. Peki ben onun için aynısını nasıl yapamazdım?

OceanofPDF.com

Gardırobunda bana yer açtı. Kendine ait çok az kıyafeti vardı. Gömleklerimin onun kıyafetlerinin yanında, sanki ona aitmiş gibi durması hoşuma gidiyordu.

"Sadece şimdilik," dedi, yatağa yaslandı ve aklımı okuyabiliyormuş gibi beni izledi. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Çiftlikten vazgeçmene izin vermeyeceğim."

Çok inatçıydı ve beni deli ediyordu.

"Bu konuda hâlâ benimle mücadele mi ediyorsun?" Boş çantamın fermuarını kapattım ve yatağının altına yerleştirdim. "Tüm hayatımı senin etrafında yeniden inşa etmeye istekli olarak ortaya çıkıyorum ve aldığım şey bu mu?"

"Hey, 15 santimlik bir dolap alanın var. Hiç de fena değil."

"Öyle mi?" Ayak bileklerinden tuttum ve onu yatağın kenarına çektim, böylece kalçalarım bacaklarının arasına yerleşti. "Bu nasıl adil olabilir ki, sen 15 santimden fazlasını alıyorsun. Her seferinde."

"Gösteriş." Renk değiştirdi ve kıpırdanarak benden uzaklaştı.

"Alay etmek." Onunla ne yapacağımı asla bilememeyi seviyordum. Bazen nazlı. Bazen cesur. "Senin için bir şeyim var." Gardıroba doğru yürüdüm ve orada asılı duran cekete uzandım. "Scholastica'dan." İç cebinden bir mektup çıkardım ve ona uzattım.

Okurken gözleri parladı. Tüm sayfayı kaplayan tek bir cümleydi.

"Ona yazıyorum. İkimiz için de iyi bir pratik oluyor." Rafındaki İngilizce-Swahili sözlüğü işaret etti. "O İngilizce yazıyor, ben Swahili dilinde cevap veriyorum."

Bunu biliyordum. Scholastica'nın mektuplarını postalamak için Amosha'daki postaneye bir saat araba sürdüm. Hatta bunu teşvik bile etmiş olabilirim. Çünkü cevap geldiğinde, Rodel'in kokusunu alabilmek umuduyla onu yol boyunca elimde tuttum.

"Peki ya Billy?" Ben sordum. "Billy'ye yazıyor musun?"

"Bunu asla unutamayacağım." Güldü. "Eğer yardım edebilirsem. Ama unutmaya ikna edilebilirim." "Aklında ne var?"

"Yeni başlayanlar için ..." Yatağın yanında yere oturdum, yüzüm ona dönüktü. "Parmaklarını saçlarımda gezdirerek yaptığın şu şey." Arkama yaslandım ve kendimi onun kafa derime yaptığı masajın hissine bıraktım.

"Scholastica nasıl?" diye sordu, dokunuşu altında mırıldanmak istememe neden olan yavaş daireler çizerek. "Müfettiş Hamisi babasıyla ilgili bir şey bulabildi mi?"

"Ne yazık ki hayır. Gabriel artık resmi olarak kayıplar listesinde. İşin içinde bir tür cinayet olduğundan oldukça eminiz ama bunu asla bilemeyeceğiz. Bazen Scholastica'ya baktığımda kalbim parçalanıyor. Babası olağanüstü bir adamdı. Scholastica gibi çocukların başına gelen korkunç şeyleri hep biliyordum ama bu konuda hiçbir şey yapmadım. Ama Gabriel, hiçbirimiz bu işe karışmadan çok önce, sessizce, hiçbir karşılık beklemeden onlara yardım ediyordu. Muhtemelen bu uğurda hayatını kaybetti ve kimse onu yaptıklarından dolayı tanımayacak. Bir gün, Scholastica yeterince büyüdüğünde, babasının bir kahraman olduğunu bilmesini sağlayacağım. Yaptıklarıyla ve savunduklarıyla gurur duymasını sağlayacağım."

"Jack?" Rodel'in parmakları hareketsiz kaldı. "Sen buradayken Scholastica'ya ne olacak? Goma ona tek başına bakamaz."

"Goma bunu yapmak zorunda kalmayacak." Arkamı döndüm ve ona baktım. "Josephine Montati Gabriel'in kız kardeşine bir iş teklif etti.

Yetimhane. Anna, kardeşinin işine devam etme fırsatının kendisine verildiğini düşünüyor ve yeğeninin geri dönmesini dört gözle bekliyor. Tekrar bir arada olabilecekleri için çok heyecanlı. Çocuklar ve personel için yeni konutlar üzerinde çalışıyoruz. Bu tamamlandığında Scholastica kuzenleri ve teyzesinin yanına taşınacak."

"Bu harika." Rodel sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. "Bu gerçekten harika."

"Ama . . . ?"

"Ama onu özleyeceksin. Onu şimdiden özlediğini görebiliyorum."

Hayatıma başka bir küçük kızın girmesine izin vermek ve sonra da onu bırakmak çok acı veriyordu. Ne kadar belli etmemeye çalışsam da Rodel'den saklayamıyordum. "Bu benimle ilgili değil. Bu Scholastica için en iyisinin ne olduğuyla ilgili. Bana her zaman sahip olacak ama şimdi ailesiyle birlikte Wanza'da olacak. Bence Gabriel de onun için bunu isterdi. Ben de Josephine ve Anna ile çalışmaya devam edeceğim. Bu devam eden bir süreç. Kitaplar, malzemeler, tıbbi bakım. Tüm bu sistemleri yerine oturtmamız gerekiyor."

Rodel bir süre dudağını çiğnedi ama düşüncelerinin dışarı dökülmesini engelleyemedi. "Bu sadece bir yara bandı, değil mi? Dünyanın parasını verseniz de sorunu çözemezsiniz. İnsanlar farklı düşünmeye başlayana, onlar hakkındaki batıl inançlara inanmayı bırakana kadar bu çocuklar yetimhaneye gelmeye devam edecek."

Bu doğruydu ve bunu inkâr edemezdim. Scholastica'nın mektubunu katladım ve zarfın içine geri koydum. Bunların hiçbiri kolay değildi. Hiç kimse için.

Sana orada ihtiyaç var Jack," dedi Rodel. "Goma'nın sana ihtiyacı var.

Yetimhanenin sana ihtiyacı var. Çiftliğin sana ihtiyacı var."

"Peki ya benim ihtiyacım olan şey?" İçimde bir şeyler alevlendi. "Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Burada durup her gün kafamda evirip çevirdiğim şeyleri tartışmak istediğimi mi sanıyorsun? Buradayım çünkü sana ihtiyacım var, ama eğer bize karşı nedenler biriktirmeye başlayacaksan, o zaman

bu işi bırakabiliriz. Tam burada, hemen şimdi." Ona ters ters baktım ve merdivenlerden aşağı indim. Başımı tekrar tavana çarptım ve ona da öfkeyle baktım.

"Küçük yataklar, küçük dolaplar, küçük lanet merdivenler," diye homurdandım.

Bir süre sonra elinde çantası ve şemsiyesiyle aşağı indi. "Hırdavatçıya gitmemiz gerekiyor." Beklentiyle bana baktı.

"Ne için?" Hâlâ kızgındım.

"Bu küçük lanet merdivenlerden her inişinde bıraktığın ezikler için bir şeyler almak için."

Bu onun kalmamı istediğini söyleme şekliydi. Artık tartışmak yok.

"Sihirli kelime nedir?"

"Pleasi?" Swahilicesi umutsuzdu ama sesi yumuşaktı ve gözleri parıldıyordu çünkü beni yakaladığını biliyordu.

"Eminim hırdavatçıya gitmeyi kendin de başarabilirsin, Harris."

"Bana ne dedin?" Gözleri irileşti. "Bu doğru.

Senin küçük kirli sırrını biliyorum." "Nasıl yaptın-

"

"O tatlı kıçını buraya getir ve bana bir öpücük ver." Kucağımı okşadım. "Makyaj seksi yapana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Harris'le."

Hınzır bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. "Harris'le tanışmak mı istiyorsun?"

El çantasını omzundan kaydırdı. Bir gümbürtüyle yere düştü. Şemsiyeyi fırlattı ve benim için soyundu, her seferinde yavaşça bir düğme açarak altındaki dantelli sütyenine küçük bakışlar atmamı sağladı.

Kalbimi sikeyim.

Harris'le tanışmaktan çok ama çok keyif alacağımı hissediyordum.

OceanofPDF.com

YAZ AYLARIYDI, İngiltere kırları çok güzeldi ve ben tek bir anı bile hafife almayı reddediyordum. En son ne zaman Rodel'e ayırdığım günleri kendime ayırdığımı hatırlamıyordum. Şirin bir oda ve kahvaltıda kaldık ve penceremizin dışında saman çiğneyen atların yanında dişlerimizi fırçalayarak uyandık. Gazeteye sarılmış balık ve patates kızartması yedik. Ben benimkini sirkeyle ıslattım. Rodel onunkini ketçaba batırırdı. Bazı akşamlar Rodel'in terasında oturur, altın rengi tuğlaların batan güneşin ışığında aşı boyasından bakıra ve konyak kahverengisine dönüşmesini izlerdik. Sokaklar boşalana kadar yerel barda takılır, el ele tutuşarak ve çoktan unutulmuş şarkıların sözlerini uydurarak eve yürürdük. Çiftliği her düşündüğümde içimi bir suçluluk duygusu kaplıyordu ama çiftlik satılıktı ve biz teklifi kabul edene kadar işlerle ilgilenmesi için birini tutmuştum. Goma bir süre sonra telefonu yüzüme kapatmaya başladı ve onun tarzına uymadığımı söyledi.

Rodel'in ailesi bizi görmeye geldi. Şirin köylerin arasına serpiştirilmiş kaleleri ve sarayları keşfettik. Babası ellerimi inceledikten sonra bana yeşil ışık yaktı. Tırnaklarımın altındaki kir yavaş yavaş kayboluyordu.

"Bunlar iyi eller," diye açıkladı. "Büyük, güçlü, iyi eller! Kızımın burnunu o kitapların arasından çıkarabilen her erkek benim oyumu alır." Bana bir içki daha ısmarladı.

Rodel ve annesi loş ışıklar altında berbat bir karaoke yaparken.

"Evlatlık olmadığına emin misin?" Onlar gittikten sonraki sabah sordum.

"Mo daha çok onlara benziyordu." Kahvesini dalgınca karıştırdı. "Keşke bir gece daha kalsalardı, özellikle de bugün alışveriş merkezi saldırısının üzerinden bir yıl geçtiği için."

Elimi onun elinin üzerine koydum. Terasta oturmuş nehre bakıyorduk, etrafımızda lavanta ve gül kokuları vardı. Lily olmadan koca bir yılı atlatmış olduğumu düşünmek inanılmazdı. Bunun büyük bir kısmı karşımda oturan güzel kadınla ilgiliydi.

"Hey." Yüzündeki hüzne dayanamıyordum. "Sana bir şey göstermeyi unuttum." Telefonumu açtım ve onun için bir video oynattım.

"Aman Tanrım." Gülümsedi. "Bu Bahati. Ve Olonana. Ama Olonana topallıyor. Sanırım K.K. ile karşılaşmasından sonra tam olarak iyileşemedi? Ne yapıyorlar?"

"Bu bir Maasai töreni. Bahati savaşçı ismini alıyor." Klibi onunla birlikte izledim ve neler olduğunu anlattım.

"Ve Bahati'nin giydiği şey bu mu?" Güldü. "Tasarımcı kotu, tasarımcı tişörtü ve ayrıntılı bir kabile başlığı."

"İki dünya arasında gidip geliyor ve ikisi de eşit derecede geçerli. İkisine de sırtını döneceğini hiç sanmıyorum. O böyle biri ve bundan gurur duyuyor."

"Bir de Lonyoki var, şamanları! O ne diyor?" Onun sözlerini yakalamak için kendini zorladı. "Az önce Bahati'ye hangi savaşçı ismini verdi?"

"Biliyorsam ne olayım." Kıkırdadım. "Hâlâ Bahati adını kullanıyor. Sosyal medyadaki her şeyi değiştirmenin çok zahmetli olduğunu söyledi."

"Yani o iyi mi? Babasıyla barıştı ama hâlâ sevdiği işi yapabiliyor mu?" diye sordu Olonana ve Bahati fotoğraf çektirmek için yan yana dururken.

"Sanırım Olonana bir tanesinin boma'dan kaçmasına izin verecek kadar çocuğu olduğunu düşündü. Bence kendi yolunu bulduğu için Bahati'yle gurur duyuyor." Telefonumu kaldırdım ve kahvaltımızın geri kalanını bitirdik.

Tam içeri girmek üzereydik ki nehirde yüzen bir şey gördüm. Onların nehir dedikleri bir şey. Ben ona yüzme havuzu diyordum. Neredeyse bir ayak derinliğindeydi ve su o kadar berraktı ki dibindeki taşları görebiliyordunuz. Belki ileride ya da yağmur yağdığında gerçek bir nehre dönüşürdü. Bir nehir düşündüğümde, kıyısında tembellik eden timsahlar aklıma gelirdi.

"Rodel, suda sallanan lastik bir ördek var." "Oh, Tanrım."

Alnını tokatladı. "Ben tamamen unuttum. Bugün bir hayır işi için lastik ördek yarışı var. Yardım etmek için gönüllü oldum." Saatine baktı ve elimi tuttu. "Gel hadi. Hâlâ yetişebiliriz."

Nehir boyunca uzanan yaya köprülerinde bir sürü insan sıralanmıştı bile. Bazıları suyun içindeydi, pantolonları dizlerinin üzerindeydi, parlak lastik ördekler bir köprüden fırlatıldı ve onlara doğru sakin bir şekilde ilerledi.

"Gerilim gerçek, Rodel. Bu gerilimi kaldırabileceğimden emin değilim."

"Git bir ördeğe sponsor ol." Beni kendi masasının yanındaki masaya doğru itti. "Biraz zamanım var."

Yüz yıl geçse de ağzımdan çıkan kelimeleri söyleyeceğim aklıma gelmezdi ama söyledim. Onun için.

"Bir lastik ördeğe sponsor olmak istiyorum, lütfen."

"On sterlin tutuyor." Gönüllülerden biri paramı aldı ve bana bir ördek uzattı. "İyi şanslar, dostum."

Küçük plastik oyuncağı avucumun içinde tuttum. Turuncu gagasıyla bana bakıyordu. "Pekâlâ, küçük dostum. Neyin var göster bakalım." Ördeğimi fırlatmak için bir yer buldum. İnsanlar benim için ayrılmış gibiydi. Ben de bunu bir

İyiye işaret. Ördeğim tam bir baş belasıydı. Rodel, ben köprüdeki diğer herkesin üzerinde yükselirken bana çılgınca el salladı.

"Kadınımın önünde beni hayal kırıklığına uğratma," dedim ördeğime, suyun üzerinde tutup bir sonraki fırlatma sinyalini beklerken.

"Affedersiniz, efendim." Ağır bir el omzuma düştü. "Sizden hemen durmanızı istemek zorundayım."

Arkamı döndüğümde elinde copu olan ciddi bir polisle karşılaştım.

"Az önce bir şikayet aldık," dedi. "Görünüşe göre, nehir ve köy yeşilinin Pazar günleri bağış toplama amacıyla kullanılamayacağını söyleyen eski bir yönetmelik var."

Bölgeyi taradım ve etrafımızdaki polis arabalarını fark ettim. Üniformalı polisler insanları köprülerden uzaklaştırıyor ve sarı, plastik kuşları sudan çıkarıyorlardı. Rodel masasını katlıyordu.

"Lastik ördek yarışı yok mu?" Ben sordum.

"Bu işin peşini bırakmanızı tavsiye ederim, yoksa tutuklanırsınız."

Bir an için küçük ördeğimin gitmesine izin vermeyi düşündüm.

Koş. Özgürce yüz, dostum.

Polisin talimatlarını yanlış anladığımı iddia edebilirdim. Ama ördeğimi sudan çıkardım ve doğruldum. "Biraz ağır oldu, sence de öyle değil mi?"

"Sadece işimi yapıyorum." Utanmış görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Rodel bize doğru yürüdü ve yanımda durdu.

"Lastik ördeğimle oynamama izin vermiyor, Rodel."

"Sorun yok." Memura gülümsedi ve beni memurdan uzaklaştırmaya başladı. "Onu yakaladım."

Beni köprünün karşısındaki bir gözyaşı lokantasına yönlendirirken ördeğimi tuttum.

"Az önce tanık olduğumuz vahşete çözümünüz bu mu?" Mekâna girebilmek için eğilmek zorunda kaldım. "Çay partisi mi?"

Garson bizi pencere kenarındaki bir masaya oturturken beni görmezden geldi. Polisin ördekleri sürükleyerek

götürmesini izledik.

balıkçı ağları ve onları araçlarında kilitlemek.

Rodel ördeğime, "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi ve onu pencereden uzaklaştırdı.

Omuzlarım titremeye başladı. Ağzımdan yuvarlanan büyük kahkahayı zapt edemiyordum. Çok uzun zamandır kendimi tutuyordum. Rodel'in yüzü bir sırıtışa dönüştü. Sonra masanın üzerinde kamburlaşmış, kaburgalarımız ağrıyana kadar gülüyorduk. Etrafımızdaki kibar müşteriler sandviçlerini havada tutmuş, aklımızı kaçırmışız gibi bizi izliyorlardı.

"Hayır." Garson kız sonunda elinde bir çaydanlıkla masamıza gelme cesaretini gösterdiğinde başımı salladım. "Bana kahve."

Sonunda o şeyi içebilirdim. Artık başka hiçbir şey beni kesmeyecekti.

Rodel bizim için sipariş verdi ve sandalyesine geri oturdu. "Gülmene bayılıyorum." Bana bakarken sesi yumuşaktı. "Harika olan ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Mo ve Lily'yi kaybetmemizin üzerinden bir yıl geçmişken ikimiz de burada oturmuş gülüyoruz."

Ellerimiz masanın karşısında sessizce buluştu ve birbirimizi tutarak rahatladık.

"Bugün Sarah'yı aradım," dedim. Lily'nin cenazesinden beri konuşmamıştık ama onun da Lily'yi en az benim kadar özlediğini biliyordum ve bugün eski sevgilime ulaşma ihtiyacı hissettim.

"Ve?"

Başımı salladım. "Lily'ye olanlar için beni asla affedeceğini sanmıyorum."

Rodel elimi usulca sıktı. "İnsanlar seni sevecek. İnsanlar senden nefret edecek. Ve bunun her zaman senden çok onlarla ilgisi vardır."

Yemeğimiz gelene kadar rahat bir sessizlik içinde oturduk, düşüncelerimizde kaybolduk.

Eve dönerken Rodel beni bir gazete dükkanına doğru itti. "Hadi içeri girelim."

Duvarlarda metal tabelalar ve buzdolabı magnetleri asılıydı. Porselen bebekler kasanın yanındaki cam vitrinde sıralanmıştı.

"Hemen döneceğim. Sen etrafa bak," dedi Rodel ve mağazanın arka tarafına doğru ilerledi.

Onu beklerken rüzgâr çanlarıyla oynadım. "Hazır!" diye anons etti.

Arkamı döndüm ve donakaldım. Yüzü neredeyse altı sarı balondan oluşan bir buketin arkasında kaybolmuştu.

"Onları hâlâ çalışma odanızda mı tutuyorsunuz?" diye sordu.

"Bazı insanlar odalarında çiçek bulundurmayı sever. Ben sarı balonları severim."

"Peki, gel o zaman." Beni elimden tutup dışarı sürükledi.

"Nereye gidiyoruz?" Yolda yürürken onu görünce Böyle bir sokak bana alışveriş merkezinde elinde balonlarla önümde koşan Lily'yi hatırlattı. Kalbime bir şey yaptı.

Beni nehrin üzerindeki kemerli taş köprülerden birine götürürken, talihsiz ördek yarışının pankartları üzerimizde sallanıyordu. Kalabalık dağılmıştı ve nehir önümüzde uzanıyordu. Çimenli kıyılarda birkaç turist oturuyordu. Kayın, söğüt ve kestane ağaçları yaz esintisinde sallanıyordu.

"Al." Köprüde dururken Rodel balonları bana uzattı. "Lily için."

Elinden alırken boğazım tıkandı. Tellerden üçünü seçtim ve ona verdim. "Mo için."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parladı ama bana gülümsedi. "Birlikte mi?"

"Birlikte."

Balonları bıraktık ve gökyüzüne doğru sürüklenmelerini izledik. Cennet mavisiydi, sonsuz ve sınırsızdı.

Balonlar gittikçe yükselirken içimde tüy gibi hafif bir şey havalandı. Lily'nin son sözleri: Diğer tarafta görüşürüz.

"Diğer tarafta görüşürüz bebeğim," diye tekrarladım ona.

Balonlar gözden kaybolurken Rodel bir kolunu belime doladı. Başının üstünden öptüm ve köprüden uzaklaşmaya başladık.

"Affedersiniz, efendim." Ağır bir el omzuma düştü.

Arkamı döndüğümde az önceki polisle karşılaştım.

Sikeyim böyle işi.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Pazar günleri balon uçurulamayacağını söyleyen eski bir yönetmelik mi var?"

Beklentiyle elini uzattı.

"Ah." Kolumun altına sıkıştırdığım lastik ördeği uzattım. "Onu suya koymayacaktık."

Hatta daha da sert görünüyordu.

"Gerçekten mi? Banyomda bile mi?"

Boğazını temizledi ve bize başıyla onay verdi. "Pekâlâ o zaman. Devam edin."

Ördeğimi sıkmadan ve arkasından korna çalmadan önce köprüden çıkmasını bekledim.

"Jack!" Rodel kolumu tokatladı.

"Birini kurtardık." Küçük tombul kuşu onun önünde tuttum. "Onu doğal ortamına geri götürmeliyiz."

KÜP BANYO.

Ama sadece ördek ve Rodel için. Su taşmadan içeri giremezdim.

Süngeri suya daldırıp sırtını ovarken, "Küçük lanet olası küvet," dedim.

"Kimse aşkın kolay olduğunu söylemedi." Başını kenara eğdi ve baş aşağı bana baktı.

"Büyük aşk demiştin." Wanza'dan döndüğümüz gece salıncakta bana söylediği sözleri tekrarladım. "Kocaman, demiştin." Dudaklarımı alnında gezdirdim. "Küçük alanlar kısmını atlamışsın."

Kahkahaları tarladaki parlak, neşeli karahindibalar gibiydi. Ona doyamazdım. Tekrar tekrar olması için her şeyi yapardım.

Tekrar yukarı kaydı ve bana karşı sessizleşti. "Tanzanya'yı özledim."

"Sadece bir uçak yolculuğu uzaklıkta. Söyleyin ve ziyaret edelim. Ne zaman istersen." Sabunlu omuzlarına su döktüm.

"Hayır." Elimi tuttu. "Ziyaret etmek istememiştim. Bugün o balonları bıraktığını gördüğümde, Lily ile birlikte olman gerekirken benimle birlikte olduğunu fark ettim. O ağacın altında. Onun yanında. Mo'nun cesedi bulunabilseydi, orada olmak isterdim. Bende o yok ama sende var. Ve bu sadece Lily değil. Annen, baban, büyükbaban, tüm ailen."

"Bu konuya tekrar girmeyelim Rodel." Kalkmaya başladım. "Beni dinlemiyorsun." Bileğimi sıktı. "I Tanzanya'yı özlediğimi söyledi. Burayı seviyorum," diye etrafımızı işaret etti, "ama Tanzanya ... beni değiştirdi. Aradığımı bilmediğim bir şeyi keşfetmek gibiydi. O zamandan beri aynı değilim. Kalırdım Jack, ama öylece atlayamazdım, öyle tek taraflı olmazdı. Elimi tutmana ihtiyacım vardı çünkü bu korkutucuydu, çünkü bunu tek başıma yapamazdım." Kolumdaki K.K. ile yüzleşmemi hatırlatan gümüş yara izini takip etti. "Goma'yı, Scholastica'yı ve Bahati'yi özlüyorum. Toprağın topraksı, misk kokulu aromasını özlüyorum. Karla kaplı zirveleri ve baobab ağaçlarını özlüyorum. Verandadaki yabani yasemini özlüyorum. Çukurları ve Stoney Tangawizi'yi özledim. Hayal kırıklığını, öfkeyi, merakı, heyecanı ve huzuru özlüyorum."

Onu sessizce dinledim. Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Tanzanya benim kanımda, tenimde, kemiklerimdeydi. Orayı özlediğini söylemesi beni çok korkutmuştu, çünkü bu hiç ummadığım olasılıkların kapısını açmıştı. Her zaman ya Rodel ya da çiftlik olmuştu. Ve ben birini seçmiştim. Evim o neredeyse orasıydı ve merdivenlerden her indiğimde kafamı tavana vurmamın bir önemi yoktu. Onun için deli oluyordum.

"Biraz zor durumdayım çünkü burada ipotek taahhüdünde bulundum." Benden çok kendi kendine gevezelik ediyordu. "Yine de satabilirim. Ve okuldaki istifamı verebilirim. Ama çiftlikte ne yaparım? Bir iş bulmam gerekecek. Ama ıssız bir yerdeyiz. Peki sen burada ne yapardın? Seni tanıyorum. Hiçbir şey yapmadan uzun süre oturamazsın."

"Lavanta yetiştirebilirim," diyerek onun düşünce akışını böldüm. "Bir lavanta çiftliğimiz olabilir. Yeryüzünü ve gökyüzünü tanıyorum. İkisinin arasında neredeyse her şeyi yetiştirebilirim. Pembe, yuvarlak yanaklı bebeklerimiz olabilir. Her yerde lastik ördekler. Öğretmenliğe devam edebilirsin. Ya da devam etmezsin. Nasıl istersen."

"Bebekler." Gülümsedi. "Seninle birlikte." Gözleri sanki onların küçük yüzlerini hayal ediyormuş gibi uzaklara bakıyordu. "Bana başka bir resim çiz, Jack." Gözlerini kapadı ve arkasına yaslandı. "Ama bu sefer Tanzanya'da."

"Çiftlik bende kalabilir. Kulübe sende kalabilir. Bizim küçük aşk yuvamız olur. Kahve seçer ve huysuz yaşlı bir kadına katlanırsın. Patronun senden her türlü uygunsuz şeyi talep ederdi. Çalışma saatleri uzun olurdu. Maaşın fıstık gibi olurdu. Kulübenin taksitlerini ödemeye yeterdi. Scholastica'yı ziyaret edeceğiz. Bahati arkada Goma'yla oturabilir, ama onun solunda. Artık o kulağı yarı sağır, o yüzden bu harika olur. Pembe, yuvarlak yanaklı bebekler yapabiliriz. Her yerde lastik ördekler var. Onlara evde eğitim verebilirsin, belki diğer çocuklara da. Şu anda okula gitmek için uzun bir yol kat ediyorlar. Onlara ne düşünecekleri yerine nasıl düşüneceklerini öğretebilirsiniz, böylece büyüdüklerinde bizden daha iyi insanlar olurlar. Ama bu sizin kararınız. Nasıl isterseniz."

Rodel sessizliğini korurken sarı ördek sallanıyordu, gözleri hâlâ kapalıydı. Göğüs ucunun üst kısmı baloncukların arasından bana doğru bakıyordu. Saçlarının ıslak telleri yüzeyin altında kayboldu. Dudaklarına yumuşak bir kıvrım dokundu. Kafasının içinde her nerdeyse, orası iyi bir yerdi.

"Evet," dedi sonunda gözlerini açtığında. "Bunu çok istiyorum."

"Hangi kısmı?"

"Hepsini. Hepsini seninle istiyorum. Burada. Orada. Gerçekten fark etmez." Nefesini dudaklarımda hissedinceye kadar küvetin kenarına yaklaştı. "Ama şu anda, gözlerimi açtığımda, aklımda kalan resim güzel, beyaz bir evin verandasındaki yeşil bir salıncaktı. Kalbimi çekiştiren şey bu. Ben de bununla gidiyorum. Hadi Tanzanya'ya gidelim, Jack. Bir deneyelim."

Sesinde içtenlik ve heyecan vardı; benim için değil, kendisi için istediği şeyin bu olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmayan bir kıvılcım. Meğer o da bir maceraperestmiş, tıpkı ailesinin geri kalanı gibi bir kaşif. Benimle birlikte bir sıçrama yapmaya hazırdı ve bu kalbimi inanılmaz derecede büyüttü.

Islak dudaklarını yakaladım ve onu içime çekme, her gözeneğimden onu emme ihtiyacıyla dolup taştım. Giysilerimden sıyrıldım ve önce bir bacağımı, sonra diğerini küvete soktum. Rodel ciyakladı. Lastik ördek ben onu ezdikçe korna çaldı. Yerlere su döküldü.

Kaygan, rahatsız ve tamamen çılgıncaydı ama güldük çünkü aşktan ve sonsuz olasılıkların dumanından kafamız iyiydi.

"Tabii ki evet," diye homurdandım, dişlerim boynunun yumuşak, kremsi genişliğini sıyırıyordu. "Hadi Tanzanya'ya gidelim. Ama umarım ne dediğimi hatırlarsın. Eğer oraya bir daha ayak basarsan, seni sahipleneceğim. Sen benimsin, Rodel Harris Emerson. Tamamen benimsin."

OceanofPDF.com

Düğünümüzün olduğu gün, Aristurtle evden kaçtı. Scholastica onu temizlemek için kutusundan çıkarmıştı. Arkasını dönmüş ve Aristurtle kaçmış.

"Aferin ona." Goma fötr şapkasını düzeltti. Onun için tüylü, çiçekli şapka yoktu. "Eğer 150 yıl kadar yaşasaydın, onu da o boktan kutuda geçirmek istemezdin." Mutfaktaki yarım perdeyi kaldırdı ve onu arıyor olması gereken arama ekibine gıdakladı:

Sağdıç ve fahri nedime Bahati, sponsorlu takımıyla selfie çekiyor.

Çiçekçi kızımız Scholastica yeni elbisesiyle kahve fidanlarının arasında dönerken, Anna teyzesi de şapkasıyla onu kovalıyordu.

Anna'nın çocukları, toprakta seksek oynuyorlar, beyaz çoraplarını ayakkabılarına sarmışlar.

Rodel'in ailesi, Olonana'yı küpelerini onlara satması için ikna etmeye çalışıyor.

"Aristurtle bacaklarına tırmanıp onları kıçlarından ısırsa bile fark etmezler," dedi Goma. "Ve sen." Bana döndü ve kravatımı düzeltmeye çalıştı ama düğüme tam olarak ulaşamadı. "Oturma odasında dikizlemek yok."

Saç, Makyaj ve Kostüm Rodel'le birlikte içerideydi - otele gelen kızlarla aynı kızlar. Rodel'i gelinlik içinde görmek için sabırsızlanıyordum ama lanet olsun, bu ne kadar uzun sürüyordu?

Ben yerde volta atarken Goma kıkırdadı. "Jack ..." Sözünü yarıda kesti ve yanındaki sandalyeyi okşadı.

Oturduğumda, "Keşke büyükbaban da burada olsaydı," dedi. "Çok gurur duyardı. Baban ve annen de." Masaya baktı ve dalgınca başını salladı. "Ve Lily
. . ." Bunu söylerken sesi çatallaştı. Boğazımda bir yumru oluştu. Kolumu ona doladım ve kendime çektim. Başını omzuma yasladı ve tatlı, sessiz bir anı paylaştık.

"Yorgunum Jack," dedi Goma. "Ama seni ve Rodel'i birlikte görmek bana yeni bir nefes veriyor. Yakında birkaç bebek yapsanız iyi olur. Benim için değil tabii ki. Bebeklerden nefret ederim. Çığlık atan, kaka yapan, işe yaramaz küçük şeyler. Ama sırf sen gidip başkasıyla uğraşasın ve beni rahat bırakasın diye."

"Senin için telaşlanmıyorum."

"Öyle mi? Birkaç saat sonra uyuyacağım ve sen kapımın önünde parmak uçlarında yürüyorsun. Uykumda nalları dikmeyeceğim, Jack. Bu benim tarzım değil."

Güldüm. "Yakında o çığlık atan, kaka yapan, işe yaramaz küçük şeylerden birine katlanmak zorunda kalabilirsin."

"Hayır!" Goma kolumu tokatladı. "Evet? Söyle bana!" "Dikkatli ol. Gerçekten umursadığını düşünmeye başlayabilirim."

"Sadece bilmek istiyorum, böylece seyahatimi ona göre planlayabilirim. Bezden kurtulup gece boyunca uyuduğunda geri döneceğim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Goma. Yakında kendi bezini değiştirecek birine ihtiyacın olacak."

"Kapa o pis çeneni." Ama sırıttı ve her zaman yaptığı gibi bana baktı, sanki onun için dünyalara bedelmişim gibi.

"Biz hazırız!" Kızlardan biri oturma odasından kafasını uzattı. Josie. Ya da Melody. Ya da Valerie. Asla doğru söyleyemedim.

Bir şeyler söylemeye çalıştım ama sonunda aptal gibi sırıttım. Rodel duvarın diğer tarafındaydı. Koridorda yürümeye hazırdı.

"Teşekkür ederim," dedi Goma, benim yerime konuşarak. "Herkesi ahıra götürmeye başlayacağız."

Ahırı temizledik ve hayvanları barakalara taşıdık. Ahşap kirişlerin üzerinde tel ışıklar ve avizeler asılıydı. Biz içeri girdiğimizde konukların çoğu oturmuştu bile. Rodel'i beklerken Bahati yanımda duruyordu. Önce Jodie, Valerie ve Melody içeri girdi. Bahati'nin telefonu çaldı. Hızlıca baktı ve bir cevap yazdı. Odanın öbür ucunda başka bir telefon çaldı. Az önce içeri giren kızlardan biri susturmak için koltuğunda zıpladı.

"Hangisi bu?" Bahati'ye sordum.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Telefonunu kapattı ve bana arsız bir gülümseme verdi.

Sırada Scholastica vardı. Bana doğru gelirken gülümsemesi ay kadar büyüktü ve gelirken çiçekleri dağıtmayı unutmuştu. Bana yapraklarla dolu bir sepet sunarken kıkırdadım. Hepsini benim için saklamıştı.

Sonra Rodel içeri girdi ve bütün dünya durdu. İngiltere'den döneli bir yıl olmuştu ama o hâlâ nefesimi kesmeyi başarıyordu. Girişte yumuşak bir siluet halinde dururken omuzları parlıyordu. Saçları açıktı ve elinde tek bir zambak vardı. Goma'nın kendisi için diktiği elbisenin içinde bir hayal gibiydi. Diz hizasındaydı, vücuda oturan bir bedeni ve belden dışarı doğru genişleyen tül bir eteği vardı. Etek boyu tam olarak eşit değildi ama kimse Goma'nın görüşüne meydan okumak istemiyordu.

Rodel'in babası muhtemelen ona koridorda eşlik etti, ama diğer her şey silikleşti. Gözlerim sadece onu görüyordu. Bana ulaşması sonsuza dek sürecek gibiydi.

Gel hadi. Hadi, hadi.

Sonunda yanıma geldiğinde, onu öpeceğim kısma geçmek istedim. Saçlarında narin yasemin çiçekleri vardı. Bir tanesini koparıp boynunun zarif kıvrımlarında aşağı yukarı gezdirmek istedim.

"İki saniyeliğine arkamı dönüyorum ve sen bir çay partisinin ortasındasın," dedi.

"Beğendin mi?" Gülümsedim.

Etrafımızda konuklar küçük, yuvarlak masalarda toplanmıştı.

Çaydanlıklar ve katmanlı tepsiler çuval bezi masa örtülerinin üzerinde duruyordu.

"Kahve çiftliğinde bir çay partisi." O da gülümsedi. "Sevdim."

Sonraki birkaç saat bulanık bir şekilde geçti. Hain tavuklar düğün partisini bastı. Rodel çayın çoğunun aslında içki olduğunu keşfetti. Olonana çakırkeyif oldu ve Goma'ya asıldı. Josephine Montati bize yetimhanedeki çocuklar tarafından imzalanmış bir düğün kartı verdi. Rodel'in annesiyle dans ettim. Bahati saçla dans etti. Sonra makyajla. Sonra gardırop. Hangisiyle mesajlaştığı belli değildi. Müfettiş Hamisi, devrelerin tüm ekstra ışıkları kaldıracak şekilde ayarlanıp ayarlanmadığını öğrenmek istedi. Olonana ile birlikte gelen Maasai moranları çiftlik çalışanlarıyla dans etti. Scholastica ve Anna'nın çocukları kimse izlemiyorken yetişkin çayından yudumlar çaldı. Olonana'nın annesi yüzümüze tükürdü.

Güneş batmaya başladığında Rodel'i beni ilk öptüğü ahıra çektim. Orada, altın rengi ışık onun üzerine düşerken, Polaroid fotoğraf makinemi bize doğrulttum.

"Bekle!" Korsesinin içinde bir şey aradı. "Bütün gün bunu kullanmak için bekledim." Üzerine düğün detaylarımızı yazdığı bir Post-it notu çıkardı:

11 Ağustos-Jack & Rodel (Kaburi Estate)

Biz kameraya gülümserken onu aramızda tuttu.

Resmin gelişmesini izledik, yüzlerimiz sisin içinden canlanan bir tablo gibi sütlü filmde belirdi. İki parlak, aşırı pozlanmış yüz -siyah takım elbise, beyaz elbise, aramızda sarı bir not.

Kum ve yıldız tozu arasında bir yerde dolaştığınızda ve başka birinde kendinizden bir parçayla karşılaştığınızda böyle görünür.

Dudaklarım içgüdüsel olarak onunkilere doğru yol aldı ve onu öptüm. Karımı. Gökkuşağı saçlı kızım.

"Bu iyi, Bayan Warden." Onu yerden kaldırdım ve etrafında döndürdüm.

"Fotoğraf mı?" Kıkırdadı, yüzü kızarmıştı ve biraz da başı dönüyordu.

"Fotoğraf. Gülümsemen. Hayat. Sen. Ben."

"Ve bebek üç eder," dedi usulca, onu yere bırakırken.

Bebekten söz ettiğinde her zaman olduğu gibi kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Elimi karnının üzerine koyarak içinde büyüyen küçük hayata sessiz bir yemin ettim ve etrafımızda bir çember oluştuğunu hissettim. En büyük kaybım en büyük aşkıma yol açmıştı. Kalpler kırıldı ve kalpler iyileşti. Hayatlar kaybedildi ve hayatlar kurtarıldı.

Fotoğrafımızı cüzdanıma, Lily'ninkinin yanına koyarken, çerçevede yakalanmış olan üçgen bayrakları fark ettim. Onlar arkamızda, kirişlerden sarkan jüt pankartın bir parçasıydı. Birlikte, Olonana'nın annesinin ona verdiği Rodel'in bileziğindeki kelimeleri heceliyorlardı:

Taleenoi olngisoilechashur.

Hepimiz birbirimize

bağlıyız.

"Ne oldu?" diye sordu Rodel, ben ahırın etrafına

bakarken. "Hiç merak ettin mi, eğer ahırın kapısını

açabilseydik ne bulurduk?

İşlerin çözüldüğü, yolların kesiştiği, hayatların döndüğü ve insanların bir araya geldiği noktaya geri dönmek mi?" Konuklarımıza tekrar katıldığımızda elini tuttum.

O gece, Kilimanjaro Dağı'nın eteklerindeki eski, kırmızı bir ahırda şafak sökene kadar ışıklar yandı.

OceanofPDF.com

Epilogue

OceanofPDF.com

MO EMERSON göz doktorunun bekleme odasında otururken seyahat dergisini karıştırdı. Dr. Nasmo'nun muayenehanesi Kilimani Alışveriş Merkezi'nin alt katında, yemek alanının karşısında. Randevusu birkaç hafta önceydi ama arkadaşı Gabriel'le birlikte uzakta olduğu için randevusunu ertelemişti.

Ne güzel bir gün seçmişim, diye düşündü. Mo, Dr. Nasmo'nun ofisinin cam kapılarından, derme çatma bir podyumun etrafında toplanmış bir insan kalabalığı görebiliyordu.

"Bugün orada neler oluyor?" diye sordu resepsiyon görevlisi Christine'e.

"Bir çeşit siyasi toplantı. John Lazaro'nun destekçileri için bir toplantı."

"Kim o?" Mo onun adını Amosha'daki afiş ve tabelalarda görmüştü ama hiç dikkat etmemişti. Seçimler Ekim ayında yapılacaktı ama gönüllülük işi o zamana kadar bitmiş olacaktı. Bundan sonra nereye gideceğini bilmiyordu ama işin heyecanı da buradaydı. Gözlerini kapatabilir ve yeni bir maceranın başlangıcı için haritayı işaret edebilirdi. Olasılıklar sonsuzdu. Mo beklenmedik şeylerin adrenalini ile büyüyordu. Bu ona kendini her şeyden daha canlı, daha diri hissettiriyordu. Kız kardeşi Ro'nun asla anlayamayacağı tek şey buydu. Yine de, seçimleri yüzünden ona kızan biri olduğunda, devreye girip onu savunan ilk kişi Ro olurdu.

"John Lazaro?" Christine masasından başını kaldırdı. "Bana sorarsanız, kirli bir politikacı ama zengin ve güçlü biri ve doğru vaatlerde bulunuyor."

"Hmm." Mo okumakta olduğu makaleye geri döndü:

Seyahat Etmek İçin Para Kazanın: Seyahat Fotoğrafçısı Olun.

Evet, diye başını salladı, yeni parlak mesleği hakkında kendi kendine konuşuyordu. Fotoğrafçı değildi ama öğrenebilirdi. Ve böylece dünyanın öbür ucunda yetersiz kaldığında ailesinden otlanmak zorunda kalmayacaktı. Belki son bir kez iyi bir fotoğraf makinesi için. Ve lensler. Ve birkaç ders için. Ama ondan sonra, dikkat et, dünya.

Cep telefonunu çıkardı ve makalede listelenen kaynakların fotoğrafını çekti. Sayfayı yırtıp atabilirdi ama Dr. Nasmo'yu bunun için çok seviyordu. Çok tatlı biriydi ve örnek aldığı biriydi. Onunla Wanza'daki yetimhanede tanışmıştı. Birçok kırsal bölgeyi gezerek ücretsiz göz muayenesi ve gözlük hizmeti veriyordu ama en çok albino çocuklarla yaptığı işin kendisini ödüllendirdiğini söylüyordu. Mo bunun mutluluğuna bizzat tanık olmuştu; bir çocuğun yüzündeki ifadeyi ilk kez gördüğünde, tüm dünya keskin ve net bir şekilde odaklanmıştı. Doğal olarak, kendi kontrollerini çok uzun süre ihmal ettiğini fark ettiğinde aklına gelen ilk kişi de o olmuştu.

Genç bir kadın bebek arabasıyla içeri girmeye çalışırken Dr. Nasmo'nun muayenehanesinin kapısı tıkırdadı.

"İşte." Mo onun için kapıyı tuttu. Bebek arabasında uyuklayan küçük bir çocuk vardı.

Kadın ona teşekkür etti ve Christine'i kontrol etti. "Merhaba, kontakt lens taktırmak için geldim. Adım Zara Ayadi."

"Teşekkür ederim." Christine adını işaretledi. "Lütfen oturun. Dr. Nasmo bugün biraz gecikecek. Bir müşterisi var ama yakında işi bitecek."

Zara Mo'nun yanına oturdu ve oğluna göz kulak olabilmek için bebek arabasını çevirdi.

"Batman hayranı mısın?" diye sordu Mo. Küçük çocuğun yüzü alametifarikası olan siyah ve sarı logoyla boyanmıştı.

"Pek sayılmaz. Isa Batman ile Joker'i ayırt edemez." Annesi güldü. "Bugün çocuklar için bedava yüz boyama var. O da bunu seçti." Parmak arası terliklerinden birini çıkarıp ayağına masaj yaptı.

"Büyük güne ne kadar kaldı?" diye sordu Mo.

"Birkaç hafta daha." Zara hamile karnını ovuşturdu.

Ofis telefonunun tiz sesi İsa'yı uykusundan uyandırdı. Gözlerini açtı ve kırpıştırarak yönünü bulmaya çalıştı.

"Dr. Nasmo'nun ofisi," diye cevap verdi Christine. "Lea, beni iş telefonundan aramamanı sana kaç kere söyledim? Alışveriş merkezinde misin?" Birkaç saniye dinledi ve iç çekti. "Tamam. Hayır, sorun değil. Evde görüşürüz. Ama Tanrı aşkına, onun motosikletine binerken sıkı tutun. Hayır, tutmuyorsun. O çelik aletin arkasında kitap okuyorsun. Hiç güvenli değil. Bana ayak uydur, tamam mı? Evet. Ben de seni seviyorum." Telefonu bıraktı ve gözlerini devirdi. "Kız kardeşler," dedi Mo'ya. "Bugün benimle buluşacaktı ama erkek arkadaşıyla gitmeye karar verdi."

"Benim de onlardan bir tane var. Yani bir kız kardeşim. Erkek arkadaşları gelip gidiyor." Mo sırıttı. "Bizde tam tersi oluyor. Onu ateşli randevular için terk eden benim."

İsa artık tamamen uyanıktı ve bebek arabasından inmek için yaygara koparıyordu. Kocaman, yuvarlak gözleriyle Mo'ya bakıyordu.

Birisi Dr. Nasmo'nun odasından çıktı ve masanın önünde durdu. "Ben hazırım. Bir sonraki kişiyi gönderebileceğinizi söyledi."

"Tamam, teşekkürler." Christine bir dosya çıkardı ve ayağa kalktı. "Mo? Dr. Nasmo şimdi sizinle görüşecek."

Mo, yürümeye başlayan çocuğuyla boğuşan hamile kadına baktı. "Neden önce sen gitmiyorsun?"

"Emin misin?" diye sordu, onu bir emzikle yatıştırmaya çalışarak.

"Kesinlikle."

"Çok naziksiniz. Çok teşekkür ederim!" Mo'ya minnettar bir gülümseme verdi ve Christine'i Dr. Nasmo'nun odasına kadar takip etti.

Christine masasına döndüğünde Mo, "Ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Yaklaşık yirmi dakika."

"Ben kahve almaya gidiyorum. Birazdan dönerim."

Mo dışarı çıkarken kapı arkasından kapandı. John Lazaro kürsüdeydi. Platformun dört bir yanında güvenlik görevlileri sıralanmıştı. Üniformaları alışveriş merkezindeki güvenlik görevlilerinden farklıydı ve ağır silahlarla donatılmışlardı.

Vay canına, diye düşündü Mo, topluluğun yanından geçerken.

Etrafta dolaşmıyor.

Yemek katındaki fast food restoranlarını taradı ve kahvesini üst kattaki kafeden almaya karar verdi. John Lazaro'nun sözleri amplifikatörden bangır bangır yükseliyor, alışveriş merkezinin müziği ve etkilenmemiş müşterilerin sohbetine karışıyordu. Kahvesini biraz daha az gürültülü içmeyi tercih etti.

Mo asansörle yukarı çıktı ve bir balon satıcısının yanından geçti. Adam ona ıslık çaldı ve onun şerefine uzun, pembe bir balon şişirdi. Mo'nun erkekler üzerinde böyle bir etkisi vardı. Buna alışkındı. Belki de giydiği renkli kıyafetlerden, cilveli eteklerinden ya da yürürken şıngırdayan büyük, eğlenceli mücevherlerinden kaynaklanıyordu. Ama bu kuralın istisnaları da vardı. Etkilenmeyen erkekler. Gabriel Lucas gibi.

Mo küçük kafenin içindeki masalardan birine oturup kahvesini içerken bu konuyu düşündü. Gabriel farklıydı. Yoğun ve düşünceli biriydi - çözemediği bir muamma. Onu ilk kez Nima House'daki tüm gönüllülerin gittiği gece kulübünde fark etmişti. Onu diğerlerinden ayıran sadece yakışıklılığı değildi. Diğer yerliler gibi değildi. Konuşmuyordu. Dans etmiyordu. Sadece orada oturur ve zil zurna sarhoş olurdu.

Sonunda, Rutema'da bir kızı ve kız kardeşi olduğunu öğrendi. Orada ona göre bir iş yoktu, bu yüzden Amosha'da ufak tefek işler aldı. Ne iş yaptığını hiç söylemedi ama çok seyahat ediyordu. Ona Tanzanya'nın en büyük şehri olan Darüsselam'a gideceğini söylediğinde Mo da peşine takılmak için yalvarmıştı. Oyster Körfezi boyunca gezinmek ve alışveriş merkezinde sahip olmadığı parayı harcamak istiyordu. Mo, Scholastica'yı ve albinoların durumunu o gezi sırasında öğrendi. İkili arasında bir dostluk gelişti ve Gabriel her ikisinin de işine yarayacak bir plan önerdiğinde Mo kabul etti.

Mo kahvesinin kalanını bitirdi ve saatine baktı.

Mükemmel zamanlama.

Elinde parlak sarı balonlardan oluşan bir buket tutan uzun boylu, çarpıcı bir adam tam yanından geçerken kafeden dışarı adımını attı.

Merhaba. Mo bir kez daha baktı. Adamın profiline kısa bir bakış attı: kare çene, güçlü burun, kalın, kirli sarı saçlar. Sağlam ve yakışıklı, güçlü omuzları zayıf, atletik bir fiziği destekliyordu. Yardım edemedi ama onun izinin peşinden sürüklendi. Bu sadece arkasında hışırdayan balonların telaşı değildi; bu onun tüm devasa varlığıydı. Hava onun ardından dönüyordu.

Lanet olsun. Mo, ana kapıdan çıkarken kolonyasının hafif kokusunu içine çekti. Alışveriş merkezinde daha çok takılmalıyım. Ro'ya ondan bahsetmek için aklına bir not aldı. Onun kitaplarından birinden fırlamış gibi görünüyordu. Mo, Ro'nun bugünlerde ne tür kitaplar okuduğundan emin değildi ama kız kardeşinin ona bakacak kadar uzun süre duracağından emindi.

Mo asansörü alt kata indirdi. Kapılar sanki bir otobüs dolusu yaşlının inip binmesini bekliyormuş gibi açılıp kapanıyordu.

Çok yavaş, diye düşündü Mo, binerken. Ama yine de o tıka basa dolu yürüyen merdivenden daha iyiydi.

Hoparlörlerden bir piyano solosu yükselirken mırıldandı.

Kapılar tekrar açıldığında, tamamen farklı sesler duyuldu.

Silah sesleri. Çığlıklar. Kaos. Panik.

Asansördeyken kıyamet kopmuştu ve Mo kendini olayların tam ortasında bulmuştu. Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama kötü olduğunu biliyordu. Dr. Nasmo'nun ofisine doğru ilerledi ama kapının bir tarafı kırılmıştı ve içeride kimseyi göremiyordu. Önce sağından, sonra da solundan silah sesleri yükseliyordu. Her taraftan geliyordu.

Mo dizlerinin üzerine çöktü, sağır olmuş ve ne yapacağını şaşırmıştı. Düşünecek zamanı yoktu. Yemek alanındaki bir masanın altına süründü ve kulaklarını kapattı. Korku, daha önce hiç

boğazında bir şeyler düğümlendi ama çığlıkları yuttu. Bir mermi yanındaki sandalyelerden birini sıyırıp geçince sıçradı. Çok açıktı, çok korunmasızdı.

Gözlerini etrafta gezdirdi; yanından geçen ayak telaşını geçti: beyaz spor ayakkabılar, deri sandaletler, manikürlü parmaklar, küçük pembe ayakkabılar. Yemek alanının ötesinde, kenarda bir oda vardı. Kimse oraya girip çıkmıyordu. Mo oraya gitmenin iyi bir fikir olup olmadığından emin değildi ama silah seslerinden olabildiğince uzaklaşması gerektiğini biliyordu.

Oraya doğru koşmaya başladı, yarı yuvarlanarak, yarı sürünerek oraya ulaştı. Boştu; bazıları devrilmiş katlanır sandalyeler bir sahnenin önüne dizilmişti. Nefesinin titreyen sesi etrafında yankılandı. Duvara yaslandı ve dizlerine sarıldı.

"Buraya," dedi biri. "Buraya gel."

Etrafına bakındı ama kimseyi göremedi. Sonra sahnenin tabanındaki kumaşta bir yarık gördü. İskeleyi gizlemek için etekli bir tabanı olan yükseltilmiş bir sahneydi. Saklanmak için mükemmel bir yerdi.

"Alo?" Mo sürünerek içeri girdi. O kadar karanlıktı ki gözlerinin alışması biraz zaman aldı.

"Şşşt," dedi diğer tarafta oturan bir figür. "Korkma. Babam yakında burada olacak. Her şeyi yoluna koyacak. O her zaman yapar." Saçlarını at kuyruğu yapmış küçük bir kızdı bu.

"Baban mı?" Mo boğazındaki yumruyu yuttu. Kız yedi ya da sekiz yaşından fazla olamazdı ama babasına olan inancı o kadar güçlüydü ki yetişkin bir kadına güven veriyordu. "Baban nerede?"

"Öğretmenim balonları bırakmaya gittiğini söyledi. Bana diğer çocuklarla gitmemi söyledi ama o zaman beni bulamaz. Beni almaya geleceğini biliyorum. O her zaman öndedir. Tam orada. Gördün mü?" Sahne eteğini kenara itti ve sandalyeleri işaret etti.

"Sarı balonlar mı?" diye sordu Mo. Elinde balonlar olan adam onu olduğu yerde durdurmuştu. "Babanın elinde sarı balonlar mı vardı?"

"Evet! Onu gördün mü?"

"Yaptım." Mo arkasına yaslandı. Kaos patlak vermeden dakikalar önce onu alışveriş merkezinden çıkarken görmüştü. İçeri girmeyi başarmış olsa bile, kızına sağ salim ulaşıp ulaşamayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. "Eminim yakında burada olur."

"Bunu neden yapıyorlar?" diye sordu kız. "O kötü adamlar ne istiyor?"

Mo derin bir nefes aldı. Kendisi de aynı soruyla boğuşuyordu. "Keşke bilseydim."

Karanlıkta, şiddetli silah sesleri arasında fısıldaşıyorlardı. Her bir tiz, tek tük dehşet yaylım ateşiyle içleri sıkıştı. Ama arada, sanki farklı koşullar altında buluşuyorlarmış gibi davranıyorlardı.

"Adın ne senin?" diye sordu Mo.

"Lily. Seninki ne?"

"Mo."

"Çok güzelsin. Gözlüklerini beğendim. Evli misin?" Lily kırılan camın sesiyle durakladı. Bir şey kırılmıştı. Bir an sessizlik oldu ve ardından insanların boğuk uğultuları duyuldu. "Bence babam evlenmeli," diye devam etti. "Ben uzaktayken beni özlüyor. Goma'ya sahip olmasına rağmen yalnız olduğunu biliyorum."

"Goma kim?"

"Büyük büyükannem. Bana bu eteği o yaptı." Lily tütüsünün çemberini düzeltti.

"Bu çok güzel." Mo kumaşa dokundu ve küçük, keskin pişmanlık parçalarının ona saldırdığını hissetti. Ailesini daha çok aramalıydı. Noel için eve gitmeliydi. Ro'ya kartpostallar ve aptal biblolar postalamalıydı. Birdenbire ailesine ulaşmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç duydu. Ailesi Tayland'daydı ama Ro onun dairesinde olacaktı. Mo bir kez olsun hayatında değişmeyen tek şey olan kız kardeşi için minnettardı.

Mo telefonunu açtığında sahnenin altındaki boşluk mavi renkte parlıyordu. Bir sürü cevapsız arama olduğunu fark etti. Biri ona ulaşmaya çalışıyordu ama o kargaşada kaçırmıştı. Bildirimleri kapattı ve Ro'nun numarasını çevirdi. Birkaç kez çaldıktan sonra sesli mesaja geçti. Mo diğer tarafa, Lily'den uzağa geçti ve sesini alçalttı.

"Ro, Kilimani Alışveriş Merkezi'ndeyim. Boktan bir fırtına koptu. Kötü bir şeyler oluyor. Her yerde silahlı adamlar var. Sahnenin altında, bir tür salonda saklanıyorum. Yanımda küçük bir kız var. Aklımı başımda tutan tek şey o."

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Lily.

Mo elini telefonun üzerine koydu ve ona döndü. "Kız kardeşim arıyor. İngiltere'de."

"Ona endişelenmemesini söyle. Ona babamın yakında burada olacağını ve o zaman iyi olacağımızı söyle."

"Evet, tatlım." Telefonla tekrar konuşurken gözyaşlarını kontrol altına aldı. "Bekleyeceğiz. Sanırım burası güvenli, ama eğer başaramazsam... eğer başaramazsam, sadece seni sevdiğimi söylemek istiyorum, Ro. Annemle babama da onları sevdiğimi söyle. Bu mesajı dinlediğinde endişelenmeni istemiyorum. Muhtemelen bir gün buna güleceğiz. Avustralya'daki o feribotta öleceğimi sandığım zamanki gibi çılgın hikâyelerimden biri olacak." Acil ayak sesleri koridora girince durakladı. "Şimdi gitmeliyim," diye fısıldadı. Sonra, kulağa bir veda gibi geldiği ve kız kardeşinin paniklemesini istemediği için ekledi: "Bütün riskleri aldım, Ro ..." Ayak sesleri yaklaştıkça sözünü yarıda kesti. Dışarıda, sahneden birkaç adım ötede durduklarında Mo telefonu kapattı ve nefesini tuttu.

"O benim babam!" dedi Lily, hemen harekete geçerek. "Bekle. Bundan emin değiliz. Lily, bekle!"

Ama Lily onun elinden kurtuldu.

Mo, birkaç gergin saniye boyunca sahnenin altında felç olmuş bir şekilde oturdu ve aralarında mutlu bir kavuşmanın gerçekleştiğinin teyit edilmesini bekledi.

Lily ve babası. Hiç gelmedi. Hiçbir şey yoktu. Ne bir ses, ne de bir kıpırtı. Mo, yaklaşan kıyametin ürpertisini omurgasından aşağı sürünerek hissetti. Lily'nin babası değildi. Koridora başka biri dalmıştı. Mo'nun Lily'nin düşmanla yüz yüze olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, o küçük kızı orada yalnız bırakamayacağıydı. Ve böylece Mo sahne eteğinin arkasından sürünerek çıktı ve en cesur yüzünü takındı.

Küçük, önemsiz ayrıntılar birden canlandı, sanki zihni uçurumun kenarından kaymamak için bir şeylere tutunmaya çalışıyordu. Lily'nin ayak bileğinin arkasındaki koyu renkli doğum lekesi. Adamın kot pantolonunun yıpranmış paçası. Bakışları adamın gövdesini taradı. Ayağa kalktı, doğrulurken Lily'nin küçük elini kendi eline aldı. Sonra gözleri adamınkilerle buluştu ve nefesi kesildi.

"Gabriel?"

"Mo!" Tüm vücudu rahatlayarak gevşedi. "Tanrım, Mo." Onu sıkıca kucakladı. "Yürüyen merdivendeydim, tam çıkıyordum ki seni asansörle aşağı inerken gördüm. Seni aramaya çalıştım. Her yerde seni arıyordum. Tanrı'ya şükür seni buldum! Buradan çıkmamız gerek." Mo ve Lily'yi kapıya doğru götürmeye başladı.

"Hayır!" Lily elini Mo'nun elinden çekti. "Babam olmadan hiçbir yere gitmiyorum. Sen git."

"Sizi bırakmayacağım," dedi Mo. "Neden hepimiz kalmıyoruz?" Gabriel'e döndü. Onun alışveriş merkezinde ne aradığını bilmiyordu ama onu gördüğü için rahatlamıştı. "Burası güvenli. Her şeyden uzaktayız. Şuranın altında saklanabiliriz." Sahneyi işaret etti. "Sadece bekleyelim."

"Burası güvenli değil. Alışveriş merkezinin hiçbir yeri güvenli değil. Güven bana, Mo. Gitmemiz gerek. Hemen!"

Gabriel'in ses tonundaki bir şey Mo'nun içini kemiriyordu. "Lily, içeri gir ve beni bekle. Hemen geliyorum." Gabriel'i kenara çekmeden önce Lily gözden kaybolana kadar bekledi. "Neler oluyor? Dışarıda neler oluyor?"

"Ben John Lazaro." Gabriel'in sözleri kesik kesik ve acildi. Mo onun sabrını sınadığını biliyordu.

Ona güvenebilirdi ama bu kaosun içinde onu körü körüne takip edecek değildi. Sadece kendisi için değil, Lily için de vermesi gereken bir karar vardı.

"Bu John Lazaro'ya yönelik bir suikast girişimi," diye devam etti Gabriel. "O bazı şeyler yaptı -bir sürü şey- ve bunları yaptığı insanlar onun ölmesini istiyor. Bu iş ve politika, hepsi bir arada. A planı başarısız olursa, B planına geçecekler. Her iki durumda da, buradan canlı çıkamayacak."

"Bırakın savaşsınlar. Biz burada bekleyelim. Plan A ya da Plan B. Bunun bizimle ne ilgisi var?"

"Çünkü!" Gabriel yumruklarını sıktı. "Çünkü ben B planıyım, Mo. Eğer John Lazaro'nun güvenlik ekibi onu o yemek alanından canlı çıkarırsa, burası havaya uçar."

Mo ağzını açtı ve kapattı. "Ben ..." Başını iki yana salladı. "Ne diyorsun Gabriel? Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Bu suikast girişimine karıştığını mı söylüyorsun?" Bu onun arkadaşıydı. İyi bir adamdı. Onu tanıyordu. Ve yine de, onun her zaman gözünden kaçmış olan, bir muamma olarak kalmış olan kısmı odak noktasına geliyordu. Mo'nun göğsüne bir ağırlık çöktü. Nefes almakta zorlanıyordu.

"Denedim, Mo," dedi, kadının gözlerindeki bakış karşısında adem elması titriyordu. "İki işte çalıştım. Her gün, her gün. Ama bir yere varamıyordum. Paraya ihtiyacım vardı. Scholastica'yı Wanza'ya götürmek için paraya ihtiyacım vardı. Evi inşa etmek için paraya ihtiyacım vardı. Çocukları kurtarmak için paraya ihtiyacım vardı. Benzin parası. Yemek parası. Sürekli para sıkıntısı çekiyordum. Sonra bir gün barda oturuyordum ve biri bana iş teklif etti. Çok basitti. Bir kargoyu alıp bir yere götürecektim, soru sorulmayacaktı. Bana ödediği miktara inanamadım. Ben de başka bir iş aldım. Sonra bir tane daha. Ve o zamandan beri hiç durmadım."

"Anlıyorum," dedi Mo. "Anlıyorum, Gabriel. Hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz. Ama bunun bunlarla ne ilgisi var?"

"Bugün ..." Onun gözleriyle karşılaşmaya dayanamıyormuş gibi tavana baktı. "Bugün, bir kamyon aldım ve

Alışveriş merkezine. Yeraltı otoparkında. Yemek katında bir adamla tanıştım ve bana söylendiği gibi anahtarları ona verdim."

"Yani?" Mo onu sarsmak istedi. Daire çizerek konuşuyordu. "Bu nasıl B Planı?"

"Kullandığım kamyon mu? Patlayıcılarla dolu, Mo. Biz konuşurken birileri John Lazaro'nun arabasını patlatıyor. Eğer kaçmaya çalışırsa, onu ve onunla birlikte her şeyi havaya uçuracaklar. Bu yüzden gitmeliyiz. Hala savaşıyorlar, bu da John Lazaro'nun hala hayatta olduğu anlamına geliyor. Ve o hayatta olduğu sürece, kaçma ihtimali olduğu sürece, burada güvende değiliz. Bu alışveriş merkezinin hiçbir yerinde güvende değiliz."

"Hayır." Mo'nun düşünceleri pürüzlü ve acı vericiydi.

"Gabriel.

Hayır. Tüm o masum insanlar."

"Kesinlikle!" Gabriel'in gözleri vahşi ve öfkeli bir şeyle parladı. "Tüm o masum insanlar. John Lazaro'nun ne yaptığını biliyor musun? Albino kanı içiyor. Bunun onu güçlü ve yenilmez yaptığını düşünüyor. Seçimleri kazanmasına yardım edeceğini düşünüyor. Ben sadece işimi yaptım, Mo. Her zaman yaptığım şeyi yaptım. Malları teslim ettim. Ama dürüst olmak gerekirse, John Lazaro'nun ölmesini istiyorum. Kızım dahil daha fazla masum insan hayatını kaybetmeden ölmesini istiyorum! Geri kalanıyla yaşamak zorundayım. Herkesin yaptığı gibi, burunlarının dibinde devam eden adaletsizlikleri görmezden gelmek zorunda kalacağım, çünkü güçsüzler, korkuyorlar ya da bundan kazanç sağlıyorlar. Ve eğer bunun için cehennemde yanacaksam, öyle olsun. En azından Scholastica'nın peşinden gelen bir canavar eksilmiş olur."

İkisi de ağlıyordu, Mo ve Gabriel, gözyaşları yüzlerinden akıyordu -Mo yeni öğrendiği şeyi kabullenmeye çalışıyor, Gabriel de umutsuzca onun anlamasını sağlamaya çalışıyordu. Sonra yavaşça, çekingen bir şekilde birbirlerine doğru ilerlediler, gözler gözleri arıyor, dostluğun ve ihanetin derinliklerini araştırıyordu.

"Benim için geri döndün," dedi Mo. "Beni bırakabilirdin ama geri döndün."

"Seni asla terk edemezdim. Bu asla bir seçim değildi."

Mo onun kollarında hıçkırdı. Gabriel Lucas. O hem melek hem de şeytandı.

"Artık gitmemiz gerekiyor," dedi. "Kızı alalım ve gidelim."

"Bu bir sorun olabilir. Lily babasının gelip onu alacağına inanıyor."

"Bir de ben deneyeyim." Gabriel, Lily'nin saklandığı yere doğru yürüdü ve sahne eteğinin altına baktı. "Lily, babanın adı ne?"

Cevap gelmedi. Bir süre sonra, "Mo nerede?" diye sordu.

"Ben buradayım, Lily. Sorun yok. Ona anlatabilirsin."

"Babamın adı Jack," diye cevap verdi. "Jack Warden."

"Oradan çıkmaya ne dersin, biz de babanı ararız. Sorun olur mu?" Gabriel Lily'yi ikna etti. "İşte böyle. Aferin kızıma. Şimdi. Numarası ne?"

Lily bir dizi numara saydı ama sonra sustu. "Sanırım Cape Town'dan çevirdiğim zaman." Tekrar denedi ama yüzü düştü. "Geri kalanının ne olduğundan emin değilim. Annem her zaman benim için çevirir."

"Sorun değil. Operatörü ararız. O bize söyleyebilir."

Gabriel'in ona karşı bu kadar sakin olması inanılmazdı. Mo onu kaptığı gibi tekme ve çığlıklarla dışarı taşımamak için her şeyi yaptığını biliyordu. Yine de bu çok büyük bir risk olurdu, özellikle de kaçmaya çalışır ve ateş hattına yakalanırsa.

Mo saatine baktı. Sanki sonsuza dek oradaymışlar gibi görünüyordu ama hiç de uzun değildi. Gabriel Jack'e ulaşmaya çalışırken her nefes, her kelime, her gergin ve ağır an, her şey uzuyor gibiydi. Mo, Gabriel'in değerli zamanlarını boşa harcadıklarına karar verdiği anı tam olarak biliyordu. Telefonla konuşurken gözleri değişti.

"Evet, operatör. Bu o. Lütfen beni bağlar mısınız?" Devam etmeden önce bir süre bekledi. "Merhaba, Jack? Lily ile alışveriş merkezindeyim. Senin gelip onu almanı bekliyor. Sen neredesin? Anlıyorum. Hayır, o iyi. Tabii ki iyi. Ona haber veririm. Yakında görüşürüz." Lily'nin telefonu alma çabalarını görmezden geldi ve telefonu kapattı. "Özür dilerim tatlım. Şu anda bunun için vaktimiz yok. Onunla yakında konuşabilirsin. Haklıymışsın. Yola çıktı. Neredeyse geldi ama onunla güvenli yerde buluşursak daha hızlı olacağını söyledi."

"Güvenli yer mi? Güvenli yer neresi?"

"Benimle gel. Seni oraya götüreceğim." Elini Lily'ye uzattı. Lily birkaç saniye ona baktı ve sonra Mo'ya baktı.

"Hemen arkandayım," dedi Mo. "Hep birlikte gideceğiz."

Lily elini Gabriel'in elinin içine koyar koymaz her şey değişti. Yavaş olan her şey yeniden hızlandı. Sanki başka bir boyuta geçmiş gibiydiler. Kaosun ortasına geri dönmüşlerdi ama artık daha az kalabalık vardı. İki taraf ateş etmeye devam ederken, kaçmamış olanlar yere yığılmış, yaralanmış ya da ölmüştü -bunu söylemek zordu-.

Yürüyen merdivene geldiklerinde Gabriel arkasını döndü. "Kapatılmış." Lily'yi kucağına aldı ve asansöre doğru koşmaya başladı. "Hadi, Mo!" Ama onu da engelleyen bir yığın masa ve sandalye vardı. John Lazaro'nun düşmanları kendi toplantısını ona karşı kullanmıştı. Bütün çıkışlar ve merdivenler kapatılmıştı.

"Kahretsin!" diye haykırdı Gabriel.

Alt katı taradı. John Lazaro fast food tezgâhlarından birinin arkasına saklanmıştı, yanında da adamları vardı. Her yöne körlemesine ateş ediyorlardı. Kurşun delikleri duvarlara sıçrıyordu. Havan parçaları havaya uçuyordu.

"Otopark," dedi Gabriel. "Tek çıkış yolumuz orası."

"Ama arabası orada."

"Ya burada kalırız ya da dışarı çıkarız. Her iki durumda da şansımızı deneyeceğiz."

"Devam et!" dedi Mo, onun arkasından yakından takip ederek. "Babam da orada olacak mı?" diye sordu Lily.

"Evet," diye yanıtladı Gabriel. "Onunla güvenli yerde buluşacağız. Hatırladın mı?" Onu yere bıraktı ve önünde diz çöktü. "Şimdi, koşabildiğin kadar hızlı koşmanı istiyorum, tamam mı? Ne kadar hızlı koşarsan, babanı o kadar hızlı görebilirsin."

Lily başını salladı ve elini Gabriel'e uzattı. "Seninle koşabilir miyim?"

Gabriel'de onu kendisine çeken bir şey vardı. Belki de o da bir baba olduğu içindi. Lily onda ne hissetmiş olursa olsun, bu onun kalbini yumuşatıyor gibiydi. Gabriel Lily'nin küçük elini tutarken Mo'nun kalbi göğsünde sıkışıp kaldı.

"Ayak uydurmaya çalışacağım," dedi.

Ve sonra otoparkın içinden yukarı çıkan rampaya doğru koşmaya başladılar. Ayak sesleri beton duvarlardan sekiyor, nefesleriyle birlikte yankılanıyordu. İlk rampayı yarılamışlardı ki bir motorun gaz sesini duydular. Yüksek bir gıcırtı duyuldu, araba park ettiği yerden geri geri çıkarken tekerlekler dönmeye başladı. Mermilerin metale çarparken çıkardığı keskin sesi, rampaya doğru ilerleyen bir arabanın sesi takip etti.

Gabriel durduğunda Lily, "Sorun nedir?" diye sordu. "Gidelim! Güvenli yere gitmemiz gerek." Gabriel'in elini çekiştirdi.

Mo ve Gabriel birbirlerine baktılar. Eğer virajı dönmek üzere olan John Lazaro'nun arabasıysa, zamanları kalmamıştı.

Birdenbire Mo'nun üzerine derin bir sükûnet çöktü. Hayatında ilk kez, şu son birkaç saniye için öylece durmak istedi. Onlar onundu ve muhteşemdi. Kalbinin gümbürtüsünü, ciğerlerine girip çıkan havayı hissedebiliyordu. Yaşamak çok güzeldi. Bunu bilmek ve yaşamış olmak yeterliydi.

Mo ve Gabriel birlikte Lily'yi bir rampanın diğeriyle buluştuğu köşeye götürdüler.

"İşte burası," dedi Gabriel. "Burası güvenli bir yer. Babanı arayacağım ve ona haber vereceğim, tamam mı?" Birkaç numara tuşladı. Mo telefonla konuşurken Lily'nin elini tuttu. "Alo, Jack? Buradayız. Evet, Lily de burada. O çok cesur bir kız. Onunla gurur duyuyor olmalısın. Bekle, ona söyleyeceğim ..." Lily'ye döndü. "Baban çok yakında burada olacağını ve seni çok sevdiğini söylüyor."

"Onunla şimdi konuşabilir miyim?" diye sordu, elini bir ödül kazanmış gibi uzatarak. Hattın diğer ucunda kimse yoktu ama Gabriel telefonu elinden bıraktı.

"Elbette," diye cevap verdi, gözlerinden acı tatlı bir şey geçti.

"Peki ya sen?" diye sordu Mo. "O aramayı yapmayacak mısın?"

"Burada olduğumu kimse bilmiyor, Mo. Ne Anna, ne de Scholastica. Böylesi daha iyi. Ne yaptığımı bilmenin utancıyla yaşamalarını istemiyorum. Kızıma bırakacağım mirasın bu olmasını istemiyorum. Bu çok ironik. Her şeyi Scholastica için yaptım, onu güvende tutabilmek için, ona hak ettiği hayatı verebilmek için. Ve şimdi bensiz büyüyecek. Tabii büyürse." Gözleri doldu.

"Şşşt. Sen iyi bir babasın. Başkalarının çocukları için de çok şey yaptın. Bazen onları güvenli bir yere götürmek için kendi hayatını riske attın. Birisi öne çıkacaktır. Birisi Scholastica'ya bakıldığından emin olacak."

"Baba?" Lily gözlerini telefona dikti. "Hiçbir şey söylemiyor." Telefonu Gabriel'e geri uzattı.

"Belki de kesilmiştir. Tekrar deneyelim." Gabriel Jack'i tekrar arıyormuş gibi yaptı. "Şimdi çalıyor. Al bakalım."

Lily başını telefona eğmişken, yaklaşan arabanın sesini duymamak mümkün değildi.

"Ne zaman?" Mo Gabriel'e

sordu. "Bilmiyorum."

Mo ona yavaşça, hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bir tane daha saklayalım mı?"

Gabriel birkaç saniye boyunca ona baktı. "Hadi gidelim."

Patlamanın etki alanındaki her şeyi yok edeceğini bildikleri için Lily'yi vücutlarının arasında koza gibi sardılar. Ama belki, sadece belki, Lily için bunun yükünü üstlenebilirlerdi.

Araba rampayı hızla çıkarken Mo ve Gabriel arka koltukta oturan John Lazaro'yu kısa bir an için gördüler. Alnını alnına dayadı, kollarını birbirine doladı ve Lily'yi ortada siper etti.

"Baba?" dedi Lily. Telefonla konuşurken yüzü ışıl ışıldı. "Artık güvenli yerdeyim."

OceanofPDF.com

Author's Note

HİKÂYELER NEREDEN GELİR? Nasıl oluşur, akar ve dünyamıza girerler? İlham kıvılcımlarını alıp onları bir kitabın kapakları arasına nasıl bağlarız, büyük ekrana nasıl yansıtırız ya da en sevdiğimiz şarkının notalarına nasıl dönüştürürüz? Yaratıcı süreç, düşünceleri, fikirleri ve duyguları - o ruhani, soyut parçaları - almamızı ve onları gerçeğe dönüştürmemizi sağlayan sihirli bir şeydir. Nasıl işlediğini açıklamaya başlayamam çünkü her seferinde herkes için farklıdır, ancak sizi perde arkasına götürebilir ve bu kitaba ilham veren olayları, insanları ve koşulları gösterebilirim.

Son romanım The Paper Swan'ı bitirdikten sonra biliyordum ki

iki şey. Birincisi, bir sonraki kitabım Afrika'da geçecekti. İki, bunun bir aşk hikayesi olacağı. Her şeyi oluruna bıraktım ve sizi yeni bir maceraya yelken açmaya iten o kıvılcımı, o telaşı, o bilinci bekledim.

Birkaç hafta sonra Dr. Nasmo ile akşam yemeği yedim.[1]*Tanzanya'dan yeni dönmüştü. Dr. Nasmo, Tanzanya'da doğmuş ancak ABD'de yaşayan bir optometristtir. Çocukken, gönüllü bir misyon köyüne gelip ona gözlük takana kadar düzeltilmeyen bir durum olan zayıf görme yeteneğinden muzdaripti. Bu görme yeteneği o kadar etkili olmuş ki, kariyerini bunun üzerine kurmuş. Şimdi her yıl Tanzanya'ya giderek kırsal bölgelerde ücretsiz göz muayenesi ve gözlük sağlayarak körlük ve görme bozukluklarının önlenmesine yardımcı oluyor. Kendisi ilham verici bir figür ve yollarımızın kesiştiği zamanları her zaman iple çekiyorum.

Dr. Nasmo bu seyahatinde albinizmli çocukların kaldığı bir yetimhaneyi ziyaret etmişti. Tanzanya, dünyadaki en yüksek albino yoğunluğuna sahip ülkelerden biri. Albinizmli kişilerde pigment eksikliği vardır ve genellikle

zayıf görme ve ışığa karşı hassasiyet gibi göz rahatsızlıkları. Dr. Nasmo'nun yetimhanede muayene ettiği çocukların yüzde doksan dokuzunun görme düzeltmesine ihtiyacı vardı. Seyahatinden fotoğrafları karıştırırken, bana bir ip parçasıyla oynayan albino bir kızın videosunu gösterdi. İpi düşürmüş ve birkaç kez almaya çalışmış ama başaramamış çünkü bulamamış.

Afrika'nın bazı bölgelerinde albinizmli çocukların mücadele ettiği tek sorun görme yetisi değil. Sihirli güçleri olduğu düşünülen vücut parçaları, zenginlik ve iyi şans getirdiği söylenen iksirlerde kullanılmak üzere karaborsada binlerce dolara alınıp satılıyor.

O gece uyuyamadım. Gördüğüm güçlü görüntüler gözlerimin önünden geçip duruyordu. Benzer bir gecede bir arkadaşımın bana yine Doğu Afrika'da, uzun yıllar yaşadığım Westgate Alışveriş Merkezi saldırısıyla ilgili bir haber gönderdiğini hatırladım. Her nasılsa bu iki olay kafamda birbirine bağlanmıştı. Ertesi sabah yataktan kalktığımda, zihnimde dönüp duran tüm parçalardan bir şeyler kristalize olmuştu. Trajik Westgate Alışveriş Merkezi olayının etrafındaki koşullar kurgusal Kilimani Alışveriş Merkezi saldırısından çok farklı olsa da, bir hikaye oluşmaya başlamıştı.

Anlatmak istediğim bir hikâye değildi. Kendimi çok büyük ve gerçek hissediyordum ve hakkını verip veremeyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden onu sakladım. Ama kapıyı çalmaya devam etti, ta ki ben kapıyı açıp onu içeri alana kadar.

Hikâyenin kurgusunun yanı sıra, aşağıdaki gerçek parçaları da kurguya dahil edilmiştir:

- Mo'nun yapışkan notlarındaki köyler, albino saldırılarının gerçek kurbanlarının isimlerini taşıyor.

- Amosha, Kilimanjaro bölgesindeki Arusha ve Moshi kasabalarından türetilmiş hayali bir yerdir.

- Josephine Montati'nin adı, kriz bölgelerinden gelen çocukların eksik uzuvları için özel protezler almalarına yardımcı olmak amacıyla kar amacı gütmeyen bir organizasyon başlatan bir kadından esinlenmiştir.

- Cotswolds'daki yasadışı lastik ördek yarışı kurgu değildir.
- John Lazaro adını Tanzanya'daki iki albino kiralık katilden almıştır.
- Scholastica, Dr. Scholastica'daki çocuklardan birinin adıdır.

Nasmo'nun albino yetimhanesinden notları.

- Aristurtle, biz çocukken küçük kardeşimin kaplumbağasına verdiğim isimdi. Kardeşim onu sürekli kaybederdi ve biz de onu bulana kadar apartmanın etrafında dolanırdık.

Nihayetinde bu kitap bir kurgu eseridir. Deneyimlerimin, hayal gücümün, karşılaşmalarımın ve araştırmalarımın süzgecinden geçirerek eğlendirmeye ve bilgilendirmeye çalıştım. Amacım herhangi bir olayı veya durumu tasvir etmek veya temsil etmek değildir.

Son olarak, hepimizin içinde yanan ve bizi harika, bilinmeyen yollarla birbirimize bağlayan çılgın sihir alevine teşekkürlerimi sunuyorum.

Sevgileri
mle,
Leylah

---

[1] * gizliliği korumak için isim değiştirildi

OceanofPDF.com

Acknowledgments

DR. NASMO, sizinle tesadüfen karşılaşmasaydık bu hikaye mümkün olmazdı. Çalışmalarınız hayatları değiştiriyor. Bunun ortaya çıkışını izlemek ne inanılmaz bir ayrıcalık.

Hang Lee (By Hang Le), kapaklarınız saf sihir. Tek bir kelime bile etmeden benimle konuşuyorlar.

Lea Burn (Okumadan Önce Yan), harika editörüm, son teslim tarihine yetişmek için tatil boyunca çalıştığın için teşekkür ederim. Tüm gereksiz virgüllerimle sana bir atkı örüyorum. Güzel ve rahat ve seni birçok kez saracak.

Christine Estevez, bu yolculuğu sensiz hayal edemiyorum. Düzeltmeler için ve bir kitabı daha bitirmemi sağladığın için teşekkür ederim. Seninle el ele tutuşmayı seviyorum.

Christine Borgford (Type A Formatting), benim olağanüstü formatçım-her zaman titiz, her zaman işinin başında. Siz üzerlerinde sihirbazlığınızı konuşturana kadar kitaplarım gerçek değil. Ve senin güzel eARC'lerinden ya da kitaplarından birini ilk kez elime aldığımda hissettiğim o duygu? Hepsi senin eserin!

Soulla Georgiou. İşte geldik. Ve ne yolculuktu ama. Nereden başlasam ki? Sarsılmaz desteğiniz, dostluğunuz ve cep telefonumu kullanmayı reddetmeme rağmen bana katlandığınız için teşekkür ederim. Sizi çok ama çok seviyorum!

Mara White, kör noktaları doldurduğun, vizyonunu ve içgörünü paylaştığın için sana sonsuz şükranlarımı sunuyorum. Her zaman sevgiyle.

Menajerim Amy Tannenbaum - bu projedeki paha biçilmez katkılarınız ve beni yalnız bırakmadığınız için teşekkür ederim.

K. Larsen, Layla Boutazout, Lisa Chamberlin, Luisa Hansen, Priscilluh Perez, Saffron Kent - bu sayfalar hakkındaki ilk geri bildirimleriniz için büyük bir sevgi ve takdirle.

Sayısız okuyucuya, kendini işine adamış blog yazarlarına ve saatlerini okuyarak, inceleyerek ve paylaşarak geçiren kitapseverlere, yaptığınız her şey için ne kadar teşekkür etsek azdır. Sizler kitap camiasının nabzını tutuyorsunuz. Onu taze, canlı ve diri tutan sizlersiniz. Yazmaya devam etmem ve daha iyi yazmam için bana ilham veriyorsunuz.

Benimle iletişime geçmek için zaman ayıran, onlara dokunan kelimelerden güzel sanatlar yaratan, kitapla ilgili simgeler yaratmak için kalplerini döken herkese, son derece alçakgönüllüyüm ve nezaket hediyeleriniz için minnettarım.

Yazar dostlarım, muhteşem kitaplarınızdan birini kaç kez elime aldığımı ve aynı sihri yazabilmeyi dilediğimi size anlatamam. Sadece yazar olarak değil, cesur, cömert, ilham verici ruhlar olarak da bana ilham veriyorsunuz - her gün, pek çok şekilde. Hepinizi burada sıralamak mümkün değil, bu yüzden kalbimden her birinize teşekkür ederim.

Leylaholics Book Nook'un küçük grubuna büyük sevgi - hepinizi buraya sığdıramayabilirim ama kalbim tamamen genişleyebilir ve bazen bir akordeon gibi ses çıkarır. Yani siz de müzik dinleyeceksiniz.

BBFT ekibine, This is Indie/This is Romance'e ve bir parçası olduğum için şanslı ve onurlu olduğum tüm harika işbirliklerine kocaman bir alkış.

Arkadaşlarım. Hayatım sizin sayenizde daha gökkuşağı gibi. Ve daha gülen. Kelimeler uydurabiliyorum ve siz yine de ne dediğimi anlıyorsunuz. Sizi Game of Thrones'daki tüm ölülerden daha çok seviyorum. Yani sayı olarak. Çünkü onlar ölü, bu yüzden seni gerçekten sevemezler. Ayrıca, seninle hiç tanışmadılar. Amanda'nın Jason Momoa'yla tanıştığı zamanı saymazsak tabii. Bize sürekli onu hatırlatıyor. Bish.

Oğlum. Hayatımın en güzel, en parlak köşesi. Senin Kuriboh'un olmaktan gurur duyuyorum.

Benim kocam. Benim tatlı, inanılmaz, inanılmaz erkeğim. Sana her geçen gün daha çok aşık oluyorum ve bunu bir süredir yapıyoruz. Bana her sabah kahvaltı hazırladığın ve Funny Face Egg'den vazgeçmediğin için teşekkür ederim. Beni çok seviyorsun.

OceanofPDF.com

About the Author

LEYLAH ATTAR, 53 Letters For My Lover, From His Lips, The Paper Swan ve Mists Of The Serengeti kitaplarının New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'da çok satan yazarıdır. Aşk hakkında hikayeler yazıyor - çalkalanmış, karıştırılmış ve bir bükülme ile servis ediliyor. Bazen internetin kara deliğinde kayboluyor, ancak genellikle çikolata ile ikna edilebiliyor.

Onunla bağlantı kurun:

Web sitesi | Facebook | Twitter
Pinterest | Instagram | Goodreads | YouTube

OceanofPDF.com